

Vesmírní dýleři 3

Zmrtvýchvstání

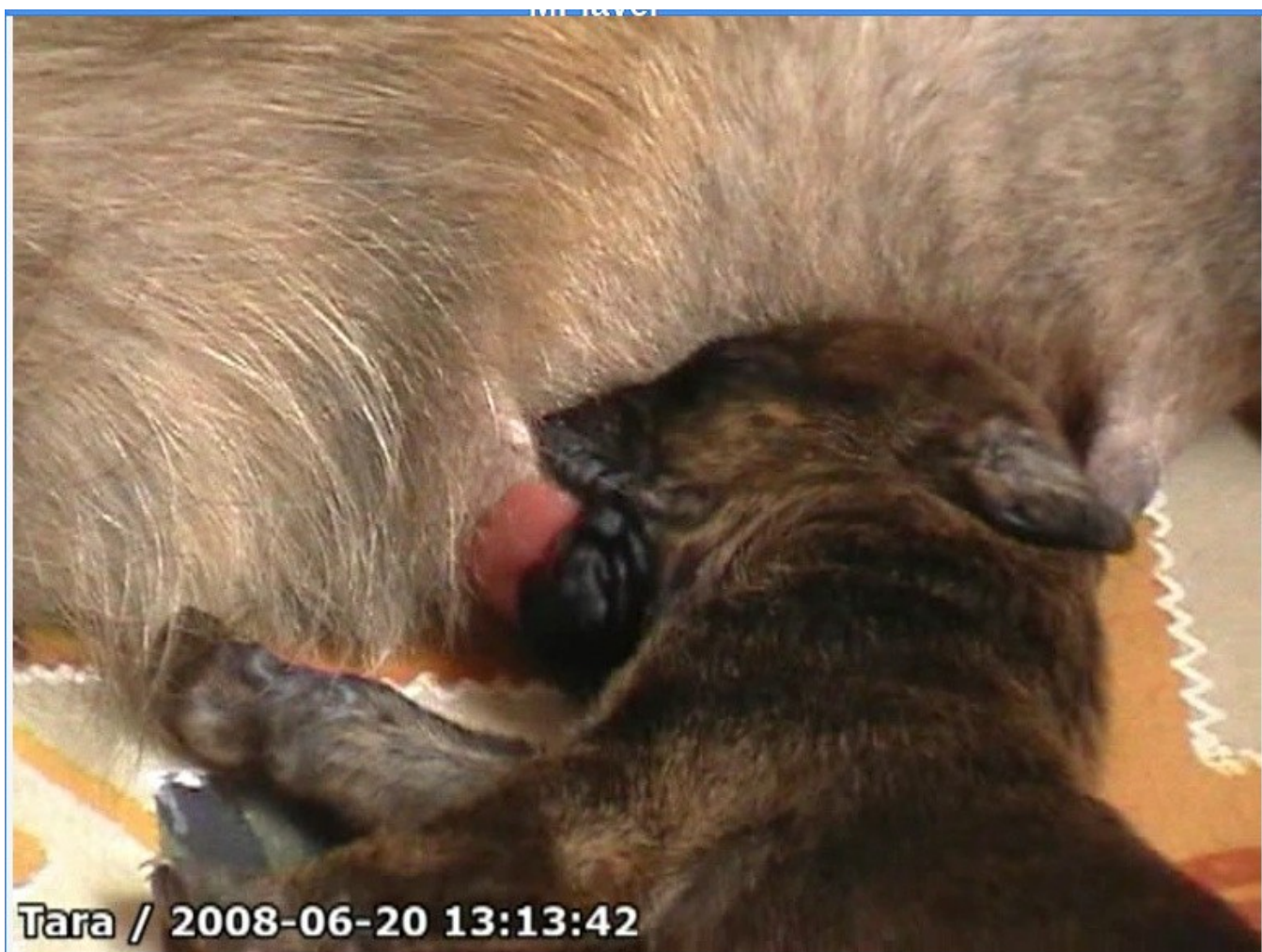
vyhulený ufo
2018, 2019
ufo@vyhuleny.net

bitcoin: 33RPoVRdQWNuxDEDAcDBaNU3p2CE52VpTM

[Creative Commons: Uveďte původ-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci](#)

**Věnováno strašný děvce ze Strašnic.
Tara 6.6.2008 – 17.6.2019**

1. Abst'ák

„Můj vůdce, podívejte na tu nádheru,“ řekl Kokot.

„Jojo, je to paráda,“ odpověděl Kapitán Blázen, potáhl z jointu a pozoroval scenérii, kterou měli před sebou.

„Byl někdo někdy před náma tak blízko?“ promluvil Karlos.

„Orlí mlhovina je oblíbenou turistickou destinací. Každý chce vidět Sloupy stvoření,“ odpověděl Kokot.

„To sou ty útvary, který hrajou všema barvama?“ zeptala se Urgha.

„Ano, vznikají v nich protohvězdy, zárodky budoucích hvězd.“

„Kokote, nemůže nás to zabít?“ vyjádřil drobný náznak strachu Karlos a Blázen po něm hodil okem.

„Ale kdepak, jsme v bezpečné vzdálenosti,“ pověděl Kokot.

„A támhle ty jasný koule jsou co zač?“ ukázal Blázen rukou směrem doprostřed mlhoviny.

„Můj vůdce, otevřená hvězdokupa s relativně mladými hvězdami a několika modrými veleobry.“

„Hmmm, fakt nádhera,“ spokojeně mružel Blázen a kouřil joint.

„Byl dobrý nápad zaletět sem na výlet. Škoda, že tady s námi není Frank a Jack, taky by byli nadšený,“ řekla spokojená Urgha.

„No jo, však víš jak to má Frank s cestováním. Vždycky jenom z donucení nebo nadšení. A za Jackovu sračku nikdo nemůže, za ni si může sám. Co by tady dělal, vždyť poslední dva dny sere jak amina,“ prohlásil Blázen.

„Pravda,“ konstatoval Karlos, který začal drtit bílý šutrák.

„Šéfe, támhle se něco děje,“ ozval se Pong, který doposud mlčel. Celou dobu byl zahleděn do zbraňového ovládnutí, protože jako správný profesionál zůstával neustále ve střehu. Sice ho nenapadal nikdo, kdo by se je odvážil napadnout, protože posledních pár měsíců rezonovalo vším vesmírem, že s Kapitánem Bláznem a jeho šíleným Pongem není radno přijít do křížku, ale jistota je jistota.

Pravdou však bylo, že vlevo dole se začalo něco dít a pak všechno zmizelo.

„Haló, halóóó, je tu kurva někdo?“ zazněl temnotou Bláznův hlas, který se vrátil v podobě sklepní ozvěny.

„Kde mám doprdele zapalovač? Kde je moje hulení?“ pokračoval hlas v nadávání a bylo slyšet prohrabování kapes.

„Co to kurva má bejt, kde to sem?“ nadával Blázen a zkusil, jestli mu fungují nohy. Rukou nahnal stěnu a začal šátrat po stěně, aby se zorientoval v prostoru. Identifikoval dřevěnou pelest, umyvadlo a nohou našel turecký záchod.

Zastavil v místě, kde kamenná stěna přešla v kov. Usoudil, že by to mohly být dveře a začal ze všech sil bušit.

Za chvíli na druhé straně zarachotil mechanismus a kdosi otevřel malý průzor. Kapitán Blázen spatřil roztomilou tvářičku s přísným výrazem a čepici se smrtihlavem a logem SS.

„A do piče, co to kurva...?“

„Kde je moje hulení?“ byla Bláznova další věta. Nacistka rozsvítila světlo, jenž odhalilo nechutnou kobku, ve které byl Kapitán umístěn. Kamenná podlaha byla zesraná a zebtitá, po stěnách rostl nějaký sliz smíchaný s jakousi plísní. V některých místech byly v kamenech vidět zachycené vlasy a zaschlá krev od úderů hlav vězňů do zdi.

„Myslíš tu zelenou sračku? Co vy jste za partu zdegenerovaných fet'áků?“ odpověděla s ruským přízvukem esesmanka.

„Nejsme žádná zdegenerovaná parta, já sem Kapitán Blázen. Kde je moje posádka?“ řekl nasraně Blázen.

„Na detoxu, stejně jako ty,“ zasmála se strážkyně a zavřela průzor.

„No do piče,“ zamručel Blázen a posadil se na kraj páchnoucí postele. Byl by mnohem raději, kdyby zůstalo zhasnuto a začínal se hlavně šíleně potit.

Utekl blíže neurčitelný čas a nebohý Kapitán chodil po malé cele sem a tam.

„Kurva, kurva, kurva, kurva, kurva, kurva, kurva,“ opakoval po každém kroku a snažil se zůstat v klidu. Jenže v klidu nebyl a ani mu nepřidal šílený nelidský řev, který k němu pronikal skrz železné dveře.

„Ty vole, Pong,“ vložil Kapitán hlavu do dlaní a upadl opravdu do hluboké beznaděje.

Pong byl skutečně v prdeli. Když se probral, velmi rychle zjistil, že je bez perníku a ještě ve tmě. To ho příšerně rozčílilo, až začal demolovat všechno, co mu přišlo pod ruce. Jeho mysl prahla po methamfetaminu, ale nikde neměl ani zrníčko. Oblek byl dokonale prázdný. Zhluboka se nadechl a zadržel dech. Musel zastavit mozek a zkoncentrovat vědomí.

Po šesti minutách a šedesátišesti vteřinách začal pomalu vydechovat a zpívat mantru.

„Óóóhm óóóhm óóóhm óóóhm meeeethhh meeeettthhh meeeeeeetttthhh óóóhm óóóhm ...“

Meditoval bůhvíjak dlouho, ale drsná šaolinská cvičení perník nenahradí a z poklidu meditace ho vyrušilo otevření průzoru ve dveřích. Pootevřel oči a škvírou mezi víčky pozoroval otvor. Viděl dívčí tvářičku. Přestal mručet mantry, pomalu se několikrát nadechl a v jeden nestřežený okamžik vyrazil vpřed rychlostí blesku.

Vrazil prsty do nosních dírek obličeje dřív, než stihl ucuknout a stáhnout zpět do bezpečí. Přitáhl tvář silou k sobě, jak kontrolní otvor dovolil a zíral do dvou očí plných bolesti.

„Co to kurva...?“ řekl a ničemu nerozuměl. Zajatkyně nemohla odpovědět, protože byla čelistí zakousnutá do spodního okraje průzoru, ale začala nějakým předmětem mlátit do dveří.

„Co to kurva...?“ řekl podruhé Pong a uslyšel běžící kroky.

„Tohle bude prdel,“ proběhlo mu hlavou a pak kdosi otevřel dveře.

Do místnosti prudce vtrhlo větší množství lidí a než upadl do bezvědomí, jeden z jeho posledních postřehů byl, že všichni jsou v esesáckých uniformách a mají kozy.

Skupina esesmanek, které zaplnily kobku, mlátila dřevěnými obušky Ponga hlava nehlava a některé dokonce vytáhly obušky teleskopické ukončené ocelovou kuličkou.

Nebohý Pong zmizel v násilnickém davu, vydal nelidský řev a ztratil vědomí.

Karlos na tom nebyl o nic lépe, ale úplně neztratil hlavu, když se probudil v páchnoucí díře. Znal podobný místa, protože tam, kde se narodil, v podobných dírách žily celé rodiny. Trochu ho rozhodilo, že nemá chlast ani drogy, ale to se rozhodl překonat.

Šílený Pongův řev nemohl nepřeslechnout a byl to zvuk smrti, který jím projel až do morku kostí. Zkroutil tělo v křeči a začal odhánět dotěrný masařky, které se odněkud vyrojily.

Probudil ho kýbl vody do obličeje. Zvedl se ze špinavé postele, oklepal vodu a podíval ke dveřím. Spatřil dvě ženské postavy v esesáckých uniformách, které mu naznačují, že má vyjít ven. Poslechl a byl docela rád, že se nevzpouzel, protože venku stála Urgha a vypadala dost vyděšeně.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Zatím ještě ano,“ odpověděla.

„Nemluvit,“ vykřikla rusky jedna z esesmanek a udeřila Urghu obuškem. Karlos dostal pouta, kterým se raději nevzpouzel.

Strážkyně v uniformách je odvedly do velké kamenné místnosti s několika stoly a velkou klecí, ve které byl Kokot s ležícím Doktorem.

„Co se mu stalo?“ zeptala se Urgha.

„Čistý průstřel břicha. Bez nástrojů a operačního sálu mu příliš šancí nedávám,“ odpověděl Kokot.

„Víš, kde sme?“

„Karlosi vůbec netuším, ale slyšel jsem Ponga.“

„Kokote, všichni sme ho slyšeli,“ řekla Urgha.

„Nevím, kde jsme a Doktor nám nepomůže,“ vážně řekl Kokot a nepřestával hlídat lodního felčara.

„Hele, koho vedou!!!“ vykřikl najednou Karlos a zvedl ruku.

„Kapitáne!“ vykřikla Urgha.

„Jo, jsem to já,“ odpověděl Blázen a vypadal spokojený.

„Kde je Pong?“ zeptal se, když byl v bezpečí u svých přátel.

„Nevíme,“ odpověděl Karlos.

„Co se stalo Doktorovi?“ byla druhá Bláznova otázka.

„Průstřel břicha, je na tom hodně špatně,“ odpověděl Kokot a měl velmi vážně postavený knírek.

„Doprdele,“ zamručel Kapitán a vůbec neměl radost z nastalé situace.

„Máte někdo nějaký drogy nebo chlast?“ zeptal se.

„Kapitáne, ani hovno,“ řekl Karlos.

„Tak to nás čeká ještě několik zpocených chvilek,“ rezignovaně konstatoval Blázen a posadil se do rohu klece.

Uběhl zase nějaký čas, v místnosti několikrát došlo k výměně stráží a prošlo několik větších šarží ve velmi sexy letních esesáckých uniformách z několika pruhů černé kůže a latexu, vzájemně pospojovaných kovovými kroužky a spojkami.

Z chodby zarachotil hluk řetězů a pak kdosi rozrazil dveře a do místnosti vtrhl chumel esesáckých strážkyň, které v řetězech vedly vzpouzejícího Ponga spoutaného na medvěda.

„Šěéééééééééé!!!!“ začal křičet a bylo vidět, že má fakt radost.

„Pongu, nevzpouzej se a pojď sem dovnitř. Vypadá to, že holky z tebe maj docela respekt,“ řekl Blázen, když esesmanky přivedly zajatce ke kleci.

„Šéfe, kundy to jsou, ale píchaly by, až by brečely. Všem to kouká z vočí, ale dobrá, budu hodnej,“ zasmál se.

„Ty vole, ty seš sjetej?“ překvapeně promluvil Karlos, když viděl nabuzeného Ponga.

„Ani hovno, sem čistej jak šaolinskej velekněz.“

„Teda, tomu nevěřím,“ uchechtl se Blázen, ale celkem tomu věřil. Jen Ponga takhle nikdy ještě neviděl.

Ten se přestal mezitím bránit, medvěda mu esesmanky nechaly na rukou a nohou a šouravým krokem vstoupil do klece.

„Šéfe, teď budeme muset pořádně přemejšlet. Co je Doktorovi?“ zeptal se.

„Pongu, má smrt na jazyku,“ odpověděl Kapitán.

„Tak to musíme přemejšlet zasraně rychle. Co všechno víme?“

„Hovno víme, šikmovokej,“ zamručel Karlos a vůbec nic ho nenapadalo.

Skrz nedaleké okno do místnosti vnesl vítr venkovní halas. Vězni uslyšeli křik, volání o pomoc a nakonec strohé příkazy pronesené v ruštině, zakončené střelbou z ručních zbraní.

„Co se to tam děje?“ promluvil Blázen po delší době ticha, přemýšlení a poslouchání Doktorova přerývavého dechu.

„Šéfe, těžko říct, ale dalo by se předpokládat, že ty uniformovaný frndy sejmulý pár lidí,“ bystře prozradil Pong.

„Tobě to teda pálí,“ ironicky poznamenal Karlos a nepřestával koukat do debilna. Vlastně vládla dost blbá a rozladěná nálada.

„Můj vůdce, měl bych takový nápad, pokud byste dovolil,“ potichu oznámil Kokot. Blázen po něm otráveně hodil pohledem.

„Co si vymyslel?“

„Můj vůdce, dovolil bych navrhnout, abychom využili některých mých osobnostních vlastností a jedné mé fascinace. Podívejte se po výzdobě.“

Nastalo další ticho, během kterého osazenstvo klece obhlíželo místnost. Viděli vlajky s hákovými kříži, několik obrazů a byst Adolfa Hitlera ozdobených řetězy ze zlatých zubů.

„Šéfe...? Kokote...?“ zvedl obočí Pong.

„Můj vůdce, jak nejste sfetovaný, tak vám to všem myslí strašně pomalu. Opravdu příšerně pomalu. Můj vůdce, už chápete...? Můj vůdce...?“ s náznakem úsměvu řekl Kokot.

„Kokote, musíš na mě pomalu, nefunguju na sto procent,“ řekl Blázen a zapaloval neviditelného jointa.

„Doprdele, ste jak debilové, koho asi pořád Kokot obdivuje? Hitlera, kokoti,“ vyjela napružená Urgha, která už měla tohodle divadla dost. Došlo ji totiž, že v tuto chvíli je po Kokotovi druhá nejbystřejší. Na ni až tak tragicky nedostatek drog a alkoholu nepůsobil, protože ještě pořád fungovala dávka, kterou si dala těsně před únosem. Aspoň za tohle byla zatraceně vděčná.

„Urgho, tobě hlava ještě funguje, zdá se,“ řekl Kokot.

„A doprdele, už to chápu,“ vzdychl Blázen.

„Šéfe, já už taky.“

„Já nic nechápu, ale nechám všechno na vás,“ zamručel Karlos a počítal zrníčka písku zalitá v dlažebních kostkách.

„Kokote, Urgho, mám takovej divnej vnitřní pocit, že v tuhle chvíli jste ti nejchytřejší a proto vám předávám velení,“ konstatoval Blázen po chvíli přemýšlení.

„Kapitáne, vy ste hlava,“ ušklíbala se Urgha a vtipná poznámka nepadla na úrodnou půdu.

„Co máš vůbec Kokote v plánu?“ zeptal se ještě.

„Můj vůdce, plán mám jednoduchý. Nejdřív zkusím Pongovi uvolnit pouta a pak vás všechny na oko zradím a vstoupím do místní pobočky nacistické strany.“

„Seš si jistej, že to vyjde?“ promluvil Pong.

„Nevím, co z toho vyjde, ale máte nějaký jiný plán? Urgha zůstane tady, aby na vás dohlédla,“ odpověděl Kokot.

„Tak to je výbornej plán. Moje role bude tedy jaká, až budu volnej?“ zeptal se Pong.

„Jednoduchá, zkusíš zdrhnout a sehnat pomoc,“ vysvětlil Kokot.

„Tak to se mi líbí, všechny je zabiju, až budu volnej,“ zaradoval se Číňan a už viděl sám sebe v krvavé řeži.

„Ani náhodou, nesmíš se zaseknout na zabíjení. Budeš zdrhat, jak nejlíp umíš. Je ti to jasný?“ zdůraznil Kokot detail v plánu.

„Dobře, dobře, ale už mě konečně pusť,“ souhlasil Pong.

Kokot vytáhl z paty tenký drátek, který na konci zkroutil do tvaru univerzálního klíče. Přešel k Pongovi a chvíli si pohrával se zámky pout, dokud v nich necvaklo.

„Kokote, mi je nesundáš úplně?“

„Ne Pongu. Ještě chvíli musíš hrát divadlo, že jsi jako spoutaný. Prostě čekej na vhodnou chvíli,“ vysvětlil mu Kokot a schoval drát zpět na původní místo.

„Můj vůdce, teď si zahrajeme prší,“ vytáhl Kokot sadu karet.

„Ty máš karty?“ podivila se Urgha.

„Mám, nesebrali mi je. Asi kvůli obrázkům,“ ukázal karty, kde krále nahrazoval Hitler, spodek byl Himmler a i zbylé karetní listy obsahovaly celou plejádu nacistických pohlavárů.

„Ty vole,“ zasmál se Karlos.

Odehráli takhle asi sedm kol, když se otevřely dveře a do místnosti vstoupila sexy vysoká šarže následována menší jednotkou esesmanek v uniformách s otvory na poprsí.

Velitelka obcházela klec kolem dokola a vytaženým ocelovým teleskopickým obuškem narážela do jednotlivých tyčí. Zvuk, který vydávala byl docela strašidelný a nesl se celou kamennou místností.

„Kdo ste?“ promluvil Kapitán.

„Ty tomuhle velíš?“ odpověděla celkem nečekaným ruským přízvukem.

„Ano, jsem Kapitán Blázen,“ řekl Blázen a zcela vědomě zatajil informaci o předání velení.

„Jsem Hauptsturmführer Gertruda von Obersalzberg a velím tady tomu zařízení.“

„Kde vůbec jsme?“

„V ženské věznici pro zrádkyně a jiný odpad Velkonacistické říše,“ odpověděla.

„Tak to sme tady omylem, ne? My nejsme ženský, až tady na tu jednu,“ řekl ironicky Blázen.

„To by nemělo vadit,“ zasmála se Gertruda.

„Co tady vůbec děláme a co s náma chcete dělat?“ promluvil z koutu klece Karlos.

„Co s váma chceme dělat a co tady děláte?“ přivřela Gertruda oči a pokračovala.

„To všechno totiž odvisí od toho, co tady děláme. A co si myslíte, že se dělá v takový nacistický ženský věznici? Co myslíte...?“ rozhlédla se po věznicích.

Nastalo kratší ticho, během které proběhlo několik vzájemných pohledů z očí do očí.

„Co můžeme dělat v takový nacistický ženský věznici? Přeci znásilňovat vězeňkyně, mučit, týrat a zabíjet odsouzený a unesený,“ rozesmála se ďábelským smíchem.

„Takže my sme jako unesený?“ potřeboval si ujasnit několik posledních myšlenek Blázen, jemuž začalo cosi docházet.

„Bez fetu vám to docela pomalu myslí,“ nepřestávala se smíchem velitelka věznice.

„Hauptsturmführer Obersalzberg, mohl bych vám něco povědět?“ promluvil opatrně Kokot.

„Copak bys chtěl zvláštní muži s velkým údem?“

„Víte já jsem letitý fanoušek našeho vůdce a tihle lidé už mě serou. Chtěl bych být konečně mezi svými,“ začal vysvětlovat Kokot a spustil dlouhý monolog, během kterého předvedl naprosto dokonalé znalosti životní poutě Adolfa Hitlera a jeho filosofického díla věnovaného čistotě ras a národnímu dělnickému socialismu. Je pravda, že Kokot Gertrudu docela uchvátil. Když skončil, překvapená ředitelka nacistické ženské věznice musela chvíli přemýšlet.

„Máte opravdu hluboké znalosti. Víte co, půjdeme se projít a já vás provedu rájem,“ řekla a naznačila jedné vojandě, že má otevřít dveře. Další vojačky začaly chystat řetězy a vodící tyče pro Ponga.

Zajatci byli vyvedeni jeden po druhém a řetězem spojeni v celek, v jehož čele byl Blázen. Gertruda do oka v obojku zacvakla vodící lanko a několikrát lehce zatáhla. Kapitán pochopil, že se má dát do pohybu a následovat esesmanku s ruským přízvukem.

Provedla je dlouhými kamennými chodbami, míjeli zavřené kobky a z některých vycházely opravdu nechutné skřeky. Kokot byl volný, šel vedle Gertrudy a byli zabraní ve vzájemné hluboké diskusi o historii a směřování Tisícileté říše.

Blázen mlčel a pouze čas od času pohlédl po Urghze, aby se ujistil, že je všechno pod kontrolou. Věděl, že má ještě pár dní, než dostane absták, kterej bude fakt hodně zlej, úplně smrtelnej.

Došli do velké prosvětlené haly, která hned na první pohled jasně říkala, že toto jest mučírna s velkým M. Lecjaký sadomasochistický salón by byl zahanben vybavením. Mezi tím vším pobíhaly esesmanky v odlehčených letních kožených uniformách a prováděly různé úkony, povětšinou spočívající ve výsleších a mučení zcela nahých civilistek, sem tam civilisty a několik mimozemských ras bylo taky k vidění.

„Centrální místo našeho zařízení. Vidíte, že máme plno a nevypadá to, že by řady zrádců a nepřátel chtěly řádnout. Zde získáváme informace, které potřebujeme získat.“

Nikdo nic neřekl, protože situace byla jasná.

„Kdybyste měl někdo zájem vyzkoušet něco z naší medicíny, nemám problém,“ usmála se Gertruda a zatáhla za vodítko. Svázaná lidská housenka pokračovala v pohybu.

Když míjeli některé sekce, bylo vidět v Pongových očích nadšení. Měl celkem práci, aby se ovládl a neutrl z řetězu příliš brzo.

„Hauptsturmführer Gertruda von Obersalzberg, to je mi věru paráda,“ řekl Kokot, když vyšli ven a zjistili, že se nachází na úbočí vysoké kamenné hory, v jejímž úbočí jsou vysekány budovy, cesty a tunely.

„Naše Orlí hnízdo, vůdci by se určitě líbilo. Jsme v kompletně soběstačném městě, ve kterém máme k dispozici naprosto všechno a pracují zde nejlepší vědci Říše,“ odpověděla.

„Určitě můžu být užitečný, mám v hlavě mnoho informací, které by mohly posloužit slávě Tisícileté říše. Sieg Heil!“ zvedl Kokot pravačku a sklapl paty. Esesmanky automaticky zvedly ruce a začaly zdravit svého dávno mrtvého vůdce. Pong pochopil, že nastala jeho příležitost.

„Odsud ještě nikdo neutekl, že?“ zeptal se Kokot.

„Nikdy nikdo. Žádný vězeň to ještě nedokázal,“ řekla Gertruda.

„Sieg Heil!“ provedl Kokot znovu nacistický pozdrav. Esesmanky znovu pozvedly pravačky a v tu chvíli se Pong vyprostil z medvěda. Vytáhl z nosu půlku žiletky a rychlým otočením o 360 stupňů podřezal krky všem strážkyním, které držely v ruce řetěz.

Pong teatrálně shodil řetězy a začal řídit jako utržený.

„Ty vole,“ okomentoval Blázen situaci, která právě před ním probíhala. Pong zabíjel jednu esesmanku za druhou a naprosto neměl servítek. Krve by se z nich nedořezal, pokud by jim šílený Číňan neotevřel krční a stehenní tepny. Tak byly překvapené, že než stihly jakkoliv zareagovat, více než polovina z nich byla mrtvá a část zrovna umírala prudkým vykrvácením.

„Sem, sem, sem, rychle, rychle, rychle!“ křičela Gertruda, která jediná zůstala v klidu a svolávala okolní stráže. Její hlas skutečně nešel nepřeslechnout. V té samé chvíli přesekával Pong zabavenou požární sekyrou pouta svých přátel.

„Šéfe, musíte se mnou.“

„Pongu, ani hovno, plán je jasnej, zdrhneš sám. Nemůžeme opustit Doktora,“ řekl Blázen.

„Šéfe...?“

„Pongu, padej už, doprdele!“ zakřičel Blázen a Pong poslechl. Zabil ještě sekyrou několik útočících strážkyň a potom se rozeběhl k hradbám.

„Odsud nemůžeš utéct!“ křičela za ním Gertruda, ale Pong na to sral.

Běžel o svůj vlastní život a život Šéfa. Nekompromisně zabíjel všechno, co se mu připletlo do cesty a jako moucha slézal vysoké stěny a stoupal výš k vrcholu hradby. Za ním zůstala jenom mrtvá stopa, po které běžel dav pronásledujících strážkyň vězení. Sirény řvaly na plný koule.

Pong vyšplhal až na vrchol jedné z obraných věží, pozabíjel strážkyně a vyházel jejich těla. Zařval jako šílenec a přeskočil hradbu.

„Ty vole, doufám, že věděl kam skáče,“ pokýval hlavou Karlos.

„Kapitáne, snad se mu podaří zdrhnout,“ řekla Urgha.

„To já taky doufám,“ zamručel Blázen a pozoroval Kokota.

„Ty si o tom šmejde věděl!“ udeřila do něj Gertruda.

„Hauptsturmführer, nevěděl. Přisahám na čest Adolfa Hitlera, kam bychom utíkali?“ odpověděl Kokot a vypnul hrud'.

„Poctivá přísaha,“ řekla Gertruda a otočila se k Bláznovi.

„Nemám ráda podrazy, kdo z vás to vymyslel?“

„Nikdo,“ odpověděl Kapitán.

„Jak nikdo?“ nechápala velitelka.

„Ty vole, ženská, Pong má abst'ák jako kráva. Ten má takovou bramboračku v hlavě, že pomalu neví, kde je. Sem ho sám takhle ještě nikdy neviděl,“ řekl pomalu Blázen.

„Takže ho nikdo nenavedl?“

„Ženská nenavedl, co bych z toho měl?“

„Na mučidlech povíte pravdu. Odved'te je do cel a začněte s výslechy,“ otočila se nasraně Gertruda ke strážím.

„A zatím nezabíjet,“ upřesnila vydaný rozkaz.

Ozbrojené sexy strážkyně odvedly Kapitána Blázna do jiné cely. Sám ihned poznal, že je to o něco lepší než předchozí ubytování, neb koberec a saténové povlečení vodní postele rozhodně v kobce neměl. Několik mučících nástrojů potažených sametech ho nějak nezervozňovalo, jen se spíš bál, aby nepřišli nějakí vojáci. Naštěstí nic takového nenastalo.

Asi po deseti minutách, během kterých zůstal o samotě, se prudce otevřely dveře a do cely vtrhla Gertruda a s ní dalších deset esesaček v kožených spodcích a erotickými hračkami v rukou.

„A ty vole,“ pomyslel si a jediná věta, která z Blázna vypadla byla, „žádný klony mezi váma určitě nebudou.“

„Špínu mezi sebou nesneseme. Teď nám povíš všechno, co chceme vědět,“ odhodila Gertruda svršky a ukázala vyholené nadržené přirození. Poté na nebohého Kapitána všechny skočily a začala taková mrdačka, až se musel Blázen hodně přemáhat, aby nepoznaly, jak moc ho to baví.

Karlos s Urghou se nacházeli v podobných místnostech, akorát tedy nebohá Urgha musela přistoupit na lesbické mučení, které zrovna příliš v oblibě neměla. Ale esesmanky se docela snažily, takže neměla problém jim povědět pár ženských nesmyslů ohledně kabelky, problémů s muži a kadeřnicí, která je píča, protože posledně zkurvila účes.

Karlos se rozkecal o svých vzpomínkách na dětství a službu v armádě, k tomu přidal několik kuchařských receptů pro přípravu kurů domácích a mořských ryb. Docela ho překvapilo, jaký s tím měl úspěch a když ho esesmanky svlékly, tak byly naoplátku překvapené zase ony, protože jim došlo, že mučit takový nástroj bude fakt náročný.

Kokota vynechaly, protože si ho pro sebe vyhradila velitelka věznice. Proto využil chvíli klidu a zkontroloval Doktora. Protože mu víc pomoci nemohl, rozhodl se nenápadně porozhlédnout a zkusit najít nějaké léky.

Asi hodinu chodil nerušeně po pevnosti a snažil se uložit do hlavy mapu strategických bodů. Zaregistroval menší zmatek, během kterého viděl několik skupin esesaček mířících k mučírám, kde byl držen Kapitán s Urghou a Karlosem. Přemýšlel jak jim pomoci, ale nenapadlo ho nic, z čeho by plynul úspěch.

„Snad to můj vůdce přežije,“ pomyslel si a pokračoval v obchůzce.

Až teprve po seskoku z hradby Pongovi došlo, že se předem nepodíval, kam bude skákat. Musel tento malý problém vyřešit během pádu. Provedl několik přemetů kolem dokola a zjistil, že padá podél kolmé skály dolů. Hlavou mu blesklo, jaký je zatracený štěstí, že mu nesebraly nacistický děvky oblek. Přetočil tělo, aby viděl rychle přibližující zemi a roztáhl ruce a nohy. Záhyby obleku začaly nabírat vzduch a rychle se nafoukly do tvaru křídla. Pong elegantním obloukem nabral vítr a nechal se unášet nad vrcholky stromů.

Radost mu nevydržela dlouho, protože nepřehlédl postavy, které skočily ze skály za ním. Nebyly sice vybaveny větrným oblekem, ale říditelné padáky stačily. Pongovi došlo, že musí přistát a vypořádat se s nimi na pevné zemi. Nasměroval let do údolí a nad řekou plachtil, dokud nenarazil na louku vhodnou pro přistání.

Na jednu takovou natrefil zanedlouho. Nebyla příliš dlouhá a končila hustým křovím, ale nutně potřeboval k zemi. Sklonil hlavu, změnil náklon rukou a zamířil k trávě. Doufal, že v ní nebudou žádné kameny, aby se nerozflákal na sračky. Necelý metr nad povrchem stočil tělo do klubíčka a nechal fyzikální zákony, aby ho dopravily do bezpečí. Kutálel se docela dlouho, rozbil několik krtčích kopečků a zničil pár ptačích hnízd.

Zastavil přesně pod křovím ohraničující konec louky a chvíli musel počkat, aby zastavil točení hlavy. Byl na pevné zemi, byl celý a živý.

Rozhlédl se kolem sebe a spatřil naprosto běžný les, který byl k nerozeznání od lesů pozemských. Taky viděl padáky přistávajících pronásledovatelek, takže neváhal a vyběhl po úzké pěšině podél proudu potoka.

Nepočítal minuty a hodiny, nepočítal přeskočené větve a kamení, nepočítal šlehnutí větví přes oči a nepočítal ani kolikrát řekl slovo kurva. Každopádně místní slunce začalo zapadat a Pong usoudil, že je čas najít vhodné místo k přespání. No a protože byl v lese, rozhlédl se po okolních stromech a hledal nějaký ideálně tvarovaný, ve kterém by postavil noční lože Opičího krále. Jedno z umění, které poznal během tréninku v Šaolinském klášteře. Přežití v divoké přírodě bylo jeho oblíbené cvičení, protože v něm vynikal.

Když našel požadovaný strom, vylezl vysoko do koruny, ve kterém začal z větví splétat hnízdo. Poslední světelné paprsky využil k zahlázení veškerých vlastních stop a po západu ulehl. Milosrdné větve pohltily jeho tělo a zanedlouho i mysl usnula s poslední ptačí ukolébavkou.

Ponga v noci probudilo jakési podezřelé šustění, které jeho podvědomí vyhodnotilo tak, že do lesa rozhodně nepatří. Rychle se otočil na břicho, přiložil oči k průzoru dolů a meditací snížil tlukot vlastního srdce, aby jeho rytmus připomínal nočního tvora. Tlumeně dýchal a dalším kungfu trikem rozšířil zorničky do maxima, aby zachytil zbytky světla.

Černobílé vidění trénovaného zabijáka zaregistrovalo pomalý pohyb mezi stromy. Pozoroval čtu minimálně deseti lidí, kteří se plížili nočním lesem. Podle pohybů hlav Pong usoudil, že mají nasazené noční vidění. Přestal dýchat a čekal, dokud neprojdou pod jeho postelí.

Jenže neprošli a místo toho začali chystat nocleh.

„Kurva, to se posrali,“ proběhlo Pongovi hlavou asi po půlhodině, kdy musel opatrně natáhnout vzduch do plic, aby se ani lístek nepohnul. Ve světle hořícího ohně rozeznal esesmanky a podle hovoru poznal, že jsou pěkně nasraný.

„Hildegardo, já bych raději mučila a znásilňovala toho Blázna. Je mi hrozně sympatickej.“

„Brunhildo, to mě by se zamlouvalo zneužít Karlose, ty jeho černý voči, ty mě nutěj přemýšlet nad spoustou násilí.“

„Holky, já bych nejradši celej tejdenn měla pro sebe toho mongola, kterýho honíme po lese. Z něj testosteron teče všema pórama.“

„Giselo, ty seš úchylná,“ řekly předchozí dva hlasy skoro současně. Pongovi na čele vyrašilo několik kapek.

„A do piče,“ proběhla mu hlavou druhá myšlenka toho večera.

Esesačky se rozdělily. Několik jich šlo na hlídku, jedna zůstala hlídat oheň a zbytek ulehl v kruhu.

„Tohle bude dlouhá noc,“ pochopil Pong situaci a zavřel zase na chvíli oči. Neusnul úplně, protože instinkty mu to nedovolily.

Z polospánku Ponga vytrhlo kokrhání tibetského kohouta. Bdělé podvědomí rychle zpracovalo informaci, že není možné, aby tady slyšel tento velmi vzácný kur a vyslalo zprávu do vyšších sfér vědomí. Číňan otevřel oči. Odhadl místo, odkud zvuk přišel a dlouze ho pozoroval.

Nejdřív si myslel, že se mu všechno jenom zdálo, ale podle dění pod sebou pochopil, že tomu tak není. Mezi esesmankami vládl stres a velitelka tiše rozkazovala, kde mají zaujmout pozice. Zklidnil mysl a zaposlouchal do rozhovoru.

„Velitelko, takhle blízko partyzáni dlouho nebyli.“

„Výzvědný služby nehlásily pohyby v údolí, jak by se sem dostali?“

„Tak kde ty holky sou?“

Pong se musel v duchu smát, ale ovládl emoce a pozoroval tmavý stín, který přebíhal mezi stromy. Stín právě tiše zabil jednu ze stráží.

„Dobře von,“ pomyslel si a vyčkával. Vražedný stín nebyl sám. Doprovázeli ho další dva bojovníci, kteří přicházeli z druhé strany. Velmi tiše sprovodili ze světa několik strážkyň a Pong musel uznat, že sou fakt dobrý. Měl však jasno v tom, že do tohoto se vměšovat nebude.

Bitka, která probíhala pod jeho očima, byla zábavná. Vůbec se nenudil a velmi oceňoval triky, kterými muži v černém likvidovali esesmanky. Měl rád starou dobrou ruční práci, protože tak lze poznat nejlepší z nejlepších. Lámaní krčních páteří, drcení hrtanů, borcení průdušnic, doteky smrti, či jen obyčejné lámání žeber bylo prováděno velmi pečlivým a účinným způsobem. Ani jeden úder nepadl vedle.

Do půl hodiny bylo hotovo. Ve jemném světle svítání Pong viděl třináct mrtvých esesaček a tři muže v černém, kteří svazovali velitelku. Jeden z černých zvedl hlavu a mrkl vzhůru. Byl černý jako černochoch.

„A ty vole,“ došlo Pongovi, že o něm celou dobu ví. Bojovníci na něj však nečekali a zmizeli v lese. Slezl ze stromu a naslouchal zvukům. Ujistil se, že je sám a začal pátrat po stopách. Hledání zabralo nějaký čas, protože černí muži po sobě účinně zametli stopy. Musel se hodně soustředit, ale nakonec naladil mysl na mentální frekvenci přírody a ta mu tajemství cesty odhalila. Stromy roztáhly větve a otevřely před Pongem průchod, do něhož vstoupil.

Putoval po lesní stezce celý den bez odpočinku, aby v pozdním odpoledni dorazil do staré opuštěné vesnice s rozpadajícími domy a neudržovanými zahradami. Procházel mezi ruinami a přemýšlel, jaké neštěstí sídlo zničilo. Vlezl do jedné ze zničených chatrčí a vstoupil na špinavý koberec. V tu chvíli se pod ním otevřela podlaha a pohltila ho tma.

Pong otevřel oči a v mihotavém světle primitivních žárovek zjistil, že je v malé cele, která byla aspoň čistá a uklizená. Šel se vychcat a z ventilátoru ucítil lehounký oděrek, který mu byl velmi povědomý.

„Mám asi halucinace,“ pomyslel si a pořádně odlehčil močovému měchýři.

Krátce nato kdosi otevřel dveře, do cely vstoupilo další světlo a černochoch.

„Jmenuji se Chajim a odvedu tě k našemu rabínovi. Chce s tebou mluvit,“ promluvil.

„Ééééh...?“ zmohl se jen Pong a něčemu úplně nerozuměl, ale neodporoval a šel za čenochem. V chodbě potkávali mnoho černochochů s pejzy, všude samé sedmiramenné svícny a olivové ratolesti.

„Kdyby tě to zajímalo, jsme pod zemí a nebojíme se, že bys utekl nebo si nás zkusil pozabíjet. Někoho by si možná dostal, ale sám si nás viděl ze stromu, jak sme dobrý.“

Pong pozvedl hlavu a pohleděl Chajimovi přímo do očí. Viděl ty samé, které ho pozorovaly, když ležel v opičím loži.

„Sledujeme tě už od chvíle, kdy jsi roztáhl křídla a přistál. Ty nacistický sexy děvky to nevěděj, ale máme už oči skoro všude. Teda hlavně kamery, ale to nevadí,“ řekl Chajim.

„Znáš kamery, ne?“ ujistil se ještě.

Pong pokývl a mlčel. Černý průvodce jej dovedl do velké haly, ve které Pong poznal synagogu. Interiér byl velmi zdobný a bylo vidět, že stavitel zlatem rozhodně nešetřil.

Starý černý bělovlasý rabín je již očekával. Byl obklopen dalšími starými černými židy a několika muži, jimž ve tváři šly rozpoznat eskymácké rysy.

„Rabi Moše, přivedl jsem uprchlíka z kamenné hory,“ předstoupil Chajim s Pongem.

„Tak to jsi ty, po mnoha generacích první uprchlík z nacistický ženský věznice,“ pomalým vážným hlasem promluvil rabín Moše.

„Mohl bych být,“ odpověděl Pong.

„Jaké to tam je? Četl jsem starých sveticích neuvěřitelné historky.“

„Rabíne,“ nadechl se Pong, „strašný. Co po mě chcete? Mám tam přátele a svého Šéfa, pro kterýho se musím vrátit.“

„Čekali jsme desítky let na někoho, jako jsi ty. My jsme totiž partyzáni,“ vážně prohlásil Moše.

„Partyzáni čeho...?“ nechápal Pong.

„Protinacistickýho odboje. Už stovky let my židé vedeme válku s Tisíciletou říší, která se nás snaží vyhladit a prohnat komínem.“

„Počkejte, vy černoši a támhleti eskymáci ste jako židi a vedete partyzánskou válku proti náckům?“ snažil si Pong v hlavě srovnat myšlenky.

„No jasně, oni jsou ztracený kmen, který se k nám přidal po začátku války,“ vysvětloval Moše a jeho poradci kývali vážně hlavami. Jejich k zemi dlouhé pejzy přesouvaly bordel na podlaze a Pong stále přemýšlel.

„Co teda po mě chcete?“

„Abyste nám pomohl obsadit věznici a zajmout Hauptsturmführer Gertrudu von Obersalzberg,“ řekl Moše.

„A při práci si už tři naše vojáky viděl,“ dodal.

Pong uznal, že na tom plánu něco bude.

„Dobře, ale půjdeme si někam sednout, sežereme nějaký jídlo a vychlastáme nějakou chlast. Znáte aspoň chlast?“

Moše chvíli přemýšlel a souhlasil.

Seděli v příjemné luxusní židovské restauraci a Moše objednal nějaká tradiční židovská košer jídla a židovské košer pivo s košer kořalkou.

Pong byl konečně aspoň v nějaký náladě. To bylo vidět tak, že konečně začal přemýšlet rychle a řešit s rabínem plán. Dozvěděl se, že vymyšlení strategie bude na něm a Moše jen dodá padesát nejlepších bojovníků.

„No, jestli ty vole Moše budou tak dobrý jako tady Chajim, tak všechno bude v cajku.“

A v tu chvíli Pong ucítil vůni, kterou již cítil a nyní byla tak charakteristická, že bylo jasné jak nebe, o co tady kráčí.

„Hovno, hovno, hovno,“ řekl třikrát po sobě, když nějaký černý žid v dlouhé bílé sutaně před rabína položil tál s asi pěti gramy charakteristického prášku.

„Vážený rabíne, tady je připravená další dávka našeho siláckého prášku,“ řekl příchozí. Pong sklonil hlavu a nabral špetičku na nehet.

„Víte vy co to je?“ zeptal se.

„Víme, prášek po kterým mají naši bojovníci větší sílu a bystřejší smysly.“

„To věřím, je to relativně čistý, ale s tím se dá něco udělat. Máte toho víc?“ pokračoval Pong ve vyptávání.

„Ne jenom tohle, spotřeboval jsem celou várku brouků.“

„Cože?“ lekl se Pong.

„Vyrábíme to z brouků, který tady žijou. Ale trvá minimálně tři měsíce, než vychováme dostatečný množství, abysme vyrobili aspoň tohle množství,“ vložil se do rozhovoru Moše.

„Vy to vyrábíte z brouků?“ pořád byl Pong v údivu.

„Jo, brouci tu žijí od nepaměti a naši předci je užívali během rituálů před lovem či bitvou. Netrpěli pak únavou, akorát se strašně večer zeblili, protože brouky pijete rozmixovaný na kaši a chutnej fakt odporně.“

„Aha,“ kývl Pong hlavou.

„No a můj předchůdce vynalezl způsob jak z těch brouků izolovat aktivní látku. A to je tohle. My tomu říkáme ‚led‘ a je to fakt super. Stará to miluje.“

„Tomu taky věřím, že stará šuká jak parní mašina. Já tomuhle zase říkám zkurvenej perník a rovnou vám ho zabavuju,“ řekl Pong a udělal si řádnou lochnu.

Nebyla to kvalita, na kterou měl návyk, ale v tento okamžik nic lepšího neměl a konečně zase cítil krev v žilách.

„A teď kurva budeme pařit, já vás později naučím, jak ten sráč vyčistit,“ s radostí v očích Pong vyžahl celé pivo na ex a začal tančit na stole. Klezmer říznutý perníkem roztančil nohy hodovníků a za chvíli na stole tančil nahý rabín, polonahý Pong a několik židovek, které kdosi přivedl.

Pařili asi týden, když přišel nějaký muž a cosi pověděl Mošemu.

„Asi budeme muset skončit, měli bysme vyslechnout tu zajatou nacistickou děvku. Tady náš vzácný host by se mohl ujmout vzácné funkce mučitele,“ zvedl se rabín těžce na nohy a mluvil hlavně ke svým lidem.

„To mě vážně těší,“ rozesmál se Pong a dopil láhev místního rumu.

Mučírna židovských partyzánů byla vystavená ve starořímském stylu.

„Inspirovali jsme se dobou císaře Tiberia. Nechal popravít falešného krále Ježíše. Slyšel si někdy o Ježíšovi?“ řekl rabín Moše.

„Hm, něco málo sem zaslech,“ odpověděl Pong, který si vzpomněl na jedno dobrodružství, ve kterým parádně s Ježíšem, Marií a její ségrou solidně zapařil.

Esesačku již někdo svlékl do spodního koženého SS prádélka a uvázal k pozlacenému mučícímu kříži. V uších, do nosu, na bradavky a konečky prstů měla přivedené kabely, které končily v primitivním generátoru stejnosměrného proudu.

„Řekni všechno co víš, řekni nebo to do tebe zase pustím,“ seděl u zařízení černý muž v bílém plášti.

„No tak to do mě pusť,“ odsekla mučená a plivla mučiteli do obličeje.

„Jak chceš,“ odpověděl a otočil regulátorem. Tělem zajatkyně proběhl proud a bradavky na kozách ztvrdly. Pong ihned pochopil, že v tom má mařka potěšení a strašně moc ji mučení baví.

Asi půl hodiny popíjeli vespolek pivko a pozorovali průběh výslechu. Moc toho nepověděla, spíš byla pořád v rauši a sexuální extázi.

„Rabíne, ta nám nic neřekne. Je děsně tvrdá,“ řekl muž od ovládnutí generátoru.

„No já myslím, že je čas, abych to převzal. Odvažte ji,“ vstoupil do rozhovoru Pong.

„Není to nebezpečný?“ ozval se kdosi s obavou.

„Já myslím, že holka bude hodná. Máte tady nějakou samostatnou místnost, kde bych ji mohl pořádně zpracovat?“

„Pongu, máme tu takovou specialitku. Říkáme ji Ježíšova hrobka,“ řekl rabín Moše.

„Ale hovno,“ zasmál se Pong, „ukážte mi ji.“

Jeden z partyzánů otevřel šuplík ve stole a vyndal klíče.

„Pojď za mnou a vy ji pořádně hlídejte,“ pověděl Moše a podíval se po zajatkyni. Ta už dávno pochopila, že Pong je jiný a dobře chápe správný přístup k věci. Takže neměla v plánu klást jakýkoliv odpor.

Zastavili u starých zrezavělých dveří, Moše vzal do ruky jeden z klíčů a vložil do zámku. Přiskočil nějaký černý přísluhovač a s vrzáním otevřel.

„Už dlouho tam nikdo neuklízěl, ale to by ti asi vadit nemělo,“ nahlédl dovnitř rabín a rozsvítil.

„Ještě nějakéj petrolej v nádržce zůstal, holt starej systém.“

Ve žlábcích tekoucí hořící petrolej postupně zapálil větší množství svící a loučí, aby světlo odhalilo starou a celkem luxusně vybavenou ložnici s velkým kamenným ložem, pokrytým starými kůžemi. „Povlečení asi bude potřeba vyměnit a pošlete sem nějaký uklízečky,“ prohlížel Pong vybavení. „Tohle byla asi hodně přísná mučírna, žejo?“ dodal ještě s úsměvem.

Proběhlo několik lahví kořalky, než úklidová služba dokončila obnovu hrobky. Pong ocenil kvalitu provedené práce, vzal zajatky za ruku a odvedl dovnitř.

„Teď mě pár hodin nerušte, potřebuju čas, hodně času,“ zabouchnul za sebou dveře a odhodil veškeré svršky.

„Co bude dál?“ zeptala se esesačka.

„No já nevím, nejdřív si popovídáme, pak si zamrdáme, protože vy nacistický děvky mě fakt už dlouho dráždíte mezi nohama a hlavně mám trochu perníku,“ řekl stručně Pong, sundal tričko a ukázal vycvičený tělo.

„Co všechno bys chtěl vědět?“

„Všechno, ale hlavně jak se dostat nepozorovaně do té vaší věznice, abych mohl zachránit Šéfa.“

„To není málo,“ zamyslela se esesmanka, „ale povím ti to. Vypadáš drsně a já umím být drsná.“

„Já sem drsnej,“ řekl Pong a zatáhl virtuální oponu.

Zkrz dveře procházel nelidský řev, který rozhodně nepatřil Pongovi.

„Teda ten ji musí pořádně nakládat. Ani nechci vědět, co všechno s ní dělá,“ zašeptal jeden z partyzánů do ucha rabína.

„Snad se mu nic nestane a Bůh ho ochrání,“ pokřižoval se rabín a odešel.

„Zůstanou tu dvě strážce a zbytek půjde otáčet hmyzí vajíčka. Je potřeba obstarat další várku brouků,“ přikázal rabínův pobočník.

Pongův výslech trval nekonečně dlouho. Zhruba po třinácti hodinách byl před vchodem docela šrumec a rabín Moše opatrně poklepal na dveře.

„Pongu, Pongu, je všechno v pořádku?“

Chvilí bylo ticho, ale pak zazněl známý hlas.

„Všechno je v nejlepším pořádku. Připrav svý nejlepší muže, za pět hodin vyrážíme dobýt nacistickou skalní pevnost.“

„Až za pět hodin?“ zeptal se opatrně Moše.

„Dřív to rozhodně nepůjde, ještě z ní potřebuju vymlátit pár informací. A nerušte mě, kokoti,“ vyslechl Pongovu odpověď.

Partyzáni usoudili, že nemá smysl stát u dveří a šli chystat proviant do nastávajícího boje.

Jak Pong slíbil, tak vykonal. Po dalších pěti hodinách se železné dveře otevřely a z nich vyšel úplně spokojený Pong a těžce zmučená esesačka, která sotva stála na nohou.

„Vypadá dost vyřízeně,“ pochválil práci rabín.

„Taky sem jí dal co proto, byla hodně tvrdá, ale všechno nakonec prozradila. Ste nachystaný?“

„Pongu, čeká se jen na tebe,“ odpověděl Moše.

„Fajn, tak půjdeme,“ řekl Pong.

„A co uděláme s ní?“ zeptal se ještě rabín.

„Nic, půjde s náma, možná se bude ještě hodit.“

V synagoze už byli nachystaní černí muži v černém, ozbrojení různými chladnými zbraněmi.

„Představuji ti našich nejlepších padesát mužů. Jsou připraveni zemřít pro jakoukoliv dobrou věc,“ představil jednotku rabín.

„To rád slyším,“ pověděl Pong, „když to přežijete, tak si zapícháte. Přijde vám to jako dobrá věc?“

Odpovědí byl nadšený jásot a pískání.

„Budeme moci rabovat?“ zeptal se nějaký hlas.
„I znásilňovat,“ řekl Pong a věděl, že jsou jeho.
„Vojáci, bojovníci, na vašich činech závisí naše budoucnost. Budete tady Ponga poslouchat na slovo a uděláte všechno, co vám řekne. Jasný?“ promluvil Moše.
„Rozkaz, nejvyšší rabíne,“ zakřičeli všichni jedním hlasem a těšili se do nastávajícího boje.
„Výborně,“ postavil se Pong na bednu od whisky.
„Soudruzí, půjdeme nahoru tím samým údolím, kterým sem přišel, utáboříme se a zjistíme, jestli mi tady soudružka nekecala s těma starejma odpadníma kanálama.“
Partyzáni začali jásat a provolávat Pongovi slávu.

Byla noc a bojová jednotka stavěla tábor. Pong s velícím stáli na louce, kde začal jeho útěk a nočním viděním pozorovali strmé úbočí hory.
„Musíme se dostat až támhle k tomu převisu, jak končí kolmá stěna. Podle Wilhelminy by tam měly ústít starý odpadní kanály.“
„Tak Wilhelmina se jmenuje,“ pokynul hlavou velitel.
„Jo, menuje. Rozděl hlídky, já ji du ještě jednou pro jistotu vyslechnout,“ řekl Pong a odešel do svého stanu.

Ráno přšelo a les byl skrytý v mlžném oparu.
„Ideální čas pro přepadovou akci,“ zhodnotil Pong strategickou situaci a otočil se k černému veliteli židovských partyzánů.
„Uděláme krátkou poradičku a po ní vyrazíme. Svolej jednotku k nástupu.“
„Rozkaz Pongu! A mimochodem, dostal si z ní ještě něco?“ odpověděl velící.
„Naprostu všechno,“ byla vysmátá odpověď.
Wilhelmina vyšla ze stanu a měla dost práce s pohybem. Opírala se o dvě dřevěné hole a v očích měla naprostou prázdnotu.
„Ta je solidně vyřízená, vážně myslíte, že zvládne šplhat po skále?“ promluvil kdosi.
„Bude muset,“ řekl stručně Pong.

Nezpozorováni doplazili poslední tři kilometry k patě hory. Vysoká mokrá tráva všechny zmáčela až na kůži a některým partyzánům se udělal vlk, což velmi nelibě nesli.
„Vážení, nějaký vlk bude sranda oproti tomu, co nás teďka čeká. Táhle nahoru musíme vyšplhat,“ řekl Pong a ukázal rukou vzhůru.
„No ty vole, z dálky to vypadalo mnohem snažší, vždyť je ta skála vlhká a porostlá mechem,“ zamyslel se partyzánský velitel.
„To vždycky, půjdu první a za mnou Wilma. Zabezpečím trasu a zbytek se bude jistit provazem,“ chystal Pong lano a pytlík se skobami.

„Wilmo, počkáš až udělám dvě skoby a pak půjdeš za mnou,“ řekl Pong a vyskočil zhruba asi do dvou a půl metru. Prstem levé ruky zachytil drobný skalní výstupek a druhou zavrtal první skobu. Zavedl lano a opičím skokem vyskočil k dalšímu úchytu. Takhle pokračoval bez odpočinku několik dalších hodin, dokud nevyšlezl k malé římse, kde mu došlo lano.
„Snad se sem všichni vejdem,“ pomyslel si a koukal dolu na šplhající Wilhelminu a partyzány. Bylo to těsný, ale vešli se do jednoho. Sice stáli natěsnaní jeden na druhého a ty u kraje museli přidržovat ti u skály.
„Musíme vytáhnout lano, abysme ho mohli použít dál,“ promluvil Pong a zatáhl za lano.
„To asi nepůjde,“ odpověděl muž, který vyšplhal jako poslední.
„Proč?“ zeptal se kdosi.
„Protože bych se musel, ty vole, pustit a spadnul bych dolů na zem,“ zamručel partyzán.
„Tak ho obětujeme, abychom mohli žít,“ řekl někdo jiný.

„Si se posral,“ protestoval visící muž.

„Helejte, nějak se dohodněte, já jdu napřed a nasázím vám skoby do zdi. Až se to tady uvolní, tak to lano někdo kurva vemte, jestli ste takový srabi. Wilmo, ty si počkej nebo ukaž koule a dáme závod ve volném lezení,“ otráveně zakroutil hlavou Pong, protože nechtěl řešit partyzánské problémy.

„Nejsme žádní srabi,“ protestoval velitel.

Jenže to už bylo Pongovi ukradený, protože vyskočil na skalní úchyt a pokračoval v dalším lezení. Wilhelmina dlouho nelenila a šla za ním.

„Přeci se nenecháme zahanbit nějakou zkurvenou esesačkou,“ řekl nekompromisně partyzánský velící a nenechal se rozhodně zahanbit.

Vzdálený pozorovatel rabína Mošeho dalekohledem sledoval postup lidských pavouků. Viděl, že Pong vylezl k ústí odpadní trubky a začíná pilovat mříže. Viděl několik padajících těl, která se neudržela a v tichosti letěla podél skalní stěny k zemi.

„Tak jaký to bylo?“ smál se Pong, když pomáhal Wilhelmině přes okraj.

„K posrání,“ odpověděla a s úlevou pohlédla dolů. Pozorovala černé stíny, kterak pomalu postupují vzhůru a viděla dvě postavy, jenž bez křiku spadly k zemi.

„Máme nějaký ztráty, ale sem rád, že vzali koule do hrsti a vysrali se na lano. Víc adrenalinu, nemyslíš?“ suše řekl smějící Pong.

„Tohle bylo největší dobrodružství mého života,“ přešel okraj k smrti vyčerpaný velitel židovských odbojářů.

„Tomu věřím, ale máte nějaký ztráty na životech,“ pověděl Pong.

„Se nedá nic dělat, aspoň že neřvali a neprozradili nás.“

„Jo, ukázali fakt velký koule,“ pochválil ho Pong a v hlavě řešil otázku, jestli si nemá dát lajnu. Ale zamítl tuto variantu, protože věděl, že Urgha bude asi pěkně v prdeli.

Počkal, dokud nevylezl zbytek jednotky a pak vlezli do páchnoucí díry vyrubaný ve skále.

Zapálil louč a doufal, že nevybuchne metan. Mihotající světlo odhalovalo špinavé a slizem pokryté stěny. Ze stropu visely krápníky z usazeného odpadu a v prohloubeném korytu tekla tenký proud splašků. Staří stavitelé byli chytří a podél koryta vytesali chodník, který nesl stopy záplav.

„Hroznej humus. Dejte pozor, ať neuklouznete a nespádnete do těch sraček. Už takhle budem smrdět, že nás ucejtěj na hony předem,“ řekl Pong a pomalu postupoval vpřed. Museli jít skloněni, protože výše jednoho a půl metru skutečně nepostačovala k pohodlné chůzi.

V pomalu stoupajícím tunelu začal foukat vánek, který zesiloval. Za chvíli začalo silné hučení a Pong stihl jen zakřičet, ať se všichni něčeho chytanou. Pak se s hukotem přivalila smrdutá tekutá hmota, která obsahovala hodně divných věcí od výkalů až po kusy lidských těl. Proteklo několik vln zapáchajících sračky, než se zase mohli pustit z úchytů.

„Sme všichni?“ zeptal se Pong.

„Veliteli, pár mužů to spláchno,“ promluvil kdosi ze zadní části.

„Se nedá nic dělat, pokračujem,“ řekl velitel partyzánů a Pong souhlasil.

Překonali převýšení několik desítek metrů, když došli k první odbočce zabezpečené mříží.

„Tudy ne, to vede do sklepa. My musíme ještě o pár pater výš,“ řekla Wilhelmina.

„Dobrá,“ pokrčil rameny Pong.

Pokračovali kanálem dál, míjeli další vedlejší chodby a nakonec prošli pod prvním nádvořím. Jasně rozeznávali kroky, dupot a slyšeli hlasy vydávající rozkazy či vedoucí hovory.

Pong naznačil, že mají být maximálně potichu a zpomalil krok.

Neprozradili svoji přítomnost a zastavili u dřevěných dveří z tvrdých fošen.

„Vstup do skladu potravin, musíme být opatrní, ty dveře nikdo dlouho neotvíral,“ řekla Wilhelmina a zkusila zabrat za velké madlo. Bylo shnilé a úspěšně ho urvala.

„Máme problém,“ koukala na zbytek dřevěné tyče.

„Zkusíme nástroje,“ promluvil jeden z partyzánů a vytáhl nůž. Další se k němu přidal a začali čistit spáru mezi dveřmi a futrem.

Jiný vytáhl olejníčku, pořádně promazal panty a nalil pár mililitrů oleje do klíčové dírky.

„Šikovný, co?“ dmul se pýchou velící a pozoroval Ponga.

„To jo, hlavně aby to k něčemu bylo,“ řekl suše a počítal s tím, že v nejhorším dveře rozštípají.

Každopádně odbojáři úspěšně vyškřábali veškerou špínu a potichu otevřeli.

Vešli do velkého kamenného sklepa plného sudů a všemožného jídla různých tvarů, barev a původu.

„Fajn pánové, plán je následující. Já půjdu s Wilmou k vězeňským celám a zachráním Šéfa. Vy se rozdělíte a vyčistíte všechno od těch děvek patro po patro, místnost po místnosti. Nenecháte živou ani jednu esesačku, tedy kromě těch, které se budou chtít vzdát a plně vám oddat. Každopádně, nevěřte jim. Rozumíte?“ promluvil Pong přísným tónem.

„Rozumíme, ale...“ odpověděl velitel.

„Co ale?“ nechápal Pong otázku.

„Budeme drsný, hodně drsný.“

„Nevadí, s tím se počítá,“ řekl Pong a naznačil Wilhelmině, že vyrážejí.

„Vyčistím kuchyni a její okolí, vy půjdete až uslyšíte znamení,“ řekl ještě a zmizel s průvodkyní v chodbě.

Byl opatrný, aby nevydal ani zvuk a všech patnáct těžce ozbrojených kuchařů zneškodnil naprosto v tichosti. Létající otrávené šipky, hvězdice a ocelová jídelní hůlka vykonaly představení rychlé smrti.

„Sem dobrej, co?“ pochválil sám sebe Pong, když vedl Wilhelminu za ruku mezi mrtvolami.

Vyšli z kuchyně a šli chodbou ke schodišti, kde potkali první esesmanky v sexy kožených uniformách vyzbrojených obušky, mačetami a teleskopickými holemi.

„Konečně, kundy jedny,“ zastavil Pong a pozoroval vojačky.

„Holky, můžeme jít na to,“ zasmál se, sebral ze zdi tyč s nějakým nacistickým praporem, který strhl a vyběhl.

Jeho ďábelskou rychlost nebylo možné překonat a velice rychle pozabíjel všechny útočnice. Stačilo několik přeletů, podletů a úletů bokem, aby vyhrál a sprovodil je ze světa.

„Nemám čas se zdržováním, chci za Šéfem. Pojď,“ řekl a po schodech běžel do dalšího patra, kde narazil na další esesačky, které zrovna upravovaly nástěnku k výročí Vůdcových narozenin. Zcela překvapené nestihly zareagovat a Pong je několika přesnými údery do spánků povolal do služby ve věčných koncentračních táborech.

„Ještě pořád máme štěstí, ale nemyslím, že by nám dlouho vydrželo,“ pověděl Wilhelmině a vybíhali další schodiště do následujícího patra.

Tam už byl větší ruch. Čtyři strážkyně ještě stihl zabít potichu, ale to už se rozeřvala siréna poplachu a Pong věděl, že je prozrazen.

V kuchyňském skladišti čtyřicítka černých židovských partyzánů netrpělivě čekala na znamení. Nikdo z nich ani nedutal, protože nechtěli o nic přijít.

„Čekáme už dlouho, nepůjdeme se podívat?“ promluvil někdo z nich.

„Ani hovno, budeme čekat, dokud nepřijde signál,“ důrazně řekl velitel a měl velmi přísný výraz.

„Dobře, veliteli,“ zašuměla odpověď.

Dočkali se, signál poznali podle řevu sirény a z toho bystře usoudili, že jejich čas právě nastal.

„Nesmíme zmařit naši jedinou šanci po tolika letech odboje. Tak podle toho bojujte a zabíjejte je hlava nehlava,“ promluvil naposledy velitel a vyrazil do kuchyně. Spatřil mrtvolu a věděl, že nebudou jediný.

Zhruba v tu samou chvíli přestaly nacistické mučitelky mučit, protože si musely trochu oddechnout. Odvalily se na stranu postele a Kapitán Blázen mohl jít konečně vypít vodu a pořádně vyprázdnit močák. Už ho od toho mučení docela bolely koule a v duchu si říkal, že kdyby tyhle holky dělaly kdekoliv v bordelu, tak už jsou zasraně v balíku.

Zrovna, když spokojeně močil do pozlacené mísy, uslyšel sirénu.

„A ty vole, Pong dorazil,“ proběhla hlavou myšlenka, jenž mu ve tváři vykreslila úsměv.

Rozhodně siréna probudila strážkyně, které se rychle oblékly a zmizely. Samozřejmě ještě stihly Blázna zamknout, tak mu nezbyvalo nic jiného, než jednoduše čekat.

Čekal dlouhý čas, který si nemohl zkrátit naprosto ničím, ale nakonec zámek ve dveřích zarachotil a kdosi otevřel.

„Šéfe, ty vole, ste v pořádku? Nejste zraněnej?“ vpadl do cely zkrvavený Pong. Ihned však spatřil vybavení a došlo mu, o jaký způsob mučení se jednalo.

„Pongu, sem v pořádku, ale strašně unavenej, ty ženský mi přišerně dávaly. Úplný nymfomanky,“ s úlevou v hlasu odpověděl Blázen.

„Šéfe, já vím, jedna z nich mě sem dovedla. Teď musím najít zbytek a podívat se na Urghu. Bude asi hotová.“

„Jasně, běž,“ řekl Blázen a nechal Ponga odběhnout. V klidu se oblékl a vyšel do chodby. Hned zaregistroval mrtvá rozsekaná těla a k tomu slyšel zvuky končícího boje.

„Kapitáne, rád vás vidím,“ přišel Karlos a objal svého zaměstnavatele.

„Pongu, von je tady někdo s tebou?“ zakřičel Blázen do chodby k Pongovi, který otevíral další dveře.

„Jo, místní partyzáni, odvedou většinu práce. Já sem jim jenom trochu pomohl a voni mi na oplátku dali něco málo perníku. Zesranej bože, Urgho ty vypadáš,“ zakřičel Pong a vběhl do kobky.

„Ty máš perník...?“ zarazil se Blázen.

„Na dlouhý povídání, později,“ zazněl Pongův hlas a hned po něm hlasitý vzdech Urghy.

„Můj vůdce, tak to bylo na poslední chvíli,“ přišel odněkud Kokot, „ale Doktor nám odchází, teď se odsud musíme co nejrychleji dostat.“

„Ale jak, když furt nevíme, kde sme. Pongu, víš kde kurva sme?“ řekl nervózní Blázen a začal zase myslet na brko.

„Šéfe, furt nevím, někde v prdeli,“ odpověděl Pong, který vyšel s Urghou ze dveří.

„Tak to sme v prdeli,“ konstatoval Blázen a hlavou mu proběhla čirá bezradnost. V tu chvíli všechno zmodralo.

„Zase nějakej zkurvenej zvrat,“ pomyslel si, ještě než upadl do bezvědomí.

Kapitán Blázen měl strach otevřít oči, protože trpěl obavou, aby zase nebyl v nějaký kobce nebo uvázaný k operačnímu stolu.

„Šéfe, nemusíte se ničeho bát. Klidně můžete otevřít oči, sme v bezpečí Kapky,“ slyšel známý hlas.

„Pongu, relativně v bezpečí, řekl bych, že se nacházíme v nějakém hangáru,“ promluvil Kokot.

Blázen otevřel oči a skutečně viděl, že je stále na můstku ve svém kapitánském křesle.

„Co to kurva mělo bejt? Jak je na tom Doktor?“ hmátl Kapitán po hulení a začal balit brko.

„Já sem v pořádku, strašnej sen,“ uslyšel odpověď.

„Můj vůdce ještě nevím,“ řekl Kokot a v tu chvíli začal kdosi bušit do nákladových vrat.

„Tak může někdo otevřít?“ zakřičel neznámý hlas.

„Kdo to kurva je?“ mručel Blázen a s chutí zapálil špek.

„Můj vůdce, nevím. Stojí tam nějaký chlap, tak mu asi půjdeme otevřít.“

Nákladové dveře s rachotem otevíraly chřtán a odkryly výhled do ohromného volného prostoru.

„Vítám vás na Moye a jmenuji se John Crichton. Taky se omlouvám za to přepadení, ale chtěl jsem vědět, s kým že se seznamuju,“ přivítal je celkem sympatický chlapík.

„Jo, tak tohle byl teda opravdu divnej pokus o rande,“ lakonicky Pong pochválil Johna.

„Musel sem vám proskenovat mozky a zjistit něco o vašich vztazích.“

„A kde si kurva vzal zrovna simulátor nacistický ženský věznice?“ divil se Blázen.

„Z hlavy tady toho plecháče,“ zasmál se John a ukázal na Kokota.

„Ty vole, ty si úchyl,“ zakroutil hlavou Pong a usmíval se.

„No a co si o nás zjistil?“ promluvila Urgha.

„Že ste úplně v pohodě.“

„Fajn a sme kde?“ zeptal se Pong.

„Říkám, na Moye, to je moje loď a sme pořád na stejným místě.“

„A vzal ses tady jak?“ položil další otázku Blázen.

„Přiletěl sem červí dírou ze svý dimenze, abych si odpočinul a zapařil. Myslím, že sem našel ty nejlepší partáky na paření. Není-liž pravda?“ odpověděl John a významně mrkl.

„Něco by na tom mohlo být,“ řekl potichu Blázen a zhluboka potáhl.

„Co si o nás teda zjistil?“

„Kapitáne Blázne, byl jsem docela překvapenej jak spolupracujete a myslíte jeden na druhýho. Perfektní tým pro vesmírný dobrodružství,“ pochvalně řekl John.

„To je pěkný,“ zasmál se Pong a natáhl lajnu.

„Poletíme teda k nám domů?“ zeptal se Karlos.

„Poletíme, ale až Moya doplní palivo. Bere si tady z tý mlhoviny nějaký prvky, který potřebuje k životu,“ odpověděl John.

„Jak potřebuje k životu?“ nechápal Blázen.

„Moya je biomechanická loď. Živej organismus,“ řekl John a bylo vidět, že je hrdý.

„Cože je?“

„Můj vůdce, skočím pro chladíák s lahváčema, protože rozhovor bude nejspíš delší,“ řekl Kokot a odešel do Kapky.

Trvalo několik dní, než se Moya nakrmila a tyto dny byly vyplněny seznamovací kalbou. John byl rád, že potkal takové slušné partáky a když spatřil Titan, jak svítí do okolního vesmíru barevnými reklamami na hazard všeho druhu, byl v němém úžasu.

„Tak to je náš domov. Za posledních pár měsíců sme do něj vrazili hromadu peněz a postavili největší kasino široko daleko. Hazard a drogy z nás udělaly zasraný boháče,“ řekl Blázen Johnovi při příletu.

„Paráda, narazil sem na skutečný velký zvířata,“ byl John velmi rád.

„To máš teda pravdu,“ zasmál se Pong a nepřestával sledovat Kokotův přistávací manévř.

2. Mluvicí hlava

Luxusní kasino ‚U Blázna‘ bylo narvaný k prasknutí. Kdysi provinční diskotéka s barem byla již značně rozrostlá a podnik se stal oblíbeným cílem bohatých návštěvníků Saturnu VI.

Kapitán Blázen s posádkou a hostem Johnem seděli v soukromých prostorech a koukali výhledem na taneční parket, kde křepčilo několik opravdu vyndaných ženštin.

„Mám pěknou kancelář, žejo?“ balil Blázen brko.

„Skutečně ano,“ odpověděl John a pil pivo.

„Odsud papíruju, nemám moc v oblibě oficiální úřední budovy, jsou takový hrozně sterilní.“

„Tomu rozumím,“ usmál se John a sáhl po dalším lahváci.

V podstatě uběhlo několik velmi náročných dnů, během kterých kasinem prošlo mnoho význačných hostů.

„Šéfe, všechno šlape jak madagaskarský hodinky,“ přišel Pong a uvelebil prdel v křesle.

„To jo, já už mám taky odpracováno, teď začíná konečně pohoda,“ povaloval se Blázen v pohovce, kouřil joint a popíjel pívko.

„Konečně, co takhle vyjet na výlet? Rád bych viděl místní zajímavosti a pamětihodnosti, jestli teda tahle dimenze nějaký má,“ přišel John od baru.

„Hm, mohli bysme navštívit Madam Kawasaki,“ přemýšlel Pong nahlas.

„Co je tam k vidění?“

„Johne, opravdu luxusní bordel,“ odpověděl Pong s úsměvem v obličeji.

„Ufff a nějaký památky tam sou? Tady na tom kusu šutru moc historie není.“

„Jo, ty chceš vidět nějaký opravdu starý baráky. Hodně jich je na Zemi, ale tam se nemůžem jen tak ukázat,“ povšiml si Blázen Johnova slabého nadšení pro sexturistiku.

„Přesně tak,“ odpověděl John.

„Hm, tak nejlepší bude konzultace s Madam Kawasaki. Určitě ti něco doporučí,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, vy ste génius,“ usmál se Pong.

„To teda sem,“ odpověděl Blázen a byl velmi spokojen.

Uběhly asi další dva dny, než se Kapitán těžce zvedl z pohovky a promluvil.

„Kdo chce letět tou divnou živou lodí na výlet, může. Johne, asi už je vhodnej čas, nemyslíš?“

„Konečně! Moya je dávno připravená,“ nadšeně vyskočil John.

„Kapitáne, já tady zůstanu, musím pořádně uklidit Stanici, je tam dost nepořádek,“ vysoukala ze sebe Urgha.

„Aha,“ řekl Blázen, kterému bylo jasné, že výlet cizí lodí nikoho příliš nenadchne.

„Šéfe, já se přidám určitě.“

„Můj vůdce, já také.“

„Kapitáne, já půjdu s Jackem, protože musím udělat pravidelnou servisní kontrolu ponorky,“ vstal Karlos a nenápadně odcházel.

„Franka a Doktora se raději ani ptát nebudu,“ zakroutil hlavou Blázen.

„Tak už někdo pojd'te,“ popoháněl John.

Křesla v řídicím centru Moyi byly skutečně pohodlný. Kapitán ihned zjistil, že se automaticky přizpůsobí tělu a místo pro popelníček bylo také.

„Šéfe, velmi zvláštní místo tahle loď. Cítím její vědomí a mám takový podezření, že se mnou komunikuje,“ řekl Pong.

„To je možný, ale já s ní musím mluvit normálně, telepatii neovládám. Moyo, tady pan Kokot ti dá souřadnice a ty nás tam dopravíš,“ reagoval John.

„Johne, velmi ráda a mám to vzít obletem kolem místního Slunce?“ odpověděla Moya.

„Klidně, aspoň se podívám, jakej tu maj bordel.“

„Počkej, jak to myslíš s tím bordelem?“ nechápal Blázen.

„Normálně, v okolí Země v moji dimenzi je nehoráznýho kosmickýho bordelu, kterej nikdo nechce uklidit. Nefunkční satelity, stanice, trosky z několika posledních obléhání armádou republiky Mars a tak různě.“

„Aha,“ zapálil Kapitán Brko, protože v jeho dimenzi bylo v okolí Země řádně uklizeno, jak se ostatně mohl John zanedlouho přesvědčit.

„Teda máte dobrou úklidovou službu,“ konstatoval, když viděl zářící modrou kouli obklopenou prstencem lodí.

„Čiňani se staraj, ale hlavně kvůli tomu, aby bordel neničil jejich zařízení. Víc detailů bych v tom nehledal,“ řekl Blázen a otevřel poklidně dalšího lahváče.

„Helejte, co je to za divnej objekt před náma?“ ukázal Pong na rychle letící předmět.

„Johne, malá nákladní loď s poškozenými motory a míří přímo do atmosféry Neptunu,“ promluvila Moya.

„Tak to bysme jí asi měli pomoci,“ odpověděl a Moya zamířila k oběžné dráze.

„Takhle blízko sem nikdy nebyl. Pěkněj výhled,“ řekl Blázen a potáhl z brka.

Moya zaparkovala na nejnižší možné orbitě.

„Johne, dolů nemůžu. Atmosféra by mě zabila,“ pověděla.

„Rozumím. Přijímáš nějaký signál?“ řekl John.

„Ne, budete muset dolů výsadkovým modulem.“

„Tak to se nedá nic dělat,“ zamyslel se John, upil z lahváče a ještě dodal.

„Ale ničeho se nebojte, mám velmi pohodlný člun.“

Futuristický interiér výsadkového modulu hrál všemi barvami, až oči přecházely.

„Tohle je taky živý?“ musel se zeptat Blázen před usazením do pohodlného křesla.

„Néééé, tenhle modul sem zabavil Scorpiovi. Byl jeho oblíbený,“ zasmál se John.

„Ehm, kdo je kurva Scorpio?“ nechápal Pong.

„Scorpius je padouch v mé dimenzi a moc chce získat Moyu. Počkej, někde tu mám jeho fotku,“ začal John pátrat v poličce s manuály.

„Hele, tady je,“ řekl a ukázal fotku týpka v koženém obleku a kožený masce přes obličej.

„No to je úchyl,“ konstatoval Pong.

„Je, ale někdy je mi ho líto,“ řekl John a zapnul pohon modulu.

Výsadkový člun opustil Moyu a John provedl jeden oblet kolem Neptunu, aby se ujistili, že tam kromě nich nikdo není. Nebyli úplně sami, nad jižním pólem měli Čiňani postavenou těžební stanici, kterou dolovali z planety vodu a čpavek.

„Nejsou náš problém, voni maj svý vlastní,“ řekl Kapitán a odklepl popel.

„Můj vůdce, každopádně bych je příliš nedráždil,“ vložil se do diskuse Kokot, který doposud hlavně mlčel a věnoval pozornost výpočtům trajektorie pádu hledaného předmětu.

„Kokote, máš pravdu. Už máš spočítáno, kde máme hledat?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, myslím, že ano. Můžu převzít řízení?“

„Nevadí Johne, že ne?“ otočil se Kapitán.

„Rozhodně ne, aspoň můžu pít v klidu pivo,“ odpověděl John a převedl ovládání do Kokotova panelu.

Kokot navedl člun do atmosféry a zanedlouho je obklopila hustá modře světélkující mlha složená z bůhvíčeho.

Letěli po předpokládané trase dopadu záhadného objektu a neviděli naprosto nic. Čím blíže byli ke kamennému a ledem pokrytému povrchu, tím více plyny obklopující planetu blokovaly přicházející signály.

„Můj vůdce, je vám jasné, že jsme teprve druhý výsadek, který se pokusil přiblížit k povrchu Neptunu?“ promluvil Kokot a nepřestával sledovat senzory.

„Fakt? A co zjistil ten první?“ zeptal se Pong.

„To nevíme, nevrátili se,“ odpověděl robot.

„Aha, co to pro nás znamená?“ vyjádřil Blázen jistou obavu.

„Můj vůdce, těžko říct,“ řekl Kokot a svého Kapitána příliš neuklidnil.

Pátrací loď s lehce nakalenou posádkou dosáhla povrchu Neptunu. Mlha zmizela a před sebou viděli studenou krajinu plnou kamení, osvětlenou atmosférickými elektrickými výboji. Z některých trhlin tryskaly proudy jakýchsi plynů, které krátce poté padaly k zemi v podobě sněhových vloček.

„Nádhera,“ okomentoval Blázen přírodní scenérii.

„Můj vůdce, sice souhlasím, ale značně korozivní krása. Letět sem v běžné lodi, tak už jsme mrtvi. A myslím, že i já bych utrpěl nějaké škody,“ doplnil Kokot.

„To nezní moc pozitivně,“ řekl Pong.

„Scorpius by nelítal v něčem, co se hnedka rozpadne. Už toho tahle kocábka vydržela hodně,“ pokusil se je uklidnit John, ale pochyboval o úspěchu.

Letěli nad povrchem a kochali pohledem na krajinu, ve které nechyběly ani jezera a hory pokryté sněhem.

„Můj vůdce,“ skláněl se Kokot nad ovládacími panely.

„Děje se něco?“

„Měli bychom být nad předpokládaným místem dopadu, ale řekl bych, že nic nevidím.“

„Tak to máme dost blbý, co budeme dělat?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, ještě se zdržíme, zachytil jsem slabý signál.“

„Tak nás veď, když nic nenajdem, vyserem se na to a poletíme k Madam Kawasaki,“ rozhodl Kapitán a zapálil čerstvě ubalený brko.

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a zamířil směrem, odkud přicházel signál.

Letěli přes kopce, údolí, nad jezery i nad pouští a signál zesiloval jen nepatrně.

„Šéfe, jestli dobře rozumím místní mapě, tak brzo budeme na jižním pólu. Přímo pod Číňanama.“

„Pongu máš pravdu,“ odpověděl Kokot a převedl modul přes kopec.

„A ty pičo,“ vypadl Bláznovi joint z huby.

„To mě poser,“ natáhl Pong lajnu.

„Není možný,“ nechápal John.

„Můj vůdce, asi jsme právě objevili civilizaci na Neptunu.“

„Ty vole, Kokote. Jakože na Neptunu žijou Neptuňani?“ zapálil Kapitán z podlahy zvednuté brko.

„Můj vůdce, to brzy zjistíme,“ odpověděl Kokot a zamířil směrem do údolí, ve kterém bylo velké osvětlené město. Nejzajímavější však bylo, že neviděli žádné ochranné pole nebo či jakoukoliv podporu života pro bytosti z uhlíku dýchající kyslík a dusík.

„Co toto jako...?“ nechápal Pong.

„Vypadá to tam, ale obydleně,“ dumal John a kroutil ovladačem dalekohledu. Nastavil maximální přiblížení a spatřili periferii, která kypěla životem. Ulice plné podivných bytostí, jenž vzdáleně připomínaly lidi.

„Šéfe, vypadaj jak živý sochy z Královské cesty v Praze.“

„Pongu, máš pravdu, dálkový senzory hlásí samý kámen a led,“ řekl Kokot, který sledoval přicházející data.

„Každopádně tam budem muset zaletět, co?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, rozhodně, signál přichází z centra města.“

„Co se dá teda dělat, pojďme se představit. Přicházíme přeci v míru,“ řekl Kapitán se smíchem a zapálil brko.

Kokot nasměroval modul z kopce do údolí a současně zapnul vysílač na všech frekvencích, kterým oznamoval příjezd význačných hostů.

Byli asi v půli cesty, když v dáli zaregistrovali zvednutý prach.

„Můj vůdce, kdosi nás volá,“ ukázal Kokot na blikající diodu.

„Tak ten hovor zvedni, ne?“ řekl Blázen.

John stiskl tlačítko a z reproduktoru zazněl fakt divný zvuk, jako když praskal kámen.

„Chrrr, chrrr, krrchh, chrrr rchhkrch...“

„Co to kurva?“ málem vypadl Bláznovi joint z huby.

„Chrkřchrchr křřchrrrchk chrrr,“ pokračoval pokus o komunikaci.

„Helejte kokoti, je vám hovno rozumět,“ naklonil se nevrlý Blázen k mikrofonu. Praskání kamenů ustalo.

„Šéfe, něco se děje.“

„Sem si Pongu taky všimnul,“ odsekl Kapitán a z reproduktoru vyšel ruch.

„Posíláme vám aktualizaci pro Oogle překladač a rovnou vás upozorňujeme, že jestli ste nějaký šmejdi, tak s váma pořádně vyjebem. Už takhle nás serou Číňani nad našima hlava,“ promluvil studený hlas, znějící jakoby vycházel z jeskyně.

„Cožeto kurva...?“ chytil se Blázen za hlavu.

„Helejte, my nejsme šmejdi, já sem Pong a je tady se mnou slavnej Kapitán Blázen, takže si dejde voraz nebo s váma vyjebu já. Jestli ste o mě ještě neslyšeli, což bych se kurva divil, tak o mě uslyšíte. Rozumíme si?“ promluvil velmi důrazně Pong.

„Jo, slyšeli ste mýho osobního strážce,“ dodal Blázen a hlasitě vyfoukl dým.

Na druhé straně zavládlo krátce ticho.

„Fakt ste to vy?“ promluvil jeskynní hlas.

„No a kdo jinej bych měl kurva bejt?“ odsekl Kapitán.

„Nevím, někdo kdo se za Blázna vydává?“

„Takovou blbost sem ještě neslyšel, kterej blázen by se za nás chtěl vydávat?“ rozesmál se Pong.

„To my nevíme, každopádně vám posílám souřadnice doku s atmosférou. Tam si vás prohlédnem a rozhodnem, co s váma dál.“

„To je rozumný, ať ste kdo ste, ste vopatrný, to se mi líbí,“ řekl do mikrofonu Pong a začal brousit meče.

Mezitím pod loď dojelo vozidlo, které vypadalo jako vytesané z kamene. Ale průzor, pásy a několik zbraní připravených k palbě viditelně prozrazovalo, že se jedná o výtvar inteligentních tvorů.

„Pojedeme za váma a dáme pozor, kdybyste chtěli podniknout něco nečekanýho. Upozorňuju, že tekutý metan je velmi studený, máme ho plnou cisternu a stříkačka dostříkne fakt daleko. Vidíte támhleten vrak čínský průzkumný sondy?“

Blázen se krátce rozhlédl a spatřil havarovanou sondu, kterou poznal.

„Těžební zařízení, ty znám,“ řekl.

„Tak sledujte, co umí speciálně upravenej pomalumrznoucí tekutej metan,“ zazněl studený hlas a z doprovodného vozidla vystříkl proud kapaliny, který s přehledem doletěl až k čínskému objektu. Celý ho pokryla a zmrzla.

„Teď stačí jenom vystřelit,“ pokračoval hlas a zazněl velmi tlumený výstřel. Projektil rozbil zmrzlou sondu na drobné kousíčky.

„Pěkný,“ pochválil předváděčku Blázen a zapálil brko.

Souřadnice a doprovodný vůz dovedl Johnův průzkumný modul k velké kamenné kopuli pokryté neznámým čirým materiálem, za kterým byl vidět čilý ruch.

„My necháme káru venku, sejdeme se uvnitř. Vy teď zamíříte do přechodové komory,“ řekl hlas a vypnul spojení.

Kokot pokračoval ve směru signalizačních šipek, až zastavil před ohromnými vraty z materiálu, který také připomínal kámen a ty se začaly pomalu otevírat. Jakmile byly dokořán, Kokot opatrně navedl loď a zůstal stát. Přechodová komora se uzavřela a syčení vzduchu prozrazovalo tlakování atmosféry.

Vnitřní dveře otevřely vstup do velkého hangáru plného všelijakých postav, které dýchaly kyslík, pily pivo a mluvily srozumitelnými řečmi, jimž překladač vládl.

„Šéfe, mám tomu rozumět tak, že na Neptunu je kolonie, vo který sme doted' nevěděli?“ nechápal Pong.

„Můj vůdce, vypadá to tak,“ konstatoval Kokot a snažil se připojit k místní datové síti.

„Přesuňte se k parkovacímu doku číslo 42,“ promluvil jiný kamenný hlas z reproduktoru.

„Rozumíme,“ odpověděl Kokot.

Přistávací místo bylo úplně na konci haly a už tam netrpělivě čekaly dvě kamenné postavy v průhledných skafandrech a dýchací maskou v místě kamenného obličej.

„Ty vole, to sem zvědavej, co nás čeká,“ řekl Blázen a zapálil uvítací megabrko.

„Můj vůdce, uvidíme, mají blokováno připojení k celogalaktické datové síti,“ pověděl Kokot.

„Velmi zvláštní, u nás žádná taková síť není,“ vložil se John, kterému velmi zachutnaly lahvičky.

„Jdeme ven,“ zvedl se Kapitán, odklepl brko a pohlédl na Ponga.

„Buď ve střehu, ale v hlavně v klidu.“

„Šéfe, já sem v klidu úplně vždycky,“ zasmál se Pong a schoval meče pod oblečení.

„Tak vás tady vítám, teď už je úplně jasný, že jste nekecali a opravdu před náma stojí slavný Kapitán Blázen. Říkejte mi třeba Minerál, protože můj pravý jméno byste stejně nevyslovili. A tenhle se menuje Malý Vápno a bude váš průvodce.“

„Kde to sme a kdo ste?“ potáhl mocně Blázen.

„No ste na Neptunu a my tu žijem asi tři miliony let. Je tu prima klima, nikdo nás neruší. Až teda teď zatracený Číňani.“

„Jaktože sme o vás ještě neslyšeli?“ zeptal se Blázen.

„No, jednoduše, žijeme záměrně v izolaci a jen málo životních forem vašeho typu ví kde,“ vysvětlil Minerál.

„Čím se tady vůbec živíte?“ promluvil Kokot.

„Jak to jako myslíte? My máme trochu jinej životní cyklus než vy a jestli ste si nevšimli, máme skafandry, protože tohle prostředí nás zabíjí. Jinak se zabýváme vývojem kvantových procesorů. Umíme jedny z nejlepších a máme dost zákazníků z řad různých armád a civilizací. Každopádně tahle loď není z naší dimenze,“ řekl Minerál.

„To teda není,“ halasně se zasmál John.

„Fajn, že si rozumíme. Teď vás dovedeme do hotelu, kde budete ubytováni a později se sejdeme v bordelu.“

„Vy tady máte bordely?“ podivil se Pong.

„No jasně, klienti je chtěj, k tomu chlast, drogy a kvalitní jídlo. Nejsme neandrtálci, ty vole,“ vydal ze sebe Minerál kamenný smích.

„A co vás se vůbec přivedlo?“ zeptal se Malý Vápno.

„Tak různě,“ odpověděl krátce Blázen a mocně potáhl.

Hotel byl velmi luxusní, v pozemském stylu říznutém různými přejatými znaky jiných civilizací. Přepážku obsluhovala umělá recepční.

„Náš nejnovější model, s tímhle chceme prorazit na trh,“ řekl Malý Vápno.

„Jaký má mentální výkon?“ zeptal se Kokot.

„Desetinu tvého. Neděláme běžné komerční modely příliš výkonné. Výkon poskytujeme jen speciálním klientům. Galaktická rada má ráda umělou inteligenci pod kontrolou. Už takhle se po vesmíru potuluje příliš mnoho umělých inteligentů. Žejo?“ mrkl s úsměvem Vápno na Kokota.

„Docela cynickej smysl pro humor,“ konstatoval Pong, který si všiml, že se poznámka robota dotkla.

„Se nediv, vzhledem ke stáří naší civilizace a vzhledem k tomu, že nejmladšímu místnímu osadníkovi je asi sto tisíc let, sme toho viděli a zažili hodně. Nás nic jen tak nerozhodí, ale teď je čas obhlídnout pokoje. Popecáme později,“ zakončil Malý Vápno rozhovor a vyřídil s umělou recepční ubytování.

„Můj vůdce, to je kyselina sírová,“ naklonil se Kokot k Bláznovi.

„Mi neříkej, že si tu sračku fakt pouštěj do žil nebo co to maj v rukou,“ nechápal.

„Kapitáne, fakt je to čistej vitriol a dělá nám hrozně dobře. Nejenže vyčistí trubky od různýho organickýho bordelu, kterej se v nich může usazovat, ale navíc vyvolává neuvěřitelně libový pocity,“ vysvětlil Malý Vápno, protože viděl výraz v očích Bláznových, jenž vyděšeně pozoroval podnik plnej kamenných Neptuňanů, který si buchnama stříleli kyselinu.

„Šéfe, helejte koho sem potkal,“ přišel od baru Pong a vedl dva tuleně.

„Ale hovno, Předseda a Mamut,“ zvedl Blázen hlavu a pozdravil známé.

„Co tady děláte?“ zeptal se.

„Kapitán Blázen. Neuvěřitelný, jak se vždycky dokážete objevit na opravdu nečekaných místech. Kdo je váš společník?“ promluvil Předseda.

„To je John, byli sme na cestě za Madam Kawasaki a tady sme náhodou zastavili, když sme letěli kolem,“ odpověděl Kapitán.

„Náhody neexistujou,“ řekl Mamut a podíval se po Pongovi.

„No jo, mám nějakou matroš,“ řekl a začal rýsovat čáry.

„Hm, vy se znáte?“ divil se Vápno.

„Jo známe, Kapitána Blázna a jeho posádku zná skoro každej. To ste neviděli vyhlazení Zakázaný říše šílencem Pongem v přímým přenosu?“ kroutil hlavou Předseda a nechápal, že tohohle člověka někdo nemůže znát.

„Ne neviděli,“ řekl překvapeně Malý Vápno.

„To si děláš prdel? Tady máš záznam,“ vytáhl Předseda datovou flashku, „to fakt nechápu, taková vyspělá civilizace kameňáků a neviděli největší vyhlazovací akci v dějinách vesmíru,“ kroutil hlavou.

„Ach jo, Kapitáne, nic s nima nenaděláte, žijou hrozně izolovaně od okolního světa,“ pověděl Předseda a ohnul hřbet k připraveným lochnám.

„Co tady teda vlastně děláte? Můžeme vám nějak pomoci?“ zeptal se ještě jednou Mamut.

„Já nevím, když sme letěli kolem, tak sme zaregistrovali rychle letící modul, který měl přistát někde v těchle místech. Vůbec nás nenapadlo, že by tady mohl někdo žít. Takhle blízko Země, ty vole,“ vysvětlil mu Blázen a přitom motal brko.

„Myslím, že už na vás žádný další velký překvapení ve Sluneční soustavě nečeká,“ zasmál se Mamut a vyjel lajny, který nechal Předseda.

„To já doufám a důvod vaší přítomnosti?“

„Blázne, my sem jezdíme nakupovat čpavek nejvyšší kvality a občas berem kapalnej vodík s heliem. Nejlepší možná potrava pro naše laboratoře,“ řekl Mamut.

„Jo ták, snad se ještě zdržíte, tyhle kamenný lidi mě trochu děšej,“ řekl Blázen a nabídl tuleňům lahváče.

„Sou v pohodě. Až je poznáš blíž, tak uvidíš, že jsou to celkem zábavný kusy šutrů a dej mi to brko,“ smál se Mamut a natáhl ruku.

Mezitím v přibližně té samé době na oběžné dráze Neptunu v čínské těžební lodi nastala katastrofická situace, během které se podělalo těžební zařízení a v unklém čpavku zařvalo několik desítek členů obsluhy.

V prostoru kapitánského můstku vládl chaos a požár.

„Okamžitě vypustit veškerý vzduch v lodi a zapnout nouzový pohon. Musíme stanici stabilizovat nebo skončíme v atmosféře,“ křičel čínský kapitán.

„Soudruhu kapitáne, musíme dát šanci posádce, aby použila kyslíkové masky,“ zakřičel někdo z obsluhy.

„Dejte jim 20 sekund a pak vypustíte vzduch,“ odpověděl stručně kapitán a pořádně to s ním v kapitánském křesle házelo.

Lodí začal rvát varovný signál a ženský hlas čínsky odpočítával dvacet sekund, po jejichž uplynutí se otevřely všechny přechodové komory a do otevřeného vesmíru začala tryskat atmosféra s plameny. Byla to docela hezká podívaná, která samozřejmě neušla sensorům Moyi.

Zanedlouho kolem těžební stanice poletoval solidní nepořádek v podobě osobních věcí, nástrojů a jiných neupevněných předmětů spolu se zmrzlými těly nebožáků, kteří se včas nedostali k bezpečnostním úchytkům a kyslíku.

„Soudruhu kapitáne, požár je uhašen, ale nedaří se nahodit nouzový motory. Máme asi dvě hodiny, než spadneme do atmosféry,“ ohlásil jeden z podřízených.

Kapitán se krátce zamyslel, hodil pohledem po posádce a vzal do ruky mikrofon.

„Soudruzí, protože sme v prdeli, vydávám rozkaz k opuštění lodi. Celá posádka se okamžitě přesune k záchranným modulům.“

„Soudruhu kapitáne, to bude trochu problém. Nemáme záchranné moduly,“ opatrně řekl nejbližší muž.

„Jak nemáme?“ nechápal velitel.

„Soudruhu kapitáne, z úsporných důvodů nám sebrali polovinu a druhá půlka je v opravě,“ pokračovala obsluha.

„No co to...? Jakože nic nevím?“ padl velitel celý zoufalý zpět do křesla.

„Soudruhu kapitáne, sám jste podepsal rozkaz,“ řekl opatrně muž.

„Tak to sme v prdeli. Právě teď je ideální čas připravit pozůstalost a poslat blízkým poslední rozloučení,“ vydal soudruh kapitán poslední rozkaz a odešel do kapitánské kajuty.

„Soudruzí, slyšeli jste soudruha kapitána, běžte vyřídit své věci poslední,“ řekl zástupce kapitána a také odešel.

V zábavním podniku mezi kamennými domorodci nastal rozruch, který neunikl Bláznově pozornosti.

„Malý Vápno, co se prosím děje?“

„Kapitáne Blázne, těžební stanice nad námi má poruchu a řítí se k povrchu. Začínají dopadat první trosky a očekáváme, že do hodiny na naši malou osadu dopadne hlavní část trosků a všechno tady zničí.“

„No a můžeme s tím něco udělat?“

„Můžeme, ale zrovna nemáme nikoho na oběžné dráze, aby navigoval naše obranné systémy,“ odpověděl Vápno.

„Mo... Moy...,“ pokoušel se promluvit John, ale vysoké promile alkoholu v krvi mu v tom bránily.

„Můj vůdce, John chce říci, že máme nahoře Moyu,“ řekl Kokot.

„To je ale pravda, můžeš nás spojit?“

„Můj vůdce, mohu,“ pověděl Kokot a zapojil interní vysílačku. Rukou vyšrouboval své ucho a podal ho Bláznovi.

„Můj vůdce, mluvítka.“

„A ty vole, to si děláš prdel,“ rozesmál se Pong.

„Moyo, slyšíš mě?“ promluvil lehce s odporem Blázen do Kokotova ucha.
„Slyším, co je s Johnem?“ řekl Kokot hlasem Moyi.
„Vypil hodně pív, teď nemůže úplně dobře mluvit.“
„Aha, to mu přeju, pořád je ve stresu. Co pro vás můžu udělat?“
„Moyo, na oběžný dráze se hroutí těžební stanice. Mohla bys ji pro nás zaměřit, aby ji domorodci mohli sundat svejma zbraněma, než jim spadne na hlavu?“ zeptal se Blázen.
„A co bude s posádkou? Stále se ještě neevakuovali, mají nějaké problémy.“
„Co s ní jako? Vždyť to sou jenom číňani. Jestli je chceš zachraňovat, tak máš půl hodiny. Pak potřebujem, abys provedla zaměření.“
„Myslím, že bych je mohla zachránit. Za půl hodiny se ozvu,“ odpověděla Moya a zamířila za stanicí v nouzi.

„Budeme muset jít do podzemí,“ řekl Malý Vápno, když do ochranné kupole začaly dopadat stále větší a větší trosky.
„Je to nutný?“ zeptal se Blázen.
„To je spíš kvůli vám, protože jestli na tuhle stavbu spadne něco velkého, tak asi bude problém s udržení atmosféry. Nám trocha padajícího plechu z nebe nemůže ublížit, se podívejte,“ ukázal kamennou rukou ven. A opravdu, těžké kusy čínské těžební stanice dopadaly na uklízející Neptuňany, od nichž se odrážely jako míčky.
„Šéfe, číhejte na ty idioty,“ smál se Pong a pozoroval tři postavy ve skafandrech, které běžely směrem ke kupoli. Nějaký čas se jim dařilo uhýbat dopadajícím troskám, ale jejich osud byl brzo zpečetěn.
„Asi je to nutný,“ pověděl Kapitán, když viděl, jakou prasečinu udělají padající kusy železa s humanoidním tvorem ve skafandru.
„Jsem rád, že souhlasíte, lodě návštěvníků budou v pořádku. Teď pojďme,“ řekl s úlevou v hlasu Vápno a vedl Blázna s dalšími hosty ke vstupu do podzemí.

Mohutný výtah je dovezl kilometr pod zem, kde se před nimi otevřela velká jeskyně rozdělená do mnoha sekcí s bary, hospodami a vykřičenými domy. Mezi tím korzovala většina humanoidních hostů, kteří se netrápili tím, co se děje nad jejich hlavami.

„Kapitáne, John neodpovídá, ale chci vám říct, že jsem zachránila většinu posádky,“ promluvila ze sluchátka Moya.
„Prosím tě, John si našel nějaký holky a odešel s nima na pokoj. Zaměř ty trosky a vypadni do bezpečí, místní chlapci nám předvedou nějaký svý zbraně, žejo Vápno?“ odpověděl Blázen.
„Hm...“, zamyslel se Vápno, „ale jo, původně sem myslel, že použijeme průmyslový trhavin, ale když slavnej Kapitán Blázen chce divadlo, není problém. Zavolám Minerálovi.“
„Není to ani tak kvůli mně, ale spíš tady kvůli Pongovi, von má hrozně rád zbraně,“ dodal Blázen.
„Šéfe, vy ste zlatej,“ zatetelil se blahem Pong a nasál lochnu.

„Tak jo, můžeme použít zbraně, Minerál nemá problém,“ ukončil Vápno rozhovor, „teď pojďte za mnou.“

Odvedl je do malé kontrolní místnosti, ve které bylo několik pohodlných křesel a chladák s alkoholickými nápoji.

Pong ocenil přístroje a sedl si vedle Vápna, který zapnul konzoli. Po několika sekundách systémových hlášek měli dostupné ovládaní zbraní.

„Tak co já bych vám ukázal? Něco s pořádným výkonem, ne?“ zamyslel se Vápno a vybral zbraň.

„Pongu, doufám, že umíš mačkat odpalovací tlačítka,“ rýpl si ještě.

„Neser, vypadám jako debil?“ zasmál se Pong a položil prst na spoušť.

„Nevypadáš, připrav se na signál a pak to odpal. Budeme mít obraz a možná bysme ho mohli pustit na velkoplošný obrazovky, ať si užijou i ostatní,“ řekl Vápno a pustil obrazovky, na kterých začal běžet odpočet.

„Tak mi ho teda vyndej stará!“ zařval Pong a stiskl červené tlačítko. Nastalo tradiční ticho před bouří.

Jeskyně se otřásla a obrazovky ukázaly mohutný kouř stoupající z jedné okolní hory. Zanedlouho vylétla ohromná kamenná koule rychlostí, která dostačovala k překonání gravitace Neptunu.

„A co to kurva...?“ lekl se Pong.

„Náš kanón, máme jich tady dostatek, takže jsme schopni pokrýt střelbou kompletní okolí planety,“ řekl pyšně Malý Vápno.

„To zní docela hustě,“ pochválil obranu Blázen.

„Můj vůdce, podívejte,“ ukázal Kokot prstem na obrazovky.

Kamenná koule zrychlovala a nekompromisně přibližovala k rozpadající těžební stanici.

„No hustě teda,“ pokyvoval Blázen hlavou a kouřil brko.

Venku byl slyšet jásot a dav začal odpočítávat čas do srážky. Ta nastala zanedlouho a byla doprovázená mohutným výbuchem jádra pohonu. Do atmosféry exploze vyvrhla velký množství drobných trosek, které pomalu začaly padat k zemi.

„Pár hodin bude trvat, než se všechno pořádně usadí. Půjdeme pařit, protože to je všechno, co teďka zmůžeme,“ řekl Malý Vápno, vypnul terminály a zvedl se.

Běžela parádní pařba, během které poznali hromadu dalších nových lidí. Velmi příjemný rozhovor například proběhl se dvěma starými asiaty, ze kterých vypadlo, že jsou prvními průzkumníky, kteří provedli pokus o přistání na Neptunu.

„Jo, tak vaši loď sme viděli,“ řekl Blázen a nabídl starcům jointa. Ti neváhali a lačně ho vysáli.

„Tady je to hrozně vzácný zboží a viděl sem i perník u pana kolegy,“ řekl jeden z nich.

„S tím vám můžeme pomoci, to by neviděl jako problém. Proč ste tady vůbec zůstali?“ zeptal se Kapitán.

„Z jednoduchého důvodu. Naše loď by nepřežila návrat a hlavně, když sme to tady viděli, tak nám došlo, že fakt nesnášíme komunisty. Tady normálně lidi cestujou, nikdo neřeší jestli ste postavenej z uhlíku nebo nějakýho kamení. Takže sme tady zůstali a provozujeme kino. Mimochodem, Kanibalové z bažin jsou tu hrozně populární,“ vysvětlil druhý.

„Cože...?“ nasadil Kokot udivený výraz.

„Je tady velká komunita fanouškou hororových filmů, ti se poserou, až se dozvědí, že jste tady,“ smál se asiát a úplně se rozkašlal.

„Panečku,“ nechápavě kroutil hlavou Blázen.

Rozkřiklo se mezi místními rychle, že přijeli tvůrci Kanibalů z bažin. Znamenalo to jediné, další nekonečnou pařbu, ze které je vytrhl po několika dnech Minerál, který zastoupil vitriolem zcela sjetého Malé Vápno. Stručně jim oznámil, že trosky přestaly dopadat a venku probíhá úklid, takže je možný bezpečný přesun zpět na povrch Neptunu.

Vyjeli tedy výtahem zpět k obloze, ochranná kupole pro humanoidy byla opravena a natlakována atmosférou.

„Tady je solidní bordel,“ řekl Blázen, když zase spatřil pošmournou oblohu Neptunu.

„Bude brzo uklizeno, nechcete jít na procházku po okolí? Prohlédnout trosky, třeba najdeme něco zajímavého, co bysme mohli dobře prodat,“ pověděl Malý Vápno, když viděl své soukmenovce pobíhat po povrchu s detektory kovů, radioaktivních materiálů a jiných dalších cenných materiálů.

Blázen se zamyslel, podíval po Pongovi a Kokotovi.

„Kde je John?“

„Můj vůdce, pořád ještě paří s holkama.“
„Jasně, půjdem teda na procházku bez něj, ne?“
„Šéfe, mohli bysme, beztak...“ začal přemýšlet Pong.
„Přesně tak, mohla by to být zábava,“ doplnil myšlenku Blázen a pořádně potáhl z jointu.

Oblékli skafandry, Malý Vápno zase svůj sundal a čekali v přechodové komoře, než budou moci vyjít ven.

„K čemu ten velkej kufr na kolečkách?“ pohlédl Vápno na Kokota.
„To je zavazadlo, vozím v něm lahváče pro Mého vůdce a různorodé věci, které se můžou hodit.“
„Aha,“ řekl Vápno a zmáčkl ovládání vnějších dveří. Zbytky vzduchu se syčením utekly ven a do přechodové komory vánek navál prach a krystaly vody.
Šedivý povrch pokrývaly kameny různých velikostí a mezitím ležely trosky čínské stanice. Malý Vápno zapnul detektor a vrhl se do pátrání.
„Postaráte se doufám o sebe sami, já tu budu mít teď pár hodin práci,“ řekl Vápno a přesunul pozornost k displeji zařízení.
„Samozřejmě, jestli najdem něco zajímavýho, můžeme si to nechat? Nemáte tu nějaký debilní zákony?“ odpověděl Blázen a měl hroznou chuť na špeka.
„Nemáme, jenom postačí, když nález řádně ohlásíte,“ odsekl Vápno.
„Výborně, tak ti pěkně děkuju,“ usmál se Blázen a pozoroval odcházejícího hledače.

„Hele Kokote, máme nejlepší příležitost zapátrat po tom objektu. Máš pořád jeho signál?“
„Můj vůdce, nepřestal jsem ho sledovat a mám přibližně triangulovanou pozici.“
„Výborně, tak jdeme zabrat náš claim. Veď nás,“ nadšeně řekl Blázen a vytáhl ze zavazadla detektor.

Procházeli troskami a nenacházeli nic zajímavého. Hromady pokroucených kovů, ohořelých drátů a sem tam nějaký zbytek lidského těla.

„Šéfe, tohle bude hledání jehly v kupce sena.“
„Pongu, máme čas, nikam nespěcháme. Zkusíme udělat to nejlepší, co bude možný. Beztak věřím Kokotovi, že půjde za signálem,“ odpověděl Blázen a prohraboval tyčí hromadu zčernalého harampádí.

Procházeli systematicky zabrané území a Kokot se sluchátky na uších a anténou v ruce pátral po místě dopadu předmětu.

„Můj vůdce, myslím, že jsem na stopě,“ vykřikl nadšeně Kokot.
„Neřvi, ty vole,“ odsekl Pong a nervózně se rozhlédl. Nikdo jim však nevěnoval pozornost.
„Výborně,“ zajásal Blázen a koukal Kokotovi přes rameno.
Signál je vedl úplně ke konci dopadového pole k velkým starým železným meteoritům, které naštěstí rušily většinu detektorů Neptuňanů.
Zastavili u paty jednoho z nich a odložili přístroje. Kokot vytáhl ze zavazadla lopatu a začal odhazovat bordel a kamení. Vykopal asi půl metru, když narazil na kov.
„Můj vůdce, něco tam je,“ řekl a opatrně odstraňoval sutiny.

Vykopali očouzený box velikosti krabice od bot.

„Mám takový děja vu, snad z toho nevyskočí miniaturizovaná Urgha,“ zakroutil hlavou Kapitán.
„Mám to bezpečně otevřít nebo to odnesem do atmosféry?“ zeptal se Pong.
„Hm..., já nevím,“ začal přemýšlet Blázen.
„Můj vůdce, můžeme použít lokální podporu života,“ zamyslel se Kokot a šáhl hodně hluboko do zavazadla. Vytáhl malý válec, který položil několik metrů nedaleko a zmáčkl tlačítko. Předmět začal zvětšovat svůj objem, až z něj vyrostla pěkná unimo buňka poskytující základní životní podmínky.

„Mám kyslík na dvě hodiny pro jednoho člověka. Pongu bude to na tobě,“ řekl Kokot.
„Nemám problém,“ zasmál se Pong, popadl vykopávku a vstoupil do malé přechodové místnosti. Kokot ještě vytáhl displej, aby viděli dění uvnitř.

„Copak ste to našli?“ objevil se zničehonic Malý Vápno.
„Netušíme, ale vydávalo to divnej signál. Necháme Ponga, aby zjistil, co je uvnitř,“ odpověděl Blázen a došlo mu, že by si mohl dát jointa, když viděl svého šilenýho Číňana, jak dává pořádný lajny perníku. Neváhal a vlezl za ním.

Když ukojili pořádně své potřeby a vypili pár lahváčů u malého okna, rozhodli se konečně podívat, co to vlastně našli.

Pong vytáhl plasmový řezák a začal odřezávat víko připečené během průchodu místní agresivní atmosférou. Když měl hotovo, podíval se na Blázna.

„Šéfe, tak teď nebo nikdy,“ řekl a prudce trhl víkem.

Oba dva pohlédli dovnitř.

„A ty pyčo,“ pronesli současně a koukali jako blázni.

„Co tam je?“ ozval se hlas Malého Vápna.

„To neuvěříte,“ odpověděl šokovaně Blázen a mocně tahal z brka.

„To je dost, že ste mě vytáhli z týhle rakve. Vy ste co za kokoty a kde to sem?“ zazněl digitální hlas.

„Ale hovno, vono to mluví a svítí,“ konsternovaně řekl Pong.

„Proč bych nemluvil a nesvítí? Vypadám snad jako nějaký blázen?“ odpověděl hlas.

„Ne vůbec,“ odpověděl stále šokovaný Blázen.

„Kdo vůbec jste? Zatím se chováte jako hulváti,“ pokračoval hlas.

„Ehm,“ cukl sebou Blázen, „já sem Kapitán Blázen a tohle je Pong, venku stojí Kokot s Malým Vápnem.“

„Si děláte prdel, ne?“

„Vypadám, že se směju?“ zvýšil hlas Pong.

„Nevyšiluj kokote, nesměješ se, takže v klídku, jo?“ odpovídal lehce polekaný hlas.

„Tak to sem rád, že si rozumíme,“ řekl Blázen.

„Výborně, já jsem 790 a pátrám po nějakých bláznech. Nebudete to náhodou vy?“ řekl hlas v krabici.

„Jak to mám vědět? To se fakt jmenuješ 790? Si z nás děláš blázny, ne?“ zasmál se Blázen.

„To že vypadám takhle blbě, ještě neznamená, že si dělám prdel ze svého jména. A vůbec, nemohli byste mě konečně vyndat?“ řekl napruzeně digitální hlas.

„Sorry, ty vole,“ oklepal se Blázen a šáhl do krabice.

Položil na stůl hlavu robota velmi hrubých tvarů. Jeho obličejí dominovaly tři velké obrazovky, z nichž dvě zobrazovaly oči a třetí ústa.

„A ty vole,“ vytrřetil Pong oči a musel si narýsovat několik lajn. Blázen ostatně nelenil a motal brko jako prase.

„Kokote, tohle budeš muset vidět,“ řekl po chvíli Kapitán.

„Copak sem v ZOO, že se na mě budete chodit dívat?“ řekla robotí hlava.

„Teď je to ještě prd, oproti tomu co tě čeká za přehlídku,“ odpověděl Pong.

„Vás je tady víc?“ zeptal se 790.

„Plná planeta, některý lidi sou dokonce z kamení,“ zasmál se Blázen.

„Si ze mě děláte legraci, čůráci. Kdo to kdy viděl, lidi z kamení. Taková blbost,“ odsekl 790.

„Žádná blbost, je čas jít na procházku do civilizace,“ ukončil rozhovor Blázen a dokouřil brko.

Pong natáhl pořádnou lajnu a dopil se Šéfem poslední lahváče.

„Vypadáte jako nějaký feťáci, máte vůbec rozum?“ přivřel digitální oči 790, když všechno sledoval.

„Jo, máme. Pongu vezmeš ho ty, žejo? Já tu hlavu nechci poslouchat,“ pověděl Blázen a začal oblékat skafandr.

„Šéfe, bez problému,“ řekl Pong a uložil protestující 790 zpět do boxu.

„Nějaká primitivní varianta robota,“ prohlížel si Kokot nález.

„Jaká primitivní varianta, ty kokote. Já sem docela chytřej,“ oponovala robotí hlava.

„Pane kolego, to ještě uvidíme. Jakože se Kokot jmenuju,“ naznačil Kokot úsměv a zavlnil knírkem.

„Cože? Já sem se snad ocitnul v nějakým blázinci. Jeden blázen vedle druhýho,“ blikal 790 očima ve svých displejích.

„Co ty seš zač?“ sklonil se nad hlavu Malý Vápno. 790 přestal s pohyby očí, přivřel víčka a škvírou pozoroval kameňáka.

„Já sem v pohodě, ale ty máš nějaký přísně kamenej výraz,“ odpověděl po chvíli.

„Tohle bude případ, připojíme ho k přístrojům a pořádně rozpitváme,“ suše konstatoval Vápno.

„No moment, nejdřív si s ním popovídáme,“ vstoupil do diskuse Blázen.

„Můj vůdce, navrhoval bych přesun do chráněných prostor.“

„Rozumnej nápad, chci si zase zahulit.“

Malý Vápno je zavedl do excelentně vybavené laboratoře, kde pracovalo několik malých kameňáků v bílých skafandrech. Pong vyndal robotí hlavu a položil na pracovní stůl.

„Buď na mě opatřej, nechci mít v obličejí škrábane,“ pověděl 790 a zamrkal.

„V klidu, v umění mučení sem expert,“ usmál se Pong a začal rýsovat lajny. Vápno mezitím mávl na jednoho z vědců, aby přišel ke stolu. Ten uposlechl a zanechal práce, kterou měl rozdělanou.

Zapnul stůl a několik přístrojů. Nad 790 nastavil skener a spustil aparát, jenž začal nepříjemně bzučet.

„Doufám, že to nebude trvat dlouho, z toho zvuku mě příšerně bolí hlava,“ řekla robotí hlava.

Blázen s Pongem nasadili sluchátka a zabíjeli čas popíjením piva a užíváním drog. Trvalo nějaký čas, než místní vědátor dokončil zkoumání.

„Mám výsledky skenu. Je to velmi primitivní technologie z jiné dimenze. Mám ji vypnout?“ promluvil vítězoslavně.

„To ste se posrali, mě vypínat nebudete,“ zakřičel 790.

„Nikdo tě vypínat nebude, ale pověz proč si tady,“ podíval se po něm Blázen.

„Dobře, dobře. Asi vám budu muset něco říct, abyste mi konečně dali pokoj a mohli sme jít pařit. Já když vidím, jak si tady pěkně chlastáte, mám hned chuť na pořádněj mejdan s hromadou holek,“ zamrkal 790 očima.

„Co bys s nima jako chtěl dělat?“ nechápal Pong.

„No co, jsem sice malej a bez těla, ale to neznamená, že nejsem šikovnej,“ uraženě odpověděla hlava.

„Tak už přestaň s těma blbejma sarkastickéjma řečma a něco řekni,“ potáhl Blázen z brka.

„Já už sem takovej,“ odsekl 790, „ale máte pravdu, sem z jiný dimenze a oproti tady panu kolegovi sem primitivní měňavka. Spokojení?“

„Maximálně,“ zachechtal se Pong a hlasitě nasál lajnu.

„Výborně, musel sem přiletět ze svý dimenze, abych varoval nějaký blázný před nadcházející tragédií, která může ovlivnit běh nejen této dimenze, ale i mnoha dalších. V podstatě se to týká všech možných i nemožných realit a proto jsem tady, protože nechci přijít o svoji realitu.“

„Vo co kurva jako jde?“ nechápal Pong.

„Jde o to, že se po našem vesmíru šíří všelijaký drby a postupem času jich docela přibylo. Jako není úplně normální, aby se šířily takový informace. Lidi z toho blázněj a nevěděj, jak se k tomu postavit. Celý města, celý planety propadly do šílených depresí a jejich obyvatelé páchali hromadný

sebevraždy. V podstatě většina civilizací v průběhu několika desítek let kompletně zanikla a přežili jenom věřící.“

„Moment, tady ničemu vůbec nerozumím,“ típl Blázen vajgl a začal balit nové brko, „jaký informace, jaký šílenství, jaký sebevraždy a jaký kurva věřící?“

„Pane Blázen, normální věřící v posmrtný život. Vy nevěříte v život po smrti?“ zeptal se 790.

„Proboha, to fakt ne, mi neříkej, že ty jo,“ odpověděl Blázen a zapálil špek.

„Copak nemůže umělá inteligence věřit v posmrtný křemíkový život?“ zachechtal se svým digitálním hlasem 790.

„To je na velmi dlouhou a učenou diskusi, ale existují komunity elektronických bratří, kteří věří v život po životě,“ vložil Kokot do diskuse odborný příspěvek.

„Dobře, nebudem teda zabrušovat do zbytečných detailů, ale ty informace fakt vyděsily spoustu lidí a do řešení problému byly proto zapojeny velké týmy vědců a náboženských vůdců. Po mnoha letech bádání a studia prastarých archívů dokázali najít realitu, ve které existuje nějaký blázen, jenž by dokázal přicházející apokalypsu zastavit. Bohužel technologie známé v mé domovské realitě neumožňují přesun mezi dimenzemi živým organismům, takže přemluvili mě, abych se transportoval v malém nákladním boxu a našel toho blázna, který zachrání nekonečné množství vesmírů.“

„Šéfe, to je neuvěřitelná hovadina, furt nechápu koho hledá a vo co vlastně jde. Myslím, že mu slušně hráblo. Mohli bysme ho v baru postavit na pípu, aby bavil návštěvníky,“ kroutil Pong hlavou a v rytmu nasával lajny perníku.

„To si laskavě vyprošuju, já nejsem žádný exponát,“ oponoval 790.

„Jak poznáš koho hledáš?“ zeptal se Blázen.

„Vím, že se jedná o sedm statečných bláznů doprovázených třemi skoro nesmrtelnými. Měl by to být nebezpečný tým nekompromisních bláznů, kteří jsou považováni za nejnebezpečnější muže svého vesmíru a jako jediní můžou nadcházející šílenství zastavit.“

„Šéfe...?“

„Můj vůdce...?“

„Naprosto rozumím, kam míříte,“ odklepl Blázen brko a podíval se pořádně do očí 790. Ten přivřel ústa a nahodil naprosto nevinný výraz.

„Hele, ty robotíš hlavou, jak je chceš najít. Víš ještě o nějakých poznávacích znameních?“

„Jeden ze šamanů povídal, že provozují velký byznys se štěstím a radostí.“

„To je mi ale náhodička a nestačili bysme ti my?“ Bláznovi se začínal rýsovat v obličejí velký rohlík.

„A proč byste mi měli stačit vy? Do sedmi vám ještě někdo chybí,“ oponoval 790.

„Nejsme tu všichni, jen sme museli zastavit, protože naše senzory zaregistrovaly tu tvoji létající krabici,“ smál se Blázen.

„A ti tři...?“

„Jednoho vidíš před sebou, našeho Kokota.“

„Co tu máte?“ ozval se známý hlas.

„Nazdar Předseda, našli sme mluvící hlavu,“ přivítal příchozího vysmátý Kapitán.

„Heh, pěkná blbost. Můžu ji vzít k nám do ZOO našim předkům do bazénu na hraní?“ zeptal se Předseda.

„Podruhý opakuju, že nejsem žádný exponát ani hračka pro tuleně, ty tuleni,“ protestoval 790.

„Dobře no, tak k čemu seš dobrej?“ pokračoval Předseda.

„Ke všemu, celou dobu tady tomu magorovi vysvětluju, že mi stačit nebudou, protože hledám pořádný blázný,“ odpověděla hlava.

„Proč by ti neměli stačit? Nenajdeš v Galaxii větších hrdinů, než je posádka Kapitána Blázna. A ten matroš jakej vyráběj, víš kolik lidí dělaj šťastnejma a radostnejma?“ nechápal Předseda o čem se diskutuje.

„Myslíš, že něco konečně řekne? Ještě furt se nevymáčknu, o co kurva jde,“ řekl Blázen, který se přestal smát.

„Jak nevymáčknu? Vždyť mě furt skáčete do řeči,“ rozladěně řekl 790, „ale když tady ten sud tuku tvrdí, že ste v tomhle vesmíru nejlepší, tak vám to řeknu. Mezi lidma se povídá, že nějaký zmrdi chystaj návrat z mrtvých, aby se mohli pořádně mstít za svoji smrt. A jediní, kdo je dokáží zastavit je sedm šíleně statečných bláznů.“

„To sme se toho dozvěděli, že sme o hodně moudřejší,“ ironicky řekl Blázen.

„Jaký zmrdi maj vstát z mrtvejch?“ s jiskrou v oku se zeptal Pong.

„Tak to nikdo neví, ale prej sou strašně hustý a příšerně nebezpečný,“ odpověděl 790.

„To mi vůbec nevadí, s nima si hravě poradím. A kde je najdu?“ pokračoval Pong, který ucítil krev.

„Jejich příchod je naplánován v brzké budoucnosti na místě, které nikdo nezná. Víc už fakt nevím. A chlapi, jestli jste to skutečně vy, tak sem měl víc štěstí než rozumu,“ řekla mluvící robotí hlava a lascivně zamrkala očima.

„Šéfe, to sme se toho fakt dozvěděli, Budeme s tím něco dělat?“

„Pongu, ty vole, já nevím. Navrhnul bych, abysme byli víc ve střehu, respektive ty. Prostě požádej tu svoji celogalaktickou obchodní síť, aby ti hlásila všechny podezřelý aktivity, který by se nás mohly týkat. A teď deme pařit s holkama, protože mi z týhle mluvící hlavy trochu hrabe.“

„Šéfe, nemám problém. Co s ním uděláme?“

„Pongu, potřebuju trochu uvolnit a musím nechat všechny ty nový informace propadnout mozkovejma filtra. Bylo jich hrozně moc a fakt nedávaj smysl. No a tohle mluvítka bysme mohli vzít sebou, beztak nám nemůže uškodit a třeba s ním bude ještě prdel.“

„Velevážený člověče, našel sem ty pravý. Teď to vím, protože poslední poznávací znamení sem vám neprozradil,“ chechtal se 790.

„O bože, jaký zase znamení? Si ještě neskončil?“ otráveně se zeptal Blázen.

„To už je opravdu poslední věc, ale hledaných sedm neohrožených má být milovníky paření a bordelů.“ odpověděla hlava.

„Tak to si našel fakt ty pravý,“ usmál se Blázen a hodil pohledem po Pongovi.

„Vem ho sebou a Kokot mu snad najde pozdějc v zavazadle nějakej vozejk, ať ho furt nemusíme tahat jak maňáška.“

„Patnáct nás pilo rum ze všech sil, johoho, na truhle nebožtíka. Čert a chlast ostatní dorazil, johoho, na truhle nebožtíkáááá!!!“ hulákal 790 digitálně hrubým hlasem a jezdil ve svém novém vozíku zhotoveného ze skateboardu. Kyselinou sírovou sfetovaní kamenní Neptunáň se drželi kolem ramen a notovali do rytmu písni hrubě kamennými hlasy.

Bylo to něco, co Kapitán Blázen ve svém životě ještě nezažil. Měl rád takové chvíle, protože mu připomněly, že ho stále ještě něco může ve vesmíru překvapit.

„Šéfe, je docela hustej, co?“ smál se Pong a rýsoval lajny.

„Můj vůdce, co s ním budem dělat?“

„Kokote, my nic. Vzhledem k tomu, že může rozhodovat sám za sebe a my nejsme otrokáři, necháme ho, ať se sám rozmyslí, co bude dělat dál,“ kouřil Blázen brko.

„Můj vůdce, vy ste rozený demokrat.“

790 byl centrem veškeré místní pozornosti. Neptunští kameňáci byli naprosto u vytržení z něčeho tak surově sarkastického.

„Blázne, co kdybysme jim do prdelí nacpali dynamitový patrony?“ přijela hlava na vozíku.

„Ses posral, vždyť to tady bude jak v kamenolomu,“ rozesmál se Blázen.

„Nemyslím si,“ vstoupil do rozhovoru Malý Vápnu, „zapalování prdů je naše oblíbená zábava, chvíli ještě počkejte, to něco uvidíte.“

„Cože?“ podíval se Blázen takovým tím divným pohledem.

„Čemu se divíš, když se dobře vyndáme, tak prdíme dusičnany. Stačí pár přísad do jídla a je z toho plynná výbušnina.“

„Ufff,“ setřel Blázen pot z čela, protože si nebyl jist tím, jestli by chtěl vidět na vlastní oči zapalování výbušných prdů. Bohužel však o hodinu později viděl a musel uznat, že to byl vskutku silný zážitek.

Mejdan probíhal po mnoho pozemských dní, než Blázen usoudil, že se začíná nudit a bylo by dobré pokračovat v původní trase výletu.

„Hele Kokote, běž najít Johna a zkus ho dostat do modulu, já jdu pro Ponga. Zkusím se co nejmíň zdržet loučením, protože tady určitě nejsme naposledy,“ řekl Blázen a zvedl tělo z pohovky.

Obešel všechny významné kontakty, které v poslední době posbíral, rozloučil se a vyzvedl Ponga z bordelu, kde dováděl s pěti mladými Neptuňankami.

„Ty vole, nech těch prasáren, odlítáme,“ řekl přes zavřené dveře, protože nechtěl úplně vědět, jak to asi vevnitř vypadá.

„Šéfe, dvě minuty a letím za vámi,“ zakřičel Pong a byl slyšet pád kamení na podlahu.

„Ach můj bože,“ potáhl Blázen z brka a odešel.

John Crichton byl úplně našrot a ležel na sedačce ve velitelském můstku. Kokot prováděl předstartovní úkony, Pong rýsoval dlouhé lajny a Kapitán Blázen seděl v kapitánské sedačce.

„Kokote, pal vocad,“ řekl a zapálil brko.

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a zapnul pohon.

„K nasrání, opouštět párty v nejlepším,“ řekl 790, který pojížděl po podlaze.

„Neboj, čeká tě mnohem lepší mejdan, budeš fakt za krutou celebrity,“ zasmál se Blázen a dál už nic neříkal.

„Kde jste k tomuhle přišli?“ zvědavě zkoumala Madam Kawasaki 790.

„Já sem přišel sám, roztomilá pičko,“ zamrkala hlava očima.

„A je slad'oučkej, mohla bych si ho nechat?“ zeptala se Madam.

„To nevím, je svobodnej, sám se musí rozhodnout, jestli tu chce zůstat,“ řekl Blázen.

„Růžový čumáčku, chtěl bys mě doprovodit do mých soukromých prostor?“

„Ale to víš žejo, roztomilá čubičko,“ nahodil 790 lascivní výraz, zavrňel sebou a vyplázl velmi dlouhý jazyk.

„Ale to si děláš prdel,“ ocenil velikost nářadí Pong.

„Nedělám,“ pyšně odpověděl 790 a předvedl s vozítkem pěkný trik.

„Kapitáne Blázne, vy se zabavíte sami, že? Já si jdu popovídat tady s tím novým úžasným hostem,“ řekla Madam Kawasaki a odešla v doprovodu robotů hlavy.

„Rozhodně, už to tady známe dobře,“ odpověděl Blázen s úsměvem.

„Kde to sem?“ probral se John a prvního spatřil, byl Pong s Bláznem v obležení spoře oděných holek.

„Johne, v klidu, na chvíli si odpad. Otevři si pivo a ubal brko, ať se probereš,“ řekl Kapitán.

„Tak to se omlouvám, že se vám takhle pokazil večírek, ale poslední si pamatuju hromadu divnejch lidí a pořádně vybavenej bar,“ přemýšlel a bolavě natahoval ruku pro oroseného lahváče.

„Si všechno pomatuješ dobře, bar je furt nedaleko,“ smál se Pong a pozdravil spáče lahváčem v ruce.

„Mám hroznej hlad, Moya je v pořádku?“ prohraboval rukou jídlo v mísách na stolech.

„V nejlepším pořádku. Je na oběžný dráze a dopřává si nějakou tu péči. Víš jak, drbání podbřišku, masáž zad a čištění otvorů,“ řekl Blázen.

„Tak to je hrozně fajn, taky si zaslouží chvilku pro sebe. Hele a nevypadá to tady trochu jinak? Mám takovej divnej pocit..,“ mumlal John a zapíjel sousta pivem.

„To neřeš, hlavně, že je pohoda. Takhle si to chtěl, ne?“ pověděl Blázen a nabídl mu jointa.

„V podstatě jo, až se vrátím zpátky domů do své dimenze, začne zase celodenní nudná rutina. Možná bych měl jít se Scorpiem do podobného podniku. Třeba bysme našli nějakou společnou řeč,“ přemýšlel John nahlas.

„To bude záležet jen na vás dvou.“

„Když on je strašně nevypočitatelný. Někdy je jak malý dítě, jindy se zase chová jako naprostej magor.“

„Johne, tak musíš najít jeho lidskou stránku, ten kousek člověka, který chce být úspěšný a milován,“ povídal opile Blázen.

„Jenže s ním nás nečeká dobrá budoucnost,“ pověděl John a bylo na něm poznat, že myšlenky tahá z hlavy jen s největším vypětím.

„Budoucnost umí někdy překvapit,“ konstatoval Kapitán Blázen prastarou moudrost a dopil láhev.

„To teda umí, ale jistý je, že teďka melem pěkně vypatlaný párty sračky. Kde sou vůbec holky? Chci jít za holkama,“ pokusil se John zvednout z pohovky, ale mozek a nohy mu to nedovolily. Těžce dopadl zpět, takže se natáhl pro dalšího lahváče a zubama ho otevřel.

3. Magnetar

„Šéfe, fakt to pro ty vědce musíme udělat? To sme jediní, kdo by se ujal takovýho pomatenýho úkolu?“

„Pongu nesor, za prvý sou našima věrnejšma zákazníkama, za druhý se s nima parádně paří, no a za třetí dobře platěj. Takže nevidím důvod, proč jim nevyhovět a neprovést několik obyčejných vědeckých měření v blízkosti magnetaru.“

„Můj vůdce, rád bych podotkl, že pohyb v blízkosti takové hvězdy přináší smrtelná rizika. Síla magnetického pole trhá buňky a ruší elektrické signály. Jestli se něco podělá, jsme všichni mrtvi.“

„Pánové a dámo, neserte mě,“ zamručel Blázen a v duchu ocenil, že Urgha s Karlosem mlčeli.

„A ty Doktore konečně zapni pohon a zkus nás nevyhodit příliš blízko,“ pohlédl po navigátorovi.

„Kapitáne, víte, že už sem naučenej,“ zasmál se Doktor a připojil vědomí k subprostorové síti.

Před Kapkou otevřel červí díru a Kokot do ní opatrně vlétl.

„Šéfe, tohle miluju,“ řekl Pong a nasál řádnou lochnu.

Výlet trval pár nekonečných hodin, které tradičně zabili oblíbeným způsobem, jenž nemá smysl popisovat. Po vynoření z červího tunelu před sebou spatřili velkolepou podívanou.

„Neskutečná paráda,“ konstatovala Urgha, když viděla vesmírnou hru barev a světla vycházejícího z velké pulsující hvězdy.

„Ty vole, tys nás dokonce vyhodil v bezpečný vzdálenosti,“ uchechl se Pong, jemuž spadla ze srdce obava o Kapitánův život.

„Sem prostě dobrej,“ řekl celkem spokojený Doktor, že byl úspěšný a nezabil všechny.

„O tom nepochybuju, jinak by ti pan Jednooký nesvěřil takovou hračku,“ pověděl suše Kokot a začal chystat vědecké přístroje.

„Mám hromadu práce, než připravím veškerá požadovaná měření, takže si najděte libovolnou zábavu a nechte mě pracovat,“ dodal a velmi rychle bušil prsty do klávesnice.

„Dobře, dobře,“ zamručel Blázen a začal balit brko.

Uběhlo několik dalších nekonečných hodin, které byly vyplněny pitím lahváčů a pozorováním vesmírné scenérie. Kokot ukládal data z vypuštěných satelitů a prováděl prvotní výpočty, které ho samotného zajímaly.

„Můj vůdce, máme před sebou v podstatě neomezený zdroj energie. Pokryl by kompletní spotřebu celé Sluneční soustavy a ještě by zbylo na několik velkopěstíren marihuany a jednu pořádnou varnu pervitinu.“

„Hodně drsný a je to bezpečný?“ uznale pokýval hlavou Blázen.

„Můj vůdce, to je otázka. Data, která máme ověřit, hovoří spíše v neprospěch bezpečí.“

„Takže sme v nebezpečí?“ zvedl Pong hlavu od palubovky.

„Těžko říci Pongu, jsme pořád jednou nohou v nějakém nebezpečí,“ pravil Kokot docela moudře.

„Pravdu díš, ale dnes se nic nepodělá, že ne?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, to nikdy... Doprdele, co to je?“ vykřikl Kokot a vrhl se k ovládacímu panelu, který začal varovně blikat a pípat. Tak akorát stihl přeměřovat veškerou energii do ochranného pole, když je obklopila dokonalá bílá.

„Co to kurva bylo? Já fakt nesnáším tyhle okamžiky, kdy někdo rychle zhasne nebo rozsvítí a já se ocitnu v prdeli,“ byl slyšet Kapitánův hlas. Bílá postupně mizela a odhalovala vnitřek Kapky.

„Šéfe, už vás vidím, co se stalo?“

„Můj vůdce, vůbec netuším, ale zasáhl nás extrémní výboj energie,“ promluvil Kokot, který lehce panikařil u ovládnání Kapky.

„Veliteli, všichni jsme v pořádku,“ ozvala se Urgha, jenž provedla základní zdravotní testy.

„Sice sme, ale já mám problém,“ promluvil opatrně Doktor.

„Jakej problém,“ pohlédl na něj Blázen.
„Subprostorová síť je jiná.“
„Jak jiná?“ zeptal se Kokot.
„No jiná, přihlásím se, ale hvězdná mapa je prostě jiná. Všechno je nějaký divný,“ povídal Doktor a jen díky rychlým pohybům očí bylo vidět, že mu mozek pracuje maximálním výkonem.
„Můj vůdce, má pravdu. Hvězdná mapa nesedí.“
„Jak kurva nesedí? To nejsme tam, kde bysme jako měli bejt?“ vylekaně vykřikl Blázen.
„Můj vůdce...“ mluvil Kokot pomalu, „jejich pozice jsou jen o trochu posunuté. Velmi zvláštní, takový posun hvězd může způsobit jen posun...“
„Ty vole, času,“ velmi hlasitě najednou řekl Doktor.
„Jak kurva času? Jakej posun?“ přestával Blázen chápat situaci.
„Můj vůdce, energetický výboj nás hodil asi pět tisíc let do budoucnosti.“
„Cože...?“ ozval se Karlosův hlas, který doposud mlčel, protože věřil, že není v prdeli.
„Přesně řečeno o 5143 let, 87 dní, 3 hodiny, 45 minut a 5 sekund. A čeká tu pro nás zpráva, kterou můžu otevřít jenom já,“ upřesnil Doktor.
„Tak nás nenapínej,“ ozvala se netrpělivě Urgha.
„Dobře, počkejte, otevřu ji a pošlu na tiskárnu,“ odpověděl Doktor a zapracoval. Zanedlouho vyjel z bočního panelu krátký lístek. Kapitán Blázen ho odtrhl a očima přečetl.
„To je teda zpráva,“ podal papír Pongovi.
„Šéfe, se normálně posral,“ řekl Pong.
Urgha mu vytrhla zprávu z ruky a nevěřila vlastním očím. Karlos se raději ani neptal a drtil hroudu kokeše.
„Co je tam napsáno?“ pověděl nevrle a otevřel další láhev absintu.

Urgha se nadechla a pořádně zaměřila zrak na malá písmenka, aby ji nic neuteklo. Přečetla kurzivou napsaný text: „*Všechno bude dobrý. Jednooký.*“
„Se normálně posral,“ zopakoval Pong myšlenku, která mu létala hlavou zprava doleva.
„Možná jo, ale aspoň víme, že to s náma dobře dopadne. Co budeme dělat?“ začal Blázen zase přemýšlet, protože vzkaz od Jednookého mu docela ulevil.
„Můj vůdce, protože hlavní podstatnou změnou je, že magnetar tu není, tak bych s dovolením navrhl navštívit nejbližší obydlenu planetu, kde bychom mohli v klidu vymyslet další postup.“
Kapitán Blázen se zamyslel a rozhlédl po posádce.
„Celkem rozumný nápad, očividně nemáme moc na výběr,“ řekl a dál pozoroval kolegy.
„Šéfe, nemám nic proti tomu navštívit nějaký bordely v budoucnosti. Sem zvěďavej, jestli se něco změnilo,“ zasmál se Pong a v očích už zase měl tu svoji jiskru.
„Doktore, dokážeš najít něco v naší blízkosti?“ zeptal se Blázen.
„Kapitáne, zkusím to, dejte mi pár minut.“

„Kokote, souřadnice máš nahaný,“ promluvil Doktor po několika vypitých lahváčích.
„Výborně,“ řekl Kokot a zapnul motory. Kapka zamířila k jedné tečce kdesi vzadu.
„Víš co, probud' mě, až dorazíme k planetě. Bolej mě záda, tak si je půjdu srovnat,“ zvedl se Blázen ze židle a bez dalších slov odešel.
„Můj vůdce, bez problému.“
Urgha s Pongem můstek také opustili, akorát Karlosovi se nikam nechtělo.
„Kokote, konečně klid, napadá tě, co budeme dělat dál?“
„Nevím pane kolego, co vím bezpečně je, že se zachráníme. Tak nevidím důvod, proč se tady neporozhlédnout,“ odpověděl.
Karlos nebyl úplně spokojený, ale situaci nijak zvrátit nemohl, tak do sebe zvrátil větší objem alkoholu a odpadl.

„Můj vůdce, jsme na místě. Pojd'te se podívat na budoucnost,“ probudil Blázna Kokotův hlas.

„Jasný, hned jsem tam,“ odpověděl a šel se ještě vysrat.

Na můstku už vládl ruch a všichni byli očima přilepení k výhledu před sebou. Nádherná modrá planeta s výraznými zelenými kontinenty silně připomínala Zemi.

„To mě poser. Už si se nima spojil?“ zeptal se Kapitán, když to taky uviděl.

„Můj vůdce, ano. Máme povolení k přistání.“

„Výborně a co si jim nakecal?“

„Můj vůdce, že jsme obchodníci z hodně vzdálených míst a jsme tu poprvé.“

„Dost chytrý,“ pochválil Blázen nápad.

„Šéfe, sám sem mu to poradil,“ pochlubil se Pong.

Přistáli ve velmi krásném a udržovaném místě, které bylo obklopeno částečně vodou a částečně zelení. Doktor se rozhodl zůstat v Kapce, protože potřeboval delší komunikaci s Musky a zbytek vyrazil s Bláznem ven.

„Každopádně mě pěkně sere, jak tahle výprava dopadla. Kapitáne, je vám jasné, že mám koks jenom na pár let v zásobě a co pak? Kde já tady budu shánět koks? A to vůbec nemluvím o kvalitním chlastu,“ povídal našťavaně Karlos.

„Všechno bude dobré,“ zkoušel ho Blázen uklidnit, ale moc mu to nešlo.

Nákladní vrata Kapky Kokot otevřel tak, aby pro efekt velmi silně zavržala.

„Tak vidím, že těch překvapení bude víc,“ prohlásil Blázen, když viděl nazdobenou uvítací výpravu.

„Slovutný Největší řediteli Kokote, vítáme vás na Korejské lidově demokratické planetě. Co vás sem přivádí? Přijel jste zkontrolovat svoji pobočku? Jmenuji se Rodong a budu vaším průvodcem během celé návštěvy,“ přivítal je korejský chlapík.

„Promiňte, jak jste ...?“ nahodil Kokot překvapený výraz, protože bystře pochopil, že něco úplně neseďí.

„Vaši Kapku zná každý, řídíte přeci společnost Pong & Co už poslední čtyři tisíce let. Povídá se, že prý máte smysl pro humor a očividně to nejsou lži. A kdo jsou tito pánové a dáma, že vypadají jako *Zakladatelé*?“ řekl Rodong.

„Kokote...?“ zkusil něco říct Blázen, ale byl rychle přerušen.

„Vzdálení potomci, pořád drží malý podíl ve společnosti, který jim umožňuje docela bohémský život. Nechali se předělat a přejmenovat. Já jim to zakázat nemůžu,“ odpověděl Kokot.

„Pracháči, takový tady vidíme rádi. Teď pojd'me do našeho nejlepšího hotelu,“ dopověděl Korejec a s vojáky čekal, než byla Kapka bezpečně uzavřena.

„Kokote, jako jak si čtyři tisíce let ředitel?“ potichu promluvil Blázen.

„Můj vůdce, zatím bych zůstal ředitelem a vy zlatou mládeží. Bude to tak bezpečnější pro nás všechny,“ špitl Kokot.

„Šéfe, má pravdu,“ dodal Pong a jednou rukou držel ukrytý meč.

Míjeli lidi s robotickými pohyby těl a prázdnými pohledy v očích, automaticky vykonávající různorodé činnosti. Kapitán Blázen ihned poznal severokorejský styl stavby domů a zdobení ulic, poznával mnohé fotografie Kimů z počátků této úchylné dynastie. Jiné další odulé ksichty nepoznával, ale všichni měli podobný sestřih jako Kim Ir-sen. Bylo zcela zřejmé, že je tahle šílená rodina přemnožená a udatně kolonizuje vesmír.

„Když sem naši předci přišli, žili tu jen primitivní domorodci v chýších a modlili se k neexistujícím bohům,“ řekl Rodong pyšně.

„To je mi jasné, teď sou na tom líp, protože se modlej k existujícím bohům,“ dodal tiše Blázen, ale byl uslyšen.

„Z archívů víme, že váš předek měl korektní vztahy s První dynastií a pár let pro ně dobře pracoval.“

„Korektní obchodní vztahy máme v rodině, každopádně nic neříkají o osobních postojích,“ odpověděl Blázen, potáhl z brka a pozoroval lidské automaty, které zametaly ulice a udržovaly květinové zahrádky.

Rodong je dovedl k velké pyramidové budově, jenž vysoko převyšovala okolní zástavbu.

„Hotel Rjugjong, budete bydlet v nejvyšším patře,“ řekl pyšně Rodong.

„A to mě poser,“ ocenil Pong velkolepou stavbu.

„Všechno se dá zařídit, pane Pongu,“ dodal Rodong.

Ve vstupní aule čekal další uvítací výbor, který je přinutil jít položit květiny k velkému oltáři s fotkou prvního Kima a několika dalších různých Kimů. Kapitán Blázen všechny tyto zvyky znal, takže se uklonil a pomyslel cosi o tom, že takovou famílii svět fakt neviděl.

Rychlovýtah je vyvezl do posledního patra s čekajícím služebnictvem, jenž je odvedlo do přidělených pokojů.

„Tak to je solidní luxus,“ konstatoval Blázen, když ho přestaly z toho všeho zlata bolet oči.

„Šéfe, a ten výhled,“ koukal Pong z dost si pochvaloval pokoukání. Urgha s Karlosem stáli vedle a museli uznat, že severokorejci vybudovali solidní civilizaci.

„Jaký jste pro nás připravili plán?“ zeptal se Kokot Rodonga.

„Teď si odpočinete a za dvě hodiny pro vás přijdu a půjdeme na uvítací párty.“

„Kde to bude,“ optal se Pong.

„Ve firemní pobočce Pong & Co.,“ odpověděl Rodong a usmál se.

„To zní lákavě,“ zabafal Blázen z jointu.

Přesně po dvou hodinách zaklepal Rodong na dveře a vyzvedl odpočaté hosty.

„Natěšení?“

„Jako obvykle, když bude párty vydařená, tak se třeba i zdržíme,“ odpověděl Blázen a otevřel lahev, které našťestí Kokot vzal sebou.

Před hotelem nasedli do vozu, jenž je odvezl před budovu silně připomínající podnik na Titanu.

„Náš velký vůdce provozuje celou řadu franšíz, je to jeho oblíbená obchodní činnost. I vevnitř je výzdoba v tradičním retrostylu. Budete se tam cítit jako doma,“ řekl Rodong a vstoupil do dveří.

Opravdu nelhal, Blázna a jeho posádku docela šokovala podobnost s jejich druhým domovem. Kapitán si cosi pomyslel o tom, že takovou absurdní situaci dlouho nezažil.

Překvapením ještě ale nebyl konec, protože byli odvedeni do svých soukromých prostor, kde již čekalo mnoho korejských hostů a služebnic.

„Hm, takže zase další seznamovačka,“ prohlédl si osazenstvo Blázen a šel se posadit do „své“ pohovky.

„Ty vole, Pongu, ještě klika, že je pohodlná jako ta moje. Ale vypadá to, že nám zatím nic nehrozí,“ pověděl potichu svému ochránci, než ho vypustil zkontrolovat stav místních děvčat.

„Kapitáne, mám se chovat jako doma?“ zeptal se Karlos, který zjistil, že ve skříni je hromada koksu.

„Hrozně drahá věc, pravý kokain ze Země. Mám ho tady pro drahého vůdce,“ řekl Rodong, který viděl Karlosův zájem.

„Drahý vůdce, jakej Kim tady vůbec vládne?“ zeptal se Blázen.

„Nejvyšší generál a drahý vůdce Kim Šu-lin,“ odpověděl hrdě Rodong, začal se uklánět a provolávat slávu vůdci.

„Můj vůdce, zvláštní národ,“ řekl Kokot.

„Se prostě můžou ze svýho Kima posrat, at' sou kdekoliv,“ odpověděl Kapitán a upil z láhve.

Severokorejský mejdan běžel na plný koule, až byl Blázen překvapen, jak umí místní pařit. Ale pravda je, že to Kimové uměli vždycky. Znalost umění paření je příjemný způsob navazování nových obchodních vztahů. Ostatně nebyli tu jen severokorejci, ale i celá řada jiných humanoidů ze širokého okolí. Všichni chtěli osobně vidět slavného ředitele Kokota. Blázen byl celkem rád, protože jich si nikdo kromě obsluhy nevšímal a měli tedy klid.

„Šéfe, to je ujetý. Kokot už čtyři tisíce let šéfuje firmě, kterou sme založili.“

„Pongu, očividně ale náš odkaz udržuje dost naživu.“

„Šéfe, nejspíš to solidně sype,“ souhlasil Pong.

„Nejspíš asi jo.“

„Můj vůdce, já se velmi omlouvám, že sem nebyl s vámi, ale bylo mi představeno mnoho vážených mužů. Skutečně jsme je nemohl odmítnout, aby nepojali podezření, že je něco špatně,“ přišel po několika hodinách Kokot k sedícímu Bláznovi.

„Nám to ani nevadilo, nikdo si nás nevšímal, kromě holek a obsluhy. V podstatě hrozně fajn pocit, kterej sem už dlouho nezažil. A co ty, máš aspoň nějaký novinky?“ promluvil Kapitán a začal balit brko.

„Můj vůdce, zatím jsme v bezpečí, protože podle údajů v kalendáři je Kokot z těchto časů na druhé straně Galaxie.“

„To je dobře,“ řekl vyjetý Pong.

„Je a Doktor navázal kontakt s Musky a pokouší se s aktuálním Nejvyšším představeným vyřešit naši situaci. Prý nás kdosi hledá, ale ještě si musíme chvíli počkat.“

„A jak dlouho budeme kurva čekat?“ zeptal se Karlos.

„To nikdo zatím neví,“ odpověděl Kokot a než stihl dodat cokoliv navíc, začal hrát slavnostní severokorejský pochod.

Zábava ustala a ti, kteří mohli stát, se postavili do pozoru.

„Drahý vůdce a Nejvyšší generál Kim Šu-lin přichází,“ kdosi zakřičel a do místnosti vtrhla ozbrojená vojenská jednotka, která pečlivě zabezpečila perimetr.

„Dobrý zmrdi, ti se budou dobře zabíjet,“ řekl Pong.

„Nikoho zabíjet zatím nebudeš,“ pověděl Blázen.

Do místnosti vstoupil malý obtloustlý chlápek s kulatým obličejem, který nápadně připomínal prvního Kima Ir-sena. Kouřil tlustý doutník a malýma očima sjížděl osazenstvo.

„Řediteli Kokote, rád vás poznávám. Miluju váš perník,“ zamířil okamžitě ke Kokotovi.

„To mě poser,“ zakroutil hlavou Pong a natáhl lajnu. Přerušená zábava se zase rozjela.

Bylo úplně jedno kolikátý den pařba jela, protože jediný kdo věnoval Bláznovi pozornost byl Rodong a stejně jen z toho důvodu, aby nevyrazili na neohlášenou prohlídku okolí. Striktní kontrola nad pohybem vlastních lidí i návštěvníků byla stěžejní věc náboženství a komunistických žvástů, které první Kim splácal do jakési podivné nauky, na jejímž vrcholu sedí jako bůh jedna rodina.

Každopádně v tu samou chvíli se v okolí města dávaly do pohybu jednotky, které nepatřily k armádě rodiny Kimů, což se dalo bezpečně poznat podle úplně jiných uniforem. V jednom utajeném bytě byla pohromadě skupina mužů, kteří stáli nad stolem s mapou.

„Generále Sune, povstání dělníků, rolníků a části armády musí bezpodmínečně zajmout Kim Šu-lina živého nebo mrtvého. Pokud selžeme, jsme všichni mrtví,“ řekl jeden z nich.

„Rozkazy jsou vydány, útok započne za deset minut,“ odpověděl Generál Sun a setřel pot z čela.

„Dobře, generále Sune, věříme vašemu plánu,“ řekl jiný.

„A já věřím vám. Přípravě povstání jsem věnoval poslední čtyři roky života, stálo mě mnoho energie a několik nejbližších spolupracovníků raději zemřelo, než by prozradilo byť jen kus plánu. Nyní odejděte na určená stanoviště a řiďte se rozkazy,“ ukončil generál poradu a sledoval své muže.

Z očí mu vyzařovalo sebevědomí a hrdost. Členové vzbouřeneckého štábu to cítili a odcházeli s jistotou, že vítězství je jejich. Ještě netušili, že všechno projde nečekanou změnou.

Jednotky byly na svých pozicích a velitelé vyčkávali času T-0. S napjatými výrazy sledovali sekundovou ručičku, která neúprosně poskakovala k vrcholu hodinového číselníku. Ukazatel prošel dvanácti hodinami a ve městě explodovalo větší množství náloží.

„Naše chvíle nastala,“ řekl velitel své jednotce a ta se rozeběhla z úbočí kopce. Nebyla jediná a všechny jednotky se slily v proud ozbrojených bojovníků, který tekł k městu.

První bunkr, který byl přepaden a stihl pouze odeslat zprávu do centrály, než skončil v plameni s posádkou i obrazy drahých vůdců. První obranná linie byla překonána a ve velitelském středisku vládl chaos.

„Zachraňte Nejvyššího generála,“ křičel nějaký severokorejce, který páčil z ruční střelné zbraně na jiného severokorejce. Ostatně celý štáb byl rozdělen na dva tábory střelící po sobě.

„Drahý vůdče, byli jsme zrazeni částí armády,“ řval další do vysílačky, než byl umlčen kulkou mezi oči.

Ve městě zuřil boj a ochranka vedla Kim Šu-lina a další pohlaváry do hotelu Rjugjong. Rodong zůstal a vysvětlil Bláznovi, že stavba je pojatá jako velkolepý kryt, který odolá i několika atomovým výbuchům současně.

„Drahý vůdče je paranoidní a bojí se o svůj život. Takových staveb má více.“

„Očividně ví, proč je staví,“ řekl Blázen, který zapálil nové brko a pozoroval Ponga, který nadšeně zabíjel útočníky.

„Šéfe, vypadá to, že tu maj vzpouru proti tomu magorovi. Co budeme dělat?“

„Ty vole, Pongu, co bys jako chtěl dělat. Sme tu hosti a nijak nám neublížili. Chtěl by sis trošku zavraždit?“

„Šéfe chtěl.“

„Tak počkáme na hotelu, kde se poradíme s Kokotem, protože má s tím šulinem očividně dobré vztahy, tak by ti mohl pomoci.“

Karlos, Urgha a za nimi těsně Pong s Bláznem dorazili ke vchodu do hotelu, který jim právě zavřel před nosem.

„Kokote, ty čůráku, ať nás pustěj taky dovnitř,“ zamlátil nasraný Pong do skleněných dveří, které ale nedokázal rozbít. Kokot samozřejmě nepřestal svoje přátele sledovat a docela rozhořčeně cosi vysvětloval veliteli ochranky. Přitom docela nebezpečně šermoval rukama, ale výsledkem nakonec bylo otevření vstupu.

Blázen se svými lidmi vtrhl do vstupní haly a házel docela nepříjemný pohledy. Kokot mu šel svižně naproti.

„Můj vůdče, jsou to všichni šmejdi, ale snad pochopili, že by bylo hodně špatný nasrat ředitele společnosti, jejichž franšízy místní Kim provozuje.“

„Kokote, až tohle skončí, chci odsud vypadnout. Ta vypatlaná familie se vůbec nezměnila, možná je to s nima ještě horší.“

„Můj vůdče, jestli jste přemýšlel o podpoře rebelů, tak bych...“

„Ty vole, já vím, že nemůžu nechat svrhnout vládu nějakých posranejch Kimů v budoucnosti, ale Pong by chtěl hrozně zabíjet.“

„Dobře, tak bude politicky lepší, když bude na straně místních vládců,“ přemýšlel Kokot.

„S tím bych neměl mít mentálně problém, tak mu to zkus domluvit.“

„Můj vůdče, milerád. Stejně má krev v očích,“ řekl Kokot a pozoroval Ponga u dveří, kterému tekly sliny z těch jatek venku. Karlos s Urghou seděli u hotelového baru s ostatními přeživšími hosty a klopili do sebe panáky.

„Ty Pongu...“ promluvil Blázen k mlčícímu Čiňanovi.

„Šéfe...?“

„Něco ti řeknu a možná budeš mít štěstí,“ začal mluvit Blázen a postupně Pongovi vysvětlil, že když pochopí jaká je jeho strana, tak mu Šu-lin umožní upustit trochu přepětí.

Kim Šu-lin byl obklopen starými generály s notýsky a tužkami v rukou, kteří očima viseli na jeho rtech.

„Kde je generál Sun?“

„Nejvyšší generále a doživotní presidente, generál Sun zradil,“ řekl jeden ze starců. Kim vytáhl zbraň a střelil ho do hlavy.

„Ještě jednou se ptám. Kde je generál Sun? Že zradil, už vím,“ pověděl Kim a nachystal do komory další náboj. Nastalo ticho, které musel někdo přerušit.

„Drahý vůdce, nikdo neví, kde právě teď je,“ promluvil opatrně další starý generál. Kim mlčel, udělal piruetu a starce zastřelil.

„Takhle to půjde tak dlouho, dokud někdo nepřijde s nějakou rozumnou odpovědí,“ řekl Kim a zastřelil dalšího. Ve vzduchu byl cítit spálený střelný prach a napětí by se dalo krájet. Komusi upadl nervozitou notýsek a hned poté zazněl další výstřel.

„Velký vůdce, můžeme vyslat pátrací komando,“ zkusil přijít s nápadem další generál.

„Nikomu nemůžeme věřit,“ odpověděl krátce Kim a stiskl spoušť, „někdo další? Vaše řady pomalu řídnu.“

Mezi generály vládla čirá panika, která dokáže občas snést aspoň pukavý vejce.

„Drahý vůdce, měl bych takový nápad,“ začal potichu povídat nějaký generál.

„Jaký, povídej,“ přiskočil natěšený Kim a natáhl kohoutek.

„Nejvyšší generále, ředitel Kokot toho času náhodou na návštěvě, má ve svém doprovodu nohsleda, který se dobrovolně nabídl k zabíjení.“

„Proč by to dělal?“ nechápal Kim.

„Drahý generále, po předcích zdědil lásku k boji a prý bude lepší, když zůstane naším hostem. Tak proč našemu hostovi nesplnit malé přání?“

„Velmi dobrý nápad. A když ho posere, zabijeme je všechny. Ty máš teda štěstí, že tě nezabiju,“ ocenil Kim nápad. Šťastný starý generál padl na kolena a začal děkovat svému drahému vůdci.

„Přineseš našemu drahému vůdci hlavu generála Suna. Rozumíš?“ vysvětloval starý generál důvody povolení k akci Pongovi, který ho stejně nevnímal, protože brousil meče.

„Pongu rozumíš tomu?“ ujišťoval se Blázen, že je srozuměn s pravidly.

„Šéfe, naprosto všemu. Zabít co nejvíc vzbouřenců a přinést hlavu zmrda, kterej jim velí. Nic složitýho, bude zábava. Dáte mi čelovku s kamerou?“

„Mohli bysme, ať má Kim nějakou zábavu. Kdy chceš vyrazit?“

„Šéfe, co nejdřív,“ odpověděl Pong.

Blázen šel k hotelovému baru, kde už byla puštěná televize s přenosem a Urgha s Karlosem v plné zábavě.

„Kde je Kokot?“ zeptal se Karlos.

„S tím debilem Kimem,“ odpověděl Blázen a vyžádal si jednoho místního lahváče.

„Hrozný pivo,“ dodal, jakmile jej otevřel.

Pong už byl v plný akci a měl za sebou několik desítek mrtvých. Byl jako čistá smrt z nebe, když vylézal ze stínů a stínal hlavy.

„Co má vůbec v plánu?“ promluvila Urgha.

„Najít někoho, kdo mu řekne, kde najde generála Suna,“ odpověděl Blázen a šel vyndat lahváče ze zavazadla.

Pong byl v krvelačném živlu. Probíjel se řadovými vzbouřenci a pátral po někom, kdo by měl vyšší šarži a tím pádem i víc informací. Brzo mu došlo, že vzbouřenci jsou z řad dělníků, rolníků a části armády, protože byli oblečeni v primitivních uniformách a někteří měli pro rozpoznání jenom pásky kolem paže. Nebral ohled na třídní původ a zabíjel nekompromisně všechny.

Nechával za sebou hromady mrtvých a po nějaké době konečně narazil na skupinu vzbouřenců, z nichž jeden vypadal, že vydává rozkazy. Věděl, že má jenom jeden pokus, jinak by musel pokračovat v dalším hledání.

Potichu se proplížil po chodníku tak blízko, jak jen mohl a uvolnil mysl. Provedl několik mentálních cvičení a poté vhodil mezi muže malou kuličku, která vypustila dráždivý dým.

Vběhl do kouře a podle kašláním identifikoval jednotlivé pozice ozbrojenců. Postupně kašláním ustávalo až zůstalo poslední. Pong vyvedl na čerstvý vzduch velitele, který stále držel v ruce komunikační zařízení.

„Tak, teď mi frajere povíš, kde najdu generála Suna. Jinak tě budu zabíjet fakt zasraně pomalu.“

Zajatec se podíval Pongovi do očí a velmi rychle mu došlo, že má minimální šanci přežít.

„To ti nemůžu říct, protože to nevím,“ odpověděl zajatec, který věděl, že nesmí zradit povstání.

Pong samozřejmě něco podobného očekával, tak použil kapesník nožik a prořízl zajatci žílu u kotníku.

„Je mi to jasný, pomalu vykrvácíš a nic s tím neuděláš,“ řekl a vrazil do krku poraženého akupunkturní jehlu, čímž ho znehybnil.

„Ledažebý...“ podíval se takovým zvláštním pohledem.

„Co ledažebý...?“ zeptal se zajatec.

„Mi povíš, kde najdu někoho, kdo mi to poví,“ dořekl Pong, který věděl, že přehození zodpovědnosti mnoho mučených přinutí částečně mluvit. Nepletl se.

„Dobře, dám ti adresu,“ řekl trpící chlap a nadiktoval Pongovi adresu, kde sídlí jeho nadřízení.

„Výborně,“ poděkoval a splnil slib. Nožem rychle zabil vyslýchaného a zaměřil svoji pozornost k mapě.

Detašované velitelství nebylo naštěstí daleko, takže po několika desítkách zabitých došel k domu, který byl docela drsně chráněn vzbouřenými profesionálními vojáky. Pong usoudil, že bude potřeba použít nějaké zákeřnější Kung-fu zbraně. Šáhl hluboko do kapsy a vytáhl krabičku s cvičenými jedovatými komáry. Tajnou zvířecí řečí, kterou se naučil v klášteře, jim vysvětlil pozice cílů.

Hejno opustilo svůj přenosný úkryt a zamířilo k určenému domu. Komáři projevili jistou inteligenci ve chvíli, kdy se rozdělili a část letěla k hlídkám a druhá vlétla do domu.

Pong věděl, že teď má pár minut sám pro sebe, než začnou první jedem infikovaní odpadávat. Dal si lajnu, šel se vychcat a když viděl první padlé, vstoupil do domu. Nikdo nekladl odpor, takže patro po patru prohledával v klidu a nikým nerušen. Našel velitelskou místnost a vyhlédl si jednoho ležáka, který podle frček vypadal, že má nejvyšší šarži. Aplikoval mu protijed a čekal, dokud se neprobere.

„Co se stalo?“ zeptal se zmateně.

„Všichni jste mrtví a ty budeš za chvíli taky. Chci vědět, kde najdu generála Suna.“

„Proč bych ti to měl říkat? Nezradím naše povstání.“

„Já si nedělám prdel. Jestli chceš, můžeš mi dát adresu, kde mi to řeknou. Každopádně zase jenom přehodíš zodpovědnost na někoho jiného a dřív nebo později se prostě najde někdo, kdo promluví. Tak proč bys to neměl bejt zrovna ty?“ použil Pong šaolinskou psychologii.

„Když ti to prozradím, bude strašně moc mrtvých.“

„Mrtvejch bude hromada tak jako tak, vy už ste mrtvoly, ale ještě o tom nevíte. No a já sem náhodou takovej posel, kterej vám to má říct. Tak kde najdu generála Suna?“ pokračoval v šaolinském filosofování Pong. Zajatec nahodil zoufalý výraz a potom vyklopil všechny informace.

Pong byl spokojený, znal pozici povstaleckého generálního štábu a to byl dobrý pokrok. Teď ho zase čekala běžná rutinní probíječka nekonečnými řadami ozbrojenců. Následujících několik hodin předváděl pro diváky z řad vůdcovy rodiny parádní divadlo, takže nakonec Kim Šu-lin vzal Kokotův doprovod na milost.

„Něco takového jsem ještě v životě neviděl. Netušil jsem, že geny velkého Ponga mezi jeho potomky přetrvávají v takové síle. Vždyť se povídá, že si nekompromisně vysmažili hlavy,“ pověděl Kim obklopený haldou nahých mladých severokorejek.

„Povídá se ledasco,“ řekl Kokot moudře.

Pong se prosekával ulicemi a mezi vzbouřenci začaly běžet fámy, které postupem času nabývaly oblundných rozměrů, o četách robotických ninjů, kteří nemilosrdně zabíjí vše živé. Pong dělal mezipauzy, během kterých močil, šňupal perník a povídal divákům různá čínská moudra typu „*kdo mnoho začíná, máloco dokončí*“ či „*lepší s mrtvým plkat, než s hlupákem pařit*“.

Jednotky rebelů zkoušely použít i zbraně hromadnějšího ničení v podobě atomových granátů či chemických raket země-země. Nadělali tím však v ulicích pořádný bordel a pozabíjeli hodně vlastních vojáků. Pong byl na tyto eventuality připraven a využíval všech mentálních šaolinských triků pro bezpečný průchod smrtelnými zónami. Použil mnohá tajemství, která mu jednou vyjevil jeden z nejstarších mistrů, když se vyndali perníkem v bordelu dole ve vesnici.

Občas vzpomínal na chvíle dospívání v ryze mužské komunitě, kde přes proklamovaný celibát docházelo k vzájemným vztahům obvykle mezi starším mistrem a mladým novicem. Pong během studia Freudova díla dospěl k názoru, že za jeho nezřízený životní styl může právě pobyt v klášteře. Zcela jasně si však uvědomoval výhody, které získal a ty považoval za důležitější než vlastní domrdaný osobní život.

Čas od času obrátil pozornost k zabíjení, protože rutina ho dostávala k filosofickým tématům a tvrdě vycvičené instinkty mu připomínaly, že pozornost je vždy na prvním místě.

Hlavy, ruce, nohy, vnitřnosti, to vše létalo vzduchem a bylo borceno horkou krví tryskající z přerušených tepen. Rudý masakr zůstával za Pongem a když dorazil k pozici generálního štábu generála Suna, bystře pochopil, že je již očekáván.

„Generále Sune, nějaký šílenec nám kurví povstání. Co budeme dělat?“ křičel špinavý a krví zlitý plukovník.

„Zabte ho, ne?“

„Generále, to už zkusíme několik hodin a pořád je naživu. A víte co je nejhorší?“

„Co je nejhorší?“

„Že vypadá jako Pong Zakladatel.“

„Cože?“

„Generále, slyšel jste dobře! Co budeme dělat?“

„Kde se tady vzal?“

„Generále, nedávno přistál na planetě ředitel Kokot se svojí suitou. Co budeme dělat?“

„Už moc dělat nemůžeme. Vydejte rozkaz k poslednímu odporu. Vše jest ztraceno,“ posadil se paralyzovaný generál na židli a hlavu vložil do dlaní.

„Generále...?“ zeptal se opatrně plukovník.

„Vypadněte, rozkaz byl vydán. Co máte dělat, víte,“ odsekl a přemýšlel nad zákeřností vyšší moci, která totálně zničila dílo posledních několika let. Nevěděl, jestli se má smát nebo brečet, ale zcela zřetelně chápal, že konec je blízko. Řev přicházející zvenčí nešlo nepřeslechnout.

Pong z konce ulice pozoroval dům obležený stovkami po zuby ozbrojených povstalců.

„Šéfe, co s nima? Mám je taky zabít nebo Kim dává milosti?“

„Pongu, co se tak blbě ptáš? Si vážně myslíš, že Kim někdy udělal někomu milost? Si se zbláznil, ne?“

„Šéfe, já jen pro jistotu, abyste neřek, že sem nelida, je jich fakt dost.“

„Pongu, ty vole, uvolni se a užij si to,“ řekl Blázen a otevřel orosenýho lahváče.

„Kapitáne Blázne,“ začal zcela neobvykle Kokot, „Vůdce Kim by s vámi chtěl hovořit.“

„Ty vole, co chce a proč...?“

„Kapitáne, tady je jenom jeden vůdce a příliš bych se v tom nešťoural. Jak se vám vůbec vede?“ sjel pohledem Blázna, Urghu a Karlose.

„Díky za optání, celkem dobře,“ odpověděla Urgha a nevypadala úplně, že se baví.

„Nevím jak dlouho se tu zdržíme a kam pak poletíme. Neznáme svoji budoucnost, tak musíme být co nejméně nápadní.“

„Tak ho sem přiveď,“ odsek Blázen a začal balit megabrko.

„Vy ste skutečně potomci Zakladatelů?“ promluvil Kim Šu-lin a generálové s notýsky netrpělivě čekali na odpovědi.

„Jo,“ odpověděl Blázen a zapálil megabrko.

„I ten Číňan?“

„Jo,“ potáhl Kapitán z megabrka.

„To je fakt tak dobrej od přírody?“

„Ne, má nějaký modifikace. Vždyť je to na nás vidět, ne?“ otráveně vyfoukl Blázen kotel dýmu.

„To je. Ten Číňan je fakt dobrej. Myslíte, že by mi chtěl sloužit? Bohatě bych ho odměnil.“

„Milej Kime, nemyslím, že je k zaplacení. On je něco víc. Něco, co přesahuje naše chápání. On je někdo, kdo se rodí jednou za tisíc let,“ odpověděl suše Blázen a nabídl Kimovi brko.

„Už sem myslel, že mi nedáte,“ natáhl po něm Kim lačně ruku.

„To bych si nedovolil, můžeš ho vyhulit soudruhu,“ řekl Kapitán a začal balit novýho jointa.

„Dobrý brko, můžu se k vám posadit?“ pověděl Kim, ani nečekal na odpověď a usadil tlustou prdel ke stolu, z něhož sebral Karlosova rozpitého lahváče a nasál lajnu, kterou měla připravenou Urgha. Kapitán jenom zakroutil hlavou a naznačil, že mají věnovat pozornost spíš Pongovi.

Ulice byla zaplněná hromadami mrtvol, které místy dosahovaly docela úctyhodné výšky. Generál Sun sledoval celou apokalypsu z okna a věděl, že z domu nevyjde živ. Chtěl ale vidět šílence, který zhatil jeho plány.

Pong zvedl hlavu, protože tušil, že je pozorován. Pozvedl nad hlavu ruku s mečem a zamával. Chvilí se rozhlížel, poté vstoupil do budovy a začal likvidovat obranu ve vstupní aule. Využil všech svých triků od létání, přes jídelní hůlky až po tajnou šaolinskou magii, kterou zpomaloval čas.

Pomalou postupoval po schodišti vzhůru, čistil patro po patru a zanechával za sebou tradiční krvavou stopu.

„Kime Šuline, to je můj člověk,“ naklonil se Blázen k místnímu diktátorovi.

„Toho bych chtěl mít,“ odpověděl bledý Kim Šu-lin, protože byl velmi nesvůj z několika pozvracených a omdlelých starců. Situace byla dost absurdní, protože nikdo jim nešel na pomoc a nechali je ležet s odpadlými notýsky a tužkami na zemi.

„To je takhle necháte?“ zeptala se Urgha. Kim po ní hodil takovým vražedným pohledem.

„Děvenko, nějak se musím těch starejch dementů zbavit, voják má padnout v boji a ne běhat za svým vůdcem s notýskem a tužkou v ruce,“ odpověděl a podíval se na stojící generály.

„Tohle si nepište nebo vás nechám popravit, rozumíte?“

Starci padli na kolena, začali mlátit hlavami do podlahy a křičet podlézavá slovíčka.

„Nejvyšší generále, drahý vůdce, my za vás rádi zemřeme. Ušetřete nás, prosím, nejsvětější nesmrtelný vůdce.“

„Ještě uvidím,“ odpověděl s opovržením Kim a natáhl další lajnu. Někteří generálové zkusili povstat.
„Dovolil vám někdo vstát? Nechám vás popravít. Stráže, stráže...!“ zakřičel a přiběhly tři řady vojáků.
„Odved'te je a veřejně popravte za velezradu,“ rozkázal Kim a třetina vojáků zajistila zrádce.
„Proč jich je tolik?“ zeptal se Blázen.
„Protože se navzájem hlídají,“ odpověděl Kim a sebral odložené brko.
„To je hodně hustý,“ konstatoval Karlos a natáhl lajnu.

Mezitím Pong postupoval jednotlivými patry vzbouřenecké základny. Neustával ve své zabijácké činnosti a sil mu neubývalo. Zato mezi vzbouřenci zavládla totální panika a začali se stahovat do posledního patra k poslednímu odporu.

„Debilové, vždyť si takhle odpočinu,“ pomyslel si nabuzený bojovník a zastavil před železnými dveřmi zabezpečující vstup ke zbytkům odboje.

„Šéfe, nebudu se s nima srát, dám kratší pauzu a pak je domrdám. Pošlete mi pár lahváčů, mám docela žízeň,“ řekl stručně do mikrofону.

„Rozumím Pongu,“ odpověděl Blázen a pohlédl na Kima, „mohl by mu někdo donést pivo?“

„Mohl by,“ řekl Kim a ukázal na dva klečící generály, „vy dva, seberte své notýsky s tužkami, popadněte basu piv a odnese je tomu borci.“

„Nejvyšší drahý vůdce, děkujeme, děkujeme, děkujeme. Jsme vašimi služebníky,“ plazili se ke Kimovi po kolenou a líbali mu ruce.

„Kapitáne, ten chlap je fakt ujetej,“ špitla Urgha.

„Celá jejich familie to má v genech, neřeš je. My sme v pohodě, navíc potom co viděl Ponga...,“ odpověděl Blázen s úsměvem.

„Výborně, pivo dorazilo,“ řekl Pong a ukázal do kamery dva strachy bledé generály, kterým se klepaly ruce.

„Teď můžete vytáhnout tužky s notýsky a zaznamenat všechny následující události pro budoucí pokolení. Musí být zapsáno, jak se vyrovnáváme s vlastizrádci revoluce,“ pověděl Kim do mikrofónu.

Jeden stařec začal zvracet, ale i tak automaticky padl k zemi a začal s kolegou velebit drahého vůdce. Pong zakroutil nechápavě hlavou a řekl jim, aby poodstoupili. Čas naplnil číši.

„Šéfe, teď začne finále,“ zahlásil a zmáčkl červené tlačítko na krabičce, kterou držel v ruce.

Zazněla mohutná exploze, která vyrazila dveře a kromě starého generála zabila i několik strážů na druhé straně.

Chvilí počkal, než se usadil prach a vyvětral kouř, potom vtrhl do zničeného schodiště a začal zase profesionálně nekompromisně zabíjet.

Zbýlý starý generál pomalu stoupal za ním a snažil se udržet obsah žaludku na svém místě. Pečlivě zapisoval počty mrtvých a jejich zranění. Pravda, velmi brzo skončil jenom u popisku ve smyslu „*překročil jsem dvě hromady rozsekaného masa*“ či „*v loužích krve se velmi špatně chodí*“.

Krví nabuzený Pong se úspěšně probíjoval k poslední místnosti, která ještě byla chráněná. Generál s tužkou a notýskem byl stále naživu a netrpělivě čekal na poslední chvíli boje. Zazněl vysokofrekvenční Kung-fu výkřik, Pong pravou nohou naskočil na jemný vánek a odrazy od stěn doskákával až k zbývajícím vzbouřencům. Seskočil z výšky pár metrů od nich a chvíli je pozoroval.

„Jste fakt dobrý, byla s váma zábava, ale rozhodli ste se pro povstání ve špatnej čas. Bojovali jste ale čestně, takže vaše smrt bude rychlá,“ vyjádřil jim čest a zaujal bojový postoj.

„Co se dá dělat,“ řekl jeden ze vzbouřenců a vyrazil vpřed. Započala poslední bitka, která nesla hodně znaků choreografie bojových sportů. Zvířený prach, krví zalité pohledy, létající údy a tryskající krev. Nic z toho nechybělo.

Pong ut'al hlavu poslednímu muži a očistil meč hedvábným šátkem.

„Viděl si to?“ pohlédl na generála, který rychle skicoval mrtvé vzbuřence.

Nyní mohl otevřít dveře. Vzal za kliku a zkusil zámek. Bylo odemčeno, tak dveře tiše otevřel. Vstoupil do prostě vybavené místnosti s výhledem na část města, kde u okna stál postarší muž v jednoduché uniformě.

„Vy jste generál Sun?“

„Ano, přišel jsi mě zabít, že?“

„Bohužel, taková je situace. Mimochodem, jmenuji se Pong.“

„Viděl jsem tvoji práci. Takový bojovník jako ty se rodí jednou za tisíc let. Chtěl bych tě mít vedle sebe,“ řekl generál Sun a vypadal, že nemá strach.

„To by chtěli všichni, ale já mám svého Šéfa. Chcete ještě něco generále Sune říct pro budoucnost? Mám za sebou Kimova zapisovatele.“

„Hm,“ zamyslel se generál, „nakonec sama historie zhodnotí smysl smrti tolika skvělých lidí. Nikdo ale nemůže říci, že jsme nezkusili svrhnout toho neskutečného šílence z rodu Kimů. Smrt Kimům!“ zakřičel.

„Zasranej vlastizrádce,“ řekl znechuceně Kim, který pečlivě pozoroval přenos z čelovky.

„Šéfe, tak já to teda ukončím,“ řekl Pong a podíval se na Suna.

„Otoč se a poklekni. Budu fakt rychlejší.“

„Mistře Pongu, chci se ti dívat do očí.“

„Generále Sune, bude mi ctí, poklekněte prosím,“ uznale pokynul Pong hlavou a generál splnil jeho příkaz.

Pong vytáhl pravou rukou meč, napřáhl ruku a nepřestával s pohledem do generálových očí. Viděl v nich umírat skutečného hrdinu, který by tuto nešťastnou planetu vyvedl z temnoty. Pak zasvištěla ocel a jedním švihem oddělila Sunovu hlavu od trupu.

Starí generálové stojící za Kimem začali tleskat a radostí tančit.

Pong počkal než zapisovatel skončí svoji práci a až poté celkem s pietou zvedl hlavu mrtvého rebela a uložil do ošatky. Otevřel lahváče a naráz ho vypil.

„Šéfe, tak já se vracím a ať na mě čekaj nejlepší holky, jaký dokáže ten mamrd sehnat.“

„Jo Pongu, vrať se. Myslím, že Šulin nebude mít problém,“ odpověděl Blázen.

„Moment, o tom nebyla řeč,“ zkusil odporovat Kim.

„Možná nebyla, ale on to takhle má po každém boji. Viděls co umí, tak ho nezkoušej nasrat, protože výsledek týhle rebelie by se ještě mohl obrátit,“ nahodil Blázen přísný výraz.

„Kime, má pravdu, Ponga je těžké zabít, ale lehké je ho nasrat,“ vstoupil do rozhovoru Kokot, aby uklidnil napětí.

„Dobře, souhlasím, dostane mé nejlepší holky,“ řekl vztekem zrudlý Kim a zle se podíval po svých generálech. Třásli se jako osiky a nikdo nic nezapisoval.

„Máte štěstí,“ nasraně odsekl.

V ulicích už byla armáda, která zajišťovala pořádek a dohlížela na čtyři uklízečů, kteří dávali do pucu chodníky a silnice. Museli odvést spousty mrtvol a spláchnout hektolitry krve, než dostali hlavní město do původního stavu.

Hotel otevřel své dveře a Pong pyšně vstoupil. Přišel ke stolu, u kterého seděl Kapitán s Kimem a hodil na stůl ošatku. Mečem shodil víko, Kim Šu-lin těžce povstal a nahlédl dovnitř. Rukou vyndal hlavu, chvíli ji prohlížel a pak ukázal generálům.

„Takhle dopadne každý, kdo zradí naši revoluci. Smrt Spojeným státům americkým!!!“ zakřičel pisklavým hlasem.

„Smrt USA! Smrt USA! Smrt USA!“ začali křičet stařeckými hlasy generálové a postupně se k nim přidal celý hotel. Vlastně netrvalo dlouho a řvalo jak pominutý celý město.

„Co jsou USA, kde se dají zabít?“ nechápal Pong.

„Pongu, to je už stovky let neexistující stát, se kterým je rodina Kimů stále ve válečném stavu,“ vysvětlil mu Kokot.

„Cože...?“ nechápal Pong.

„Nepřemýšlej nad tím, problém místních,“ zarazil ho Blázen.

„Šéfe, jasně. A kde sou moje holky?“ zeptal se Pong a koukal Kimovi přísně do očí.

„Za chvíli tu budou,“ odpověděl Kim a odkopl Sunovu hlavu jako fotbalový míč mezi stolky. Pongovi proběhla hlavou krátká myšlenka, že tenhle šmejd by zasloužil opravdu krutou smrt, ale ta bude muset počkat.

Šikmooká děvčata dorazila přesně jak drahý vůdce slíbil. Nejdříve mu však padly k nohám, provolávaly slávu a nakonec zazpívaly nějaké lidové válečné písně, které generálům vháněly slzy do očí. Někteří museli přendat tužku do druhé ruky, aby mohli vytáhnout bavlněné kapesníky.

„Šéfe, tady je všechno hrozně ujetý, už abysme byli pryč,“ řekl Pong a čekal, dokud vítání neskončí.

Děvčata asi po hodině ukončila umělecké představení s dřevěnými zbraněmi a seřadila se.

„Mé oddané služebnice, postaráte se tady o našeho nového přítele Ponga, aby na nás vzpomínal jenom v tom nejlepším,“ promluvil Kim. Holky zavýskaly, ještě několikrát zulíbaly předraženého vůdce a teprve potom padly k nohám Pongovým.

„A to se mi líbí,“ zasmál se.

„Se nedivím, perverzák,“ zamručela Urgan a věděla, že tohle nezmění.

Vůdcovy služebnice odvedly Ponga do velkého soukromého hotelového apartmá, jenž sice překypovalo luxusem, ale zdi byly zaplněné portréty rodinného klanu Kimových.

„Nedá se to sundat?“ zeptal se.

„Vůdce by nás zabil,“ odpověděla jedna z nich.

„Tak to se nedá nic dělat. Tak se do toho asi pustíme. Dá si některá z vás perník?“ posadil se ke stolu a začal vyndavat nádobíčko. Odpovědi na sebe nenechaly dlouho čekat a zanedlouho byla Pongova soukromá párty mocně rozjetá.

Dole v hotelovém baru seděli u stolu Blázen, Karlos, Kokot a Urgan. Mlčeli a pozorovali ruch v ulicích.

„Kapitáne, co budeme dělat? Nechci zde dlouho zůstat,“ promluvila Urgan.

„Má pravdu, tady je to šílený,“ řekl Karlos.

„Můj vůdce, necháme vyřádit Ponga a pak odletíme.“

„Hm, jenže Pong může řídit pěkných pár dnů,“ zamručel Blázen a balil brko.

„Ty bysme přežili, ale kam poletíme?“ zeptala se Urgan.

„Doktor nám najde nějakou pěknou modrou planetu, která nebude úplně v centru pozornosti a kde bysme měli klid. Musím pořád myslet na ten vzkaz od Musků,“ povídal Blázen během motání jointa.

„To nezní jako blběj nápad, klid nám prospěje,“ řekl Karlos.

„Taky si myslím,“ souhlasila Urgan.

„Můj vůdce, každopádně je dobrý vědět, že i v takové vzdálené budoucnosti máme pořád skvělé jméno,“ zapřemýšlel Kokot.

„Sice máme, ale je nám to platný jak mrtvému kabát,“ zamručel Karlos.

„Hlavně že máme lahváče,“ zapálil Blázen brko a otevřel novou láhev.

„Můj vůdce, asi tak na půl roku,“ špitl Kokot.

„To je zasraně blbě zpráva,“ odpověděl Blázen a v duchu doufal, že k této situaci nedojde.

„Velký generál vás zve na masovou popravu. Pochytali jsme ještě pár vzbouřenců a mohla by být zábava,“ přišel ke stolku starý generál a hluboce se klaněl.

„Uff, cože?“ lekl se Blázen.

„Velký generál by vás rád viděl vedle sebe. Bude velkolepé představení pro veřejnost,“ zopakoval požadavek generál.

„A je naše účast nutná?“ pokračoval Kapitán.

„Bylo by to vhodné.“

„I přesto, že viděl, co dokáže můj Pong?“

„To já nevím.“

„Tak se ho běž zeptat, ne?“

„Generál mě zabije,“ začal se generál potit.

„To už není můj problém, když tě pošle s odpovědí, jsi zachráněn. A teď už vocad' zmiz, rušíš nás,“ zakončil Blázen rozhovor.

Generál se podíval po Kokotovi, ale ten měl nahozený neutrální výraz, ze kterého nešlo vůbec nic vyčíst.

„Na mě nekoukej, já jsem s Kimem zadobře, děláme spolu výnosný byznys,“ řekl bez emocí. Starý voják v uniformě s celou řadou metálů se otočil a rychle odešel.

„Se posral, já se na nějakou popravu dívat nechci, ten chlap je fakt ubožák,“ řekl Blázen a spláchl pachut' v krku lahváčem.

Asi za patnáct minut přišel ten samý generál.

„Drahý vůdce vzkazuje, že to samozřejmě nutné není, ale byl by poctěn,“ pověděl nervózně.

„To rád slyším, vyříd' mu, že se rozmyslím,“ odpověděl Blázen a věnoval pozornost zapálenému jointu.

Generál odklusal a nastalo ticho.

„Kapitáne Blázne, návštěvu popravu bych vám doporučil, protože Kokot ze současné doby během návštěv veřejné popravu navštěvuje,“ promluvil hlas, který už kdysi slyšeli a automaticky otočili hlavy směrem, odkud přišel.

„Ale to si děláš prdel,“ vykřikl Karlos.

„Tak tebe bych tu nečekal,“ vypadlo Bláznovi brko z rukou.

„Taky mi dalo práci vás najít. Nebejt Musků, nikdy bych to nedokázal,“ řekl hlas.

„Ty vole, Bobe, fakt rád tě vidím, fakt zasraně rád. Teď už chápu, co myslel Jednookej tím vzkazem,“ s rozklepanýma nohama se Blázen postavil a objal zachránce.

„Dej mi rychle brko,“ hmátl Bob po jointu, „a Pong je kde?“

„Má práci s místníma holkama,“ odsekla Urgha.

„To sem si myslel, máš nějakou perník?“

„Mám,“ odpověděla a zasmála se.

„Jak si nás vůbec našel?“ zeptal se doposud mlčící Kokot.

„Delší příběh, kterej vám můžu povědět cestou na popravu,“ odpověděl.

„A fakt musíme jít?“ zeptala se Urgha.

„Musíme, vážně jo.“

Ulice města byly skoro prázdné až na ozbrojené strážné, kteří dohlíželi, aby všichni občané šli dobrovolně na představení pořádané Kimem.

„Kapitáne Blázne, až se vrátíme domů, poděkujte Jednookýmu, že zorganizoval pátrání ihned, jakmile ste zmizeli z jejich radarů. Najít vás bylo fakt těžký,“ rozpovídal se Bob.

„A co se přesně stalo?“ zeptal se Blázen.

„Nečekaný výron energie z magnetaru, kterej ste zkoumali, vás hodil docela daleko do budoucnosti. Blbý bylo, že nikdo nevěděl jak vzdáleně daleko, takže sem provedl několik více či méně náhodných skoků, než sem s Jednookým usoudil, že tak cesta k vaší záchraně nepovede.“

„Takže představenej napsal ten vzkaz, kterej sme četli?“ zeptala se Urgha.

„Ne tak docela, byl to můj nápad a pak už sem jen šel hlouběji a hlouběji do budoucnosti, dokud sem nenarazil na časovou linii, kde už byla zpráva otevřená a přečtená.“

„Dost fikaný,“ zasmál se Karlos.

„Celkem jo, ale ještě bylo těžký zjistit, kde byla otevřená. Já nemám přístup k síti jako Doktor a nikdy by mi ho Muskové ani nedali, takže nastoupila obyčejná detektivní práce. Až do včerejšího dne jsem pročítal svodky ze všech galaktických mediálních agentur a hledal anomálie, který bych mohl přisoudit právě vám.“

„Velmi chytré,“ pochválil Boba Kokot.

„Nic jinýho mi nezbylo a byla to hrozná otrava, ale nakonec mi vypadla drobná noticka o událostech na Korejské lidově demokratické planetě, kde došlo k povstání.“

„A už sme doma,“ uchechtl se Karlos a nasál lajnu.

„Celkem jo, nejdřív zprávička vypadala obyčejně, ale pak mě vyhledávací software upozornil, že k potlačení vzpoury přispěl ředitel Kokot a potomci Zakladatelů. To už sem dávno věděl, že společnost stále funguje a řídí ji tady Kokot,“ pokračoval Bob.

„Sme klikaři,“ skočil mu do řeči Blázen.

„Docela jo. Pak sem zjistil, že Kokot z tohoto času je zrovna na úplně druhé straně Galaxie a tím bylo jasné, že oni jsou vlastně vy. No a tak sem teda tady,“ dokončil Bob stručné vyprávění.

„Ty vole, ještě že si nás našel. Fakt sme nevěděli, co budeme dělat,“ řekl Blázen a zapálil další brko.

Došli k zadnímu vchodu amfiteátru, kde již byli očekáváni strážnými, kteří je odvedli přímo ke Kimovi.

„Jsem rád, že jste přišli a tohle je kdo?“ přivítal je Šu-Lin.

„To je Bob, náš kámoš,“ řekl stručně Blázen a koukal výhledem ven. Popravy byly v plném proudu a dav nepřestával rvát.

„Aha, přišli jste právě včas. Za chvíli přijde na řadu nejoblíbenější část. Poprava divou zvěří,“ řekl pyšně Kim a vedl je k místu sezení s parádním výhledem ven.

Představení střelby do týla brzo skončilo a komando odsouzců k smrti začalo uklízet arénu. Odvezli mrtvá těla a připravili prostor pro další číslo. Kdosi otevřel velké dřevěné dveře a vešel dovnitř několik desítek nahých obětí. Kim stál přímo u výhledu do arény, vzal do ruky mikrofon a promluvil k divákům.

„Takhle skončí každý zrádce revoluce, vypusťte zvířata! Smrt vlastizrádcům! Smrt USA!“ zakřičel a dav začal šilet. Provolával slávu drahému vůdci a smrt USA.

Když řev ustal, obsluha otevřela kovové mříže a vpustila do arény větší množství velmi rozrušených zvířat, která připomínala slony, tygry, lvy a medvědy.

„Jsou geneticky modifikovaní pro posílení zuřivosti,“ řekl Kim a s úsměvem v obličejí pozoroval jatka, která pod nimi právě probíhala. Krví nabuzená zvěř trhala odsouzené nebožáky na kusy a naprosto nebrala ohled na věk, pohlaví či postavení.

„Šéfe, kurevsky primitivní zábava. Nazdar Bobe, já bych jim ukázal, jak by to vypadalo, kdybych tam byl já,“ ozval se Pongův hlas.

„Pongu, už tě přestaly holky bavit? Do tohodle bych se asi nemontoval. Je to jenom interní záležitost místních vládců,“ přivítal ho Blázen.

„Má pravdu, čím míň na sebe upozorníme, tím menší zanecháme stopu,“ souhlasil Bob.

„Vy ste puntičkáři a jo, už mě to s těma vojandama přestalo bavit, tak sem šel za váma,“ řekl Pong a začal rýsovat lajny.

Krvavá zábava běžela ještě několik následujících hodin, během kterých byli svědky zabíjení velkými auty, elektrickým proudem či kyselinou. Kapitán Blázen se vůbec nebavil a Urgha s Karlosem raději zmizeli od oken a prolévali absinth hrdlem.

„Kokote, co kdybysme se rozloučili a vypadli odsud? Nebude Kim nasranej?“ promluvil unaveně Blázen.

„Můj vůdce, zkusím s ním promluvit,“ odpověděl Kokot a zvedl se z pohovky.

Přišel zpět o několik minut a oznámil radostnou zprávu.

„Můj vůdce, Kimova slova byla, že můžeme odletět klidně do prdele.“

„Výborně, mizíme,“ zajásal Blázen, dopil pivo a zapálil brko na cestu.

„Nejlepší bude, když odletíme k pozici magnetaru a tam provedu přesun zpět do času pár minut po vašem zmizení. Kromě Musků nikdo o této události nebude vědět,“ řekl Bob, když seděli spokojeně v Kapce a Kokot chystal odlet.

„Je mi to úplně ukradený, hlavně ať už jsme odsud pryč,“ odpověděl Blázen.

„Kokote, kam máš letět víš a já zatím půjdu připojit časové zařízení k reaktoru lodi, protože bude potřeba hodně energie k transportu časem,“ řekl Bob.

„Bobe, jsem skutečně ráda, že si nám pomohl,“ poděkovala Urgha než odešel.

Nikdo se o ničem nedozvěděl, jenom Kokot v budoucnosti zcela vědomě naplánoval svůj pobyt v zapadlé části Mléčné dráhy tak, aby neohrozil události probíhající na Korejské lidově demokratické planetě. Byl rád, že už mohl konečně tenhle problém vypustit z hlavy.

4. Kurz přežití

„Ale to ste fakt nemuseli. Víte, že narozeniny nikdy nijak výrazně neslavím a dárků nežádám,“ povídal překvapený Blázen, který oslavu vůbec nečekal.

„Kapitáne, nedělejte skromného,“ opáčila Urgha a držela v ruce popsaný papír ruční výroby.

„Šéfe, já myslím, že ten dárek je blbost, když máte mě, ale Madam Kawasaki si trvala na svém.“

„Nedělejte zagorky a vymáčkněte se konečně,“ pálil Blázen nervozně brko.

„Kapitáne, máme pro vás tříměsíční kurz přežití pro tři účastníky vedený slavným Krillem,“ řekla Urgha a podávala Kapitánovi papír.

„A to ste se posrali, copak máme málo zábavy? Kurzů přežití už máme za sebou hromadu,“ kroutil Blázen hlavou nad neobvyklým dárkem.

„Šéfe, já sem říkal, že je tenhle present zkurvenej nesmysl.“

„Pongu počkej, jestli je od Madam Kawasaki, tak bych ji nerad urazil. Přeci jen máme nadstandardní vztahy.“

„Šéfe, ale pojedu teda s váma a k tomu chci Kokota, mohl by se hodit.“

„To by asi neměl bejt problém,“ odpověděl stručně Blázen a zapálil nový brko.

„Můj vůdce, míříme na trénigovou planetu určenou k výcviku ozbrojených složek spadajících pod Velkou radu. Podle historických záznamů zde kdysi žila rozvinutá civilizace, která vyhubila sama sebe.“

„Jak vyhubila?“ zeptal se Blázen a pozoroval vesmír před sebou.

„Nikdo neví, prostě zmizela a spolu s ní většina života na zemi i ve vodě.“

„Pánové, velmi podezřelá hovadina,“ zvedl Pong hlavu od lajn.

„Na světě je podezřelejších věcí,“ konstatoval suše Blázen a otevřel oroseného lahváče.

„Můj vůdce, samozřejmě máte pravdu. Mám například teď podezření, že nás čeká solidní nuda,“ řekl Kokot a kontroloval letovou trasu.

Poznali okamžitě, že přiletěli do cílové planetární soustavy, jelikož začala blikat kontrolka komunikátoru.

„Tady Blázen,“ řekl Blázen.

„Můžete zapnout obraz?“ odpověděl hluboký hlas. Kokot zapnul videopřenos a zobrazovací jednotku. Po krátkém zrnění se objevil medvěd v uniformě.

„Jmenuji se Medvěd Krill a budu váš instruktor přežití. Až skončíme, nebudete se bát sami přespat v lese.“

„Moment člově... medvěde, seš si jistej, že víš s kým mluvíš?“ přivřel Pong jedno oko.

„Naprosto bezpečně. Jenom s dalšíma namachrovanejma frajerama, který si myslej, že když viděli pár televizních pořadů o přežití v divočině, tak zvládnou naprosto všechno. No a...“

„Ehm...“ pokusil se Blázen vstoupit do rozhovoru.

„... já sem tady od toho, abych vás vyvedl z omylu. Tady přežijou jen ti nejlepší z nejlepších,“ dokončil Medvěd Krill uvítání.

„Až přistaneme, tak si popovídáme,“ řekl Blázen a vypnul komunikaci.

„Co to kurva bylo?“ zeptal se.

„Šéfe, já nevím, ale nějakaj kokot. Já ho pořádně proplesknu, až přistanem.“

„Můj vůdce, ještě bych nepropadal panice, pořád to může být součást hry. Uvědomte si, že sem posílá Velká rada jenom vybrané jedince.“

„Na tom by něco mohlo bejt,“ drbal se Pong v bradce a aby se uklidnil, začal rýsovat lajny rovnou dvě.

Navigační signál dovedl Kapku na oběžnou dráhu, po které udělali několik obletů. Planeta vypadala jako jakákoliv jiná planeta s podmínkami vhodnými pro život. Moře, oceány, kontinenty a oblaka.

„Pěkný místo. Škoda, že je opuštěný,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, asi nebude úplně jednoduchý přistát na povrchu,“ pověděl Kokot, když prolétali polem trosek. Přijímač automatického navigačního systému začal opět blikat.

„Asi bysme měli následovat signál,“ pověděl Pong.

„To bychom měli,“ souhlasil Kokot a nechal navigační systém, aby s lodí přistál

Signál je zavedl do klimaticky příjemné části pevniny na pobřeží oceánu. Krajina byla pokrytá zelenými loukami a nekonečnými lesy. Přistávací plochu postavili v blízkosti strohých armádních budov. Z jedné vyšel chlupatý dvounohý tvor a šel směrem ke Kapce.

„Šéfe, tady je ale ticho,“ konstatoval Pong, když vyšli z nákladního prostoru.

„To teda je,“ snažil se Blázen zachytit jakýkoliv zvuk.

„I v hrobě je větší rámus, ale fakt dobře se tu spí. Já jsem Medvěd Krill a udělám z vás opravdový bojovníky.“

„Něco bys měl vědět...“ začal Pong, ale Medvěd ho přerušil.

„Jestli máš něco na jazyku, tak to řekneš večer. Pořádně zapaříme, protože od zítra následující tři měsíce nebude příležitost.“

„Ach jo,“ odsekl Pong, ale nechtěl vyvolávat konflikt dřív, než bylo nutný.

„Moment, to ste fakt skutečně vy? Takovou parádní vyhlazovací akci sem v životě neviděl,“ příšerně se večer v jídelně divil Medvěd zjištění, koho má na kurzu.

„Jo debile, sme to fakt my a sme rádi, žes to konečně pochopil,“ zapálil Blázen pořádný brko.

„Já sem myslel, že ste nějaký dvojníci - pomatený fanoušci, který napodobujú svý hrdiny. Sem myslel, že si ze mě Madam Kawasaki trochu vystřelila, když mi povídala, kdo sem přijede.“

„Vy se nějak blíž znáte?“ zeptal se Blázen.

„Trochu, dělal jsem ji pár let osobního strážce, když začínala s byznysem. Ale víte, já mám rád klid, tak sem skončil a odešel pracovat jako instruktor a trenér přežití pro Velkou radu.“

„Jo takhle,“ řekl Kapitán a podíval se po Pongovi.

„Šéfe, myslím, že si užijem pěkných pár týdnů. Co všechno můžeme dělat, kromě přežívání v lese o zelenině a ovoci?“

„Je to tady trochu extrémní, ale nic kromě chlastání. Pálím všechno možný a vyrábím luxusní pálenky pro podnik Madam Kawasaki,“ pověděl pyšně Medvěd a šel do vitriny pro pár lahví označených jednoduchou nálepkou s obrázkem medvěda.

„Můj vůdce, řekl bych, že Madam Kawasaki věděla přesně, jak vám dopřát klidnou dovolenou,“ řekl Kokot a usrkával brčkem olej ze sklenice.

„To teda nevím Kokote, právě sme se dozvěděli, že budeme tři měsíce chlastat a žrát zeleninu. Možná bude lepší, když přineseš z Kapky všechny konzervy s lančmítem a šunkou,“ dumal Blázen a podíval se po Medvědovi.

„Kdy si měl naposledy nějaký maso?“

„Helejte, to bych raději nerozebíral, protože vám asi musí bejt jasný, že maso, který tady zemře, už se nikam dál neveze. Občas potřebuju maso a nežeru akorát medvědy. Nejsem kanibal, volové,“ odpověděl Krill.

„Tak to mi spadnul kámen ze srdce, ty vole,“ zasmál se Blázen a otevřel dalšího lahváče.

Pravda je taková, že seznamovací večírek trval asi čtrnáct dní, během kterých spálili jeden barák a Medvěd sežral dobrou polovinu masových konzerv.

„Šéfe, možná bysme měli trochu zvolnit, jinak tady vytuhnem. Má tu strašný zásoby kořalky a všechno to prostě nevychlastáme,“ seděl Pong vedle Blázna.

„Zítra, že jo Medvěde?“ odpověděl Kapitán a díval se po Krillovi.

„Jo, jo, jo, v pohodě,“ zamručel Medvěd. Chvilí se pokoušel postavit na obě nohy, ale úspěšně zahučel pod stůl a začal hlasitě chrápat.

„Zítřka se protáhlo zhruba na dva dny, během kterých nešel Medvěd probudit. Kapitán Blázen s Pongem a Kokotem tedy využili volný čas k prohlídce okolí a několika letům nad planetou.

„Můj vůdce, stáhl sem z počítače detailní armádní mapy a je tu spousta opuštěných míst, které zanechala zmizelá civilizace.“

„Prozkoumal to tady někdo někdy?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, nikoliv. Planeta slouží k vojenským účelům. Střelníci na jižním kontinentu jste viděl.“

„To sem viděl a překvapilo mě, že neodpálili atomovky.“

„Šéfe, protože nejsou debilové, vždyť místní kořalky jsou rozhodně nejlepší, jaký sme kdy měli možnost pít,“ zasmál se Pong a sledoval z Kapky výhled na povrch.

„Pravda, vůbec mě nebolí hlava,“ odpověděl Blázen. Kokot ještě chvíli létal sem a tam, než zamířil zpět na letiště.

„Kde ste byli, volové?“ přivítal je Medvěd Krill, který těžce vrávoral a občas padl na všechny čtyři nohy.

„Proletět se, nějaký problém?“ zamručel Pong.

„Nenenéé, všechno v pohodě. Jsem připravený konečně vyrazit. Máte sbaleno?“ huhlal Medvěd.

„Já mám teda sbaleno,“ zachechatl se Blázen a odpálil brko.

„Můj vůdce, zavazadlo je vždy připraveno,“ řekl Kokot a skládal do zavazadla poslední lahváče a kýty s masem.

„Já mám taky naostřeno,“ vytáhl Pong meč a předvedl několik efektních triků.

„Paráda,“ zajásal Medvěd Krill, „ale měli byste všechno nechat tady.“

„Si se posral, ne?“ zarazil se Pong a nahodil zlý výraz.

„Ale vám udělám výjimku, pivo a maso se vždycky hodí,“ rychle je Krill uklidňoval.

„Sem rád, že si rozumíme,“ schoval Pong meče.

Medvěd Krill zamířil na lesní cestu a vedl je podél zurčícího potůčku s jiskřivou vodou a spoustou vodních řas.

„Z těch pálím taky kořalku, mají vysoký obsah cukrů a myslím, že ste ji taky ochutnali. Navíc se dají jíst syrový, chutnají jako sladké salát,“ řekl Medvěd a rukou vytrhl několik kousků.

Blázen, aby neurazil, jeden kousek rozžvýkal a s odporem v obličeji polkl.

„Ještě nemám ten správný hlad, abych jedl zeleninu. Kokote, podej mi rychle lahváče, ať spláchnu tu hnusnou chuť,“ řekl a natáhl ruku, ve které hned přistálo pivo.

„Škoda, ale za pár týdnů přijdou vhod. Tady z těchto bobulí taky pálím, támhle z toho se dá taky pálit a ten oranžovej sráč, kterej vám tak chutnal, je z týhle krásky,“ ukázal Medvěd na rostlinu, která smrděla jak hovno. Než došli na místo, které mělo být na pár následujících dnů jejich útočištěm, dostali solidní botanickou přednášku o rostlinách, ze kterých se dá vyrábět alkohol. Dokonce i ze šišek jehličnanů dokázal Medvěd Krill získat šiškovici.

Pozdní odpoledne prožili výstavbou primitivních dřevěných přístřešků, které musel Kokot dovybavit drobnostmi jako pohodlnými matracemi, stolem či židlí nebo televizí. Samoomývací sedací prkénko v latríně sklidilo zaslouženou chválu. Večer pak seděli u velkého ohně v pohodlných dřevěných zálesáckých křeslech a pili pivo.

„Zítřka vás začnu učit základní věc k přežití a především se zaměřím na výrobu destilačního aparátu a pálení alkoholu,“ promluvil k následujícím dnům Medvěd.

„Cože...?“ překvapeně řekl Blázen.

„No normálně, postavíme destilátor z toho co příroda dá a vypálíme mač, kterej nedaleko odsud nějakou dobu kvasí.“

„Cože...?“ nechápal Pong, „tuhle dovednost někdo potřebuje k přežití?“

„Trochu sem kvůli vám upravil program. Mi došlo, že tady s Pongem ste v naprostém bezpečí,“ odpověděl Medvěd.

„Konečně, člově... Medvěde,“ rozesmál se Pong a začal křepčit kolem ohně.

V podstatě spálili hodně dřeva a uběhlo pár dnů, než Medvěd Krill začal stavět z hlíny, dřeva a kamenných nádob destilační aparát. Mezitím dával Bláznovi přednášku o výrobě chladících trubek ze speciálního druhu lián, jejichž vedlejším produktem je halucinogenní míza, kterou sbírá pro klienty Madam Kawasaki.

Blázen věděl o tom, že Madam Kawasaki obchoduje s drogami, protože sám ji dodával tony marihuany a pervitinu měsíčně, takže při té příležitosti vyřešil s Medvědem otázku pěstování. Ten by se v podstatě nebránil, ale jak Kapitánovi vysvětlil, z marihuany alkohol nevypálí, takže ho tahle rostlina nezajímá. Našli každopádně shodu na dodávkách alkoholu pro Bláznův bar.

Instruktaž přežití probíhala v podstatě podle plánu, destilační aparát destiloval a Medvěd přikuloval další a další sudy s kvasem.

„To všechno musíme vypálit?“ zeptal se Kokot.

„Měli bychom, už se nudíte?“ odpověděl Medvěd.

„Ani ne, ale škoda je, že se tu nedá nic lovit,“ řekl Pong, který očividně trpěl nudou, ale nechtěl kazit zábavu.

„Doděláme to a půjdeme nasbírat nějaký chrousty, uvaříme si polívku. Sběrem hmyzu se dá přijít na jiný myšlenky a když budeme mít štěstí, najdeme nějaký pavouky.“

„Eh...?“ zarazil se Blázen.

„Osmažíme je nad ohněm po indiánským způsobu,“ řekl Medvěd.

„Eh... aspoň bude sranda,“ suše a bez nadšení v hlase zapálil Blázen brko.

Oheň hořel a na klaccích opékali místní tarantule velikosti jídelního talíře.

„Když sou upečený,“ sundal jednu z rožně Medvěd, „rozříznete je takhle nožem od prdele až doprostřed břicha, odtáhnete kůžičku a tak se dostanete k chutnému vnitřku.“

Blázen pohlédl na obsah pavoučího těla, začal dávit a silně zbledl.

„Já abych neurazil,“ řekl Pong a jídelní hůlkou namotal nějaký dlouhý orgán, který vymáchal v obsahu žaludku. Prohlédl si jídlo a pozřel.

„Šéfe, chutná to jak kuřecí s rokfórovou omáčkou.“

„Ještě pořád nemám ten správný hlad,“ zakroutil Blázen hlavou.

„Můj vůdce, chcete k pivu kus šunky?“ zeptal se Kokot.

„Ani ne, ale rád bych se pohnul. Co takhle vyrazit na nějaký průzkum historických staveb, ať něco vidíme?“

„Šéfe, vám se tady nelíbí? Pít je co, jídla máme hromadu,“ oponoval Pong.

„Hele Pongu, si zlenivěl nebo co?“

„Šéfe, pěkná pohodová dovolená, počasí nám přeje a žádný nebezpečí nehrozí.“

„Tady sice ne, ale tahle planeta není zase až tak bezpečná,“ odpověděl Medvěd ledabyle.

„Jak není bezpečná? Něco mi uniklo?“ vylekal se Blázen, až mu brko spadlo na zem.

„Jak bych to tak řekl, jsou místa, kam prostě nikoho nevodím, protože z těch míst se nikdo nevrací.“

„Jak nevrací?“ nadskočil Pong zvědavostí.

„No nevrací, mizej tam předměty a lidi. Zmizej, zůstanou zmizelý a nikdo je už nikdy nespattí. Straší tam. Mimo tyhle zóny je jinak bezpečno,“ vysvětloval Medvěd Krill.

„A kdy si nám to chtěl říct?“ nechápal Blázen.

„Nikdy, nikoho tam netahám. Návštěva zóny nebyla nikdy v plánu.“

„Medvěde, tak teď už je,“ nadšeně vykřikl Pong.

„Kokote, co ty na to?“ zeptal se Kapitán.

„Můj vůdce, protože strašidla neexistují, nebál bych se podniknout menší výzkumnou expedici. Už jsme viděli všelijaké podivné věci, takže by nás nemělo nic překvapit,“ odpověděl Kokot.

„Hm,“ začal Blázen přemýšlet, protože si nebyl jist, jaký smysl má vstupovat do rizika, „co z toho budeme mít?“

„Šéfe, dobrý pocit z adrenalinu. Se mnou se nemusíte ničeho bát, všechno přežijem,“ řekl Pong a bylo vidět, že je rozhodnutý.

„Dobře, až dopálíme všechno co tady máme připravený, tak Medvěd najde nějakou malou blízkou zónu, do který se půjdeme podívat. Souhlasíte?“

„Šéfe, to by šlo,“ zajásal Pong.

Než vypálili veškerý kvas, uteklo mnoho opilých dní. Jediný, kdo měl nějaký přesnější přehled o době uplynulé byl Kokot, ale ten se rozhodl zbytečně neprudit nějakým časem, protože ten byl zatím irelevantní.

„Vážení hosté, dnes vyrazíme na cestu,“ řekl odpočatý a střízlivý Medvěd, který přestal především konzumovat alkohol, „srandy sme užili dost. Čtyři dny pochodu odsud je zóna, kterou navštívíme.“

„Nepoletíme Kapkou?“ zeptal se Blázen.

„Ne, to by byl podvod. Jste na kurzu přežití,“ odpověděl Medvěd a nahodil přísný výraz.

„Šéfe, to dáme, projdeme se a určitě zase dostaneme přednášku o rostlinách, ze kterých lze pálit chlást,“ uklidňoval Blázna Pong.

„To si děláš prdel,“ mručel Blázen, když před sebou viděl vrcholky hor.

„Nedělám, projdeme průsmkem, přespíme v jeskyni a pak dorazíme k zóně.“

„Spát v jeskyni?“ vytřeštil Blázen oči.

„Jasně, chcete spát snad venku jako běžný účastníci? Ta jeskyně je normálně jen pro mě. Se do ní uchyluju, když rozdám samostatný úkoly.“

„Medvěde, ty seš blázen,“ zakroutil hlavou Pong a vyrazil zase na cestu po lesní stezce.

Bez zvuků cvrlikání ptactva a řvaní zvěře došli už k úpatí průsmku.

„To ticho mě deprimuje,“ řekl Pong a zařval jako lev. Ozvěna mu odpověděla, ale to bylo tak všechno.

„Do tmy tam sme,“ pověděl Medvěd a začal stoupat po kamenité stezce.

„A když už sme tady, sledujte ten mech. Jednou za pět let vykvete a je plnej cukru. Je z něj málo mechovice, ale stojí za všechny prachy. Tu sme nepili, protože bysme ji všechnu vypili,“ vykládal během pochodu.

„A co vzácné kovy, zlato, stříbro?“ zeptal se Kokot, který pozoroval minerální žíly ve skalách.

„Všeho je tu dostatek, však v jeskyni uvidíte spoustu zlata,“ odpověděl Medvěd.

Vskutku nekecal a těsně po západu slunce dorazili k zasněžené úžlabině a Medvěd Krill vytáhl malý dálkový ovladač. Zmáčkł tlačítko a skrytý mechanismus začal odsouvat ledopád při stěně.

„Ten led je umělej, nikoho nenapadne, že je za ním docela útulná jeskyně,“ zasmál se, vstoupil do otvoru a rozsvítil světlo.

Uvnitř bylo příjemně vytopeno a stěny zdobily zlaté žíly.

„A ty vole,“ konstatoval Blázen, vytáhl nůž a začal rýpat do vzácného kovu.

„Naprostou nejvyšší ryzost a vzadu je jakuza s termální vodou, takže se můžete umejt, jestli chcete,“ řekl Medvěd a shodil ze sebe batoh a zbraně.

„Můj vůdce, moje vnitřní senzory několik posledních hodin detekují slabý zdroj energie a odsud to není,“ řekl Kokot, který celou cestu skoro nepromluvil, protože se věnoval zkoumání krajiny.

„Co to pro nás znamená?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, ten zdroj je slabý a nemohli jsme ho z oběžné dráhy detekovat, ale znamená to, že tam, kde je energie, může být i něco dalšího.“

„Hergot Kokote, ty taky někdy mluvíš v hádankách, jako když Pong začne mlít ty svý šaolinský ezosračky. Prostě tam něco je a strašidla to rozhodně nebudou,“ odpálil Kapitán nervózně brko.

„Hele, je tady zbytek mechovice, pojďte ochutnat,“ svolal všechny Medvěd, když odemkl jeskynní bar.

„A ty vole, zase bude chlastačka,“ zamručel Blázen a šel ochutnat. A byl rád nakonec, že ochutnal, protože pálenku z vysokohorského mechu lze pít málokdy.

Nakonec se nadšeně pár dnů zdrželi, protože Medvěd jim ukázal několik nádherných vyhlídek a jednu propast, která byla plná prastarých kostí.

„Takovejch děr je na planetě víc, tahle je ještě jedna z těch menších,“ řekl Medvěd, když hleděli do propasti smrti.

„Kdo je sem mohl takhle uklidit?“ nechápal Blázen.

„Těžko říct, ale spíš to vypadá, že je něco vcuclo dovnitř. Nějakej vír či co, fakt tomu sám nerozumím. Pojďme zpět, zítra vyrazíme k zóně,“ řekl a záhadně umlkl.

„Ty nám něco tajíš, žejo?“ zeptal se Pong během sestupu k jeskyni.

„Co tím myslíš?“ jakoby nerozuměl Medvěd.

„Ty víš, co myslím. Viděl si divný věci.“

„No, viděl, neviděl. Někdy je vidět v noci na obzoru divný světlo,“ řekl potichu Medvěd.

„Jaký světlo?“ vložil se do rozhovoru Blázen.

„Oranžový světlo, ale nikdy sem k němu nešel. Na to sem neměl koule,“ zamručel Krill.

„Můj vůdce, tady se děje něco divného.“

„Kokote, to sem si taky všiml,“ odpověděl Blázen a odhodil dokouřený vajgl.

V jeskyni nakonec strávili několik pěkných dní, protože termální vířivka a příjemné vysokohorské podnebí přímo lákalo k odpočinku. Medvěd Krill je provedl po okolí a dával okaté najevo své nekonečné znalosti místní flory, ze které šlo vyrábět alkohol.

„Medvěde, ty víš o pálení a chlastu naprosto všechno,“ obdivoval Pong Medvědovo know-how.

„Seš úplnej pan Mistr, protože takovýhle znalosti lze získat jenom dlouholetou praxí. Já o tom něco vím, i když sem z jinýho oboru. Víš, perník je láska na celý život. Než se naučíš vařit piko s duší a dlouhým příběhem, vyjedeš kilogramy matroše a zkazíš desítky varů,“ pochválil průvodcovy znalosti.

„Pongu, ty vole, ty seš úplnej perníkovéj básník,“ zasmál se Blázen a zapálil nový brko.

„Šéfe, vždyť mě znáte.“

„A jak to tady účastníci kurzů zvládají? Vždyť tu nic neroste,“ vyptával se Pong během návratu do jeskyně.

„Proto se tomu taky říká ‚kurz přežití‘, ve kterým musej udělat naprosto všechno, aby prostě přežili a vrátili zpět na základnu. Jak sem říkal na začátku, čas od času to tady někdo nedá a pak mám maso,“ vysvětlil Medvěd.

„Aha, sem vlastně zapomněl,“ zamručel Pong a byl rád, že zrovna žádný maso neměl v chladírenském boxu.

„Můj vůdce, podívejte,“ ukázal Kokot rukou směrem, kterým byla zóna. Nad obzorem světélkovala oranžová záře a bystré oko vidělo, že v záři cosi poletuje.

„Musíme hned do jeskyně, nechceme tady bejt až slunce zapadne úplně,“ zbledl Medvěd, padl na všechny čtyři a utíkal po pěšině do bezpečí.

„Se posral ne? Kokote, nahod' kvalt a utíkej za ním, ať ten zmrđ za sebou nezamkne,“ vykřikl Pong a Kokot zmizel rychlostí blesku, až za ním zůstaval jenom zvednutý prach.

„To je zmrđ, asi bysme měli přidat do kroku,“ odhodil Blázen brko a začal běžet.

„Šéfe, já ho zabiju.“

„Nikoho ještě zabíjet nebudeš, počkáš až ti řeknu,“ odsekl Kapitán.

„Můj vůdce, zavřel by za sebou a nečekal na nás. Ještě štěstí, že jsem ho předběhl a zabránil mu v zablokování dveří,“ vítal Kokot udýchaného Blázna a nervózně nasranýho Ponga.

„To je kurva zasraně dobře, protože v tý oranžový mlze něco je a není to z našeho světa. Je čas si znovu promluvit s Medvědem.“

„Pongu, co tím myslíš?“ zeptal se dýchavičně Kapitán.

„Šéfe, zalezte dovnitř, smrdí tady démonský hovno,“ řekl stručně Pong a pozoroval přibližující oranžový dým, ve kterém se pohybovaly temné stíny. Dveře zavřel pro zvýšení dramatickosti v poslední chvíli a okamžitě zaměřil svoji pozornost k rozklepanému Medvědovi.

„Tak, teď mi povíš zmrde všechno co víš a to rychle, protože začínám bejt fakt nasranej,“ vytáhl vykost'ovací nůž a z očí svítila smrt.

„Já, já, já se z vás poseru,“ zamručel Medvěd.

„To se ty vole dozajista posereš,“ odpověděl Pong a lehce píchl nožem do místa nad medvědím ocasem.

„Cos mi to... Úúúúhh,“ ulevil si Medvěd a jeskyní prosákl neskutečný rigól.

„A teď to sežer, snad kurva nechčeš, abysme to dobrovolně čuchali,“ nadzvedl Pong nůž a velmi zle se díval Medvědovi do očí. Ten raději neodporoval a s výrazným odporem v obličejí sežral vlastní trus.

„Můj vůdce, to bylo velmi nechutné,“ řekl Kokot a otevřel zavazadlo, ze kterého vytáhl bednu s vypínačem a několika otvory. Zapnul přístroj, jenž začal tiše vrnět a nasávat vzduch.

„Co to...?“ nechápal chvíli Blázen účel krabice, ale jakmile zavoněla lesní vůně, pochopil.

„Můj vůdce, přenosná čistička vzduchu,“ zavrnil Kokot knírkem a vypadalo to, že se usmál.

„Ty k tomu nic neříkej, raději si otři ty hovna z držky a začni konečně zpívat,“ promluvil Pong a pozoroval Medvěda.

„Já sem vám říkal, že tady straší a říkal sem to hodně brzo. Né, vy debilové ste mi nevěřili a mysleli ste si, že sem nějakej čůrák,“ začal mluvit Medvěd Krill.

„Ty vole, my sme viděli už takovejch divnejch věcí a tak víme, že žádný strašidla neexistuju. Tohle čemu čelíme je stará dobrá démonická mlha plná zasranejch démonů,“ řekl Pong přísně.

„Já vůbec netuším jestli je mezi strašidlem a démonem rozdíl, ale ta mlha je fakt nebezpečná. Koho pohltí, ten zmizí a nezůstane ani zub.“

„Strašidla neexistují, démon tě může postrašit, ale není strašidlo. Démoni jsou velmi reálné bytosti a většinou dost zlý bytosti. Studium démonologie sem v klášteře zabil spoustu času.“

„Dobrá, nebudu se hádat,“ zkroušeně pověděl Medvěd, „ale pravdou je, že se mlha objeví vždycky, když přiletí účastníci kurzů. Většina přežije, některý zabije příroda, ale za většinu ztrát může právě tahle divná mlha. Čím víc lidí na planetě, tím větší pravděpodobnost, že někdo zmizí.“

Pong se zamyslel.

„Šéfe, teď už chápu proč vám Madam Kawasaki dala tenhle dárek. On je to totiž velmi neobyčejný dárek a krom toho značně nebezpečný. Návštěva tohoto místa bude výjimečnou událostí jen pro ty nejodvážnější muže vesmíru,“ otočil se Pong ke Kapitánovi.

„Ty vole, myslíš, jo?“ řekl Blázen a vychutnával brko.

„Sem si tím jist, má nás ráda.“

„Má pravdu, ona má udělenou výjimku od Velký rady a může sem posílat klienty. Z chlastu a komerčáků rada financuje vlastní bojové jednotky. Výhodný obchod pro všechny,“ pokračoval Medvěd.

„No, sem rád, že se mi potvrdilo, že nejde o nějaký zlej úmysl. Víš k tý mlze ještě něco?“ zeptal se Pong a zmírnil tón hlasu. Medvěd Krill ucítil úlevu a přestal se bát o život.

„Nic, jen to, že vychází ze zón a nikdy sem se k žádný nepřiblížil,“ odpověděl.

„Dobře, ale to neznamená, že by ses měl přestat bát o svůj zsranej život,“ pověděl Pong a nešlo poznat, zda-li si dělá prdel nebo to myslí vážně.

„Můj vůdce, počkáme dokud mlha nezmizí a pak budeme pokračovat dál nebo se vrátíme na pobřeží?“ promluvil Kokot.

„Já ti nevím, Kawasaki nás chtěla potěšit, tak bysme asi měli zjistit o co tady jde, nemyslíš? Navíc by byl Pong pěkně nasranej, kdybysme odtud zbaběle utekli,“ odpověděl Blázen, otevřel lahváče a odpálil brko.

„Šéfe, to bych byl,“ zasmál se Pong a začal drtit krystal.

„Jak dlouho tu musíme zůstat?“ zeptal se po pár hodinách Blázen, kterého to sice v jakuze s termální vodou, lahváčem v ruce jedné a jointem v druhé bavilo, ale neměl příliš rád podzemní prostory.

„Až přestane hučet vítr, pak můžeme vyrazit dál,“ zamručel Medvěd, který už měl umytou prdel a vyprané oblečení.

„Seš si tím jistej?“ řekl Pong.

„Jo sem, měl sem tu kdysi pár jedinců, kteří byli zvědaví a čas od času ty dveře pootevřeli,“ začal Krill vysvětlovat.

„A..?“ ozvaly se hlasy.

„A experimentálně sem zjistil, že dokud hučí vítr, nemá smysl otevírat. Skoro všichni tenkrát zařvali a věřte mi, že fakt není pěkný pohled, když TO protáhne humanoidní tělo dvacetimetřovou škvírou.“

„Cože...?“

„Já nevím jak bych to pořádně popsal, ale ta mlha prostě do sebe vsaje celej živej organismus, od kostí, přes maso a vnitřnosti až po kůži, vlasy a zuby. Nic nezůstane kromě oblečení a výstroje.“

„To je hodně drsný,“ šokovaně pronesl Blázen.

„Je, ale když sem tady sám, tak je klid a bezpečí,“ souhlasil Medvěd.

„Jestli všechno chápou dobře, tak žádný průzkum zde ani nemohl proběhnout,“ promluvil Kokot.

„Přesně tak, několik vědeckých expedic zkoušelo mlhu zkoumat, ale všechny zmizely, tak byl průzkum zastaven a školí se tu jen přežít.“

„Medvěde a fakt si nikdy nenašel aspoň malej artefakt? Vždyť tady muselo něco zůstat,“ přemýšlel Blázen.

„Jestli tady tady něco zůstalo, tak je všechno pohlcené přírodou. Sem tam trosky staveb, ale žádný další pozůstatky sem nenašel.“

„Šéfe, čím dál tím záhadnější, žejo?“ usmál se Pong, až mu z nosu vypadal perník.

„To teda jo, ale s tebou se cejtím bezpečně,“ zalichotil mu Blázen.

„Šéfe, sem jenom váš.“

Uběhlo několik dlouhých a propařených dnů, než Kokot oznámil, že hučení větru skončilo.

„Můj vůdce, přišel náš čas. Zkusím opatrně otevřít.“

„Kokote, seš si jistej?“ nejistě řekl Blázen.

„Už je venku klid, teď máme k dispozici několik hodin, než se mlha vrátí,“ promluvil Medvěd a dveře otevřel sám. Vítr do jeskyně zanesl čerstvý vzduch a skupina vyšla ven.

„Až překročíme vrchol průsmyku, vstoupíme do míst, ve kterých sem nikdy nebyl,“ řekl Krill a v očích měl zvláštní napětí.

„Nikdy si nenašel odvalu?“ zeptal se Kapitán a zapálil nové brko.

„Ne, až teď s vámi mám pocit, že se možná dozvím, co se tady stalo. Ztracená Madam Kawasaki,“ odpověděl Medvěd a zíral do dále.

Krátce po poledni byli konečně vysraní, umytí a připraveni vyrazit. Medvěd Krill zabezpečil a zamaskoval vchod do jeskyně a zahladil venkovní stopy. Naposledy se rozhlédl a pomalu vyrazil do kopce vstříc vrcholu cesty. Blázen s Pongem a Kokotem šli pár kroků za ním.

Krok za krokem, kámen za kamenem, nádech po výdechu a úder po úderu srdce postupovali k okamžiku, kdy se měla jejich cesta změnit.

„A ty vole,“ zamručel Pong, když zastavil vedle čekajícího Medvěda.

„Tak to není dobrý,“ zapálil Blázen brko.

„Můj vůdce, máme před sebou velkou záhadu,“ promluvil Kokot.

„To teda máme,“ souhlasil Kapitán a pozoroval zelené moře stromů pokrývajících údolí. Skrz krajinu vedla skoro neviditelná cesta, kterou příroda pomalu pohlcovala a končila na obzoru v oranžovém oparu pokrývající trosky staveb. Ticho se stalo ještě krutějším, až z něj mrazilo v kostech.

S Pongem v čele začali sestupovat cestou k zelenému údolí.

Jediný zvuk, který občas zaslechli bylo ševelení listů a praskání větví. Z lesa zmizel veškerý hmyz a čím víc se nořili do hlubin, tím víc bylo vše divnější. Nakonec živé stromy zmizely a nahradily je mrtvé dřevěné stožáry oholených kmenů, které nad sebou držely nataženou gigantickou maskovací síť.

„Co to kurva má bejt?“ nechápal Blázen a raději motal další brko.

„Můj vůdce, velká záhada,“ odpověděl suše Kokot a veškeré jeho vnitřní senzory jely maximálním výkonem. K tomu ještě ze zavazadla vytáhl několik dalších citlivých přístrojů.

„Detekuješ něco?“ zeptal se Medvěd.

„Nic moc, kromě běžné kosmické radiace jenom jakousi zvláštní energii.“

„Už sem říkal, že je to démonská energie, cejtím ji až v morku kostí a brní mě z ní polovina mozku. Tam v té oranžový záři je démon jako prase,“ řekl zcela vážně Pong.

„Pongu, ty děláš, jakobysme se z nějakýho starýho démona posrali. Už sme jich pár poslali na onen svět určený pro zabité šílený běsy,“ promluvil Blázen.

„Šéfe, tenhle zmrnd není jako ti předchozí, tohle je něco jinýho.“

„Jak něco jinýho?“ nechápal Blázen.

„Šéfe, tohle je zasraně silný. Mistr povídal, že démonská síla pokrývající širou krajinu byla naposledy viděna před mnoha tisíci lety a pomohl ji tenkrát zastavit neohrožený zabiják démonů s motorovou pilou místo ruky.“

„Ty vole, Pongu, to sou ty vaše šaolinský ezosračky. Bůhví jakej má tahle pohádka skutečnej výklad.“

„Šéfe...?“

„Promiň Pongu, ale víš, že sem vždycky z těch ezosraček celej nesvůj.“

„Šéfe, vždyť víte, že tenkrát Mistři ještě neznali pravý původ těchto šílených bytostí.“

„Nebo znali a tobě akorát hovno řekli,“ odsekl Blázen a rychle domotával nový brko.

„Šéfe...?“

„Nechte toho a nehádejte se,“ vstoupil do vyhrocenější diskuse Kokot.

„Se nehádáme,“ řekl Blázen a odpálil joint.

„Jen drobná výměna názorů ohledně bezpečnosti Šéfa,“ usmál se Pong a otevřel lahev.

Cesta tichým mrtvým lesem ubíhala normálním chodeckým tempem a večer již byli na dohled prvních staveb.

„Můj vůdce, energie zesílila, měli bychom být ostražití.“

„Kokote, jsem připraven a cítím to. Musíme se dostat někam do bezpečí, protože až se setmí, budeme pěkně v prdeli,“ řekl Pong a vyndal z obleku jakési staré obřadní předměty a hromadu vonných tyčinek.

„Musej proběhnout tyhle šamanský nesmysly?“ promluvil Medvěd.

„Mlč a musej. Pong ví, co dělá,“ řekl Blázen, vytáhl dalšího lahváče a nepřestával pozorovat svého ochránce, který prováděl jeden ze šaolinských rituálů. Mručel, vydával podivné zvuky neznámou řečí a chvílemi levitoval.

Obřad probíhal asi čtvrt hodinu, během které Pong nepromluvil slova jazykem, kterému by Oogle překladač rozuměl. Mrtvým lesem se vznášel kouř vonící santalovým dřevem a zvuky vydávané obřadními nástroji.

„Šéfe,“ promluvil konečně Pong.

„Si hotovej?“ řekl Blázen.

„Šéfe jo a bude to hustý. V centru tý mlhy je čistý zlo, démon z paralelního vesmíru.“

„Jak to víš?“

„Šéfe, mluvil sem s mrtvými prastarými Mistry Šaolinu a povídali, že prostě čas od času podobný tvor projde do našeho vesmíru. Většinou se jim to stane v oblastech vysoké gravitace u obřích hvězd, takže jsou okamžitě zničeni, ale někdy se trefí do obydlího místa. Pak je problém.“

„Jako jakej problém?“ nechápal Blázen.

„Šéfe,“ řekl Pong a začal rýsovat čáry pika, „jediná možnost jak je zničit, je odpálit nejbližší hvězdu.“

„To nejde, vždyť mi zničíte domov,“ vykřikl Medvěd.

„Ještě uvidíme, teď musíme pokračovat dál. Už o nás vědí a návrat zpět nemá prázdného smyslu,“ konstatoval Pong a natáhl dvě velké lochny.

„Ste se posrali, nikdy sem vás sem neměl vodit,“ šlel Medvěd Krill, držel se za hlavu a propadal panice.

„Ale přivedl si nás sem, protože tvoje zvědavost byla větší než strach. Teď se ty vole uklidni nebo tě zabiju, protože to je to poslední, co právě potřebuju, aby nějaký debil propadl totální panice. Aby bylo jasno, od nynějška velím kurva já. Rozumíš?“ zvedl Pong hlas a nahodil přísnější výraz.

Medvěd Krill mručel a běhal po všech čtyřech dokolečka jako zvíře v kleci jaté.

„Bože, to je debil,“ otevřel Blázen lahváče a napil se.

„Můj vůdce, měli bychom urychleně pokračovat, brzo začne stmívání a záření energie už teď přesáhlo veškeré doposud naměřené hodnoty,“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

„Pongu, ty vole, buď ho uklidni nebo rychle zabij. Na tohle fakt nemáme čas,“ řekl důrazně Blázen. Nabuzený Číňan se podíval po Mědvedovi a zakřičel.

„Teď okamžitě zastav magoření nebo seš mrtvej!!!“

Na Medvěda Krilla perníkový řev zapůsobil jako rohynol a okamžitě prudce zastavil. Zhluboka oddychoval a velmi tupým výrazem pozoroval okolí.

„Už vnímáš?“ zeptal se Pong. Medvěd Krill na něj přesunul pohled.

„Už jo, trochu mě rozhodila představa, že bych přišel o svůj domov.“

„Fajn, taky bys mohl přijít o život. Teď konečně můžeme pokračovat,“ odpověděl Pong a škvírou mezi přivřenými očima pozoroval Krilla.

Světlo pomalu ubývalo a noc začala přicházet. Pong vedl skupinu starou cestou směrem ke stavbám, jejichž první ruiny míjeli. Rozpadající domky s propadlými střechami, staré haly a trosky z nichž se nedal určit jejich původní účel.

„Šéfe, musíme rychle někam zmizet.“

„Můj vůdce, můžu navrhnout řešení, které by se mohlo Pongovi líbit,“ promluvil Kokot.

„No, povídej.“

„Mohli bychom se schovat v budově, odkud vychází démonská energie.“

„Kokote, to si vážně myslíš, že je chytřejší nápad?“ nechápal Blázen.

„Šéfe, možná má pravdu kluk plechová. Pod svíci bývá tma, takže to pojďme zkusit, čas nám rychle ubíhá a tma přichází.“

„Vy ste šilenci, ale věřím vám,“ řekl Kapitán a odpálil dalšího špeka.

Přidali do kroku a Pong je vedl k centru všech událostí - velké šedivé budově pokryté plazivými rostlinami a zářící do okolí oranžovým světlem.

Poslední paprsky místního slunce mizely z krajiny a z mlhy začaly vycházet velmi nepřátelské skřeky. Medvěd Krill začal zvracet.

„To máš absták nebo co to jako děláš?“ nechápal Blázen, který nervózně pokuřoval brko.

„Sem úplně v prdeli,“ odpověděl instruktor přežití.

„Tak se se seber nebo chcípni,“ řekl stručně Pong a velmi netrpělivě kontroloval okolí. Vytáhl ze záhybů oblečení jakýsi pytlík, ze kterého vysypal do dlaně světélkující prášek a potřel jím oba své meče.

„Šéfe, tímhle bych měl zabíjet demony.“

„Určitě ‚měl‘ zabíjet??“ nechápal Blázen.

„Šéfe, v posledních několika tisících letech neměl žádný mnich příležitost vyzkoušet funkčnost tohoto prostředku. Takže nevím jestli bude fungovat a jestli ne, tak sme pěkně v hajzlu.“

„Ty vole, Pongu, to je teda prognóza,“ řekl Blázen a vystrašenýma v očima pozoroval mlhu, která čekala až zmizí poslední světlo.

„Můj vůdce, Pongu, Medvěde! Sem pojďte!“ zakřičel Kokot a ukazoval rukou na malé dveře ve velké šedivé budově porostlé zelení. Bylo jasné, že jsou v centru dění.

Kokot rychle otevřel zrezivělé dveře a popoháněl běžící přátele. Pong kryl Blázna a očekával příchod zla. Slunce zapadlo, světlo zmizelo a krajinu osvětlovala oranžová mlha, z níž vylezly dvě oranžové ruce zakončené pařáty, které šáhly po Kapitánovi. Pong na nic nečekal a vyzkoušel meč.

„Pyčo, funguje to,“ s úlevou v duši se hlasitě a krutě zasmál, když pozoroval dvě k zemi padající mlžné ruce. Odpovědí mu byl příšerný řev a Pong byl rád, že jeho Šéf zapadl do dveří. Zastavil, otočil se a pozoroval Medvěda Krilla, jak se snaží zachránit vlastní medvědí kůži.

„Ten je ztracenej,“ řekl Pong a srazil lehce světélkujícím mečem jakousi oranžovou hlavu.

„To si myslíš?“ promluvil šeptem Blázen.

„Šéfe, naprosto jasně, dívejte.“

Kapitán sledoval, kterak smrtící oranžový plyn trhá za šíleného řevu Medvěda Krilla na malinkatý kousíčky.

„Raději zavři nebo skončíme podobně,“ pověděl Pong Kokotovi a udělal mu místo. Za hlasitého skřípotu Kokot dveře uzavřel.

„Šéfe, vypadá to, že sme prozatím v bezpečí,“ promluvil Pong, když ustalo nepříjemné škrábání na druhé straně.

„Jo, ale kde to kurva sme?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, to musíme zjistit,“ odpověděl Kokot a rozsvítil oči.

Byli v betonové chodbě, jenž klesala do hloubky a na první pohled bylo zřejmé, že toto místo dlouho nikdo nenavštívil.

Chodba je dovedla zatraceně hluboko do velké haly, ve které byly jen dvoje dveře. Kokot vyzkoušel velkou spínací páku, kterou přepnul do polohy ‚Zapnuto‘ a menší elektrický oblouk naznačil, že místo je stále napájeno energií. Rozsvítila se světla a odhalila velkou prázdnou betonovou halu s malým stolkem a dvěma židlemi uprostřed.

Čeho si všimli hned poté bylo, že na židličkách sedí dvě kostry a na stole leží videokazeta.
„Šéfe, tohle místo vypadá jako laciný bunkr, někde tady musí být přehrávač,“ zvedl Pong kazetu a sfoukl z ní prach.
„Moc na výběr nemáme, jdeme se podívat za ty dveře,“ řekl Blázen, který dobalil nové brko.
„Můj vůdce, rozumný přístup,“ souhlasil Kokot a šel splnit úkol. Zatlačil a s rachotem otevřel první vstup. Čekalo je tradiční překvapení. Spatřili dlouhou betonovou místnost plnou válců naplněných kapalinou a vše bylo propojené kilometry kabelů.
„Nějaká laboratoř,“ konstatoval Blázen a vyfoukl mocný dým.
„Můj vůdce, parádní postřeh, předpokládám, že za těmi druhými dveřmi bude určitě obslužná místnost.“
„To je dost možný,“ promluvil Pong, který tiše pozoroval halu.

Kokotův zkušený odhad potvrdilo otevření druhých dveří. Vešli do staré zašlé kontrolní místnosti plné počítačů popsaných neznámým písmem. Oogle překladač začal pracovat a po několika zdoluhavých minutách zjistil, že se jedná o deset tisíc let mrtvý jazyk.
„Je čas pustit video, snad na nás nevybafne z díry nějaká pomatená kráva,“ řekl Pong a sfoukl prach z něčeho, co připomínalo videopřehrávač.
„Souhlasím,“ odpověděl Kokot a velkým přepínačem pustil energii do počítačových systémů, které se začaly probouzet.

Kazeta hladově zajela do otvoru přehrávače, jenž začal vydávat zvuky dlouho nepromazaného stroje. Mechanismus převíjení zaskřípal, obrazovka začala zrnit a stará magnetická hlava promáčkla pásku. Tlačítko s nápisem „přehrávání“ ještě fungovalo.
„Panebože zasranej, já se z těchhle videopříběhů poseru,“ zamručel Blázen a odpálil brko.
„Šéfe, tohle bude myslím jiný,“ řekl Pong.
Obraz přeskakující z černobílé do barevné ukázal dvě postavy. Muže a ženu v místnosti s válci, kterou viděli vedle.

„Jmenuji se Dana Scullyová a toto je můj kolega Fox Mulder,“ začala mluvit žena.
„Kdože to je?“ nechápal Pong.
„Moment, projedu databáze,“ odpověděl Kokot.
„Fox měl pravdu, spiknutí existuje a právě jsme v jeho centru. Naše vláda tajně pracuje s mimozemským genetickým materiálem a experimentuje s klonováním.“
„Co to je za magořinu?“ zakroutil hlavou Blázen.
„Pokud se v duchu ptáte, jestli nesledujete hloupost, tak vás mohu ujistit, že nikoliv. Tohle místo není planeta Země, dokonce se ani nenacházíme ve Sluneční soustavě, ale jsme úplně mimo. Portál, který nás sem dostal, se nejspíš porouchal a začala z něj vylézat smrtící oranžová mlha, jenž zabíjí všechno, co pokryje. Toto je poslední bezpečné místo.“
„Jsou to démoni a přicházejí z démonské dimenze,“ skočil ji do řeči Fox a vypadal dost šíleně.
„Mulder se úplně pomátl a všude vidí demony. Pořád něco povídá o muži s motorovou pilou místo ruky,“ pokračovala Dana.
„Šéfe...“
„Pongu, já to sleduju,“ odsekl Blázen, odklepl popel z brka a furt ničemu nerozuměl.
„Můj vůdce, tihle dva jsou postavy z jednoho hodně starého seriálu,“ sklonil se k němu Kokot.
„Ty vole, to musel být debilní seriál s mizernou sledovaností,“ ušklíbl se Kapitán.
„Jsou to démoni,“ zakřičel do kamery Mulder a Dana ho odstrčila.
„Nech už toho!“
„Nenechám, musíte vyvolat démonobijce s motorovou pilou místo ruky, jinak celá Galaxie zhyne!“ zařval Mulder a někam utekl.

„Musím jít za ním, úplně se zbláznil. Pokud někdo uvidí tohle video, řekněte doma, že za všechno může president. Dana Scullyová konec.“

Obraz zmizel a objevila se bitva mravenců.

„Co to kurva mělo být? Rozuměl ste tomu někdo?“ motal Blázen nový brko.

„Můj vůdce, nedává to úplně smysl, ale jedno pojítko bych viděl,“ přivřel Kokot oči a zavlnil knírkem.

„Nechceš do toho fakt zatáhnout ty Pongovy ezosračky, žene?“

„Šéfe, sice sou to ezosračky, ale víte že ty moje ezosračky občas fungujou,“ odsekl Pong a pokračoval.

„Už je to podruhý, kdy je řeč o zabijákovi démonů s motorovou pilou místo ruky a pro mě je to jasné Mistrovo znamení, že mám začít meditovat. Ale nejdřív si dám lahváče a něco k jídlu.“

„Tak to bude problém,“ promluvil opatrně Kokot.

„Jak problém?“ zeptal se Blázen.

„Zavazadlo zůstalo venku. Nějak jsme na něj v tom zmatku zapomněli,“ odpověděl Kokot.

„A do píce, co budeme jíst?“ vyděšeně vytřeštil Blázen oči.

„Šéfe, pár dnů vydržíme a já zkusím meditování urychlit jak nejvíc to půjde, ale musím se poradit s Mistry, jak zabijáka démonů vyvolat.“

„Pongu a nemůžeš ten zabiják démonů být ty?“ opáčil Blázen.

„Šéfe, kdybych to byl já, tak by taky byla o mě řeč,“ pousmál se Pong a zapálil vonné tyčinky. To bylo znamení, že meditace začíná.

Pong byl mimo už třetí den a Kapitán Blázen začínal mít pořádný hlad a žízeň.

„Kokote, něco musíme udělat, takhle to nedám, mám sušáka jako kráva.“

„Můj vůdce, mám jít ven pro zavazadlo?“

„Nikam nechod', nevíme co by se ti mohlo stát, musíš vymyslet něco tady,“ vysušenými ústy řekl Kapitán.

„Můj vůdce, potom tedy musíme využít místních prostředků. Čistička odpadních vod funguje a nějaká užitková voda tu je, která by se dala vyčistit...“

„To mi říkáš až teď?“

„Můj vůdce, až na tom pracuji dva dny, ale nechtěl jsem vás stresovat dřív, než budu hotov. Práce se mi protáhly, ale s jídlem bude problém. Myslím, že máte jedinou možnost.“

„Kokote jakou...?“ opatrně promluvil Blázen, protože mu hlavou proběhla taková divná myšlenka.

„Můj vůdce, je tu klonovací technologie.“

Kapitán Blázen hluboce povzdchl.

„Ale toho sem se obával, myslíš jako naklonovat Ponga a sež...?“

„Můj vůdce, to jsem zrovna nemyslel. Pongovi by se asi nelíbilo, kdyby zjistil, že jste ho naklonoval a snědl. Ale sám sebe byste mohl a odpadla by i nějaká morální dilemata.“

„Kokote, ty vole, ty myslíš, že bych měl naklonovat sám sebe a potom sám sebe sežrat??“ křičel Blázen.

„Můj vůdce, takhle bych to neřekl, spíše jen zkanibalizujete sám sebe, ale ještě nad tím pár dnů přemýšlejte. Zatím se napijte čisté pramenité vody,“ podal Kokot Kapitánovi orosenou sklenku s čistou studenou tekutinou.

Blázen spláchl sušáka začal přemýšlet.

O dalších pár dnů, kdy byl Pong stále ve stavu hluboké meditace, Kapitán Blázen promluvil.

„Kokote, zapni ten klonovací sráč a vzorek chceš jakej? Stačí chlup?“

„Můj vůdce, konečně. Bohatě postačí. Za dva dny si dáte středně propečený steak.“

Kokot nelhal. Byl naštěstí ohleduplný a naporcoval produkt klonování sám. Nechtěl Blázna zatěžovat víc než by bylo zdrávo, protože už tak byl z hladu docela vyšinutý.

Netrvalo dlouho a starou betonovou halou vonělo čerstvé pečené maso. Kapitán už ani nepřemýšlel a utrhł malinkaté sousto z porce, kterou mu Kokot nachystal.

„Proč kurva tak málo?“ křičel Blázen.

„Můj vůdce, abyste neumřel šokem z jídla. Přejedení by vás mohlo snadno zabít, takže vám budu porce servírovat v malých dávkách, než si zase navyknete na pořádný kus žvance. Rozumíte?“

„Ty vole, chápu, ale spláchnul bych to pivem,“ usedl Blázen na židli a začal motat brko.

„Tady to parádně voní,“ přišel o nějakých pár dnů později Pong.

„A ty vole, už si konečně skončil?“ zaprudil Blázen, který už měl zase zdravou barvu ve tváři.

„Copak to máme k jídlu? Dal bych si maso a pivo, pořádně mi vyhládlo,“ usadil se Pong ke stolu.

„Pivo není a tohle sem já,“ odsekl Blázen a zabafal z jointu.

„Cože...?“ nechápal chudák Pong.

„Pongu, přesně je to takhle...“ začal Kokot vysvětlovat Čiňanovi příběh krmě a tomu chvíli trvalo, než pochopil, co je na stole za jídlo.

„Šéfe, to je hodně hustý, můžu si kousek vzít? Vím jak vyvolat zabijáka démonů, ale potřebuju chvíli odpočinek.“

„Pongu, najez se, přeci tě nenechám umřít hladu.“

Popravdě řečeno, snědli ještě několik klonů a vyšňupalo se hodně lajn, než Pong pořádně nabral síly k vyvolání démona.

„Šéfe, můžete ubalit opravdu pořádnýho jointa?“ zeptal se.

„Si chceš zahulit?“

„Šéfe nechci, ale je to nutná součást obřadu.“

„No dobře,“ řekl Blázen a začal motat brko.

„A ubalte ho fakt pěkný,“ zaprudil Pong.

„Tady ho máš,“ podal Kapitán svému ochránci brko.

„Šéfe, ještě ho odpalte.“

„Bože, ty se navotravuješ,“ zapálil Blázen špek a znovu ho podal.

„Teď oba dva ustupte, možná bude trochu rozruch,“ řekl Pong, zamával jointem ve vzduchu, pak ho umístil do jednoho bodu v prostoru těsně nad vlastní hlavou a poodešel.

„Zabijáku démonů, přijď nám pomoci s oranžovou démonskou sračkou,“ vykřikl a zvedl obě ruce. Marihuanové cigaretě zasvítíl zapálený konec, jakoby někdo mocně šlukoval. Po krátké chvíli se v omamném kouři počala zjevovat postava muže, který měl místo ruky motorovou pilu.

„Ty vole, Pongu, že ti to trvalo. Čekám jak nadržaná kráva, až mě zavoláš,“ promluvil chlápek.

„Co to kurva...?“ nechápal Pong.

„Ty vole, vy šaolinský mistři fakt naděláte, furt nějaký obřad, mimosmyslová komunikace a nadlidský možnosti. Hromada zabitého času, kterej sme mohli užitečně zabít zabíjením démonskejch sviní. Jo a jmenuju se Ash Williams a ten joint je fakt kurevsky dobrej,“ představil se muž s motorovou pilou místo ruky.

„Tak to je mimo moje rozumový chápání,“ padl Blázen na židli a rozklepanejma rukama zkoušel ubalit brko.

„Můj vůdce, jsme svědky mimořádného fyzikálního jevu,“ zkoušel ho uklidnit Kokot.

„Zabíjení démonů není nic mimořádného, to je můj běžnej život. A kde vůbec sou?“ chlubil se Ash.

„Tam venku za těma dveřma, ale musíme si nejdřív popovídat,“ řekl Pong.

„Tak vy tvrdíte, že jsem v hodně hluboký budoucnosti a nejsem na Zemi? O ničem takovým Mistři nehovořili, ale oni byli fakt divná parta,“ ujišťoval se Ash, že všechno správně pochopil.

„Jo,“ řekl Blázen.

„A taky tvrdíte, že venku je oranžová mlha plná démonů, který je potřeba zabít?“

„Jo, chceš to zopakovat po čtvrtý?“ promluvil Pong.

„Ne, já jsem se jen potřeboval ujistit, že to není jenom tím dobrým hulením. Tak kdy půjdem zabíjet?“ odpověděl zmatlaný Ash a pořád si nebyl jist, jak moc je zhulenej.

„Dáme si steaky k obědu a pak vyrazíme. Půjdem my dva,“ řekl Pong.

„To rád slyším, pěkně to voní. Copak jíme za masíčko?“ pověděl Ash.

„Moje maso a nejsem špatnej,“ zasmál se Blázen a mocně potáhl z brka.

„Za chvíli zaleze místní slunce a vyleze čerstvá mlha. Já připravím magický protidémonský kruh, ze kterého povedeme boj. A než ho připravím, zkusíš se poohlídnout po našem zavazadle, mám hroznou chuť na lahváče. Rozumíš?“ povídal Pong Ashovi u dveří ven.

„Jasný,“ usmál se Ash a rozkouřil jointa.

Pong otevřel dveře. Do chodby vítr zavál několik suchých lístků a zvenčí nebylo nic slyšet.

„To ticho je vražedný,“ řekl Pong a vyšel ven.

Venku byl klid a tak začal rychle chystat, slovy Kapitána řečeno, ezosračkový předměty a rituální kruh, který musel nakreslit vlastní krví.

Ash mezitím vyrazil obhlédnout okolí, aby zkusil najít zavazadlo. Sice netušil jak vypadá, ale Pong ho ujistil, že až předmět uvidí, tak ho určitě pozná. Byl fascinovaný a současně velmi vyděšený z neskutečného ticha okolo a v zamyšlení úplně zapomněl sledovat západ slunce.

Zavazadlo však poznal bezpečně. Měl pocit, že vypadalo šťastně, když se objevil, ale radost mu zkazila oranžová mlha.

Denní světlo zmizelo a zazněl příšerný démonský řev. Ash nastartoval pilu, popadl zavazadlo a utíkal zpět. Naostřeným řetězem stínal oranžové mlžné ruce, hlavy s rohy a sem tam nějakou démonskou nohu, která se mu připletla do cesty.

„Ty vole, utíkej!!!“ křičel Pong, který odrazil dorážející demony, jenž zkoušeli projít skrz magický krevní kruh.

„Ty vole, tys ho našel,“ vrhl se Pong k zavazadlu, když zadýchaný Ash překročil ezoterickou hranici bezpečí. Okamžitě vytáhl dva lahváče, otevřel je a oba naráz vyexoval.

„Ty vole, to sem potřeboval, vytáhni si taky,“ řekl Pong s blaženým výrazem v obličejí.

„Teď sem konečně připraven vyjebat s těma démonskejma zmrdama. Budem je řezat hlava nehlava a pak z kruhu vylezem, najdem hlavního démona a pořádně s ním vyjebem,“ dodal a začal okamžitě zabíjet oranžové zrůdy.

Mezitím Blázen s Kokotem seděli v laboratoři a počítali hodiny.

„Hele Kokote, jestli to venku Pong s tím bezrukým typem nevyřeší, tak mi dojde hulení.“

„Můj vůdce, nyní už nám nezbyvá nic jiného, než trpělivě čekat.“

„Já vím, ale dal bych si pivo.“

„Můj vůdce, dokud se nevrátí Pong, nezkoušel bych pátrat po pivu.“

„Kokote, já vím. Máš sebou aspoň nějakou stolní hru?“

„Můj vůdce, můžu vyrobit *Člověče nezlob se*.“

„Tak ho vyrob, ať nějak zabijem čas.“

Venku nastalo ráno a s ním přišel jeden poznatek.

„Pongu, ty vole, je normální, že démoni ráno nezmizí?“

„Ashi, teď už asi jo,“ odpověděl Pong a uvědomil si, že měli dost příležitostí zdrhnout. Hlavou mu proběhlo, že o tomhle raději asi pomlčí.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Ash, protože si všiml, že démonů moc nebylo.

„Musíme najít jejich hnízdo a zničit ho,“ odpověděl Pong.

„Máme nějakou šanci?“

„Ashi, malou, nachystám vám magický krytí a pak půjdeme přímo ve směru, ze kterého všichni ti zmrdi přicházejí,“ nadhodil Pong svůj plán.

Ze záhybu oblečení vytáhl pytlík s tím samým materiálem, kterým pokryl meče a posypal jím hlavy. „Pokusme si vzájemně krejt záda,“ řekl a natáhl dvě pořádné lajny perníku. Ash zapálil nový brko a společně překročili bezpečí krvavého kruhu.

Oranžová mlha zaječela bolestí, když do ní vstoupili, ale prozatím jim nemohla ublížit.

Začali se prosekávat proti proudu démonů a byla to skutečně tvrdá šichta. Nestříkala krev, nelétaly useknuté údy, nohy se jim nezamotávali do vyvržených střev a vnitřností, nikdo neřval bolestí a nevolal matky.

Několik dlouhých hodin tvrdého boje s démonským nepřítelem přivedlo oba dva hrdiny na velké prostranství, uprostřed něhož byl oranžový kruh.

„Tak odtud lezou zmrdi jedni,“ zamručel Pong.

„Čím to zacpem?“

„Ashi, netuším, asi nějakou magií,“ odpověděl Pong a vytáhl jiný pytlík. Z něj vyndal malý kamínek, pořádně si ho prohlédl a promluvil.

„Tohle zkusíme hodit do té díry a pak uvidíme.“

„Pongu, co to je?“

„Zkamenělý vývar z démonských kostí, šaolinský tajemství. Jinak je to strašný afrodiziakum.“

„Si myslíš, že to pomůže?“

„Nevím, podle informací od Mistrů by to mělo zavřít díru. Nezbejvá nám nic jiného, než jim věřit.“

„Tak dem,“ řekl Ash a znovu zaříztl pilu do dotěrných démonů.

Za chvíli stáli nad oranžovou propastí, do které Pong vhodil uzavírač démonských děr.

„Něco se děje,“ ukázal pilou Ash a opravdu. Oranžový kruh se změnil v obrovský démonský anál a okolní půda začala s vlněním.

„Hm, to není dobrý,“ konstatoval Pong.

„Právě teď si myslím, že je to výborný. Pongu, došlo na slova Mistrů, se kterými mě vyprovázeli.“

„A co ti, ty vole, řekli?“

„Že prej mám jít do prdele,“ odpověděl Ash a potáhl mocně z brka.

„To sou celý voni. Bereš je vážně?“ zasmál se Pong.

„Naprosto,“ odpověděl Ash a po hlavě skočil do prdele.

Ozval se šílený temný a krutý řev, jenž rozehnal oranžovou mlhu a pozabíjel veškeré demony v ní.

„A to bychom měli,“ konstatoval Pong a odsypal na meče půl géčka peří. V tu chvíli se zem otřásla a byl odhozen několik metrů daleko.

V místě, kde kdysi byla jenom obyčejná démonská řiť, začala vylézat opravdu odporná bytost s křídly, pařáty a dlouhými chapadly kolem zuby pokryté huby.

„Cthulhu,“ pomyslel si Pong a bytost znovu zařvala.

„Já vím, máš to v prdeli a si pořádně nasranej,“ řekl Pong.

Kreatura opět vydala smrtelný ryk, až se molekuly vzduchu zachvěly strachem.

„Chceš si to se mnou rozdat, rozumím. Taky jsem pro,“ povstal hrdě Pong a věděl, že přišla jeho příležitost.

Ukázal, že umí taky ječet a s vysokofrekvenčním Kung-fu křikem letěl s napřaženými meči vstříc hrůzostrašné zrudě.

Pong s ničím takovým dosud nebojoval. Věděl, že vyhlazení Zakázané říše nebylo snadné, ale toto bylo přímo nemožné. Zkoncentroval veškeré své schopnosti a zkoušel najít jakékoliv zranitelné

místo. Jeho jedinou výhodou však byla výška, protože v porovnání s démonem byl jenom komár a bylo těžké ho zaplácnout.

Z poskakování kolem příšery ho vyrušil známý hlas.

„Pongu, ty vole, co to je za zmrda?“

„Šéfe, co tady děláte?“

„Měl sem fakt příšernou chuť na lahváče, tak sem ukecal Kokota, aby otevřel dveře. No a vidím, mlha pryč a vocád' jde hroznej řev. Kde máš Ashe?“

„Šéfe, ten je v prdeli a láhváče sou támhle někde v tom bordelu.“

„Pongu jasný, ale co ten zmrd?“

„Šéfe, ten je trochu problém,“ odpověděl Pong a neustával v létání kolem démona, „ještě nevím jak ho zabít.“

„Tak to máme problém.“

„Šéfe, já vím,“ zakřičel Pong a ut' al jedno z chapadel. Démon zařval.

„A hele, nic se neděje, nový mu nenarostlo, to ten zmrd nečekal,“ pomyslel si Pong a obratně ut' al další.

Démon chytil oběma pařáty břicho a nepřestával příšerně řvát. Za chvíli se kroutil bolestí a zkoušel drápy otevřít vlastní hrud'.

Pong seskočil a šel ke Kapitánovi, který nechápavě s Kokotem sledoval celou scénu.

„Co blbneš, sundal sem ti kus toho kníru, tak proč se držíš za břicho?“ zakřičel směrem k démonovi.

Ten pozvedl hlavu a pohlédl na něj.

„Je to v prdeli!“ zařval hrůzostrašně, až se zvedl vítr, který počechral vlasy a Kokotův knírek.

„Hele, to je zvuk motorový pily?“ naklonil se Blázen k Pongovi.

„Šéfe, mohlo by být,“ potvrdil Číňan, když chvíli poslouchal.

„Můj vůdce, to je zcela jasně zvuk motorové pily,“ souhlasil Kokot.

V tu chvíli se to stalo. Démon znovu zařval a z podbřišku mu vyjel list pily, který pokračoval až úplně nahoru ke krku. Rána otevřela chřtán a ven vypadla hromada vnitřností, ze kterých se vyplazil Ash Williams.

„Úkol splněn, dejte mi rychle lahváče.“

„Tak tohle sem ještě v životě neviděl. Budu si muset s Mistrama pořádně promluvit,“ podal mu Pong pivo.

„Promluv si s nima, ale prej nemáš otravovat příliš brzo. Nemaj na tebe furt náladu. Blázne, ubal mi pořadný brko, ať si ještě zahulím, než zmizím.“

„Kam bys mizel?“ zeptal se Kapitán a začal motat jointa.

„Čeká mě hromada dalších démonů, tohle byla taková bokovka, kterou sem udělal pro Mistry z letitý známosti, ty vole,“ rozesmál se Ash a zapálil brko, který mu Blázen připravil.

Jak ho zapálil a začal kouřit, fyzické tělo se pomalu rozpouštělo v marihuanovém kouři.

„Šéfe, tak tohle bylo hodně ujetý. Co teď uděláme?“

„Pongu, já nevím, ale rozhodně jedem domů. Madam Kawasaki za tenhle dárek poděkujeme později. Kokote, ty sepiš zprávu pro Velkou radu a nějak jim popiš, co sme tady všechno viděli, zažili a provedli. A deme rychle do prdele.“

„Můj vůdce, rozkaz!“ zasalutoval Kokot a vyndal ze zavazadla dva lahváče.

5. Maják na konci vesmíru

„Ááááách,“ provedl hluboký nádech muž ležící na prkně se svíčkami kolem hlavy.

„Ááááách,“ natáhl do plic vzduch podruhé, jakoby chtěl ověřit, že skutečně dýchá.

„Ááááách, to je taková lahoda. Už sem nevěřil, že budu ještě někdy dýchat,“ posadil se a začal rozhlížet. Byl ve skromné místnosti s hliněnou podlahou, dřevěným stolem, třemi židlemi, skříní a zašlým malým zrcadlem.

Vstal a šel si prohlédnout sám sebe.

„Hongu, Hongu, ty teda vypadáš,“ prohrábl prsty vlasy a dlouho neholený vous.

Do místnosti vstoupila přírodně oděná stařena, vykřikla a upadla do mrákot.

„Ženská, co řvete? To ste ještě neviděla člověka vstát z mrtvých?“ řekl a šel ženě pomoci.

„Hergot babizno, ty seš těžká potvora,“ nadával pod vousy, když ji ukládal na prkno mezi svíčky.

„A kde mě to kurva vlastně vyplivlo?“ přemýšlel nahlas a jediný způsob, jak to zjistit, bylo vyjít ven.

„No tak to mě poser,“ zamručel, když pozoroval domorodou vesnici postavenou z hliněných chatrčí, zaplněnou domorodě oblečenými domorodci, kteří vykonávali různorodé domorodé činnosti a jichž zanechávali v okamžiku, kdy zaregistrovali Honga. Pak začali šíleně rvát a upadat do bezvědomí.

„No do prdele, primitivní idioti zažili svoje první zmrtvýchvstání,“ pomyslel si Hong a začal nahánět domorodce.

„Uklidněte se! Hlavně klid, to je v pořádku, to se občas ve vesmíru stává.“

Jenže nikdo ho neposlouchal do doby, než ze země sebral nějaký poklice a začal jimi vzájemně o sebe mlátit. Všechno ustalo a padlo na kolena hlavou k zemi.

„No tak takhle je to lepší. Teď mě pořádně poslouchejte,“ začal mluvit ke klečícím.

„Posloucháme tě, Bože!“ odpověděl dav.

„Poslouchejte mě fakt dobře, protože znovu nic opakovat nebudu. Za prvý se takovýhle věci ve vesmíru dějou, takže si na ně rychle zvykněte. Za druhý nejsem bůh, protože zmrtvýchvstání je normální a už byste na něj měli bejt odteď zvyklý. Za třetí potřebuju vědět, jestli tady na planetě někde přistávají kosmický lodě. Za čtvrtý, jmenuju se Hong. Rozumíte?“

„Bože, cože...?“ promluvil jeden z domorodců.

„Já nejsem žádný bůh, já sem Hong,“ řekl Hong a zabil ho nožem, „jestli tady ještě někdo cekne něco o bohách, tak je mrtvej a rozhodně se nevrátí, jasný?“

„Bo...“ promluvil další a znovu zasvištěl nůž.

„Co sem kurva povídal?“ setřel Hong krev z čepele zbraně.

„Bu... bu...“ začal mekotat opatrně další domorodec.

„Co bu...?“

„Bu... bubudovy, tam u hřmících hor,“ pokračoval muž a pozvedl hlavu, aby lépe viděl Hongovi do tváře.

„Co tam je?“ přivřel Hong oči.

„Ohnivě sloupy přivázejí a odvázejí boh... lidi jako vy. Občas sem přicházejí a mění šperky a železné nástroje za sluneční kámen,“ ukázal domorodec skleněnou bižuterii kolem krku a bronzový nůž.

„Se ani nebudu ptát, co myslíš tím slunečním kamenem,“ řekl Hong a pohlédl směrem k horám.

„Čeká mě pěkně dlouhá cesta,“ pomyslel si a hned nezaregistroval skupinku domorodců, kteří k němu tlačili vozík.

„Co to?“ nechápal.

„Sluneční kámen,“ řekl jeden z mužů a sundal krycí hadr. Honga ozářila mocná barva nejčistších nugetů velikosti kokosových ořechu, jaké ještě v životě neviděl.

„No ale to mě poser,“ konstatoval a vzal jeden do ruky.

„Hongu, jestli chceš, vem si jich co uneseš. My toho máme hodně,“ pověděl další chlap.

„Tak to se nebudu upejpat, protože nemám ani vindru, abych se vám odvděčil za pohoštění,“ nabral Hong několik nugetů a uložil do batohu.

„Tak vám všem pěkně děkuju a už musím jít o barák dál,“ rozloučil se a zamířil k lesní stezce, o které doufal, že ho dovede k horám a tím pádem i k civilizaci.

Domorodý kmen zůstal osamocený a zmatený.

„Měli bychom do svitků pro budoucnost zaznamenat dnešní zkušenost. Jenom Bůh sám může dokázat svoji vlastní neexistenci,“ řekl jeden z domorodců a sledoval odcházejícího Hongem.

„Bože, to byli dementi, proč sem se musel probudit zrovna tady?“ přemýšlel Hong, když se prodíral příliš nevyužívanou stezkou.

Šel asi deset kilometrů, než narazil na silnici. Chvilí kontroloval směr a pak se vydal směrem, kterým tušil přítomnost kolonie. Minulo ho několik nákladních vozů, jenž mu však nezastavily a čeho si všiml hned bylo, že vozy neměly kola.

Z toho bystře vyvodil, že přichází k vyspělé civilizaci, která by mohla zvládnout cestu do vesmíru. To ho povzbudilo a přidal do kroku. Sem tam pokoušel znamením zastavit projíždějící vozidlo, ale nikdo nezastavoval.

„Ignoranti,“ pomyslel si a nepřestával v chůzi.

Noc ho zastihla na cestě, takže si ustlal v příkopu a hlavu vypodložil batohem plným zlatých nugetů. Tenhle polštář ani trochu netlačil.

Ráno Honga probudil jemný deštěk, který ho přinutil vstát a pokračovat po blátivé krajnici silnice. Ze stromů kapaly kapky vody a na obzoru z hor sestupovala duha.

„Na konci duhy bývá poklad,“ proběhlo jeho mozkem.

Šel celý den a už ani nezkoušel stopovat, protože věděl s jistotou, že nikdo nezastaví. V pozdní odpoledne však spatřil cíl svého putování. Stromy zmizely a vyšel do holého prostoru, v němž spatřil cihlové stavby a na pozadí pod horami menší kosmické přístaviště.

Radostí nadskočil a přidal do kroku. Místní slunce zapadalo a když dorazil do skutečné civilizace, byla již tma.

No civilizace, ocitl se v malé obchodní stanici čtvrté cenové kategorie, jejíž špinavý zevnějšek jasně prozrazoval, že místní obchodníci mají chování středověkých kolonizátorů. Zotročení domorodci v nuzném oblečení vykonávali podřadné úkony pod bedlivým zrakem dozorců, kteří je trestali bičem za jakékoliv vybočení z práce.

„Tady se budu muset dobře hlídat, vládne tu divokej západ,“ pomyslel si Hong a šel rovnou k letišti, kde chtěl vyřešit odvoz.

Potěšilo ho, že na startovací rampě byl připraven raketoplán, okolo kterého pobíhala skupina servisních techniků a prováděla předstartovní přípravu.

Přepravní kancelář poznal rychle a ocenil, že současně slouží jako certifikovaný prodejce zboží společnosti Pong & Co. Byl velmi rád, že se probudil v Mléčný dráze, což bylo vlastně skoro doma. Zaklepal na stažené okénko a čekal, jestli někdo zareaguje.

Po opakovaném prudkém mlácení do výdejního otvoru přišel špinavý zarostlý chlap, který navíc kouřil nějaký odporný tabák a táhl z něj chlast.

„Co chceš?“ zeptal se.

„Pryč odsud,“ odpověděl Hong. Špinavec ho sjížděl pohledem a nevěděl, co si má myslet.

„To by chtěl každej, ty ale nevypadáš jako domorodá špína,“ řekl.

„Vypadám snad jako domorodec?“

„Cizinče, to ne, ale nepamatuju si, že bys tudy prošel a tohle je jediná stanice na planetě, odkud se dá odstartovat. A to není levný,“ pověděl muž za přepážkou.

Hong se nadechl, protože tuhle otázku očekával a měl vymyšlený, že bude lhát.

„No, neprošel, sem tady asi vstal z mrtvejš,“ nadechl se Hong a pokračoval, „ne ve skutečnosti sem prospektor a hledám zdroje. Moje mateřská korporace mě tady vysadila před půl rokem, protože tahle planeta je kurevsky bohatá.“

„Hm, to my víme. Je něco co nevíme a měli bychom vědět?“ zaujala lež chlapa.

„To co vám tahaj místní domorodci je úplný hovno oproti tomu, co je na druhý straně týhle zóny. Zařídte mi odvoz a já vám pomůžu zbohatnout. Tady je záloha,“ vyndal Hong z kapsy nuget zlata velikosti vlašského ořechu.

Špinavci zasvítily oči a nenechal se dlouho přemlouvat.

„Ale bude vás to něco ještě stát,“ řekl a zvedl telefonní sluchátko, vytočil číslo a kamsi zavolal.

„U raketoplánu vás bude čekat týpek, kterej vás odsud odveze a teď povídejte,“ skončil muž hovor a napjatě vyčkával.

„Dejte mi tužku a papír, napíšu vám souřadnice pozemků, který kupte. Do půl roku přiletí těžební společnost a kdo u toho bude první, ten vyhraje jackpot,“ řekl Hong a napsal na papír čísla, která mu právě proletěla hlavou.

Poděkoval a odešel.

Na rampě u raketoplánu už čekal o něco lépe vypadající frajer v čistém oblečení, který již byl pravděpodobně informován.

„Tak kam to bude, pane vachmajstr?“ zeptal se žoviálně.

„Tahle skořápka nevypadá jako hvězdolet, takže se potřebuju dostat někam, kde je mezihvězdněj provoz. Dobře zaplatím,“ odpověděl Hong.

„Fajn, dostanu vás k okraji planetární soustavy na obchodní stanici, tam už si stopnete koho budete chtít.“

„To zní jako férová nabídka,“ řekl Hong a vytáhl z kapsy zlatý ořech.

Chlapík si ho prohlédl a podíval se po svém pasažérovi.

„Odlet za půl hodiny.“

Hong byl rád, že je konečně ve vesmíru. Někam se pohnul a neměl moc času, aby našel Kapitána Blázna. Informace, které měl v hlavě, ho nesmírně tížily a kdyby se kdokoliv dozvěděl cokoli o tom, jaké události přicházejí, nastala by šílená panika.

Velitel raketoplánu ho zavezl přesně tam, kam slíbil a s vděkem se rozloučil, protože v kapse ho hřál papír se souřadnicemi pozemků.

Středně velká obchodní stanice s několika doky pro zaparkování mezihvězdných nákladních lodí, skladovacími prostory a malou částí vyhrazenou pro obchody, bary a bordely, nebyla ničím výjimečná. Zamířil do první občerstvovny, na kterou narazil a kde chtěl nabrat síly a získat nějaký informace.

„Barmane, prosím jedno pivo a jednu informaci,“ řekl Hong a rovnou položil na pult malý nuget velikosti lískového oříšku.

„To bude víc než jedno pivo a jedna informace,“ vzal zlato barman ze stolu.

„Potřebuju jedno dobře vychlazený pivo a jednu dobrou informaci. Nic víc,“ odpověděl Hong a měl takový velmi klidný obličej.

„Jasný, víc se ptát nebudu, protože víc vědět nepotřebuju. Já si rád svý hosty vyslechnu, když chtějí znát můj názor, tak jim ho povím a poctivě vychlazený pivo je moje živobytí,“ pousmál se barman a roztočil tupláka.

„Co byste rád věděl?“ položil před Honga orosenou sklenici. Ten ji vzal do ruky a labužnický polovinu vypil.

„Jo, tak tohle pivo je přesně tak, jak si pamatuju, že má pivo chutnat. Teďka tu informaci,“ pochválil Hong pivo a zamyslel se.

„Potřeboval bych odsud bezpečnej odvoz někam co nejbliž k Zemi,“ řekl.

Barman chvíli přemýšlel.

„Hm, je vám člověče jasný, že jsme dost daleko od Sluneční soustavy a cesta tam nebude levná?“

„To mi říkaj všichni, že ste tu drahý a problém s tím nemám. Víš o někom?“ zasmál se Hong.

„No, o někom bych věděl. Vidíš támhletoho týpka s jednou nohou? Jmenuje se John Silver a možná by ti mohl pomoci.“

„Myslíš, jo?“ podezřívavě zkoumal Hong sedícího muže.

„Určitě, je to starej poctivej pirát. Na čem se s ním domluvíš, to prostě platí.“

„Pirát jo?“

„V důchodu, už je starej a hlavně se žíví vyprávěním historek turistům. Má jich fakt hromadu,“ řekl Barman a začal točit piva pro zákazníky, kteří dopíjeli své sklenice.

„Výborně, děkuju za doporučení,“ dopil Hong tupláka, poděkoval a šel k jednohému.

„John Silver?“ zeptal se beznohého muže.

„Jo, co chceš?“ odsekl.

„Pryč odsud,“ řekl Hong.

„To by chtěl každej a není to levný,“ pověděl John.

„To už vím, tady je záloha,“ položil Hong na stůl zlatý nuget.

„Výborně, sme domluvený a odlítáme právě teď,“ zasmál se John a dřevěná noha zaklapala o podlahu.

„Barmane, platím svoje dluhy a mizím z týhle díry,“ hodil zlato barmanovi a pyšně odešel.

„Jen chci předem říct, že moje Hispaniola může vypadat jako popelnice, ale není tomu tak,“ řekl před vstupem do doku.

„No, ale nemá k tomu daleko,“ odpověděl Hong, když spatřil vrak, kterým měl odsud odletět.

„Kam bys vůbec panáčku rád?“ zeptal se John.

„Co nejbliž k Zemi,“ pověděl Hong a doufal, že tuhle cestu přežije.

„Kam přesně?“

„Titan bude stačit,“ řekl Hong a vstoupil do staré pirátské kosmické lodi.

Johnova noha klapala po kovové podlaze a Hong musel uznat, že vydávala velmi charakteristický zvuk.

„To je pravý dubový dřevo. Takový nohy se už dneska nevyráběj.“

„Pane Silver...“

„Říkej mi ty vole Johne a nakoupils nějaký pivo na cestu?“ zahuhlal pirát a vydal jakýsi hrdelní zvuk.

„Johne, nekoupil,“ řekl Hong a prudce sebou trhl, protože na něj zaútočil papoušek.

„Mrtví nemluví,“ křičel pták papouščíím hlasem.

„Flinte, uklidni se, to je náš host,“ poklepal John rukou na vlastní rameno a pták se na něj usadil.

„Samé dukáty,“ promluvil ještě jednou a pozoroval papouščíma očima cizince.

„Je robotickéj, nejlepší strážce lodi jakýho můžeš mít. Jeho zobák je fakt vražednej, když přijde na věc. A teď ještě skoč pro ty lahváče a vem pro jistotu víc basiček,“ pověděl John a pajdal k odrbanému velitelskému křeslu.

Hong se otočil a odešel k asijské večerce, kterou minuli cestou.

Když se vrátil s nákupem piv, John Silver měl nahozené motory a celá loď sebou šíleně třásla. Správa doků uvolnila magnetické kotvy a Hispaniola se začala lehce houpat ve vlnách beztlíže. Hong naskládal piva do velké ledničky a otevřel dvě, které sebral asijsci z chladáku.

„Budem muset počkat, než se vychladí, tyhle dvě sou ale tak akorát,“ podal jedno Johnovi, který se zhluboka napil a sešlápl pedál.

Přetížení z akcelerace vmáčklo Honga do křesla, z jehož opěrky hlavy ucítil všelijaké pachy po předchozích sedících.

Když Hispaniola odletěla dostatečně daleko, John Silver otevřel hyperprostor a vklouzl do nadsvětelného světa. Loď se otřásla a ze stropu popadaly drobné součástky.

„Je to s ní těžký, stará loď ze který občas něco vypadne a přitom stále funguje. Přines mi další pivo,“ řekl John a sledoval poočku Honga. V jeden krátký okamžik koncem berle nadzvedl vršek batohu a znalecky ocenil množství zlata.

„Je tam toho hromada, Johne. Chceš mě okrást?“ promluvil Hong, když otevíral ledničku a v odrazu dveří spatřil Johna. Ten leknutím cukl, až mu berle upadla.

„Nééé, já sem...“

„Já doufám, že si jen zvědavej, protože jinak bych tě musel zabít a ukrást tuhle plechovku. A to by nestálo za to zlato, nemyslíš?“ dokončil větu Hong.

„Jááá sem, byl jenom zvědavej, koho vlastně vezu,“ řekl opatrně John.

„Johne, koho vezeš?“ přemýšlel Hong, otevřel lahev a pokračoval.

„Ber to tak, že vezeš zmrtvýchvstalého posla velmi špatných zpráv, kterýho nechceš nasrat.“

John sebou trhl a protože nevěděl, co si má myslet, tak raději popadl nabízené pivo a přitůkl na zdraví.

Silver se už dál nevyptával, věnoval pozornost pití piva, sledování kontrolek a vyprávění neuvěřitelných historek, jenž zažil s posádkou kapitána Flinta.

„Hongu,“ povídal silně opilý starý vesmírný vlk, „Flint byl ďábel, kdo s ním vyjebal, toho protáhl spárou mezi motory. Málokdo to přežil a když přežil, byl úplně znetvořenej od popálenin, až to hezký nebylo.“

„Co se s ním stalo?“

„S částí posádky odjel na jednu zastrčenou planetu, kde schoval svůj poklad, zabil všechny lidi a odešel do důchodu, kde spokojeně umřel. No a my ten poklad hledáme dodnes, protože někde schoval mapu, kvůli který se lidi zabíjej.“

„A ty se toho neúčastníš?“ zeptal se Hong.

„Já už sem starej a ty mě odměníš bohatě,“ odpověděl Silver a spokojeně polaskal hrdlo lahve.

Cesta hyperprostorem ubíhala poklidně, akorát Hong věděl, že vyměšování musí nechat až po přistání, protože Johnův záchod byla čistá hrůza sama. Něco tak zesraného neviděl ani ve světě mrtvých.

Jestli teď někdo očekává dějový zvrat, přepadení, přesun v čase nebo dokonce znovuzabití Honga, tak má právě příležitost vyjádřit hlasitě zklamání, dát si sprchu, ubalit jointa nebo uvařit kafe.

Hispaniola vyskočila z hyperprostoru na okraji Sluneční soustavy.

„Proč zrovna Titan?“ položil John po delší době osobní otázku.

„Protože tu je člověk, za kterým jedu a který je schopen unést tíži informace v mé mysli.“

„Kdo to je?“

„Kapitán Blázen a jeho ochránce Pong.“

„Ale to si děláš prdel!“ vykřikl John.

„Nedělám, dělal sem s nima na vyhlazení Zakázaný říše,“ odpověděl hrdě Hong.

„No ty vole, kamaráde, to byla akce. Nejsledovanější přenos v dějinách celogalaktický datový sítě. Já sem u toho uchcával,“ svítily Johnovi nadšením oči.

„Jo, bylo to tenkrát hodně hustý, ale nebyl sem u toho až do konce.“

„Jakto, co se stalo?“

„Johne, musel sem se obětovat, aby mohl Kapitán žít.“

„Počkej, to seš ty, ten debil Hong, kterej se svojí lodí úplně zbytečně vletěl do dráhy nepřátelskejm střelám!?“ rozesmál se John, až se křeslo otřásalo.

„Jo, to sem já,“ odsekl Hong, protože netušil, jak moc se jeho smrt rozkřikla.

„Člověče, těch memů, co pak lítalo po galaktickejch auditkách. Dokonce jeden byl i s Hitlerem,“ nepřestával s výsměchem John.

„No jo, ale teď už zamiř k Titanu a zkus přistát na stanici.“

„Seznámíš mě s Kapitánem Bláznem?“ přestal se konečně John smát a vzal řízení pořádně do rukou.

„Šéfe, na baru je nějakej divnej chlap a tvrdí, že ho budeme znát,“ přišel Pong k Bláznovi, který oknem pozoroval dění v podniku.

„Jakže se má menovat?“ ptal se Kapitán, který sjížděl zrakem barový pult.

„Šéfe, říká si Hong.“

„Tak říkáš Hong? To jméno je mi známý, ale ten debil je mrtvej, ne snad?“ nechápal Kapitán.

„Šéfe, vypadá to, že vstal z mrtvejš.“

„Pongu, tak ho přiveď a poslechneme si jeho historky ze záhrobí,“ řekl Blázen a začal balit brko.

„Kapitáne Blázne, já sem tak rád, že se znova potkáváme. Mám nějaký informace, který musíte vědět,“ vyhrkl Hong, když ho vpustili do VIP prostor.

„No, vypadáš člověče jako Hong, ale Honga sem viděl umřít. Tenhle beznohej kokot je kdo?“ otočil se Blázen k Johnovi Silverovi, který přišel také.

„Já sem skutečně Hong a tohle je John, přivezl mě sem.“

„A Hongu, dlužíš mu nějaký prachy za cestu?“ zeptal se Kapitán.

„Pane Kapitáne Blázne, nedluží mi nic, zaplatil dobře a když řekl, že potřebuje nutně za váma, tak sem vás chtěl vidět. Vyhlazení Zakázaný říše je už teďka legendární vyvražďovací akce, jaká kdy proběhla.“

„Kapitáne, to je John Silver z Flintovy posádky,“ naklonil se k Bláznovi Karlos.

„To byla spíš Pongova práce,“ řekl Kapitán Johnovi a pak se otočil.

„Karlosi, nevím byl kapitán Flint, ale jestli tě to zajímá, tak tady našeho jednonohýho hosta proved' a kup mu něco na baru jako poděkování za doručení údajnýho Honga.“

„Kapitáne milerád,“ sebral Karlos svoje narkonáčiní ze stolu a ujal se Johna.

„Miluju historky o kapitánovi Flintovi. U Madam Kawasaki sem potkal nějakýho Billa Bonese, kterej se chlubil jakousi mapou k pokladu na planetě Kostlivců.“

„Příteli Karlosi, ty si potkal starýho zrádce Billa? Tak to si pojďme dát pivo, protože mám spoustu vzpomínek na starou partu. Vás mi seslalo samo nebe,“ rozsvítily se Johnovi nadšením obě oči.

„Šéfe, co budeme teďka dělat?“ promluvil Pong, když Karlos odešel s Johnem posedět k baru.

„Musíme dořešit tady toho typa, kterej o sobě tvrdí, že je Hong,“ odpověděl Blázen.

„Můj vůdce, byla by tu jedna možnost, jak ověřit jeho pravost.“

„Kokote jaká?“

„Můj vůdce, kompletní celotělní sken a fyzikálně-chemický rozbor. Číňané na ústředním výboru zanechali identifikační stroj, který zvládne rozpoznat i klonovací technologie.“

Kapitán Blázen se zamyslel a chvíli jen tak pokuřoval brko.

„Dobrá, odveď ho a pak mi řekni, co si zjistil,“ řekl a otočil se.

„Hongu, nebo kdo vlastně si, když projdeš Kokotovým testem, povíš mi, proč ses údajně vrátil z mrtvejch.“

„Kapitáne Blázne, co mám udělal, abyste mi konečně uvěřil...?“ sklesle promluvil Hong.

„Projdi testem,“ odsekl Blázen a přemýšlel, jestli není příliš přísný. Došel však k názoru, že přísnosti není nikdo dost, zvláště když se nějaký frajer ohání zmrtvýchvstáním.

Kapitán Blázen seděl u stolu s Pongem, Karlosem a Johnem a hltal příběhy. Musel uznat, že Silvera úplně neodhadl a ač si stále myslel, že bude pořádným křivákem, storky z něj padaly výborný. Ještě nikdy nepotkal piráta ze starých časů dobývání Galaxie.

„A to ste fakt zajatý posádky zabíjeli?“ ptal se Pong.

„Jo, kapitán Flint byl krutý a nekompromisní muž,“ řekl John a poklepal dřevěnou nohou, „ale ženy a děti šetřil. Ty nezabíjel. Někdy.“

„Rozumím,“ zasmál se Pong, rýsoval lajny a v duchu si představoval, jaké by bylo být pirátským kapitánem.

Z příjemného snění ho vytrhl Kokotův příchod.

„Můj vůdce, mám skvělé správy.“

„Sem pravej!!!“ křičel z dálky Hong.

„Fajn, tak se posad' a řekni mi, co máš vlastně na srdci tak důležitýho, že si musel vstát z mrtvejch. To není úplně normální a nevím, jak často se takový události stávají,“ řekl Blázen a zapálil brko.

„Kapitáne, sem tam se bytostí vrací ze světa mrtvých, máme několik takových událostí zdokumentovaných,“ dodala Urga.

„Má pravdu,“ souhlasil Hong, „Kapitáne Blázne a můj návrat je ten nejmenší problém. Velmi brzo vstane z mrtvých největší zlo, jaké jste kdy potkali.“

„Hongu, jaký zase kurva zlo?“ zamručel Pong a natáhl lajnu perníku.

„Říkám, už ste je potkali. Jmenujou se Matkopíchač, Kokot, Sráč, Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal a Pičín a říkaj si Temný kolegium.“

„A to si děláš prdel, ty vole,“ vytřeštil oči Blázen a brko mu vypadlo z huby.

„Cože kurva...?“ padal zase Pongovi perník z nosu.

„Neskákejte mi do řeči, to není všechno. Ti zmrdi se domluvili s vrchním eunuchem Ho a Zakázaným císařem,“ povídal Hong.

„Co kurva domluvili?“ rozčíleně křičel Blázen.

„Pomstu, sou na vás pěkně nasraný a chtějí pomstu. Krutou pomstu a již brzo se z onoho světa vrátí do tohoto světa.“

„Hongu, Hongu, ty vole, to ses vrátil, aby sis z nás dělal prdel?“ nechápal Pong.

„Už byste mi měli věřit. Víte vy, jak je krucinál těžký se vrátit z toho debilního světa mrtvejch? Tam už se nikdo nedá znovu zabít, když se ho potřebujete zbavit.“

„Ech, ty vole, ty mi dáváš, mě se úplně krouť mozek do Möbiovy pásky a nejsem daleko od toho, aby mi ho dvě virtuální ruce vyždímaly jak špinavej hadr nad hajzlem. Uvědomuješ si vůbec, jakej dějovej zvrát si dokázal? Až mě z toho bolí hlava,“ chrllil Blázen proud slov a jeho mozek nechtěl zastavit tok myšlenek.

„Kapitáne Blázne, já vím, že vám to hlava nebere, ale musíte se snažit a pobrat to,“ povídal Hong a rozhlížel po zbytku posádky. V podstatě Pong, Urga a Karlos vypadali dost mimo, jenom Kokot měl nasazený svůj obvyklý obličej.

„Můj vůdce, je pravda, že lidstvo zmrtvýchvstání dlouho nezažilo a pravdu s Ježíšem znáte z první ruky, ale musíme se všichni sebrat a začít střízlivě uvažovat,“ řekl výrazným hlasem Kokot a chvíli počkal, než nastane pochopení.

„Šéfe, má pravdu kluk plechová, musíme se sebrat a vyjebat s nima podruhý,“ souhlasil Pong a nasál lajnu.

Obsluha přinesla vychlazený lahváče a Blázen spláchl šok z překvapení mocným lokem.

„Tak nám teda teďka pověz, jestli vůbec víš, kde k zmrtvýchpovstání má dojít? Víš vůbec něco konkrétního?“ promluvil.

„Už ste se uklidnili? Přesný místo nevím, protože to je hodně individuální záležitost. Já se probral například v domorodý vesnici a nebejt Silvera, tak se sem nedostanu, ale znám přibližně lokalitu, kde k tomu dojde.“

„A to je kde?“ položil Kapitán další otázku.

„V poslední výspě veškeré známé civilizace,“ pověděl tajemně Hong.

„A to je kde?“ padl stejný dotaz stejným hlasem.

„To místo je známo jako ‚*Maják na konci vesmíru*‘ a je posledním nejvzdálenějším bodem vesmíru, který lze v současnosti navštívit,“ odpověděl konečně na nejdůležitější otázku večera.

„Něco takovýho existuje?“ řekl nedůvěřivě Blázen.

„Můj vůdce existuje, ale i s pohonem od Musků nám bude cesta aspoň měsíc trvat. Tam se málokdo během života podívá.“

„Ty vole, Kokote, a jaktože sme tam ještě nebyli?“ nechápal Blázen.

„Můj vůdce, nebyla potřeba a nikdo z vás po takovém místě zatím netoužil a nepátral.“

„Kokote, ty si myslíš, že bysme nechtěli vidět bordel v nejzapadlejším koutě vesmíru? To si vážně myslíš?“ kroutil Pong hlavou.

„Ve vesmíru je spousta zapadlých koutů a všechny bordely vidět nemůžete,“ odpověděl suše Kokot, který nechápal to rozhořčení.

„Tak tenhle musíme vidět. Kdy maj vůbec ti zmrdi zmrtevejchvstát?“ rázně řekl Pong, jehož nos zachytil náznak nadcházejících bojů. Instinkty zabijáka radostně vypustily do těla dávku adrenalinu.

„Máme tak měsíc čas, než povstanou. Chtějí přijít s ohromnou armádou a příprava jim ještě nějaký čas zabere,“ odpověděl Hong, který pochopil, že Pong ucítil krev.

„Šéfe, musíme vyrazit okamžitě. Urgho, jdi nachystat řízky se salátem, za pět hodin odlítáme. Všechno jasné?“ vydal Pong rozkaz, protože ihned pochopil, že týhle akci musí velet jedině on sám.

„Pongu, velení je tvoje, pošli akorát přes Doktora zprávu Muskům, aby věděli, že se děje zase nějaký průser. Rozumíš?“ řekl Blázen, který věděl, že Pong je tím pravým mužem pro tuto drobnou nepříjemnou událost.

Pong velmi pečlivě hlídal čas odletu a nechtěl jakékoliv zdržení. Johna Silvera zanechali svému osudu, protože se velmi dobře bavil za úplatu vyprávěním historek o kapitánovi Flintovi. Vzhledem k výjimečnosti místa, jenž chtěli navštívit, celá Bláznova posádka vyrazila po delší době společně. Pouze Možečka s Mazlíčkem zanechali hlídat pozemskou Základnu před případným nebezpečím.

Kapka odstartovala přesně podle plánu, Pong seděl u ovladačů zbraní a sjížděl sjetým pohledem své soudruhy. Blázen spokojeně kouřil brko v kapitánském křesle, Kokot s Karlosem věnovali pozornost pilotáži, Jack diskutoval s Urghou a Frank strašně smrděl.

„Doktore, až budeš připravenej, otevři nám tunel do zkurvenýho daleka,“ zavelel Blázen.

„Kapitáne, je to zatraceně daleko, ale jsem připraven. Muskové vzkazují, že prý se na kolegium podívají, až budou mít čas,“ odpověděl Doktor, který kvůli délce letu zalezl do vaku, ve kterém se kdysi učil.

„Tak můžeme,“ mávl Blázen rukou a před Kapkou pilot otevřel horizont událostí.

Kosmická loď opustila běžný prostor a vstoupila do tunelu, který zkracoval vzdálenosti.

Je otázka, zda-li popisovat celý průběh letu, protože probíhal v nejtradičnějším duchu. Čtenář si již dokáže celkem živě představit bordel, který zavládl ve velitelském můstku.

Každopádně den před výstupem do běžné reality Kapitán Blázen musel třikrát opakovat rozkaz k ukončení zábavy a drobnému poklizení v prostorách lodi. Zvláště pozorovatelná dostala pořádně zabrat a Kokot fakt nestíhal odbíhat od řízení ke kýblu s koštětem.

„Hej, kokoti, už to říkám potřetí, ale konec zábavy. Musíme uklidit,“ hučel Blázen přísným přiožralým hlasem. Konečně ho začali všichni vnímat.

„Vnímáte mě konečně? Ti zvás, který fakt nemůžou, ať už nic nedělaj, zbytek musí trochu poklidit, zítra vystupujeme z tohoto divného meziprostoru.“

„Šéfe, fajn, jdu zkontrolovat stav zbraní,“ vymluvil se Pong z uklízení.

„Kapitáne, musím jít pomoci Kokotovi,“ pokračoval s výmluvami Karlos.

„Dělejte co musíte, ale někdo tady musí uklidit,“ nerudně řekl Blázen a zapálil brko.

„Kapitáne, asi to zase zůstane na mě,“ řekla Urgha a šla do skladu s úklidovými prostředky.

„Můj vůdce, červí díru opustíme za tři... dva... jedna... teď,“ odpočítával Kokot a před jejich zraky se znovu objevily hvězdy.

„Kokote, musíme ověřit pozici a to nám chvíli zabere,“ řekl Karlos, který rychle jezdil prsty po ovládacích panelech.

„Souhlasím, zapínám aktualizaci hvězdné mapy a spouštím triangulaci. Franku, máme nějaký signál z okolí?“ řekl Kokot a pracoval neuvěřitelnou rychlostí.

„Momoment, ssekenuju papásma,“ vykotal ze sebe Frank od kontrolních panelů anténního systému.

Uběhlo několik dlouhých minut, než zazněl radostný hlas operátora radiopřístrojů.

„Kakapitáne, mamám sisignál Mamajáku nana...,“

„Dál už nic neříkej,“ zastavil ho Blázen a odklepl brko.

„Můj vůdce, má pravdu. Doktor se celkem trefil, za dvě hodiny jsme u nejbližší stanice známé civilizace,“ potvrdil informaci Kokot a vložil do autopilota souřadnice jejich cíle.

„Šéfe, já už se tak těším na zabíjení,“ promluvil Pong a kontroloval jednu lodní zbraň za druhou.

Maják na konci vesmíru vesmíru nebo aspoň to, co se pod tím jménem schovávalo, byl terraformovaný kus kamene ve vhodné vzdálenosti od bezejmenné hvězdy, která měla jenom identifikační číslo a v běžných mapách byla dost obtížně k nalezení.

„Můj vůdce, tak jsme tady,“ řekl Kokot, když zastavil Kapku na orbitální dráze. Reprodukter komunikátoru zapraskal a promluvil hlas.

„Je nám velikou ctí vás tady přivítat, veleslavný Kapitáne Blázne.“

„Cože?“ ozvalo se několika hlasy současně.

„Signaturu vašeho motoru máme v databázích a pan Jednooký už nám dal vědět, že přiletíte. Tak vítejte v našem malém umělém ráji. Detaily vaší návštěvy probereme v klidu dole u baru. Souřadnice pro přistání obdržíte zanedlouho. Opravdu se na vás hrozně moc těšíme.“

Reprodukter znovu zapraskal a umlkl.

„Šéfe, rozuměl ste tomu?“ nechápal Pong.

„Celkem jo, bezpečnost na nejvyšší úrovni. Myslím, že si užijeme pořádného luxusu pro pracháče,“ zachechtal se Blázen.

„Můj vůdce, naprosto s vámi souhlasím,“ řekl Kokot a potvrdil přijetí dat. Zamířil s Kapkou do atmosféry planety a provedl několik obletů nad zelenými lesy a modrými vodami, kterým dominovalo pohoří s chrámy. Města byla postavená ve stylu Musků v souladu s přírodou, takže nijak nevyčnívala a byla plná zeleně. Nebe křižovalo ptactvo mnohých druhů a různé létavé stroje s pasažéry či náklady.

„To je naprostý ekologický ráj,“ kroutil hlavou Blázen nad tou nádherou.

„Něco takového jsem ještě nikdy v životě neviděla,“ souhlasila Urgha.

„Můj vůdce, jdeme na přistání,“ oznámil Kokot a zamířil k přistávací ploše mezi zelení.

Kapitán Blázen vyšel z Kapky jako první, kouřil brko a za ním kráčel Pong s Kokotem.

„Vítám vás tady vzácní hosté. Jméno mé jest Klement, jsem Musk a budu vám zde průvodcem,“ představil se muž, jehož hlas už znali.

„Naprosto úžasný místo,“ zcela upřímně pochválil planetu Blázen.

„To teda je, navíc je strašně bezpečný, jelikož se sem dostane málokdo a u vás můžeme vynechat bezpečnostní prověrku, jestli nejste kloni,“ řekl Klement.

„Cože? Jak kloni?“ rozčílil se Pong.

„Sem nesmí žádný klonovaný organismus, ale vy už ste dávno prověřeny,“ odpověděl hostitel.

„Jak sem nesmí kloni?“ přešel Pong z rozčilení do nechápaní.

„Když už to tady postavit, tak proč ne se vším luxusem? Ryby, ptáci, jeleni a vůbec všechno živý je zde normálně rozmnožený,“ vysvětloval Klement.

„I děvky?“ vykřikl Pong.

„I děvky. O tvý nadřazenosti jdou legendy a holky se na tebe fakt moc těšej,“ zasmál se Klement a zvědavým zrakem prohlížel posádku.

„Nejlepší bude, když vás ubytuju a pak si půjdeme sednout do našeho nejlepšího podniku a tam mi povíte, proč jste tady,“ řekl a počkal, až hosti přestanou s kocháním. Potom vyrazili na prohlídku ráje.

Mimozemský ráj věru napohled, kde bylo všechno dokonale dotažené do nejmenšího detailu. Trávníky podle pravítka, domy bez jediného kazu a výzdoba byla decentní, ale puntičkářská.

„Ty vole, motýli,“ kochala se Urgha u vzrostlého maliníku.

„Má drahá, tohle jsou modrásci, na Zemi dávno vyhynulý druh. Děláme sběr vzorků vždycky, když objevíme osídlenou planetu, protože nikdy nevíte, co se může stát. Domorodci vyspějí a sežerou všechno živý, nějaký magor se rozhodne zničit život nebo stačí hloupá kosmická srážka a všechno zmizí. No a my zajišťujeme přežití aspoň něčeho,“ vysvětlil Klement důvod přítomnosti polétavého hmyzu.

„Nádhera,“ řekl Pong a zašlápl pavouka.

„Pongu, ty vole...,“ začal mručet Blázen, ale Klement ho zarazil.

„Jak je pánova libost, zrovna pavouci se množí dobře, rychle a ve velkém.“

„Šéfe, slyšel ste.“

„Pongu, jestli máš rád lov, není problém vyrazit do místních lesů plných života,“ dodal průvodce.

„Ty vole, Klémo, to slyším rád. Takovou pravou divočinu k večeri sme nežrali pěkně dlouho,“ zaradoval se Pong.

„A jenom abyste věděl, nemusíte za nic platit. Jste velmi váženými hosty, přátelé Nejvyššího představeného přeci nebudou utrácet. I já sem seděl během inaugurace Mistra Jednookého úplně vzadu a vy vpředu na čestných místech. Ty vole, to byla fakt pařba, o který se ještě furt mluví,“ zasnul se Klement.

„To rádi slyšíme, že máme takový dobrý jméno,“ zasmál se Blázen a nabídl průvodci brko.

Prošli nákupním a zábavním bulvárem plným lidí, mezi kterými se proplétala nadnášející vozítka všeho druhu. Od malých přepravek až po autobusy s turisty na projížďce.

Různorodá směsice obchodů vším zbožím možným voněla jídlem, vonnými tyčinkami, barvivy látek, kořením a skrz tím se neslo vyřvávání obchodníků a o cenu licitujících zákazníků. Všude bylo čisto a luxus byl prosáklý vším.

„Vzdálenost a prověřování návštěvníků přináší takovýhle výhody. Nevypadá to tady jako na planetě čtvrtý cenový kategorie, kde mezi odpadem hledáte jiný odpad,“ řekl Klement, který věděl, co se každému novému příchozímu honí hlavou.

„Prostě tady nechcete kdejakýho debila,“ souhlasil Karlos a s Jackem obhlíželi krámek s cizokrajným alkoholem.

„Hlavně se nikam nerozprchněte,“ zvedl ruku Klement, když viděl, jak mu hosté mizí s očí. Frank objevil obchod s perverzním fetišem, Doktor zmizel v bordelu, Urgha objevila hromadu oblečení a

Pong pátral po obchodech s drogama. Doktora ztratili už dávno, Blázen se smál a Kokot s Hongem nechápali.

„Můj vůdce, čemu se smějete?“

„Kokote, ty vole, po dlouhý době tak bezpečný místo, kde se nemusím bát, že se někdo ztratí a nenajde,“ odpověděl Blázen a zapálil nové brko.

„Kapitáne Blázne, máte naprostou pravdu. Všichni jsme zde v databázi, takže v případě zakopnutí o bludný kořen automatizovaný dohledový systém ztracenýho najde,“ vysvětlil Klement, „teď si na chvíli sednem a dáme místního lahváče. Pěstujem tady fakt kvalitní chmel.“

„Dobrej nápad,“ souhlasil Blázen.

„Šéfe, je to tady parádní, Doktor zmizel v bordelu a není tady výhradní dodavatel našeho perníku. Co vůbec řešíte?“ přišel po nějaké době Pong do kavárny a objednal pro sebe toho samého lahváče, jehož pil Blázen.

„Ale Pongu, Hong vysvětluje Klementovi, proč se vrátil z mrtvejch a ten tomu moc nerozumí. Tohle prej bude chtít vědce z chrámu,“ odpověděl Kapitán.

„Šéfe, to ať si pánové proberou sami mezi sebou, my svoji část splnili a teď je to v rukou Musků.“

„Pongu, se ještě uvidí. Zmrtvýchvstání není zase až tak vzácná událost a zmrtvýchvstání celý armády je věc, která se musí řádně prošetřit. My na to máme prostředky, ale nějaký čas výzkum zabere,“ řekl Klement.

„Ale my nemáme moc času,“ oponoval Hong.

„Čas je relativní záležitost, teď nás nech pracovat a až se konečně ubytujete, pojeděš rovnou do kláštera. Rozumíš?“

„Klemente rozumím a nebudou do mě zavádět nějaký anální sondy, že ne?“ řekl ironicky Hong.

„Podle toho co budou potřebovat vědět,“ uchechtl se Blázen, který některé výzkumné metody znal z vlastní zkušenosti.

„Tak půjdeme konečně za ubytováním? Zbytek najdeme později,“ promluvil Kapitán po nějaké době, kdy zábava nabrala obrátke a kavárna byla plná opilých lidí. Informace o vzácné návštěvě se rychle rozkřikla a mnoho humanoidních a nehumanoidních tvorů chtělo podpis nebo selfíčko.

„Jdeme, chci si na chvíli natáhnout záda a posádka si stejně dala rozchod už dávno,“ řekl Blázen.

„Už odcházíme?“ přišla zrovna Urgha, která táhla několik velkých nákupních tašek plných oblečení a bot.

„Kapitáne, všechno pravý originální materiály, žádný replikovaný umělotiny. A navíc sem viděla pravou hovězí kůži,“ mluvila rozjařená bojovnice.

„Urgho, vypadáš v sedmým nebi,“ rozesmál se Pong.

„Nojo, jako mužskej tohle neoceníš,“ odpověděla Urgha s roztomilým úsměvem v obličejí.

„Jo, konečně právě odcházíme navštívit hotel,“ řekl Blázen a s čerstvě ubaleným brkem vyšel na bulvár. Bleskům fotoaparátů nemohl uniknout.

Dostali parádní apartmán v posledním patře, s venkovní vířivkou a výhledem na celé město včetně vzdáleného okolí.

„Tyhle pokoje si vždycky bere Jednooký, když přijede. Nejsou úplně nejlepší, ale Nejvyšší má v oblíbě místní vyhlídku,“ uvedl je Klement do apartmá.

„Tomu věřím, co bude teď?“ zeptal se Blázen.

„Teď si dělejte co chcete, já odvezu Honga do kláštera a večer je v Majáku párty pro místní honoraci, jste zvaní, tak můžete přijít,“ ukázal Klement rukou na kopec, jehož vrchol zdobila mohutná věž se signalizačním zařízením umístěným na její špici.

„Až mejdan začne, rozsvítí se a začne zářit do okolí. Velká hra světél,“ řekl ještě a pak odešel s Hongem pryč.

Hlavní chrámová laboratoř byla na nejvyšší hoře planety a Hong s Klementem k vrcholu rozhodně nestoupali úbočím stezkou pro poutníky. U chrámové letištní plochy již nervozně očekávala skupina vědců v mnišských hábitech jejich příletu.

„Vítám vás tady, vy budete asi Hong. Půjdeme rovnou do laboratoře,“ přivítal je jeden z nich.

„Jo, sem,“ odpověděl Hong a šel za vědcem.

Přešli celý areál k věži ve tvaru magické houby.

„Nehodláte použít anální sondy, že ne?“ ujišťoval se Hong.

„Slyšel jsem, že prý spěcháte,“ promluvil vědec.

„Samozřejmě, že spěcháme, to má nějaký vliv?“ nechápal Hong.

„Docela jo, análníma sondama testy urychlíme, jinak by trvaly déle a byly by více bolestivé,“ odpověděl muž v bílém plášti.

„Aha,“ zarazil se Hong a omylo ho horko.

„Nebude to tak hrozný, nejdřív ověříme, že jsi opravdu prošel světem mrtvým a pak proberem ostatní,“ zasmál se vědec a otevřel dveře do věže.

Párty v majáku jela na plný koule, když přišel Hong s Klementem.

„Kapitáne Blázne, naše testy prokázaly Hongův příchod ze světa mrtvých. Další problém je, že si nevymýšlí a náš svět čeká příchod mohutné armády zmrtvýchvstalých. Informovali jsme Nejvyššího představeného a vyhlásili nejvyšší pohotovost. Pokud se mají objevit tady, tak ať sme připravení.“

„Klémo, žádný překvapení. Když už se nám něco děje, tak se dějou zasraně divný věci. Kolik máme před sebou klidných chvil?“ řekl přiopile Blázen.

„Pár hodin maximálně,“ odpověděl Klement a otevřel lahvičku.

V monitorovacím středisku v hlavním chrámu začalo blikat několik světel.

„Co se děje?“ řekl první operátor.

„Nevím, nepamatuji si, že by někdy tyhle kontrolky svítily,“ odpověděl druhý.

„Dobře. Víme, kde máme manuál?“

„Vůbec netuším, nejspíš někde ve skříni.“

„Tak ho musíme najít, snad nenastal nějaký průser.“

Obsluha dohledu odešla ke skříním a policím a začala pátrat po dokumentu. Hledání jim trvalo docela dlouho, protože museli projít opravdu hodně knih, šanonů a desek. Asi po dvou hodinách první operátor radostně zakřičel.

„Konečně trefa,“ svíral v ruce starou zašlou brožuru s nápisem „*Manuál k použití*“.

„Doufám, že tam bude něco užitečného, ani sem netušil, že k tomuhle prehistorickému přístroji existuje jakýkoliv papír,“ řekl druhý.

„Nevím,“ otevřel první operátor brožuru a rozložil nákres ovládací plochy. Oba dva se nad něj sehnuli a studovali umístění signalizačních diod.

„Hele, tohle by mohly být ony,“ ukázal první operátor na papír.

„Mohly by být,“ zkontroloval umístěn druhý, „teď už jen zjistit, co vlastně znamenají.“

„To už jednoduše můžeme zjistit pomocí rejstříku,“ listovala první obsluha knížkou, dokud nenarazila na požadované číslo stránky.

„Moment, tomu nějak nerozumím,“ četl nechápavě vysvětlovací text.

„Čemu nerozumíš?“ vytrhl mu druhý brožuru z ruky.

„Ty vole, co to jako má znamenat?“ nevěřil svým vlastním očím, když viděl strohý text.

„*Blikání kontrolky č.643 označuje jev, který probíhá ve monitorovaném prostředí a je znám jako zmrtvýchvstáních.**“

„Co znamená ta hvězdička?“ přemýšlel první a listoval k seznamu příloh.

„Hm, tak tu píšou, že systém automaticky odeslal informace na ústředí a my nemáme propadat panice. Prej není nikdy předem jasný, jakými projevy bude událost doprovázena a je možné zničení postižené části vesmíru. Čím víc diody blikají, tím větší jev.“

„Cože?“ vytrhl mu druhý muž manuál z ruky.

Asi třikrát si přečetl poznámku, než promluvil.

„Musíme každopádně okamžitě informovat místního představeného. Víme, kde se právě nachází?“

„Je na Majáku a účastní se docela velkolepý akce. Navštívil nás sám Kapitán Blázen s celou posádkou,“ odpověděl mu první operátor.

„Ale hovno, tam bych chtěl bejt a co tady vůbec chce?“ udiveně vykřikl kolega.

„Přijel s nějakým šikmookým, kterýho sem viděl s Klementem na druhý straně areálu u houbový věže.“

„Tak to se děje něco hrozně důležitýho a my musíme vyrušit představenýho. Kde je vysílačka?“

V kupoli podniku jménem „Maják na konci vesmíru“ byl mejdan v plném proudu, když představeného vyrušil sekretář s telefonem v ruce.

„Představený, je to hrozně důležité.“

„Dej to sem,“ hmátla hlava místního chrámu po komunikačním zařízení.

„Co se děje?“ zeptal se a chvíli poslouchal.

„Jestli to máte ověřený manuálem, tak jsme právě svědky velké události. Zůstaňte u dohledu, čekají nás zajímavé časy,“ řekl a odložil telefon. Podíval se po Bláznovi, Pongovi, Kokotovi, Urghze a Hongovi.

„Tak to začalo,“ sebral Bláznovi brko a koukl vzhůru. Nebe právě zasvítilo ochranným silovým polem, které spustila planetární ochrana.

Na okraji sluneční soustavy několik satelitů zaznamenalo změny ve vysokofrekvenčních hladinách radiového spektra a v okolí několika trpasličích planetek začalo docházet k změnám na subatomární úrovni. Objevilo se drobné chvění a vesmírné objekty začaly vibrovat. Nejdříve nebylo nic vidět, ale zakrátko vibrace zesílily a planetky se trásly rychleji a rychleji.

Nakonec se v jednom okamžiku rozpadly a místo nich zjevily děsivě vyhlížející kosmické lodě. Hrozivého vzezření jim dodával temně černý nátěr, který odrážel minimum světla a velké množství gigantických ornamentů od kostí, lebek až po umělecky náročná zobrazení všelijakých pekelných scén.

Takovýchto jevů v okolí planetární soustavy proběhlo velké množství a družice vracely do ústředí gigabajty dat, která dokázal hlavní počítač v reálném čase horko těžko zpracovat.

V chrámové hale probíhalo setkání vedoucích jednotlivých vědeckých týmů a náboženských špiček. Do toho kouřil Blázen a Pong šňupal perník. Hong s Kokotem měli na starosti lahváče, aby během porady nikomu nevyschlo.

„Právě nastala situace, která nenastala několik tisíc let a my musíme vymyslet plán, jak odsud dostat hlavně Kapitána Blázna s posádkou,“ řekl jasným hlasem představený. Jeden z vědců vstal.

„Vážení, máme problém a jediný naše štěstí je, že nás Hong informoval o několik hodin dříve, takže Nejvyšší představený pan Jednooký zná naši situaci. Já doufám, že nám pomůže armáda.“

„No jak kurva jinak, znovu je zabijem,“ hlasitě souhlasil Pong.

„To nepůjde tak snadno. Zmrtvýchvstání není ještě důvod znovuoživlé zabít. Pro jejich zabití musí být nějaký důvod,“ nesouhlasil představený.

„Tak si nákej důvod najdem, to není problém,“ odsekl Pong.

„Nic není tak jednoduché, i stéblo trávy může způsobit velkou vlnu,“ odpověděl moudrem představený, „ale nejdřív si s nima musíme promluvit. Musíme vědět, proč přišli zpět mezi živé.“

„Helejte, s těma zmrđama nebyla řeč už tenkrát, tak teď nebude už tuplem vůbec. S nima není co řešit,“ oponoval nasraně Pong, ale musel se prozatím podřídít.

Postava v temné kápi s temnou dírou místo obličeje kráčela kovovou chodbou zdobenou násilnými výjevy. Došla k velkým kovovým dveřím, dvě kostry v uniformě srazily paty k pozdravu a otevřely. Temný stín vstoupil na můstek kosmické lodi a šel k velkému velitelskému křeslu v podobě pekelného trůnu.

„To je hrozný, snad není celá naše armáda složená s kostlivců,“ temně zamručela postava.

„Mocný Matkopíchači, vždyť jsme se domluvili, že naše osobní garda bude pro větší efekt vypadat jako kostlivci,“ řekla temně jiná postava v kápi, která vyšla ze stínu a za ní další.

„Vohnoute, ty furt musíš mít blbý poznámky. Sme všichni?“ zeptal se temně Matkopíchač.

„Sílený Matkopíchači, tvůj velkolepý geniální plán vyšel a sme tu všichni. Análník, Šoustal, Pičín, Kokot i Sráč,“ odpověděl temně Vohnout.

„Výborně, tak to oslavíme pořádným rituálem. Máme tu někde aspoň chlast?“ pokračoval temným hrdelním hlasem Matkopíchač.

„Strašný vládce temnot, obávám, že ten se nezhmotnil a musíme ho někde sehnat,“ odpověděl opatrně Vohnout.

„Doprdele, sežeň Ničitele světů a někdo kontaktujte toho vykastrovaného debila Ho, musíme co nejdřív vyplenit nějakéj lihovar a bordel.“

„Já sem tady i s Klaunem a jsem připraven ničit a zabíjet,“ zamručel Ničitel světů.

Vrchní eunuch Ho si šáhl mezi nohy, aby se ujistil, že je vše při starým.

„Zakázaný císaři, ste v pořádku?“ promluvil.

„Jsem, ale tahle loď je strašně strašidelná,“ odpověděl Zakázaný císař, který byl oblečen jen ve spodcích.

„Víte pane, že to bylo přání těch pošahanejch trpajzlíků, který si hrajou na temný kretény,“ řekl Ho.

„Já vím a budem s nima muset ještě chvíli spolupracovat, toho zmrda Blázna chci vidět mrtvého,“ nasraným hlasem odsekl císař. Vrchní eunuch mezitím vyřídil příchozí hovor.

„Mocný císaři, nechci vám skákat do řeči, ale Matkokokot vzkazuje, že nemáme žádněj chlast, drogy ani děvky, tak nutně musíme vyplenit nejbližší planetu.“

„To je debil, budem se držet dál. Zábavu si musí vyřešit sám,“ zakroutil hlavou císař a usadil se do císařského křesla. Eunuch Ho zaujal pozici u řízení.

„Moment, Matkopíchači, na tyhle podmínky fakt nemůžeme přistoupit. Si se normálně posral,“ se smíchem ukončil chrámový představený hovor.

„Ten šašek si myslí, že se vzdáme a dobrovolně vydáme veškerej chlast, drogy a děvky,“ řekl shromážděným a nepřestával se smát. Za chvíli nebyl sám, protože záchvatem smíchu trpěli všichni přítomní.

„Šéfe, se ten debil v tom onom světě úplně pomátl,“ pověděl Pong, který už věděl, že jeho hvězdný čas přichází.

„Možná. Nebo je taky žene touha po krvi a pomstě,“ řekl Blázen a zapálil jointa zrovna ve chvíli, kdy do silového pole narazila atomovka. Barevný ohnivý efekt vyvolal v účastnících pártý jásoť.

„Už je to tady znovu, to je v prdeli,“ zakroutil hlavou a pořádně potáhl.

„Vy ste už něco podobnýho jednou zažili, že?“ řekl představený a kochal se ohňostrojem.

„Nojo, stejná parta, stejný způsoby,“ povzdechl Blázen.

„Šéfe, co budem dělat?“

„Pongu, to samý co posledně. Pařit, dokud nás to bude bavit,“ odpověděl Blázen a otevřel dalšího z nekonečné řady lahváčů.

„Jo, a řekni to všem,“ dodal.

V chrámovém operačním středisku přijala obsluha zprávu z centrály.

„Tak prej si máme pomoci sami, ani vyplnění není důvod pro vyslání armády,“ pověděl operátor stručně kolegům.

„Takže máme před sebou dlouhou párty, měli bysme předělat pracovní kalendář a znovu přerozdělit směny. Chci jít zkusit na Maják získat podpisy Kapitána Blázna a jeho posádky,“ řekl někdo.

„Tak moment, služby se musí rozhodit teď, protože jindy už nebude příležitost,“ vykřikl kdosi další. Skupina operátorů se vrhla ke svým počítačům a zabírali termíny systémem *„kdo dřív přijde, ten dřív bere“*.

„Další směna bude pěkně nasraná,“ podotknul jakýsi hlas.

„Pokud vůbec někdo přijde,“ rozesmál se kdosi a popravdě řečeno, tahle odpověď u všech postupně vyvolala obdobný cynický smích.

„Helejte, něco vám ukážu,“ řekl solidně rozjetý představený, „před pár týdny naši inženýři vylepšili silové pole a číhejte jak.“

„Cože?“ naklonil se k němu Blázen, protože si nebyl jist tím, jestli rozuměl správně.

„Silové pole funguje jako promítací plátno. Původně to mělo bejt maskování, jako abysme nebyli z větší dálky vidět, ale vyšlo z toho tohle,“ smál se představený a stiskl jedno z tlačítek na svém komunikátoru. Silové pole zablikalo a několikrát změnilo barvu. Pak se objevil obraz.

Reklamní znělka zvala hosty k návštěvě nejbližšího nejluxusnějšího podniku v celém širém známém vesmíru. Lepé přenádherné děvy nahoře a dole bez lákaly k plným stolům jídla a pití.

„Lesy, vody a vzduch oplývá pravým neklonovaným životem v plné síle a neexistuje druh, který se nesmí lovit, protože by byl chráněný. Zvláště krevety jsou vypečené,“ zakousla se do pochoutky nahá děva pod palmami na břehu průzračného moře plného života. Další stříh.

Tentokrát se objevil přímý přenos z Majáku. Představený místního kláštera zamával do kamery a obyvatelé spustili na pozdrav mohutný ohňostroj. Poté kamera přejížděla z jednoho významného hosta na druhého, než zastavila u nejdůležitějšího návštěvníka.

Kapitán Blázen přestal kouřit brko, pozvedl ruku s lahváčem a promluvil.

„Nazdar vy debilové tam nahoře, to zkoušíte podruhé? Se ten Ničitel hoven posledně nepoučil?“
(poznámka zapisovatele: protože ve vesmíru není nic slyšet, proběhl pozdrav formou titulků)

„No to se posral ten zmrdr jeden zsranej. To mě vopíchej do nosu, ale to si dělá zkurveně špatnou prdel,“ temně zahučel Matkopíchač, když dočetl Bláznův pozdrav. Postavil se, zaklonil hlavu a začal hrůzně řvát. Postupně se k němu přidávali ostatní, až nakonec řvali tak mocně, že se kovové kosti lodí otrásaly.

„Co to děláte, dementi?“ křičel nějakou chvíli z reproduktorů eunuch Ho.

„Sme nasraný,“ odpověděl temně Matkopíchač, když přestali temně řvát.

„Fajn, taky sem to čet a nevyserem se na to? Tahle parta je tvrdej voříšek a jestli by nebylo lepší připravit pořádný plán, sehnat spojence, uplatit zrádce. Prostě tak jak se to v normální realitě normálně dělá. Co vy na, Temný kokoti?“ pověděl Ho.

„Co ty nám mamrde budeš rozkazovat, máme hromadu zbraní a zkusíme zaútočit naprosto vším. Počkejte na rozkazy, rozumíte? Nechcete s náma vyjebat, že ne?“ mručel Matkopíchač, tón hlasu měl opravdu hrozivý a prst položený na spoušti.

„Mám vás všechny zaměřený, tak nic nezkoušejte,“ dodal ještě temně, než ukončil spojení.

„S těma dvěma budou v budoucnu asi ještě problémy. Nespouštějte z nich oči a prsty ze spouští. Teď se všichni připraví ke společné palbě. Vyzkoušíme nejdřív konvenčnější zbraně,“ vydal Matkopíchač rozkaz.

Uběhlo pár minut a všechny lodě flotily zmrtvýchvstalých byly připraveny k palbě.

„Vymrdejte s nima, hned teď!“ vydal další příkaz a k planetě zamířila mohutná salva všemožných střel.

„Šéfe, neuvěřitelná paráda,“ řekl Pong, když střely vybuchly a neodolal nutkání políbit Urghu.
„To teda je,“ souhlasil Blázen a musel uznat, že něco takového ještě v životě neviděl. Když exploze ustaly a silové pole mohlo zase zobrazovat pohyblivý obraz, představený pustil krátké video s nahými roztleskávačkami, které pily lahvé pivo a předváděly různá výsměšná gesta k ponížení nepřítele.

6. Zmrtvýchvstání

Matkopíchač otevřel oči. Ležel na kamenném loži v jeskyni osvětlené hořícími loučemi. U stolu spatřil několik malých a velkých sedících postav.

„Kde to doprdele sem?“ řekl trpasličím hlasem.

„Ááá, Mocný už je vzhůru,“ zvedla se velká postava.

„To seš ty Ničiteli světů?“ zeptal se Matkopíchač.

„Jo sem, ještě je tu se mnou Klaun, Vohnout, Šoustal, Pičín a Kokot. Zbytek sem ještě nenašel,“ odpověděl Ničitel.

„A kde to sem? Mám takovej divnej pocit, pokud si dobře pamatuju, že bych měl bejt mrtvej,“ prohlížel si tělo trpaslík.

„Velký Matkopíchači, však taky mrtvý sme,“ přišel Pičín.

„A kde teda sem?“ znovu se zeptala hlava Temného kolegia.

„No, to je takový složitější. Někdo by možná řekl, že jsme v pekle, ale pravdou je, že se nacházíme v paláci místního vládce Nergala, kterej má pěkně úchylnou starou,“ pomalu vysvětloval Pičín trpasličím hlasem.

„No a? S nima vyjebem a odejdem, ne?“

„Matkopíchači, to nebude tak jednoduchý,“ vstoupil do rozhovoru Vohnout.

„Co nebude tak jednoduchý?“ nechápal Matkopíchač.

„Protože si poslední, koho z nás ještě neměl, takže za chvíli pro tebe přijde,“ pokračoval Vohnout.

„No a? Co se stane?“

„Matkopíchači, budeš muset bejt hodně statečnej. My už to máme za sebou.“

„Vohnoute, co máte za sebou?“ rozčílil se Matkopíchač, ale v tu samou chvíli cvakl zámek a kdosi otevřel dveře.

Vstoupil hrůzostrašný muž s rudýma očima, šupinami pokrytým tělem a dvěma rohy na hlavě.

„Tak pojď, trpajzlíku. Já sem Nergal a je čas se blíž seznámit,“ řekl a nějaká záhadná síla zabránila Matkopíchačovi klást odpor.

„Všechno bude v pořádku,“ byla poslední slova, která slyšel, když odcházel doprovázen dvěma strážci v maskách kozla.

Přišli do velké haly bohatě zdobené v pekelném stylu, až srdce každého satanisty zaplesalo radostí. Sochy démonů stály podél stěn pomalovaných krvavými obrazy, vzduchem hýbaly větráky z kostí. Kamennou dlažbu pokrývaly krvavě rudé koberce a kůže všelijakých tvorů.

Nergal dovedl Matkopíchače k velkému loži s nebesy, ve kterém se lascivně rozvalovala nahá šupinatá démonka s velkýma kozama.

„Seznam se s mojí starou. Ereškigal je pěkně ujetá a má chuť, který nedokážu uspokojit.“

„Nergale, nešlo by zkusit nějakou oboustranně výhodnou smlouvu, ze který bych vyšel se zdravou prdelí a ty bys byl taky spokojenej?“ zkusil promluvit Matkopíchač.

„Nemáš mi co nabídnout, protože ta vaše partička kokotů byla docela vyhlášená, tak si chci s každým z vás pěkně užít. A to nepočítám, že je na cestě eunuch Ho, Zakázaný císař a celá jejich armáda. Tak co bys mi jako mohl nabídnout? Nežvaň, svlíkni se a skoč pěkně do postele. Tohle bude bolet,“ řekl temným hlasem Nergal a démonicky začal řvát. Ereškigal zasvítily oči a vrhla se po Matkopíchačovi. Následující dění skutečně nechtějte vidět.

Čůrák, Análník a Sráč byli mezitím chyceni a se zbytkem kolegů z Kolegia seděli u stolu. Probírali poslední novinky od úmrtí a snažili zklidnit myšlenky, protože ve vzduchu bylo cítit skutečně hutné napětí.

Najednou zarachotily dveře a dva strážní vhodili do místnosti zkrvaveného Matkopíchače.

„Ó mocný...,“ přiběhl pomoci Análník, ale strážci ho popadli a odvěkli pryč.

„Velký Matkopíchači, jste v pořádku?“ přiskočil Pičín.

„Vypadám snad v pořádku? To bylo strašný, ještě teď mě bolejí vnitřnosti. Snad nebudu chcát a srát krev dlouho.“

„Myslím, že se na to dá zvyknout,“ špitl Kokot.

„Já si na něco takového zvykat nechci, vždyť tohle je peklo a musíme se odsud nějak dostat. Máte už nějaký plán?“ řekl tak důrazně, jak jen to trpasličím hlasem šlo.

„No, my sme zatím...“ začali šeptat trpaslíci.

„Hovno vymysleli, je mi to jasný,“ zamručel Matkopíchač.

„Matkopíchači, jestli bych mohl, tak já jsem se trochu zamyslel,“ ozval se z koutu Ničitel světů.

„Když si přemýšlel naposledy, tak si všechno poslal a chcípnu,“ odsekl Matkopíchač, ale v duchu byl rád, že aspoň někdo má nápad.

„To je pravda, ale jsme tady s Klaunem nejdýl a máme už nějaký přehled o místních zvyklostech,“ řekl Ničitel.

„A co ste zjistili?“

„Veliký Matkopíchači...,“ začal Ničitel, „za prvý dokážeme otevřít dveře, protože Klaun má kus drátu. Za druhý se nacházíme ve fakt velkým areálu, kterej je plnej šílenejch překvapení na každým rohu. Po tom, co sem se tady objevil, jim trvalo necelej pozemskéj den, než mě chytili. Tady fakt nenajdem přítele.“

„Velmi blbý zprávy. A je nějaký *za třetí*?“ zeptal se Matkopíchač a toužebně očekával, že ano.

„No, bylo by tu jisté *za třetí*, ale není vůbec jistý, jak dopadne,“ opatrně pověděl Ničitel.

„O co by šlo?“ napjatě zamručel Matkopíchač a všichni netrpělivě naslouchali.

„Bylo by to hrozně jednoduchý. Stráže chodí na kontrolu zhruba každých dvacet minut, takže až projdou, vyháčkujem zámek a utečem.“

„A dál?“ ozval se nějaký hlas.

„Dál...? Dál poběžíme ze všech sil a uvidíme kam doběhnem, než nás zase chytanou,“ řekl suše Ničitel. Chvilí bylo ticho, než ho přerušil někdo z trpaslíků.

„To je dost blbej nápad.“

„Blbější sem neslyšel, my sme se měli vzdát Jednookýmu, když nám nabízel čestnou kapitulaci,“ promluvil nějaký rezignovaný hlas.

„Tak zmrdi, nechci slyšet žádný demotivující kecy, chci výkony. My sme kurva ještě furt koléégium,“ zakřičel trpasličím hlasem Matkopíchač a zvedl ruce.

„Ser na to, při naší velikosti a s našima hlasama vypadáme jak čůráci,“ zastavil ho pravděpodobně Vohnout.

„Dobře,“ zastavil Matkopíchač komíhání těla, „ale v příštím časovém okně zdrháme, ať se děje co se děje.“

Nastalo opět ticho, které přerušila hlídka procházející kolem dveří. Někdo z hlídačů držel v ruce nůž a táhl špičku po zdi.

„Teď nebo nikdy,“ zavelel Ničitel a Klaun přiskočil k dveřím, vytáhl z prdele drát a začal se hrabat v zámku. Netrvalo dlouho a mechanismus cvakl.

„Můžeme, vzduch je čistej,“ vyhlédl Klaun ze dveří. Vyšel ven a Ničitel s Kolegiem ho následovali. Chodba vyrubaná ve skále byla osvětlená hořícími loučemi, zdobená rudou barvou a vymalovaná mnohými krvavými výjevy. Mučení, smrt, démoni a neznámí bozi. Nic z toho nedávalo uprchlíkům smysl, ale beztak stejně neměli čas kochat se krásami a běželi, seč jim síly stačily.

Čas od času Klaun s Ničitelem zastavili a zkoumali cestu před sebou. Míjeli hodně dveří, hodně odboček a několik hal s několika postavami, které jim nevěnovaly pozornost.

„Stát,“ zavelel Ničitel.

„Co se děje?“ strchoval se Matkopíchač.

„Nic, cítím průvan. Když půjdeme proti větru, mohli bysme narazit na nějaký venkovní prostory. Někdo proti?“

„Ničiteli, nikdo, Veď nás dál,“ řekl trpasličí hlas.

„Je mi jasný, že ste na mě teďka všichni závislý. Je to docela fajn pocit, protože ste se mnou docela dlouho pěkně vymrdávali, šmejdi trpasličí,“ ulevil si Ničitel a nikdo neodpověděl.

„Fajn, to sem si myslel, kokoti,“ zachechtal se opravdu temným hlasem.

„Je divný, že sme ještě nikoho nepotkali,“ opatrně špitl Análník.

„Divný to je, ale jsme venku a samota právě skončila,“ promluvil Klaun, když vylezli do rozlehlého rudého prostoru, který vypadal jako Mars před kolonizací s přidávanými ohni a draky létajícími po krvavém nebi.

„Kde to sme?“ vynořila se skupina trpaslíků z tunelu a s vyděšeným výrazem v očích pozorovali místo, kde se ocitli.

„Je jedno kde sme, ale támhle někdo je, jde k nám a není sám,“ ukázal rukou Klaun.

Když neznámá trojice přišla blíž, bylo rozpoznatelné, že se jedná o asiata doprovázeného dvěma okřídlenými démony. Ti jakmile spatřili uprchlíky zařvali, odlepili od země a letěli směrem k nim.

„Nechte je bejt, mě musíte poslouchat, k noze!“ zakřičel asiata a zrůdy sebou na místě trhly.

„No táák, ke mně zmrdi,“ zopakoval příkaz, dokud se okřídlenec nevrátili.

„Já sem Hong a nebojte se jich, dokud sem s váma, nemůžou nic dělat. Podle toho jak vypadáte, bych řek, že nejste zdejší a právě ste utekli z nějaký cely.“

„Já jsem Ničitel a máš pravdu. Co chceš dělat, zabiješ nás?“

„Proč bych vás zabíjel, já sem tady právem za všechny zvrhlosti, který sem v životě spáchal. Akorát ti idioti na mě nemůžou, protože sem se obětoval a dobrovolně umřel za přítele. Maj tu nějaký divnej zákon, že výjimky jako sem já, prostě musej poslouchat. Prej sem první asi po pěti tisících letech.“

„Nergal bude nasranej,“ temně řekl jeden démon.

„Nergal mi může políbit prdel. Musí poslouchat jako každej jinej z vás. Jedinej způsob, jak se mě zbavit, je poslat mě zpátky mezi živý.“

„Ale to my nemůžeme,“ řekl temně druhý démon.

„Já vím, vrátit mě může jenom Hydra, to už dávno vím,“ pověděl Hong.

„Víš, jak se odsud dostat a můžeme jít s tebou?“ skočil do děje bystře Matkopíchač.

„Jo, vím jak se odsud dostat, to u nás ví každý malý dítě, kastrát, nekastrát. Jestli chcete jít se mnou, tak pojd'te.“

„Nergal bude fakt nasranej,“ řekl zase první démon.

„Sem říkal, že mi může políbit prdel, von to ví. Klidně zmizte kam chcete, už vás nepotřebuju. Mám lepší společnost,“ odpověděl Hong a obě zrůdy odletěly.

„Tak můžeme pokračovat, ještě máme před sebou pěknou štreku. Chlast asi náhodou nemáte?“ zeptal se Hong, ale předem už tušil, jaká bude odpověď.

Eunuch Ho byl zrovna na cestě do jeskyně z obhlídky kamenného okolí, když se císař probral z mrákot.

„Jak vám je Vaše velectěné veličenstvo?“ zeptal se.

„Bolí mě hlava. Kde to sem?“ odpověděl Zakázaný císař.

„Veličenstvo, v pekle. Musíme najít Hydru, jestli se chceme vrátit zpět.“

„Ho, to mě taháš za koule. Chceš říct, že staré pověsti nelhaly a peklo fakt existuje?“ nechápal císař.

„Veličenstvo, nelhaly. Ten, kdo je sepsal, tu musel být. Až vám bude líp, vyrazíme na cestu podle stop ze starých bájí.“

„A Ho? Co kouzla? Já si žádný ze školy už nepomatuju, nikdy jsem těm báhorkám nevěřil,“ řekl vyděšeně císař.

„Císaři, ničeho se nebojte, několik jsem jich oprášil a našťestí fungují. Pokud nás nenapadne někdo příliš silný, tak máme nějaký šance Hydru najít.“

„Ty můj věrný eunuchu, co já bych si bez tebe počal. Dám se do kupy a zkusíme štěstí,“ vzdychl císař a byl až podezřele upřímný.

Hong si toho povšiml a nic neříkal, protože by to ničemu nepomohlo.

Po nějaké době Zakázaný císař usoudil, že je připraven vyrazit na pouť za Hydrou.

„Můj císaři, než vyrazíme, tak vám připomenu, že tady už zemřít nemůžeme. Každopádně můžeme pořád skončit v jednom z kotlů s vařícím olejem a to nechceme oba dva.“

„Můj milý Ho, takhle v prdeli sem ještě nikdy v životě nebyl,“ sklesle řekl bývalý vládce nyní již vyhlazené říše.

„Veličenstvo, jsme mrtví, víc v hajzlu už být fakt nemůžeme. Pojdme hledat tu zatracenou Hydru,“ uzavřel Ho diskusi a otevřel malou knížku kouzel.

„Hmmlm hmllllmmhml hlmhmmmmhml hmhm hmmlmmllmmmmmm mlhm hmhmlmhm hmmlmmmlmm,“ mumlal nesrozumitelnou řečí a v blízkém okolí začala stoupat vzhůru barevná clona.

Zakázaný císař mlčel a usilovně vzpomínal na léta za školními škamny, kdy mu soukromý učitel vyprávěl o starých bájích a předváděl základní obranná kouzla proti démonům. Jenže jedinou vzpomínkou, kterou dokázal vyhrabat z hlubin paměti, byl krátký obraz, kterak nasraně mlátí svého učitele koňským bičíkem, protože se nudil a kantor ho sral.

Eunuch Ho dokončil čarování a požádal císaře, aby k němu vstoupil pod ochranný magický štít.

„Létající kamení to asi nezastaví, ale místní obyvatelstvo by mohlo,“ řekl Ho, vzal císaře za ruku a vedl ho ven.

Vylezli z jeskyně a rozhlíželi po rudo-oranžové mrtvé krajině s hořícími ohni, démonickými stavbami a okřídlenými zrůdami na obloze.

„Musíme jít rychle, dokud o nás nevědí. Teď přijde vhod trénink ve vytrvalostním běhu,“ otočil se Ho k císaři, který nahodil takový prazvláštní výraz.

„Aha, je mi to jasný, vy jste běh šidil a někam se zašival,“ došlo eunuchovi rychle, „půjdem tedy, jak nejrychleji budem schopný.“

Jejich putování bylo nudné, císař si jej krátil počítáním ušlých kroků a eunuch listoval knihou s kouzly, aby osvěžil magická zaříkadla. Ušli takhle několik kilometrů, než jejich přítomnost nešla pozornosti poletujících démonů. Nastal čas vyzkoušet zaklínadla.

„Hmllhmmmm hmmlmmhml,“ zvedl Ho ruce a vypustil světelnou kouli, která srazila z nebe dvě útočící kreatury, jenž hořící pekelným plamenem padly k zemi.

„Pěkně zasah,“ pochválil ho císař a byl rád, že je zatím v bezpečí.

„Žejo, veličenstvo. Tohle jednoduchý kouzlo byste mohl zvládnout sám. Zvedněte schválně ruce a opakujte po mě. Hmllhmmmm hmmlmmhml,“

„Ho, to nedám.“

„Můj pane, zkuste to. Hmllhmmmm hmmlmmhml,“

„Humllhuuummm hmmlmmhmluum,“ opakoval císař a z rukou mu vyletělo hovno.

„Pro začátek to docela ušlo,“ usmál se Ho, protože pochopil, že tudy cesta vzdělání fakt nepovede a veškerá obrana tudíž zůstane na jeho bedrech.

Klid netrval dlouho, než byl přerušen dalším útokem. Peklem se informace o eunuchově a císařově přítomnosti šířila rychlostí blesku a kdekdo je chtěl dostat do kotle. Démoni útočili z nebe, ze země i z podzemí.

Ho vydával mnoho energie, aby zůstali v bezpečí a čím víc vynaložil magie, tím víc démonů přibývalo. V takovém napětí došel s císařem až k nějakým stavbám, před kterými bylo celkem rušno.

„Můj pane, támhle je nějaká skupina trpaslíků a lidí a vidím jednu známou postavu. Ne, to není možný...“, zakroužil hlavou Ho.

„Kdo to je?“ nechápal císař a snažil se zaostřit zrak.

„To není možný,“ kroutil hlavou a přidal do kroku.

„Hele támhle zase někdo je. Dneska je tady pěkně živo,“ ukázal Matkopíchač rukou ke dvěma postavám v mlžném barevném oparu.

„Kdo to je?“ zeptal se nějaký trpasličí hlas.

„To se mi snad zdá,“ potichu řekl Hong a zalezl do pozadí za Ničitele světů a Klauna.

„Mé jméno jest Ho a jsem vrchním správcem Zakázané říše a sloužím Zakázanému císaři,“ představil se Ho, když stáli několik metrů od sebe.

„Já jsem Matkopíchač a tohle je můj Temný kolegium. Kde jste se tu vzali?“

„Jsme stejně jako vy mrtvi a musíme odsud zdrhnout, protože nechceme skončit v kotli s vařícím olejem nebo někde démonům leštit koule. Ale támhleten, kterej se schovává vzadu, je mi nějakej povědomej,“ řekl Ho a kouzlem rovnou sundal dalšího dotěrně dolézajícího démona.

„Hongu vylez, tihle dva vypadaj, jakože jsou z tvýho kraje,“ řekl Matkopíchač a naznačil Ničiteli, že má poodstoupit.

„Zrádce Hong, já tě zabiju!“ vykřikl císař a skočil Hongovi po krku. Ten rychle poodstoupil a nahodil hodně překvapený výraz.

„Pojď zpátky, nechci, aby nás ti létající bastardi zabili!“ křičel Matkopíchač a s děsem v očích pozoroval nalétávající demony.

„Můj pane, pojd'te ke mně,“ křičel Ho a měl co dělat, aby kouzly zabíjel útočníky a ještě ochránil trpaslíky.

„Vy se kurva znáte?“ vylezl Matkopíchač Ničiteli na rameno, aby se mohl Hoovi podívat do očí.

„Jasně že jo, ten zrádce nás zradil a prodal tomu zasranýmu Kapitánovi Bláznovi,“ rozčileně řekl císař.

„Moment?! Slyšel sem dobře jméno Kapitána Blázna?“ zvedl Matkopíchač trpasličí obočí a v kolegiu to zašumělo.

„Jo, musíme se vrátit a zabít ho. Mám s ním hromadu nevyřízených účtů a hlavně mi vyhladil stovky let piplanou říši,“ šerموval císař nasraně rukama.

„Táák moment!! Vy máte nevyřízenej účet s tím vyhuleným zasrancem Bláznem??? Von a Jednookej nám pěkně zatopil a kvůli nim sme chcípili,“ vyjekl trpasličím hlasem Matkopíchač a v duchu byl velmi nadšený z náhody, kterou mu život, nebo život jak se to vezme, přihrál do cesty.

„Jo máme,“ souhlasil císař, „a támhleten zmrđ mu pomohl. Hongu, ty svině, nezdrhej!“

Hongovi rychle došlo, že tahle parta není jeho parta. Doteklo mu, že jestli se těmhle šmejdům podaří dostat ven, tak je Kapitán Blázen v nebezpečí a nastal tedy nejlepší okamžik, kdy může dokázat stoprocentní věrnost.

„Co může být větší důkaz věrnosti, než návrat ze světa mrtvých?“ s upřímnou myšlenkou opustil císaře i kolegium a zmizel v prachu.

„Tak moment. Tohle je posraná situace, protože ten týpek nás chránil před pekelnějma mukama,“ prohodil opatrně Vohnout.

„Musíme ho pronásledovat, jinak nám uteče,“ nasraně řekl Matkopíchač.

„Nechápu proč na něj neútočí. My to budem mít těžší, ale vím kam jde,“ odpověděl Ho a všema možnýma silama se snažil ochránit celou skupinu.

„Prej se ten debil obětoval pro přítele,“ špitl Análník.

„To by mohl bejt ten důvod. Ani peklo není zvědavý na vrahy, kteří nakonec zcela nezištně položí život kvůli nějaký dobrotivý hovadině. Teď se zkuste držet pokud možno pohromadě, protože

nemám moc velkéj magicko-ochrannej dosah,“ přísně řekl Ho a v duchu doufal, že tuhle situaci zvládne.

Mezitím Nergal a jeho ujetá partnerka v rudé ložnici týrali sexuální otroky.

„Ty můj božský čumáčku, co uděláme s těma dementama, kteří nám tu zdivočele pobíhají?“ zeptala se Ereškigal.

„Milášku, Honga necháme jít, protože tomu debilovi fakt sloužit nechci a ten zbytek,“ zamyslel se Nergal, „zbytek trochu potrápíme, ale necháme je taky nakonec odejít, protože tenhle příběh má před sebou ještě několik kapitol a nakonec se beztak všichni vrátí. Trpaslíci budou pěkně nasraný, hodím je do našeho největšího kotle, aby si pořádně zaplavali,“ zachechtal se Nergal a vrazil pařát do oka jednoho otroka.

„Broučku, ty si tak božsky geniální,“ podráždila mu ego Ereškigal a zlomila dalšímu otrokovi několik kostí.

„Já vím, proto jsem taky s tebou,“ zalichotil Nergal partnerce a pyšně ukázal připravený tvrdý rudý úd se zpětnými háčky.

Hong běžel maratónským stylem a před očima viděl starodávnou mapu ze školní učebnice. Démoni mu dávali pokoj, takže měl čas se konečně i pokochat pekelnými krásami. Občas zalitoval, že nemá kameru nebo aspoň fotografický aparát, protože fotky by mohl úspěšně prodat. Obzor pokrytý gigantickými kotli, pod kterými hořely celé stromy přikládané demony, z nichž vycházel kouř a příšerný řev byl opravdu fascinující. Trochu zalitoval, že s ním nemůže Kapitán Blázen být a tu nádheru taky vidět, ale pak si uvědomil, že by byl v pekle v nebezpečí.

Pokračoval ohnivou krajinou, prošel spáleným parkem, minul hořící jezera s uvězněnými dušemi náboženských pomatenců, až došel k velkému kamennému valu s železnými vraty.

„Tak jsem tady,“ zaklepal mohutným klepadlem, kterému mu pohladilo prsty a otevřel.

Vstoupil do zahrady mrtvých.

Šel po chodníku z lidských kostí, míjel kostěné stromy, kostěné keře či kostěné lavičky. V této zahradě bylo vše zhotovené z lidských kostí a sám Hong byl udivený, kolik různých využití mohou mít obyčejná žebra.

Cesta dlážděná páteřními obratli ho dovedla ke kostěnému domu s kostěným nápisem „Hydra“.

Zatáhl za zvonek, ozvalo se rachocení kostí a kdosi otevřel dveře. Vykoukla dračí hlava a promluvila.

„Konečně jsi dorazil, očekávala jsem tě a vím, že nebudeš dnes jediný.“

„Zdravím vás krásná paní, myslíte, že byste mi mohla věnovat několik vteřin svého života?“

„Hongu, skutečně myslíš, že jsem krásná?“ zeptala se dračí hlava.

„Rozhodně, velectěná dámo,“ odpověděl s úsměvem Hong.

„Něco takového jsem už dlouho neslyšela. Pojd' tedy dál, zrovna jsem udělala odpolední čaj,“ řekla Hydra a otevřela dveře. Stála před Hongem v celé své kráse hadího těla a sedmi dračích hlav.

„Legendy nelhaly, ba dokonce část pravdy zatajily. Jste úžasná,“ řekl Hong bez mrknutí oka a nepřestával s úsměvem.

Hydra dovedla Honga do čajového salonku a ukázala na pohodlné sofa, do kterého se mohl uvelebit. Nachystala čajové šálky a přinesla vonící čaj.

„Je ti jasný, že ke mně nemusíš být slušný? Stejně jako ostatní bych tě musela na slovo poslouchat,“ řekla jen tak mimoděk.

„Já vím, ale znám vás ze starých bájí a od malička sem věděl, že kdybych měl příležitost, tak bych se s vámi hrozně rád setkal,“ řekl Hong a ochutnal čaj.

„Je výborný mimochodem.“

„Někoho, jako jsi ty, jsem ještě nepotkala,“ pověděla Hydra a usadila se do druhého sofa. Hong nalil čaj a pozoroval sedm hlav.

„Se mezi sebou nehádají?“ promluvil.

„Někdy jo,“ odpověděla jedna z hlav, ale smály se všechny.

Pili čaj a hovořili o obyčejných věcech. I taková Hydra může mít emoce a Honga opravdu zajímalo, co se skrývá po maskou příšery.

„Milá Hydro, skutečně se s tebou dobře povídá, protože potkat někoho s takovými širokými znalostmi prastarých bájí a pověstí je skutečná radost. Pověz mi prosím, co vlastně proti tobě všichni mají, že se tě straní ve světě živých i mrtvých?“ nalil Hong další čaj.

„Drahý příteli, znáš moji neblahou pověst a mnozí si o mě myslí, že jsem pěkně žlučovitá mrcha,“ odpověděla.

„Herkules něco ve svých pamětech vzpomínal,“ řekl Hong a doufal, že nepřestřelil, protože zrovna na tohoto chlapa měla solidní pifku.

„Aahmm,“ zamručely hlavy a tři z nich začaly nepříjemně syčet. Hongovi vyrašilo na čele několik krupějí potu a ruku s šálkem čaje zastavil v polovině cesty k ústům.

„Já jsem ty jeho cancy četla,“ promluvila prostřední hlava, „ale zrovna tenhle člověk mě sere ještě teď. Sepsal jenom svůj úhel pohledu a naprosto vynechal tři měsíce nádherný romantiky v bažinách u Argoliky. Víš ty, co dokáže sedm nadržovaných hlav?“

„Ehm, netuším?“ špitl Hong a znásobil počet kapek na svém čele, protože ho napadly jenom samý hustý představy.

„Hahahahaaah,“ rozesmály se hlavy Hydry, „nemusíš se bát, nejseš můj typ a vím, že si užiju s těma po tobě.“

Hongovi se hodně ulevilo a rozklepanou rukou dopravil šálek čaje k ústům.

„Je tady ale jedna otázka, na kterou musím znát odpověď. Ve starých spisech je psáno, že abys mrtvého poutníka pustila do světa živých, musí tě uspokojovat dokud ho nepropustíš,“ řekl opatrně. Hlavy na něj zaměřily pohled a dlouze ho prohlížely.

„A chtěl bys?“ řekly společně.

„Ehm, nejsi úplně můj typ a vážím si přátelství, které jsme myslím navázali, ale kdyby to bylo nutné...“

„Drahý Hongu, nutné to nebude, pustím tě do světa živých i bez toho. Vlastně to šukání není nutné, ale když už poutníci chtějí projít, tak ať to nemají tak snadný. A v druhý řadě si je takhle otestuju, protože návrat mezi živý není pro citlivky a ne všichni mají tolik vůle, aby na druhé straně přežili delší dobu. Všichni se vrátí a než aby se vrátili brzo a zas tu prudili, tak je lepší slabochy odfiltrovat,“ usmály se hlavy.

„I já se vrátím?“

„Ty ne, ale ještě jednou se uvidíme,“ řekla Hydra a rozlila do šálků poslední čaj z konvičky.

„Musím se přiznat, že takový poklidný večírek bez drog a alkoholu jsem dlouho nezažil.“

„Zde není jiná možnost, tohle peklo dělá skutečným peklem právě nedostatek jakýchkoliv jedů, kromě čaje. Už je to pár stovek let, kdy sem musela krátce mezi živý a měla sem příležitost dát každý hlavě brko do huby,“ přivřela Hydra oči a krátce zavzpomínala.

„Jestli se kotě uvidíme, tak zrovna tohle bude ten poslední problém, kterej by tě trápil. Naplánuj si dlouhou dovolenou,“ rozesmál se Hong a vypil zbytek čaje.

„Beru tě za slovo, brouku,“ dopila svůj nápoj Hydra a oči všech hlav svítily radostí.

„Je čas,“ řekla, odložila šálek a povstala.

„Pojď za mnou.“

Vedla Honga dlouhou chodbou a když míjeli hlavní vchod, byl slyšet křik a bušení do dveří.

„Už se jim nic nestane, ale nechám je ještě chvíli vydusit. Není kam spěchat a mám pocit, že bys byl rád, kdybych je trochu pozdržela,“ řekla s úsměvem jedna z hlav.

„Máš správný pocit, potřeboval bych náskok, abych mohl varovat přítele Kapitána Blázna.“

„Ty ho znáš? Vyvraždění Zakázaný říše nám dodalo do pekla spoustu pracovní síly a přísad do kotlů,“ podivily se hlavy.

„Jasně, že jo,“ řekl nadšeně Hong.

„Zkusím tě poslat co nejbliž Galaxie a slovuťnému Bláznovi pověz, že ty šašky za dveřma nechám vstoupit do života u Majáku na konci vesmíru. On bude vědět, co to znamená. A sme tady,“ zastavila Hydra u prostých dřevěných dveří.

„Co bude dál?“ zeptal se Hong.

„Otevřu a vstoupíš,“ odpověděla, otočila klíčem a nechala Honga vzít za kliku. Dveře vedly do černočerné tmy.

„Tak už běž,“ postrčila ho trochu, Hong zavrával a padl do temnoty.

„Tak to by bylo, sranda skončila, teď přichází pravá legrace,“ usmály se hlavy a Hydra šla pro další poutníky.

Na verandě z kostí stálo několik trpaslíků a několik lidských postav.

„My jsme Temný kolegium a potřebujem zpátky mezi živý,“ řekl Matkopíčač.

„Já jsem Hydra a to říkají všichni, jenž zastaví u mého kostěného prahu,“ odpověděla Hydra.

„Pomůžeš nám?“

„Můžeme si o tom popovídat u čaje.“

„To bysme mohli, sme všichni strašně unavený,“ pověděl trpaslík s jistou úlevou v hlasu.

„Pojďte dál,“ pozvala je Hydra do svého domu a naprosto přehlížela, že jsou z ní všichni dost vyděšení.

„Máš nějakou chlást?“ zeptal se kdosi z trpaslíků.

„Kdybych měla chlást, tak tohle peklo by nebylo peklem. Mám jenom čaj.“

„Usaďte se do pohovek a křesílek, jdu pro samovar. Je nás hodně a musíme vypít hodně čaje, než se rozhodnu, jaký bude váš další osud,“ řekla hostitelka a odběhla.

„Bude v pohodě, nevypadá příliš, že by historky o její žlučovitosti byly pravdivý,“ pověděl Ho a posadil se do pohodlného sofa.

Ničitel i Klaun zabrali pohodlná křesla a Temné kolegium zabralo pohovku.

„Vy malí šmejdi, ste si mohli aspoň sundat boty,“ řekla jedna z hlav, když se Hydra vrátila.

„Neprožívej to tak, beztak si ráda, že máš návštěvu,“ řekl jedovatě Análník.

„Dneska už ste druhý a počítám, že se zdržíte,“ suše konstatovala a zapalovala samovar.

„My docela spěcháme,“ ozval se Matkopíčač.

„Není kam spěchat, svět živých vám neuteče a musíme si nejdřív popovídat.“

„A o čem chceš žvanit, ty nádhero?“ odsekl Vohnout.

„O všem možným, o mých citech, láskách a emocích,“ zaměřily hlavy pohled po trpaslíkovi.

„Ses posrala, ne? To nemáš jiný téma?“ zamručel Ničitel, kterému čaj příliš nevoněl.

„Mám, ale právě jste propásli příležitost projít mezi živé civilizovaně jako normální poutníci,“ řekla jedna hlava.

„Na to my ti serem, víš co všechno máme na svědomí?“ pokračoval Ničitel a trpaslíci Temného kolegia přikyvovali hlavami.

„To teda nevím, ale všechno mi můžete povědět pěkně od začátku,“ řekla prostřední hlava Hydry a zbylé vydaly bolestivý řev. Pohovky s křesly změnilly tvar v kostěné mučící nástroje, ze kterých vystoupila žebra, jenž zajela hluboko do těl právě zajatých.

„Ty svině, cos nám to provedla?!“ vyjekl bolestí Matkopíčač a skučení znělo ze všech stran.

„Nic nestandardního, nejdříve mi něco řeknete o sobě a potom si užijeme slasti,“ řekla Hydra a ze skříně začala vyndavat rozmanité nástroje a podivné sexuální pomůcky zhotovené z lidských kostí.

„O tomhle nikdo nikdy nepsal! To je nefér!“ křičel Šoustal a snažil se vymanit ze zajetí. Čím víc však sebou škubal, tím hlouběji mu kosti zajížděly do těla.

„Kdo by se chlubil tím, že měl sex s Hydrou. Je to víc než fér,“ odpověděla nevrle a zarazila nějakou tyč do Klaunova análu.

„Týýý...“ zařval, ale Hydra mu vrazila roubík do úst.

„Buďte zticha a někdo začněte vyprávět, co jste vlastně za partu dementů,“ nalila čaj a spokojeně se usadila do svého křesílka.

„My sme Temný kolegium. Konkrétně já sem Matkopíchač, tohle je Čůrák, tohle Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Kokot a ten vzadu je Sráč. Tohle je Ničitel s Klaunem a támhlety dva debily známe jenom krátce, protože se k nám připojili až tady,“ začal povídat Matkopíchač.

„Moment,“ skočil mu do řeči Ho, „já a můj pán nejsme debilové, vždyť sme vás sem bezpečně dovedli.“

„Já vím, ale neskákej mi do řeči, když mluvím.“

„Vy nepatříte k sobě? Tak to si poslechnu dvoje vyprávění, tak začni trpaslíku povídat,“ usrkly hlavy ze šálků čaj a jedna olízla Klaunovo čelo.

„No, my sme se...“ začal s povídáním zpocený Matkopíchač a snažil sebou příliš neházet, aby se vyhnul bolesti.

Uběhl bůhvíjaký čas, ale vyprávění konečně skončil eunuch Ho.

„Strašně dlouhý a únavný, to si to nemohl zkrátit?“ mružel znavený Matkopíchač a sjížděl očima kolegium, které už bylo napůl v mrákotách.

„Já jsem se docela bavila. Jste opravdu docela krutí zmrdi a teď vás za odměnu čeká potěšení. Jistě jste si všimli, že sem si během vašich keců pěkně nahonila frndu a teď přijde čas ji pořádně potěšit. Budu vás brát postupně, ale nakonec se pěkně všichni sejdem v jednom loži,“ spustila pekelný smích, dokončila čištění zkrvavených dráždidel a vytáhla rovnou tři trpaslíky, které odvedla do vedlejší místnosti.

Rudě zdobená ložnice plná mučících nástrojů vyděsila trojici sexuálních otroků tak, že se posrali krvavým hovnem.

„Tady u nás má výraz ‚srát krev‘ vskutku realistický nádech, že?“ usmálo se několik hlav a zbylé věnovaly pozornost přípravě mučidel.

Zajatci v kostěných pastech podle řevu poznali, že vedle začaly sexuální hrátky. Hydra nelhala a velmi brzo zapojila do zábavy zbytek poutníků.

Orgie, jaké nastaly, dějiny pekla a dalších podsvětí dlouho nezažily. Dorazil i Nergal s partnerkou, takže krev tekla proudem.

Krví pokrytá a nekončícími orgasmy zmučená těla trpaslíků byla pekelnými hračkami pekelných úchylů s pekelně úchylnými chutěmi. Mozky v hlavách sexuálně úchylně mučených obětí přestaly produkovat myšlenky hned několik sekund po začátku, takže není o čem psát.

Popisovat proudy krve tryskající z těl, jenž nemohla zemřít a jen se kroutila ďábelskou bolestí, taky nemá příliš smysl. Kdyby svět živých poznal, čeho všeho se lze v pekle dočkat, nastala by nepředstavitelná neřešitelná panika a proto všichni, kteří prošli domem Hydry, raději o některých detailech pomlčeli.

Všechno má však svůj konec a i tyto orgie skončily.

„Jak se vám to se mnou líbilo?“ smála se Hydra, ale nikdo neodpověděl. Trvalo ještě nějakou dobu, než se Temné kolegium s lidskými průvodci dalo dohromady aspoň tak, aby byli schopní mluvit a kulhavě chodit.

„Když jsme ti takhle posloužili, mohla bys mě splnit jedno přání?“ zeptal se Matkopíchač chraplavým hlasem.

„Co bys rád?“ řekla Hydra v dobrém rozmaru.

„Vrať nás s celou císařovou armádou a dej nám nějaký pěkný kostěný loď.“

„To sou docela drsný požadavky. Nemyslíš, že toho chceš nějak hodně?“ hodila přísné pohledy po Matkopíchači, ale v hlavě už věděla, že mu vyhoví. Domluvila se totiž během orgií s Nergalem, že by mohli zase po pár tisících letech přinést mezi živé pořádnou apokalyptickou událost, o který se bude mluvit ještě pekelně hodně dlouho.

„Nemyslím,“ řekl trpaslík a dlouze se díval do dračích očí.

„No dobře, když chcete, tak to máte mít,“ pověděla Hydra, dopila čaj a vstala z pohovky.

„Je čas jít.“

„Konečně,“ zamručel Ničitel a nepřestával si hladit prdel.

Tma zmizela a Matkopíchač otevřel oči. Byl v nějaké lodi vyzdobené kostmi a výhledem před sebou spatřil hvězdnou oblohu.

„Mocný Matkopíchači, jste vzhůru?“ uslyšel známý hlas.

„Vohnoute, vypadá to že jo, sme živý?“ zeptal se Matkopíchač.

„Asi jo, zkusím zjistit kde jsme a kolik nás je,“ odpověděl Vohnout a odešel k přístrojům.

„Strašný, to bylo strašný. Vážení, už ste tady všichni?“ zamručel Matkopíchač.

„Vy moji temní buzeranti, teď vám řeknu dvě zatraceně důležité věci. Za prvý se nikdo nikdy nedozví, čím sme museli projít, abysme se vrátili zpátky mezi živý. To znamená, že nikdo ani necekne a ani nenapiše řádku ve svých pamětech. Za druhý, běžte někdo sehnat černý plátno a nějaký tyče, ať si zase poskládáme temný hábity. Tady se nám nikdo smát nebude, my smééé Tééémmnýýý kóóóléééégiuúúúúm,“ zvedl trpaslík ruce a začal sebou točit kolem dokola. Ostatní členové se opatrně přidávali, protože nikdo z nich nechtěl příliš riskovat brzký návrat do království smrti.

„Mocný Matkopíchači, nesu hábity a naše armáda je fakt veliká. Hydra nelhala. Každopádně máme problém. Chlast nemá ani ten císařskej kokot bez koulí a navíc máme málo jídla. Dovolte, abych představil naši osobní gardu,“ přišel Vohnout, za ním rachotila jednotka kostlivců a někteří nesli balíky s tyčemi a černou látkou.

„Výborně, je čas se převléknout a začít fungovat podle zaznamenaníhodných pravidel. Nyní začínají naše nové dějiny, který si budete pamatovat. Odcházím přemýšlet do kajuty a až se vrátím, stráže budou po celé lodi a armáda věrných zmrtvýchvstalých připravená zabíjet a vraždit,“ řekl Matkopíchač a za sebou táhl tyče zabalené v černém plátně.

Přeskočíme nějaký čas, během kterého se Matkopíchač vrátil do velitelského centra již bezpečně schován v konstrukci temného hábitu, kde s maximální spokojeností vyzkoušel zatemňovač hlasu a vstoupíme do děje právě v okamžiku, kdy Kapitán Blázen pozdravil obléhatele.

Matkopíchač přestal řvát a pozoroval stovky letících atomovek.

„Další!“ temně vykřikl rozkaz, když viděl, že první salva byla neúspěšná.

V podstatě uběhl nějaký pátek, než Ničitel nabral odvalu pro přiblížení k zuřícímu Matkopíchači.

„Temný veliteli, měli bychom se na to vysrat. Dole pařej a nám se tlemí do ksichtu. Já to znám, se mnou takhle už jednou Muskové vyjebali. Mocný Matkopíchači, budem jim akorát dělat ohňostroj a vylejtváme tak zbytečně zásoby střeliva,“ opatrně promluvil.

Neúspěchy zpruzený temný vůdce cosi zamručel a Ničitel pochopil, že ještě nepřišel ten správný čas.

„Vážení, musíme ho ještě nechat, než mu samotnému dojde, že tohle fakt nemá smysl. Jdeme navštívit eunucha a císaře,“ řekl zbytku kolegia.

„Můj císaři, už docela dlouho žerem nějaký divný sračky a pijem recyklovaný chcanky. Měli bysme něco udělat,“ řekl eunuch Ho, když seděli s Ničitelem a Temnými v zasedačce.

„My s ním nepohnem a když to takhle půjde dál, přijdem o všechno střelivo a hovno vypleníme,“ promluvil Análník.

„Pánové, to fakt není můj problém, že si nedokážete zpracovat svýho vůdce, ale já odsud musím brzo vypadnout, jestli nechci zhebnout. Mě je u prdele, co vás drží při životě, ale já mám kurva hlad a chuť na pivo. Jestli si to nevyřešíte do 48 hodin, tak na vás serem a mizíme, rozumíte?“ pověděl zpruzený císař.

„Můj císaři, takhle jsem vás dlouho neviděl,“ šokovaně řekl Ho.

„Jo, protože začínám bejt nasranej. Teď mi nalij ty přečištěný chcanky a vyved' ty dementy. Nechci se na ně dívat,“ zvedl se císař ze židle a ukončil krátkou schůzku.

„Můj pane, dáme jim ještě týden a pak se na ně vyserem,“ řekl Ho, když hosté odešli.

„Jsou to hrozný kokoti, ale zkusíme dodržet dohodu. Kdyžtak vezmeme armádu a někam se zašijem, dokud se situace neuklidní,“ odpověděl císař.

„Můj císaři a budeme mít klid vymyslet plán, jak se pomstít Bláznovi a hlavně Pongovi.“

„Jo Ho, ten zmrď mě fakt sere, ale teď ho fakt z nory nevykouříme. S Temnejma bude jeden zásadní problém. Jsou tak plný sebevědomí, až je to jednou znovu zabije.“

„Císaři, naprosto s vámi souhlasím, je vidět, že máte koule. Nyní mě omluvte, půjdu srovnat armádu, trochu nám divočeť a potřebovali by chlapani upustit stres,“ uklonil se Ho a odešel.

Zakázaný císař se podrbal mezi nohama a přešel k velkému výhledu do volného prostoru. Pozoroval flotilu Temného kolegia a několik svých lodí, kterak ostřelují dokonale opevněnou a tudíž zcela nedobytnou planetu.

„Ničiteli, tohle šílenství musíme zastavit. Jsme venku pár tejdů a nikam sme se nepohnuli. Potřebujem kurevsky plán,“ povídal Klaun, když s Ničitelem pozorovali planetu, na které zrovna promítali videa z vyhlazování Zakázané říše, které postahoval Klement z galaktické datové sítě.

„Klaune, to musíme. Už mě začínají tyhle provokace docela srát,“ řekl Ničitel, otočil se a spěšně odešel.

„Helejte, Temní dementi, ste tady všichni?“ vtrhl Ničitel do velínu.

„Co si to...?“ obořil se Šoustal.

„Drž hubu, Mrdale, chci mluvit s Matkopíchačem,“ odstrčil ho.

„Ničiteli, takhle to nejde,“ vstoupil mu do cesty Sráč.

„Ty mě taky nesor, Matkopíchač mě musí vyslechnout a vy dementi určitě už máte taky chuť na pivo a pořádnou čaru perníku,“ zakřičel Ničitel, až se Sráč lekl a málem vypadl z hábitu.

„Matkopíchači! Matkopíchači, ty debile, poslouchej mě,“ přišel až k trůnu, kde velmi rozčilený Matkopíchač vydával jeden rozkaz k palbě za druhým. Zbylí členové Temného kolegia byli rozmístěni v bezpečné vzdálenosti od svého vůdce a očekávali zuřivě temný vztek.

„Matkopíchači,“ zatrásl Ničitel sedící černou postavou a na chvíli měl pocit, že v temné hlubině obličeje zahlédl náznak šíleného zoufalství.

„Matkopíchači, musíme odsud vypadnout a sehnat nějaký chlast s drogama. Armáda se bouří a ten posranej kastrát chce i s císařem zmizet. Tohle ostřelování nemá smysl,“ nepřestával Ničitel vůdce kolegia držet za ramena a velmi důrazně hovořil do míst, kde by normálně byl obličej. Hlavou mu běžela myšlenka o tom, jestli přesně tohle neznamená výraz „*hučet do černý díry*“. Hábit se však pohnul.

„Ničiteli, neřvi kurva na mě. Už mi to taky pomalu dochází, ale já sem na Blázna tak zasraně nasranej a fakt mě sere, že na něj nemůžu,“ pokusil se Matkopíchač o temný hlas, ale zněl poněkud plačtivě.

„Musíme najít nějaký slabší cíl, pořádně se vyřádit a vymyslet solidní plán,“ uklidňoval ho Ničitel.

„Ale nebudem úplně za zbabělce,“ opustil Matkopíchač křeslo a šel šouravým krokem k výhledu ven. Dlouze hleděl na planetu ozářenou výbuchy a nekončícími obrazovými sekvencemi.

„To rozhodně nebudeme, stáhneme se se ctí,“ řekl Ničitel a nepatrným pohybem ostatním členům kolegia naznačil, že je vše v pořádku. Temné kolegium pomalu zužovalo kruh kolem Matkopíchače a Ničitele a z temných obličejových stínů začal vycházet kouř. Za chvíli začal někdo tiše mručet a jak se přidávali další, temné mručení zesilovalo, až dvojici úplně pohltilo a pak se zvedly ruce vzhůru.

„My sméééé Kóóólééééégiúúúú!!!“ zvrátil Matkopíchač hlavu a začal temně řvát.

„A je to tady, starý šmejdi sou zpět,“ proběhlo Ničiteli hlavou a snažil se, aby mu prsty křepčících Temných nevypíchny oči.

Temné rituály probíhaly dlouhé hodiny, které Ničitel s Klaunem využil k tomu, aby vysvětlil eunuchovi Ho a Zakázanému císaři stav věcí současných. Ti dva byli celkem rádi a rovnou prozradili, že jejich armáda je připravená k bezpečnému odletu.

Pak zaměřil pozornost k vlastním bojovníkům, jejichž nadřizení kladli nepříjemné dotazy ohledně doby trvání zbytečného obléhání. Zpráva o jeho ukončení se nesla mezi vojáky rychlostí světla a všichni uvítali konec zbytečné akce. Ostatně sny o alkoholu, drogách a plenění zaostalých civilizací se jim zdály téměř neustále.

„Temní,“ promluvil Ničitel opatrně do klubka temně hučícího kolegia, „armády jsou připraveny na váš rozkaz opustit tuto planetu.“

Matkopíchač přestal temně hučet a postupně umlkli i ostatní.

„A nějaký cíl si vybral?“ zeptal se.

„Óóóó, Mocný Matkopíchači, vybral jsem jednu primitivní planetu pár hodin letu odsud. Místo dívkám zaslíbené, mlékem a strdím oplývající,“ pyšně řekl Ničitel.

„Jakým kurva mlíkem?“ vyjekl Análník.

„To se jen tak říká,“ odsekl Ničitel a čekal až konečně Matkopíchač vydá finální rozkaz k odletu.

„Na co teda čekáme?“ zeptal se Matkopíchač a Ničitel v duchu zanaříkal.

„Jeho temnosti, jenom na váš rozkaz,“ špitl Klaun v pozadí.

„Tak palme odsud,“ řekl vůdce temných a Ničitel mohl konečně vyslat rozkaz všem lodím.

Okolí „Majáku na konci vesmíru“ se začalo pomalu vyprazdňovat. Kosmická bitevní plavidla mizela a ohňostroj byl menší a menší. Nakonec zůstala loď s Temným kolegiem a Ničitelův křížník, který nechali během ostřelování ještě dozdobit rituálními ornamenty v podobě výjevů z krvavých bájí o podsvětí.

„Zapněte někdo vysílač, chci poslat tomu zmrdovi vzkaz,“ promluvil temně Matkopíchač.

„Mocný temný! Rozkaz!“ zakřičel Vohnout a otevřel kanál směrem k planetě. Obrazovka zazrnila, objevil se zvednutý prostředníček a aktivoval hlasový přenos s podtextem „čum na planetu, debile“.

Matkopíchač nasraně zamručel a otočil pohled ven k tělesu, jehož ochranné pole pokryl obraz velmi vysmátého Kapitána Blázna s jointem v ruce.

„Co chceš? Neměli byste jednodušší, kdybyste se rovnou vzdali?“ smál se.

„Kapitáne Blázne, tentokrát tě dostanu,“ snažil se Matkopíchač zachovat dekorum.

„Cože? Vy pomatení trpajzlíci chcete podruhá zhebnout? Vždyť jste dostali šanci v klidu dožít, ale vy ne. Vy se musíte vrátit a ještě si na pomoc přitáhnete partu kastrovanejch debilů z nějaký Zakázaný horní Lhoty??“ smál se Blázen a do obrazu vlezl Pong, Karlos, Urgha a velmi vyndaný Jack. Všichni se smáli, až se za břicha popadali.

„Vy mě tak serete, neskutečně serete...“ začal mručet Matkopíchač.

„To je možný, ale kdybyste se chovali trochu civilizovaně, mohli ste si v klidu pochlastávat někde u moře,“ nepřestával se Blázen smát.

Matkopíchač, jakmile uslyšel poznámku o chlastu, okamžitě vypnul spojení a opustil orbitální dráhu.

„Klemente, dá se zjistit, kam odletěli?“ zeptal se Blázen, když barevná hudba na obloze zmizela a objevily se hvězdy.

„To nebude tak jednoduchý, ale myslím, že o tom uslyšíme, až někde vylezou z hyperprostoru.“

„Co s nima bude?“

„Zatím nic,“ přišel místní představený s čerstvě natočenými pivy, „ale musíme být připraveni na pořádný chaos. Provedli jsme nějaký výzkumy a mají skutečně velkou armádu zmrtvýchvstalých.“

„Budou mě chtít zabít s celou posádkou,“ řekl Blázen.

„Šéfe, já vás nedám,“ zamručel sebejistě Pong.

„Hele, já ti nevím, tohle nebude prdel. Jsou nasraní a už jednou byli mrtvý,“ přemýšlel Blázen nahlas.

„Kapitáne, máš pravdu, ale dokud nezačnou pořádně vyšilovat a to tak, že by hrozil konec vesmíru, tak jak ho teďka známe, nebudeme dělat nic,“ promluvil představený.

„Ale což neznamená, že nebudeme ve střehu, protože z historických analů sme zjistili, že takhle veliká armáda byla vrácena mezi živé naposledy před 48 tisíci lety. Nergal si chce zase po letech hrát s životy všech živých,“ dodal.

„Kdo je kurva Nergal?“ promluvil Pong.

„Nergal je vládce podsvětí, příšernej úchyl, ale kupodivu poctivej. Když svoji hru prohraje, uzná čestně porážku a vrátí se domů,“ vysvětlil představený.

„A navíc se pár set let už neukázal, což může znamenat sice bůhvíco, ale taky to, že připravoval plán a čekal na vhodnou příležitost,“ řekl opatrně Klement.

„To je taky pravda,“ souhlasil představený a upil točeného piva.

„S tím každopádně nic nenaděláme, takže můžeme pokračovat v pařbě,“ dodal a vrhl se opět do víru zábavy.

„Můj vůdce, měli bychom pomýšlet o návratu domů. Tady už toho moc nevymyslíme. Seženu posádku, vyzvednu v laboratoři Honga a za pět hodin navrhuji odlet. Beztak náš čeká ještě dlouhá cesta zpět,“ přišel odněkud Kokot.

„Kokote,“ řekl Blázen ležící v lehátku na vrcholu Majáku, „perfektní nápad. Už mi leží v hlavě nějakou dobu, ale tady je taková pohoda, že bych nejradši zůstal. Navíc je Pong na lovu, takže odlož odlet o pár dnů.“

Uběhlo několik dalších pohodových slunečných dní, které posádka Kapitána Blázna využila k posledním radovánkám. Koupání v moři plném života, návštěva safari či rajské zahrady s mnoha neznámými druhy ovoce.

V podstatě řečeno, veškeré mražáky, chladáky a nákladové prostory Kapky byly zaplněné masem různorodé zvěře, ryb a ptactva. K tomu přepravky s všelijakou zeleninou a plody různých dřevin, několik kilogramů medu, přírodního cukru z třtiny, mořské soli a krabice koření.

„Kapitáne, sem budeme jezdit za nákupy pravidelně. Neskutečný potraviny,“ povídala Urgha, když s Bláznem procházela lodí narvanou k prasknutí.

„Já si taky nestěžuju, stejně sem budu muset občas za obchodem. Minimálně nejdřív za půl roku, protože tady chci mít pole s hektarama venkovního hulení. Dokážeš si představit, co všechno z toho můžeme vyrábět a naprosto v bezpečí? Žádný rizika přepadení a okradení. Pojedeme s Muskama na půl a všichni vyděláme.“

„To ráda slyším,“ zasmála se Urgha a v poklidném rozhovoru spolu došli na můstek, kde již byla připravená celá posádka včetně Honga.

„Vážení, máme za sebou pěknou dovolenou, ale musíme se vrátit. Všichni ste viděli, co se tady za poslední týdny událo a doma nás nejspíš budou čekat brzo problémy. Budeme se muset připravit, protože fakt nikdo neví, jaký průsery přijdou,“ řekl Blázen, když přišli a potom ubalil brko.

Nastalo ticho, ve kterém nikdo nevěděl, co říct.

„Šéfe, ehm, dovolil bych si stručně konstatovat, že ať se stane cokoliv, my z toho vybrusíme a já všechny povraždím. Fungovalo to do teďka, nevidím důvod proč by to tak nemělo fungovat dál,“ přerušil pauzu Pong, mocně nasál lajnu a posadil se do svého křesla u zbraní.

„Jo a Kokote, zvedni tu kocábku, ať už sme v prdeli,“ dodal směrem k Kokotovi.

„Nechci ti do toho kecat, ale domů nás dostanu já,“ ozval se Doktor ze svého vaku, který už měl připravená data nutná k otevření spojení.

„Nojo, ty nadělaš,“ zasmál se Pong a sklonil hlavu k další lajně.

Blázen kouřil brko a pozoroval výhled ven. Vždycky, když se začal povrch vzdalovat a Kapka nabírala výkon, zamotala se mu hlava a tělo chtělo zvracet.

„Nikdy si prostě nezvyknu,“ vyplivl kyselou slinu a pachuč zapil lahváčem.

Přibližně v tu samou dobu na druhé straně vesmíru u jedné stárnoucí hvězdy prostor vykázal změny a počaly se vynořovat černé lodě zdobené temnými motivy.

„Strašlivý Matkopíchači, jsme zde,“ ohlásil Šoustal.

Reproduktor zapraskal a promluvil hlas Zakázaného císaře.

„Tohle je zkurvená zapadlá díra, kde sem měl tajnou základnu a tahle díra je obydlená mejma lidma, takže se chovejte slušně a nikoho nezabíjejte. Rozumíte? Nezabíjejte, protože je budem potřebovat. Aspoň do začátku. Rabujte si, znásilňujte, vypalujte, dělejte všechno, co se normálně při vyplňování dělá, ale kurva nezabíjete.“

„Tak to bude zatraceně těžký, protože během plenění se normálně vraždí,“ zamručel Matkopíchač.

„Nebude, potřebujeme armádu otroků, která nás bude živit, šatit a sloužit veškerým potřebám. Rozumíte? Tohle je totiž naše nová domovská základna a vy ste si někdy srali do vlastní základny?“ zeptal se důrazně císař.

„To úplně ne,“ přemýšlel krátce Matkopíchač.

„Takže si rozumíme. Sejdeme se dole u mě v paláci, už mám hroznou chuť na pivo,“ ukončil císař hovor a jeho loď zamířila do oblaků.

Uběhlo několik dní, během kterých byli eunuch Ho se Zakázaným císařem raději zavření v centrálním paláci a chystali plán odvety. Zvenku byl slyšet zvuk plenění a občas přiběhl posel, který si stěžoval ohledně přibývajících mrtvých.

„Můj císaři, o tý druhý planetě asi raději pomlčíme?“ promluvil Ho.

„Ho, chápeš to naprosto přesně, nehodlám těm retardům strčit do chřtánu všechno co mám. Neprosto nechápu, proč sme museli tuhle pojebanou partu v podsvětí potkat zrovna my. Bez nich by nám bylo líp, ven bysme se dostali v pohodě a nemuseli sme dělat sexuální otroky Hydře. Sem nasranej ještě teď,“ nechal císař volný průchod nasranosti.

„Můj pane, musíme přestat myslet na to špatný, co se nám v poslední době přihodilo. Čekají nás světlé zítřky.“

„Milý Ho, příliš nevěřím, že nás s těma dementama čeká jakákoliv zárná budoucnost. Pohání je jenom touha po pomstě a ničení planet. Já nemám nic proti plenění, ale kurva nic se nesmí přehánět. Někdo nás musí živit,“ povídal císař.

„Neměj obavy zakázanej panovníku, mám to pod kontrolou,“ promluvil polotemně Matkopíchač, který právě vstoupil a slyšel poslední větu.

„Já nemám obavy, já se jenom bojím, že celou planetu úplně vypleníte a uděláte z ní neobyvatelnou kůlničku na dříví. Zapomínáte hoši, kdo vám pomohl zpět mezi živý,“ odsekl císař.

„Na to nezapomínám, ale ty nezapomeň, že sme měli Honga,“ zamručel temně Matkopíchač.

„Dobře, dobře, nebudem se hádat,“ řekl císař, „už budete hotový?“

„Ještě pár dnů, většina chlapců je již vyřádná, ale někteří jsou pořád vzhůru z radosti nad svobodou, životem a hromadou drog. Vůbec nevíš, jak moc nám chybělo páření a vraždění pod vlivem alkoholu a drog,“ temně se zachechtal Matkopíchač a vysypal na stůl obsah dýleráku s logem Pong & Co.

„O můj bože,“ prohodil císař a sklonil hlavu.

Venku vládlo peklo. Eunuch Ho pozoroval z nejvyšší věže okolní krajinu a docela ho píchalo u srdce, když viděl všechno zalitý krví a v jednom plameni. Armáda temných řádila s neskutečnou brutalitou, které neuniklo nic živé a ke konci v podstatě i mrtvé. Z násilňování probíhalo v ulicích, mezi ohni, v přírodě i na stromech. Všude pobíhaly temné stíny, vydávaly temné zvuky a krvežíznivý řev.

Malá lokální apokalypsa byla v plném proudu a eunucha doplnil Zakázaný císař, který ukončil rozhovor s Matkopíchačem a potřeboval si nechat projít myšlenky hlavou.

„Ho, je to s nima marný. Až si odpočinou, tak prej vyrazí pořádně vyplenit několik planet, pak hodlaj zaútočit na celý Solární systém a vymazat tamní planety včetně Země z map.“

„Císaři, jestli si nepohlídáme zadní vrátka, tak sme v prdeli,“ řekl eunuch Ho vážně a přemýšlel.

7. Virtuální realita

Automatický domovní systém roztáhl velký závěs a místnost zaplnilo světlo, jenž dopadlo do velkého letiště, ve kterém se převalovaly dvě postavy přikryté dekou. Jedna z nich odhodila cíp a ukázala fakt pěkný kozy. Natáhla ruku k nočnímu stolku, kde z popelníku vyndala rozkouřený brko a zapálila ho.

Na druhé straně pelesti se ukázala roztomilá asiatečka s kozičkami jako broskvičkami. Natáhla hlavu k stolku a zlatým šňupátkem nasála čáru.

„Kapitánko, bezva noc,“ promluvila, když mohla zase dýchat. Přetočila se a políbila ženu na čelo.

„No jo, lásko, sme spolu dlouho a pořád je to dobrý,“ odpověděla Kapitánka a vyfoukla dým.

„Lin, musíme vstávat. Máme domluvenou schůzku a zákazník vypadá, že peníze nebude vůbec řešit,“ řekla a slezla z postele.

„Ach jo, drahá, co se dá dělat,“ odpověděla Lin a zamířila do koupelny, kde již domácí počítač připravil příjemnou koupel.

Znovu se potkaly ve velké šatně, kde právě Kapitánka přemýšlela jakou koženici dnes oblékne, protože si nebyla úplně jistá, který letošní model nejlépe ladí k vlasům. Lin na tom nebyla o nic lépe a nervózně hrabala mezi desítkami různě luxusních kimon.

„Lásko, já nevím, co si mám dnes obléct,“ řekla polozoufalá Lin.

„Drahoušku, musíš na sebe být hodně přísná a nemluv na mě, když si dělám nehty,“ odsekla Kapitánka.

„Musíš být vždycky takhle po ránu nepříjemná?“ nahodila Lin smutný obličejík.

„Ale prosím tě, neber si to tak osobně. Víš, že jsem vždycky před schůzkou zatraceně nevrlá. Hlavně, když musím vstávat brzo,“ odpověděla ledabyle Kapitánka a očima urychlovala vysychání nehtového laku.

„A s kým se dnes vůbec setkáme?“ zeptala se Lin, aby dívčí řeč nestála.

„Nevím, chtěl zůstat v anonymitě, ale už jen za schůzku docela bohatě zaplatil. Budeme po někom pátrat.“

„Kapitánko, to by mohly být snadno vydělaný peníze,“ snila Lin a už viděla nové kimono.

„Lin, teoreticky ano, ale nezapomeň, že s pracháči bývají problémy. S tímhle byl problém už od začátku, protože souhlasil s mojí velice nadstřelenou cenou a vůbec se nehádal,“ pověděla Kapitánka a prohlížela sama sebe ve velkém zrcadle. Byla celkem spokojená a s jointem v ruce vypadala velmi sexy. Asijské přítelkyni se líbila a došlo na delší scénu s mnoha francouzáky a rukama rejdicíma po kozičkách a prdelkách. Kůže a kimono, co víc si může divák přát.

Když děvčata skončila, Lin se ještě zastavila ve zbrojnici pro meče a několik menších zákeřnějších zbraní a společně sjeli výtahem před dům. Kapitánka požádala slušně obslužný počítač o zabezpečení domácnosti.

V garáži chvíli přemýšlely, který vozem jet a nakonec vyhrál antigravitační sporták s automatickým řidičem. Nasedly, vyndaly z chladícího boxu dva lahváce a přitukly si.

„Do kanceláře bychom prosily,“ poručila Lin vozu, garážové dveře se otevřely a automobil je vyvezl ven do prosluněné zahrady. Vůz projel příjezdovou cestou, potom skrz otevřená vrata a bezpečně zařadil do silničního provozu.

Podél silnice bylo vzrostlé stromořadí, které stínilo okna stojících domů a přinášelo úlevu chodcům. Kavárny měly vyndané stolky a v ulicích bylo živo. Čisté nádherné město budoucnosti, s lesknoucími mrakodrapy a jako pavučinou proplétající nadzemní drahou hromadné dopravy.

A toho života všude. Ptáci, motýli, domácí mazlíčci a mnoho koní.

„Nejkrásnější místo ve vesmíru, které mě nepřestalo dodneška fascinovat,“ kochala se Kapitánka výhledem a kouřila joint.

„Mě zase nepřestaneš fascinovat ty, zlatíčko,“ řekla Lin a nadřazeně skočila po své partnerce. Opět mohutná líbačka, ruce hladící kůži a laskající pohlavní orgány. Žádná tvrdá pornografie, nýbrž lehounké asijské softporno s digitálními kostičkami přes intimní místa.

Automobil zastavil a děvčatům chvíli trvalo, než znovu oblékly oděvy a daly do pořádku makeupy. „Lin, ty seš pořád neuvěřitelně nadřazená děvka,“ zakroutila Kapitánka hlavou, usadila nové brko do luxusní kuřácké špičky a otevřela dveře. Do tváře ji udeřilo slunce a vylezla ven.

Ebenově tmavý polonahý dveřník, oblečený jen do malé roušky zakrývající mohutný úd, přiskočil a pomáhal jim udržet rovnováhu. Poté doprovodil dívčí pár do haly, kde již čekal kolega podobného vzezření. Přivolaal výtah, otevřel mříž a předal je obsluze výtahu trpasličího vzrůstu v komické opičí uniformě. Lin se sladce usmála a dala malému bílému muži drobák.

„Dvacáté patro, dámy bylo mi potěšením,“ rozloučil se liftboy a Kapitánka mu dala pytlík s hulením.

„Jako obvykle, budu pečlivě pozorovat a naslouchat hlasům,“ zasmál se trpaslík a výtah odjel pryč.

„Má občas dobrý informace a nestojí mě moc hulení,“ řekla Kapitánka a odklepla popel na drahý koberec.

Došly ke své kanceláři a otevřely dveře. Sekretářka tradičně pracovala nonstop a přivítala je tradičním pozdravem zvednutou pravačkou.

„Ráda vás vidím, moje milé vůdkyně. Klient vás již netrpělivě očekává, musela jsem mu udělat už dvě kafe a erotickou masáž.“

„Kokotko, jsi převelice laskava,“ řekla Kapitánka a naklonila se k Lin.

Nyní proběhne krátká telepatická vsuvka.

„Pongu, ty vole, tohle muselo bejt?“

„Šéfe, já sem na tom modu pracoval skoro dva měsíce, tak jsem se chtěl pochlubit.“

„Pongu, ty seš kokot.“

„Mohu pro vás ještě něco udělat?“ zeptala se Kokotka, když obě ženy vstupovaly do kanceláře.

„Ozvěme se drahoušku, kdybychom cokoliv potřebovaly,“ odpověděla Lin a zavřela za sebou dveře. V křesle pro hosty seděl muž s kapucí přes hlavu.

„Říkejte mi pan X a potřebuju, abyste vyšetřili zmizení mé manželky a tří dcer.“

„Jste docela stručnej,“ uznale promluvila Kapitánka a posadila se za mohutný dřevěný stůl. Začala balit brko, Lin odložila meče a udělala několik lajn.

„Tak můžete začít, pane X,“ řekla Kapitánka.

„Jsem hrozně bohatý. Vlastním větší množství patentů a několik úspěšných firem, které se věnují vývoji v oblasti moderních technologií. Víc vědět nemusíte, protože veškeré nutné platby půjdou ze soukromých účtů. Co po vás chci, víte. Kdy můžete začít? Paní Kapitánka už ví, že peníze nejsou problém,“ promluvil pan X.

„Milej pane, dáte nám nějaký fotografie vašich pohřešovaných blízkých?“ zeptala se Lin.

„Tady jsou a měl bych dodat, že jednu z dcer moji lidé našli,“ řekl pan X.

„Takže bysme s ní mohly mluvit?“ poslouchala Kapitánka a balila jointa.

„No, mohly, ale bude to složitější. Mám pronajatý dům, ve kterém mě mimochodem kdykoliv zastihnete a tam ji mám pod dohledem lékařů.“

„To nezní moc složitě,“ pousmála se Lin.

„Složitý je její stav. Někdo se ji pohrabal v mozku a udělal z ní úplně jinou osobu. Byla mými lidmi nalezená na ulici, kde šlapala, aby měla peníze na drogy.“

„Takže měla mozkový implantáty,“ řekl suše Kapitánka.

„Měla,“ potvrdil pan X.

„Ale není to pak spíš práce pro policii? Mají tu nejlepší technologii a docela schopný lidi,“ dodala Lin.

„Ne tak úplně, za prvý jsou některé úpravy experimentální a za druhý nechci docela schopný lidi, ale chci úplně ty nejlepší lidi bez výrazných elektronických úprav a těmi jste právě vy dvě.“ Nastala kratší pauza, během které byl slyšet jenom zvuk hořícího jointu a dvou nasátých čár.

„A ty experimentální úpravy jsou legální?“ řekla Kapitánka.

„Hm, některé jsou diskutabilní, samy uvidíte. Předpokládám, že s ní budete chtít mluvit ještě dnes.“

„Pane X, rozhodně. Nechte nám adresu, přijedeme kolem poledního. Vyzvedneme techniku, protože budeme potřebovat ještě lepší technologii, než je ta nejlepší policejní,“ pověděla Kapitánka a naklonila se ke komunikátoru.

„Kokotko, můžeš nám připravit výjezdový vůz s tím nejlepším co máme?“

„Moje vůdkyně, velmi ráda,“ zazněl hlas.

„Budete chtít zálohu? Zaplatil jsem zatím jenom za tuto schůzku,“ zeptal se pan X.

„Rozhodně, při odchodu vše domluvíte s naší sekretářkou, dá vám číslo jednoho z účtů v daňových rájích a pošlete nám tuhle částku,“ odpověděla Kapitánka a napsala na papír šestciferné číslo.

Pan X vzal papír do ruky a chvíli ho pozoroval.

„Levné tedy nejste.“

„Jestli víte o někom lepším, tak běžte za ním,“ pousmála se Lin.

„Já vím, příkaz k platbě zadám ještě cestou do domu,“ řekl pan X a odešel.

„Vypadal úplně obyčejně,“ řekla Lin, když se zavřely dveře.

„Většina úspěšných lidí vypadá obyčejně,“ odpověděla Kapitánka a nechala počítači prohnat fotku pana X databázemi.

„A tenhle navíc vůbec nemá nikde záznam. Ten člověk defakto oficiálně neexistuje,“ kroutila hlavou, protože zmizet ze systému vyžaduje ohromný zdroj.

„Miláčku, budeme hodně prachatý, až tenhle případ vyřešíme,“ připlazila se Lin k partnerce a obě se poněkud uvolnily.

Uběhlo asi třičtvrtě hodiny solidní lesbické pornografie, kde hlavní roli hrál velký dřevěný stůl a několik historických předmětů, než je vyrušila Kokotka.

„Děvčata, nerada vám kazím zábavu, jste slyšet až na chodbě, ale mobilní pátrací jednotka je připravena.“

„Děkuji za zprávu, za chvíli vyrazíme,“ odpověděla Lin.

„Ale ještě tu máme práci pro jednoho pěkného černého nasazovacího čůráka,“ dodala a vypnula spojení.

„Ty jedna děvko,“ smála se Kapitánka, přikázala počítači zatáhnout závěsy a snížit intenzitu osvětlení.

„Pěkný vůz,“ prohlížela si o dvě hodiny později Kapitánka všedně vypadající dodávku, jenž byla narvaná nejmodernějšími technologiemi propojených neuronovou sítí.

„Zlato, můžu řídit?“ zeptala se Lin.

„Srdíčko, samozřejmě. Víš, že ráda naviguju,“ odpověděla Kapitánka a vstoupila do auta.

Dům pana X byl ve čtvrti, kde žila střední třída. Žádné výrazné výstřelky, decentně posekané trávníky a před každou garáží stál zaparkovaný vůz běžné kategorie.

Po příjezdové cestě dojevy k obyčejnému domu, jehož adresu obdržely a vystoupily. Nechtěly se chovat příliš nápadně, tak ani neprohlédly okolí a šly rovnou zazvonit na domovní zvonek.

Otevřel mladý muž v taktickém oblečení.

„Jmenuji se John a jsem osobní strážce pana X, pojd'te dál a děkuji vám za diskrétnost. Měl jsem trochu obavu, abyste příliš nečmuchaly v okolí.“

Kapitánka s Lin rychle vstoupily a hned pochopily, že jsou v místě nadupaném luxusní technikou, o níž se píše v populárně naučných vědeckých časopisech pro chudé.

John dovedl Kapitánku a Lin do velkého obývacího pokoje, jehož středu dominovala kovová konstrukce s popruhy, v nichž byla zavěšená žena. Na hlavě měla nasazenou helmu, ze které vedl svazek kabelů k počítači.

„Drahá, tak já rovnou skočím pro počítače a přitáhnu konektivitu,“ řekla Lin, když viděla připravenou výpočetní laboratoř.

„Utíkej, vidím, že budeme kompatibilní,“ kývla hlavou Kapitánka a pokračovala, „máte velice drahé neurální rozhraní, nám trvalo dlouho, než jsme ho dokázaly sehnat.“

„To mám, rozhraní je jeden z mých prvních patentů,“ přišel odněkud pan X.

„Neříkejte mi, že vy...?“ udivila se Kapitánka a začala balit brko.

„Ano já, ale chtěl jsem zůstat utajen. Nepotřebuji být středem pozornosti.“

„Pane X, váš problém, každopádně objev rozhraní změnil svět,“ odpověděla Kapitánka, zapálila brko a procházela kolem přikurtované dívky.

„Můžete klidně použít moji techniku,“ pokračoval v rozhovoru.

„My jsme zvyklé na vlastní. Máme k ní navázaný vztah a navíc jsme si udělali několik vlastních úprav. Firmware máte celkem kvalitní, ale i tak jsme ho dokázali ještě víc přizpůsobit našim potřebám.“

„Lásko, slyším, že se chlubíš našim peřím,“ zazněl ze dveří smích. Lin šla od dodávky a táhla kufr na kolečkách, ze kterého se odmotával optický kabel vedoucí ven.

„Drahoušku máš jako vždycky pravdu, ale pan X se mi přiznal, že neurální rozhraní je jeho vynález.“

„Nekecej,“ nadšeně Lin poskočila, „fakt geniální práce, ani nebylo potřeba příliš náročných úprav,“ smála se, otevřela kufr a začala zapojovat počítače.

„Vy jste dokázaly obejít moje zabezpečení?“

„Pane X, to byl ten nejmenší problém, ale celý proces hacknutí je na delší povídání, na který nemáme teď čas,“ řekla Lin a narýsovala na víku kufru několik dlouhých lajn.

„Zlatíčko, nasad' slečně naše rozhraní a podíváme se, co má v hlavě. Pane X, co takhle neurální zálohy? Byly by?“ pokračovala Lin a sklonila se nad perníkem.

„Se zálohami bude problém, hackerovi se podařilo propašovat během zálohování do zálohovacího centra červa, který vymazal veškerou minulost mé rodiny. A já ani nevím, kdy se tak stalo,“ odpověděl X zkroušeně.

„Je vám jasný, že máte fakt problém? Lin, zlatíčko, zapni to,“ potáhla Kapitánka z jointu a už věděla, že vydělané peníze budou zatraceně těžce vydřené.

„Pane X, nechám vás tady osamotě a půjdu zkontrolovat okolí. Myslím, že zde nebudu chvíli potřeba,“ odešel John s několika strážemi.

„Strčte si do ucha tyhle udělátka,“ podala Lin panu X dva špunty, „budu vám posílat zvuk a obraz rovnou do hlavy, ať se netlačíme všichni u monitoru.“

„Co to je?“ prohlížel si X špunty.

„Můj nepatentovaný vynález,“ zasmála se Lin a zapnula počítač. Obsah kufru zablikal a displej zobrazil diagnostiku rozhraní.

Kapitánce, Lin a panu X se zatmělo před očima. Jakmile se tma rozplynula, stáli v malé místnosti s pohovkou, promítacím plátnem a projektorem.

„Drahoušku Kapitánko, vyndej z chladáku lahváče, vem i jednoho našemu hostu a podíváme se, co má ta holka nebohá v hlavě,“ povídala Lin během zapojování projektoru, jehož světelný kužel zobrazil první obraz paměti.

Dívka stojí v temné ulici a zrovna zastavuje černá limuzína, ze které vychází John a pan X.

„To jsme my, když jsme ji našli,“ řekl X.

„Je to její poslední vzpomínka. To ji od té doby držíte v umělém spánku?“ zeptala se Kapitánka a zapálila brko.

„Ano, nechtěli jsme kontaminovat vzpomínky,“ odpověděl X a v obličeji měl smutek.

„Rozumím, zkusíme se vrátit jak nejdál to půjde a mezitím zkusím připojení přímo k její synaptické síti. Třeba se mi podaří zjistit, jak se do ní naboural. Předpokládám, že běžně užívala terminál virtuální reality,“ mluvila Lin a postupně spouštěla vlastní analytické nástroje.

„Užívala a jestli tomu rozumím dobře, ty si dokázala získat přístup přímo k jednotlivým zakončením terminálu...?“, odpověděl pomalu X, který nevěřícně zíral.

„Ano a jsme schopné vložit do datového toku vlastní kód, to zařizuje kufřík. Musela jsem kvůli tomu vyvinout hardware a nejspíš některé součástky vyrobily vaše fabriky. Ale kvůli tomu tady nejsme, pojďme najít, kde našel hacker díru,“ řekla Lin a přepnula několik přepínačů na ovládacím panelu.

Obraz se přesunul do růžového dívčího pokoje, s dívkou ležící v posteli. Byla připojená k virtuální realitě a s několika kamarádkami právě probírala nejnovější kolekci virtuálních rtěnek a laků na nehty.

„Její nejzazší vzpomínka. Jestli je kompletně vymazaná a vy nemáte zálohu, tak její veškerý minulý život je v troskách. Doufejte, že není smazaná a vzpomínky jsou stále uloženy někde hluboko. A spolu s nimi i vzpomínky na hackera. Tak co jsi od této chvíle dělala zlatíčko,“ pověděla Lin a začala zrychleně převíjet sled vzpomínek.

Podle všeho to vypadalo, že byla feťáčkou pěkně dlouho a šlapala hlavně pro radost a zábavu. Ale něco bylo špatně. Její noční můry byly plné obrazů bílého obličeje se slizkým tenkým knírem a bradkou. Tvář, která hovořila o životě a smrti. Do toho krátké záblesky slunečných dnů na pláži.

„Zlatíčko, co to kurva je?“ odklepla Kapitánka brko a pozorovala dívku zmítanou zlým snem.

„Nejspíš má ten obraz spojitost s tím, koho hledáme,“ přemýšlela Lin a pozorně četla výstupy ze svých aplikací.

„To místo poznávám, bylo jí asi pět let a procházeli jsme se po pláži za naším starým domem,“ řekl pan X.

„Tak to znamená, že se možná něco z její paměti zachovalo, ale mě spíš zarazí data, která mi tu lezou,“ pověděla vážně Lin.

„Drahá, co se děje?“

„X, tenhle dům je připojený ke globální síti, že?“ zeptala se Lin.

„Je, proč?“ nechápal X.

„Náš hledaný subjekt nejspíš nějak dokáže do přenosu namodulovat svůj vlastní signál. Myslím, že je stále připojen a sleduje nás,“ pověděla pomalu Lin a cosi napsala tužkou na papír.

„X, okamžitě běžte přerušit spojení,“ četl pan tajemný a nepřehlédl ani dodatek.

„Ještě 30 sekund, zkusím ho vysledovat,“ sjel X očima zprávu a celkem svižně odešel.

„Holka, snad tě zachráním,“ dívala se Lin po přivázané nebožačce.

Vyžadovaný čas utíkal hrozivě pomalu, ale nakonec poslední sekunda odbila a virtuální realitu vyplnila tma.

„Jsme odpojený, mám tu nějakou adresu,“ ukázala Lin na monitor.

„To je ve starém přístavu. Moje drahá, tam žije největší spodina města,“ řekla Kapitánka a odklepla popel.

„Tak se tam pojedeme podívat,“ natáhla Lin do každé nosní díry pořádnou kobru.

Starý přístav byla část města, do které normální občané nikdy dobrovolně nevyřázeli. V této čtvrti jste se museli buďto narodit nebo vás tam dohnala závislost na drogách, útěk před zákonem či jen paranoidní potřeba totální svobody.

Vzhledem k nedostatku místa se postupem času rozrostly konstrukce domů nad hladinu moře, proto bylo mnoho obydlí přístupných jenom z vody. Neexistoval zde systém číslování ulic a domů, takže pokud jste nevěděli, koho, co a kde hledáte, nemohli jste nic najít. Kapitánka a Lin našťastí tenhle problém neměly, protože přístav znaly celkem dobře.

Lin v něm vyrostla a když potřebovaly nějaký specifický hardware, vždycky ho tam dokázaly sehnat. V podstatě znaly nejdůležitější občany starého přístavu a většina starousedlíků znala minimálně Lin a její rodinu.

„Drahoušku, data jsem vysledovala do jednoho obytného domu na nábřeží, ale předpokládám, že tam stejně nikoho nenajdeme.“

„Pojďme, třeba na nás čekají nějaké stopy,“ zapálila Kapitánka brko a zanořila se do davu lidí v úzké uličce lemované malými krámkami vším možným zbožím.

Ruch lidského mraveniště byl fascinující, nad hlavami chodců visela směsice drátů, vodících lan, krabic klimatizací a různých přídělaných přístřešků, které místy uličky úplně zakrývaly. A do toho všeho přemíra barevných blikajících reklam. Ghetto budoucnosti.

Lin dovedla Kapitánku k zašlému dřevěnému pětipatrovému domu uprostřed nábřeží. Hned bylo jasné, že se jedná o nevěstinec nevalné kvality. Prošly úzkou uličkou mezi nadřazenými špinavci a zastavily u dveří. Zjizvená obluda je sjela pohledem od hlavy až k patě.

„Vyvoněný dámičky, co vás přivádí do týhle špinavý díry?“

„Úchylka,“ odpověděla Kapitánka.

„To zní jako rozumný důvod, předpokládám, že zaplatit máte čím,“ řekl zjizvenec.

„Vypadáte snad jako nějaká špína?“ odsekla Lin a dala strážci zlatou minci.

„Dámičky, celý dům je jenom váš,“ zasmál se hlídač a zakřičel, „dneska už končíme, vy špinavci, táhněte zpět do svých brlohů!“

„Jaké máte speciální úchylné přání?“ zeptal se hlídač, když zavřel dveře a osamělí stáli ve špinavé dřevěné chodbě.

„Chceme si to tady prohlídnout,“ pověděla Lin a rozhlížela se.

„Někoho hledáme,“ řekla Kapitánka a odklepla popel na podlahu.

„Tak to abych asi šel s vámi,“ zaškubala se jizva ve strážcově tváři.

„V ceně vstupného nebyla samostatná prohlídka?“ řekla Lin a pohnula významně obočím.

„No, ne tak úplně,“ opatrně ze sebe soukala zjizvená tvář.

„A tohle bude stačit, abyste si šel dát do kuchyně kafe a cigáro?“ podala Kapitánka strážci další minci.

„Hm, to by mělo úplně stačit. Kdybyste něco potřebovaly, stačí zavolat. Nechám otevřené dveře,“ odpověděl strážce a byl docela rád, protože minimálně asiátka vypadala docela zabíjäcký.

Kapitánka s Lin procházely pokoj po pokoji, patro po patru. Za každými dveřmi našly jedno či několik děvčat s jedním nebo více zákazníky. Nikterak je příliš nevyrušovaly, protože věděly, že až najdou, co hledají, okamžitě to poznají.

Tušily, že musí dojít až do posledního patra, kde v předposledním pokoji našly svázanou dívku v bezvědomí a na stole rozložené přístroje.

„Jak jsem předpokládala. Redirektor a anonymizéry,“ prohlížela Lin elektroniku.

„Mám vzbudit tu holku?“ zeptala se Kapitánka.

„Ani ne, stejně nebude nic vědět. Vyndám paměťový karty a mizíme odsud,“ odpověděla Lin a vyndala z kimona sadu nářadí.

Kapitánka mezitím prohlížela místnost a hledala jakékoliv stopy. Zastavila u okna a dívala se ven. Kdysi dávno host v pokoji viděl vodní hladinu s loděmi, ale nyní shlížela přes řadu střech k obzoru. Najednou zaregistrovala za některými komíny pohyb.

„Zlato, myslím, že se sem někdo blíží.“

„Kdo, drahá?“

„Lin, broučku,“ vytáhla Kapitánka triedr, „vypadá to na starý dobrý strážce zákona.“

„Fízlové, jo? Asi nejsme jediný, kdo jde po tom hackerovi. Potřebuju ještě pár minut, abych vyndala všechny karty,“ odsekla Lin a začínala být mírně nervozní.

„Miláčku, to zvládneme, ale bude to zatraceně těsný,“ odpověděla Kapitánka, která nepřestávala sledovat střechy.

Do pokoje vtrhl zjizvený strážce.

„V ceně to sice není, ale přišel sem vás slečinky varovat. Jdou sem fízlové a jsou jich mraky. Teď hned byste měly okamžitě zmizet.“

„My víme a už končíme. Když ti dám další minci, zkusíš je zadržet?“ řekla Lin.

„Seru na vás, nechci zdechnout,“ odpověděl a zmizel.

„Nemá smysl se na něj zlobit. Jak odsud vypadneme?“ zeptala se Kapitánka a dokouřila joint.

„Kotě, po střechách. Mám hotovo,“ pověděla stručně Lin a rychle balila náradí s paměťovými kartami.

„Už jsou velmi blízko,“ sykla Kapitánka a z přízemí zazněl výbuch, který vyrazil dveře.

„Pojď za mnou,“ vzala ji Lin za ruku a chodbou táhla k opačnému konci chodby.

„Dívej se na mě a ani náhodou dolů,“ řekla, otevřela okno a vstoupila na hřeben střechy sousedního domu. Kapitánce se zatočila hlava a musela se zhluboka nadechnout, aby udělala první krok.

„Nepřemýšlej a rychle pojď za mnou,“ křikla Lin a Kapitánka vrávorala po vrcholu střechy.

„Stát, policie! Stůjte nebo budeme střílet!“ začal křičet nějaký hlas a směrem k utíkajícím děvčatům zamířil roj dronů. Kdosi nečekal na rozkaz a spustil palbu. Střešní tašky v okolí prchajících holek začaly praskat a padat dolů k zemi.

„To je průser,“ nabíhala Kapitánce panika, když musela přeběhnout po úzkém prkně vysoko nad uličkou.

„Neboj se, vím kde můžeme zmizet,“ odpověděla Lin a s obavou ve tváři sledovala přibližující roj létajících strojů.

„Musíme přidat,“ dodala a přeskočila na komínovou lávku táhnoucí se přes celý blok. Když doběhly na její konec, překvapila je dvojice policistů v barevných uniformách a helmou na hlavě.

„Stůjte, vzdejte se,“ řekl jeden z nich.

„Nechci vás zabít, ale nemůžeme se taky vzdát,“ řekla rychle Lin a oba srazila k zemi nečekaným úderem pěstí.

„Musíme se dostat na támhle k tomu vysokému kouřícímu komínu. Kotě, to zvládneme,“ držela Lin Kapitánku za ruku a společně běželi ze všech sil.

Drony se přiblížily na nebezpečnou vzdálenost, když byly právě u cíle. Lin cosi hledala.

„Postav se vedle mě a ničeho se neboj, trochu si zaplaveme,“ řekla a poklop z nanomateriálu uvolnil napětí. Obě propadly do klouzačky a ve spirále padaly do propasti.

„Nedostanou ze námi, starý únikový cesty, který mají genetický zámeček. Jako dítě jsem je pomáhala stavět a při té příležitosti jsem myslela na budoucnost. Teď se nadechni,“ s roztomilým úsměvem řekla Lin a zavřela ústa.

Dopadly do slané špinavé vody a Kapitánka následovala Lin do temné hlubiny. Už měla chuť to vzdát, když doplávaly ke starému potápěčskému zvonu.

„Pořád funguje,“ pověděla Lin s ozvěnou, jenž se odrazila od kovových stěn, „tohle místo vybudoval gang, který mě v podstatě uvedl do světa dospělých. Dokázali totiž ocenit moje technické nadání a naoplátku mě docela solidně vycvičili k boji.“

„To jsem si všimla, ale co tady budeme dělat?“ řekla Kapitánka a měla hodně práce, aby ovládla klaustrofobický pocit.

„Ještě jednou si zaplaveme a pak usušíme oblečení,“ odpověděla Lin a chvíli pracovala s ovládacím panelem.

„Plav za mnou,“ řekla a znovu se ponořila pod hladinu.

„Ach jo,“ rezignovaně vzdychla Kapitánka.

Lin mířila ke starému odpadnímu odtoku z dob, kdy hladina vody byla o deset metrů níže. Odstranila nános odpadu a několik odolných řas, aby odkryla dotykový ovladač, na nějž přiložila ruku. Deaktivovala silové pole a obě prošly svislou vodní stěnou do suché staré stoky.

„Jeden z mnoha úkrytů, na pár hodin se zašijeme a pak budeme pokračovat v našem pátrání. Řekla bych drahá, že se nám to nějak celý komplikuje,“ povídala Lin a vedla partnerku tunelem, dokud nedošly ke starým zrezavělým dveřím.

„Tak tady dlouho nikdo nebyl,“ řekla Lin, když vstoupily do prachem pokryté místnosti plné staré výpočetní techniky.

„Tady z těch karet nic nepřečtu a snad koupelna ještě funguje,“ dodala a šla k zadním dveřím.

Kapitánka setřela prach ze staré židle a stolu, posadila se a začala motat brko. Nic chytřejšího jí nyní skutečně nenapadlo.

„Koupelna mě štve, ale teče aspoň rezavá slaná voda,“ pověděla Lin o pár minut později.

„Drahoušku, to vůbec nevádí, stejně nemám v tomhle nepořádku chuť na sex. Musíme raději vymyslet, co budeme dělat dál,“ řekla Kapitánka, která nervózně páčila jedno brko za druhým.

„Myslím, že jsme narazily na něco velkého. Musíme toho šmejda donutit, aby opustil svoje doupě,“ pověděla Lin nápad, který delší dobu nosila v hlavě.

„Jenže to budeme potřebovat volavku,“ řekla Kapitánka a měla takový zvláštní pocit.

„To budeme a uděláš ji ty,“ řekla Lin.

„Tradičně, já všechno oddřu a ty slízneš smetanu,“ usmála se Kapitánka.

„Víš, že nic není tak jednoduché, jak se může zdát. Já ho budu muset najít, já ho budu muset poškádlit tak, aby odhalil svoji pozici a šel si pro tebe,“ sklonila se Lin nad lajnami a nasála je do nosních dírek.

Utekla blíže neurčená doba, než Lin rozhodla, že je bezpečné odejít. Provedla Kapitánku několika kilometry kanalizačních stok, než došli k nějakým zrezavělým dveřím.

„Půjdeme ke starým kámošům,“ řekla a otevřela bez jediného zaskřípání dokonale promazané dveře.

Vyšly po starém schodišti, podle kterého bylo jasné, že se jedná o původní přístavní zástavbu, a narazily na dva muže tetované v obličeji, kteří jim se zbraněmi v rukou přehradili cestu.

„Stůjte děvky,“ řekl první.

„Cože si to řek?“ zeptala se přísně Kapitánka a vyfoukla hromadu kouře.

„Abyste děvky stály a ani se nehly,“ odpověděl první strážce.

„Počkej, počkej,“ zastavil ho druhý, „tahle je mi povědomá.“

„Konečně rozumný slovo, ověřte si mě a zaveďte rovnou za Chanem,“ natáhla Lin ruku. Druhý strážce vyndal čtečku genetického otisku a provedl ověření.

„Lin, já se omlouvám, dlouho si tu nebyla a věci se trochy změnilly,“ pověděl druhý tetovaný obličej, „už tu nevládnem a věnujem se jen elektronickému byznysu. Pojďte za mnou.“

Strážce je dovedl do druhého patra chodbou s výhledem do ulice, ve které stále byly policejní vozy.

„Ta maškaráda je předpokládám kvůli vám.“

„Nejsem si jistá, spíš bych řekla, že jsme se namočily do pěkných sraček,“ odpověděla Lin a koukala z okna.

„Už to tak vypadá, jsme na místě,“ řekl ozbrojený průvodce a zastavil u dřevěných dveří, na které zaklepal.

Chvíli počkal a pak otevřel.

„Chane, vedu ti návštěvu. Můžu dál?“

„Je to důležitý?“ zazněl hlas.

„Jo, je, ty vole starej,“ křikla Lin, odstrčila strážce a vstoupila.

„Ale hovno, seš to fakt ty,“ vstal od stolu s hromadou trávy a elektronických součástek muž vizáže eskymáka.

„Sem to skutečně já a nebudu chodit kolem horký kaše, drahý Chane. Potřebujeme pomoc, mám tu několik paměťových karet, který musím rozebrat do posledního bitu a tranzistoru. Chci vědět co v nich je, kdo je vyrobil a kde ho najdu,“ vyhrkla Lin.

„No nechceš toho po mě málo. Jen tak se po letech ukážeš, zrovna když náhodou probíhají policejní manévry,“ zapálil Chan brko.

„Já vím, ale znáš mě a zlobit se na mě nemůžeš,“ usmála se Lin a připravila několik dlouhých lajn. Chan se zhluba nadechl.

„No jo, co mám s tebou dělat, podíváme se teda na ty tvoje data,“ řekl a sklonil se na jednu čárou.

Chanova laboratoř bylo místo božího stvoření.

„Panejo, vy ste vybavený. Máte doufám silnou demilitarizovanou zónu, protože ten, kdo ty karty připravil, byl génius a nevím, co v nich může všechno být,“ pokynula Lin významně hlavou.

„To uvidíme. S tebou tvořím nejlepší tým na světě,“ zasmál se Chan a padl do starého otočného křesla.

„Podej mi ty věci,“ natáhl ruku a Lin mu dala karty, které vytáhla v pokoji. Chan je vzal a zasunul do čtecích zařízení.

„Na první pohled vypadají úplně normálně, tak se připojíme a zjistíme co v nich je. Máš svůj terminál?“

„Mám, zapni to,“ odpověděla Lin a loupla okem po Kapitánci.

„Dávej pozor, asi budeme chvíli poněkud mimo.“

„Neboj lásko, víš, že jsme sehraný tým,“ lascivně zamrkala a políbila přítelkyni na čelo.

Terminál falešného světa zablikal a vyvrhl Lin s Chanem na malé louce kdesi v lese. Jedinou stavbou byla bouda pro ovce.

„Neboj se, to je taková sranda, pojd' dovnitř,“ zasmál se Chan a vstoupil do dřevěné boudy.

Uvnitř bylo luxusní vybavení a několik krabic přesně v počtu paměťových karet.

„Musíme se tím vším prohrabat,“ řekl a sedl si k prvnímu boxu. Postupně vyndával fotografie, hračky a různé osobní věci.

„Nacházím samý osobní data. Čertví, komu veškerá technika původně patřila,“ řekla asi po dvou hodinách Lin, když procházela poslední složku se systémovými soubory.

„Já nevím, prošli sme to úplně všechno a pokud tady něco je, tak to je schovaný v systémové části. Dej mi chvíli, vytáhnu celej systém do izolovanýho prostředí a pustíme na něj můj odvíšivovač,“ pověděl Chan a odněkud vyndal virtuální dřevou krabici s opravdu velikánskou vší.

„Moje Máňa, pracuju na ní už pár let a fakt sem ji vychytil. Je naprostý originál,“ řekl Chan, zapnul veš a vypustil ji do krabice s nápisem „Systém“.

„Můžu vidět její kód?“ zeptala se Lin.

„To víš, že můžeš, přesměruju ti konzoli,“ zasmál se Chan a nechal zobrazit komunikační terminál. Lin se ponořila do práce.

„Chane, ty seš skutečný génius,“ zvedla po nějaké době Lin hlavu od terminálu.

„Já vím, našla si něco?“

„Jo, dvě chyby, který sem ti opravila,“ odpověděla s úsměvem.

„Ty seš potvora,“ začal se chechtat, „ale to sem nemyslel. Měl sem na mysli nějaký stopy po tom tvým neznámým hackerovi.“

„Milý Chane, cosi bych měla, malý redirektor, ale abych zjistila odkud k němu bylo přistupováno, musím ho připojit k síti a připravit volavku.“

„Od toho jsem tady,“ nabídl Chan svoje služby.

„Ó ne starý příteli, volavku mi vždycky dělá přítelkyně. Kapitánka je vytrénovaná a lepší volavku prostě nenajdeš.“

„Když myslíš,“ pověděl Chan a odpojil se od virtuální reality.

„Zlatíčko moje, tobě to ale trvalo,“ objala Kapitánka Lin a nějaký čas věnovaly cizmání.

„Měla jsem hodně práce a myslím, že přišel tvůj čas volavky,“ řekla po skončení líbacího rituálu.

„Konečně, už sem se začínala hrozně nudit. Policajti každopádně zmizeli z ulic a je klid.“

„Výborně, tak se připoj a já nachystám past,“ řekla Lin a opět zmizela zpět ve virtuální realitě.

Kapitánka se ocitla v pěkném virtuálním pokoji pro volavky. Pozorovala z okna vlnící moře a displej terminálu zobrazoval spořič obrazovky.

„Srdíčko moje,“ promluvila Lin odněkud, „spouštím past, tak buď připravená.“

„Já jsem vždycky připravená, lásko moje. A až budeme s tímhle problémem hotové, pořádně si to rozdáme,“ odpověděla Kapitánka a zapálila virtuální brko.

Lin šáhla do virtuální kabelky a vytáhla hrnec s nápisem „Med“. S pomocí Chana uložila hrnec do separované krabice, ve které bylo virtualizované prostředí sledovaného systému.

„Tak to můžeme spustit,“ prohlédla Lin naposledy displeje a aktivovala datový tok do extranetu. Monitorovací aplikace začaly chrlit gigabajty informací, které Chanovy počítače zpracovávaly rychlostí světla.

Kapitánka seděla v křesle a sledovala film. Nebo dělala, že sleduje film, protože drobné nuance v realitě samozřejmě zaregistrovala a ve výpisu přímo v oční zornici viděla, že nějaký systém skenuje její dům pro hosty.

Zachovávala klid, protože nechtěla zvědavého návštěvníka vyplašit, takže odesílala Lin pouze pasivně získané informace.

„Chane, tečou sem hrozně podivná data,“ řekla velmi vážně Lin.

„Co tím chceš říct?“ nechápal Chan.

„Chci tím říct, že soupeř, proti kterému stojíme, je na výši, ale opravdu na velmi vysoký výši, protože algoritmy, který právě zachytávám, jsou opravdu geniálně originální,“ odpověděla Lin a do virtuální konzole rychle posílala sady příkazů.

Zanedlouho si povšimla, že jejich virtuální realita vykazuje změny.

Chan, Kapitánka a Lin ve stejný okamžik automaticky pozvedli ruce a chytli jimi vlastní hlavy.

„Teď to bude bolet,“ řekl neznámý elektronický hlas a všichni tři skončili zkroucení přišernou bolestí. Během zvedání z podlahy jim přímo před očima vyrostla jednoduchá zelená tvář ve stylu ascii artu, doplněná blikajícími pohyblivými nápisy v designu word artu. Mohli jste vidět smajlíky, hashtagy a jiné společenské nesmyslnosti.

„Říkám si Loutkovodič a sovy nejsou tím, čím se zdají být. Jak už asi chápete, mohl jsem vás bez milosti zabít. Však musíme sdílet jedno místo a než k tomu dojde, tak před tím narazíte na muže ve směřícím se pytlí a bez chemikálií vám on ukáže cestu, na jejímž konci společně změníme svět,“ řekl obličej a rozpadl se na drobný binární čaj.

„Kurva, co to bylo?“ serval Chan komunikační rozhraní z hlavy.

„Drahá, jsi v pořádku?“ běžela Kapitánka k Lin, která těžce dýchala.

„Zlato, jsem, ale tohle musím vydechat,“ odpověděla a zvedla se z podlahy, „ten člověk je naprostý šílenec. Nenechal po sobě ani bajt stopy.“

„Co ten jeho blábol o sovách, směřícím pytlí a cestě měnící svět?“ balil Chan velké brko.

„Já nevím, musím si to nechat projít hlavou,“ odpověděla Lin a začala rýsovat dlouhé lajny.

Stůl byl plný lahváčů a místnost řádně zahulena.

„Chane, do tohoto tě tahat nebudeme a ani nechceme. Jak zcela zřetelně vidíš, plaveme v pěkných sračkách a je zbytečný v nich utopit někoho dalšího,“ povídala Lin.

„Ale já už v těch sračkách plavu s váma,“ oponoval Chan.

„Zatím si na hladině, nejlíp uděláš, když se svejma lidma na nějaký čas zmizíš a zůstaneš zmizelej,“ řekla Kapitánka a dýmila z brka.

„Dobře, ale dám Lin všechny své nástroje, můžou se vám hodit,“ odpověděl Chan a popravdě řečeno, byl v duchu rád, že nemusí s holkama pokračovat.

„My půjdeme do našeho tajného bytu a odtamtud začneme znovu pátrání. Ještě pořád jsme nenašly manželku a dvě dcery našeho klienta,“ řekla Lin a natáhla lajnu.

Tajný byt byla malá špeluňka nacpaná počítači a dostat se do ní musely v noci kanály. Než se pustily do práce, proběhlo několik sexuálních her nahých dívek plných velmi erotických pozic a kvant hraček.

„Zlato, čím začneme?“ zeptala se Kapitánka, když byly úplně hotové a vyšťavené.

„Starou dobrou pátrací akcí. Převlékneme se za šlapky a půjdeme do ulic, abychom vyzpovídaly holky a porozhlédly po okolí. Dostala jsem od Chana sadu nanokomárů, kteří se dají naprogramovat na pátrání po konkrétní DNA,“ řekla Lin.

„Cože?“

„Zlato, vypustíme hejno umělých komárů a ti zkontrolují všechna děvčata, na který narazí. Prostě jim odeberou malý vzorek krve a zanalyzují ho.“

„Miláčku, to zní velmi sexy, doufám, že budeme mít něco v šatníku,“ zasmála se Kapitánka, kouřila joint a vrhla pohledem po Lin.

V ulici červených luceren se rozsvěcelo pouliční plynové osvětlení a první návštěvníci pomalu přicházeli. Čtvrt', ve které pracovaly stovky prostitutek, svůj život začínala s počínajícím soumrakem. Všichni čekali na milosrdnou tmou, která skryla lidskou špínu. Světla vývěsních štítů s reklamními cedulemi dodávaly místu tak akorát dostatek fotonů, aby mohly probíhat temné obchody lidským masem.

V suterénu jednoho levného podniku seděly v malém špinavém boxu dvě ženy prodejného vzhledu.

„Drahá, to se ti fakt povedlo, vypadáme jako skutečný děvky. Já sem tak vzrušená,“ povídala jedna.

„Lin, vždycky jsem chtěla vědět, jaké je to být šlapkou,“ odpověděla druhá, když tu přišli dva špinavci.

„Čau holky, vás dvě chci,“ řekl jeden.

„Teď nejsme v práci,“ odpověděla Kapitánka a vyfoukla konopný dým týpkovi do obličje.

„Koho to kurva zajímá, chci vás dvě, tady sou peníze,“ odsekl muž a hodil na stůl balík bankovek.

„Kurva, neslyšel si zmrde, že nejsme v práci,“ chytla ho Lin velmi rychle za krk a přirazila obličejem k desce stolu. Přiblížila obličej k překvapený hlavě a pohlédla špinavci do očí.

„Zmrde, mohla bych tě zabít.“

„Děje se něco?“ objevil se za jejich zády barman s brokovnicí v ruce.

„Tyhle kurvy nechtěj vydělávat,“ odpověděl druhý špinavec.

„Tyhle kurvy nejsou v práci a velmi dobře mi zaplatily, aby měly chvíli klid,“ řekl suše a zapumpoval zbraní. Lin pustila krk prvního šmejda.

„Dobře, dobře, už se pakujem,“ chytil stojící špinavec svého kamaráda za ramena a táhl ho pryč. Ještě zkusil hrábnout po svazku bankovek, ale barman mu zastavil ruku těsně nad stolem.

„Ty jsou moje, venku u vstupu je jasně napsáno, že kdo bude dělat problémy, přijde o všechny své prachy,“ sebral pakl a pozoroval odcházející prudiče, dokud nezmizeli v davu ulice.

„Díky a udělejte nám prosím něco k jídlu,“ poděkovala Kapitánka a ponořila se znovu do rozhovoru s Lin.

„Komáři jsou vypuštěni a nyní musíme čekat, dokud něco neobjevíme,“ řekla a na tácku udělala několik lajn.

Podniková obsluha mezitím přinesla hromadu výborného jídla, skládajícího se z dušené zeleniny a malých pečených hlodavců, do kterého se děvčata s chutí pustila.

Během vybírání krysích mozečků zapípal přenosný počítač a na jednom místě mapy blikaly blízko sebe tři červené tečky.

„Máme je,“ řekla Lin a odložila příbor. Obě dvě se zvedly a s rozloučením odešly z podniku.

Zobrazovací kontaktní čočky je navigovaly k místu, kde nanokomáři našli hledané subjekty. Zastavily před velmi laciným bordelem, jehož vchod okupovali fakt ohyzdní lidé. Co jedinec to úchyl od pohledu. Tlustý plešatý vrátný v propoceném tílku vybíral vstupné.

„Doupě perverzáků, dostat se tam bude malej oříšek, ale zvládneme to. Pojď, nic neříkej a tvař se jako můj otrok,“ řekla Lin a uvázala Kapitánce kolem krku obojek s vodítkem.

Předběhly celou frontu, která začala mručet a protestovat. Plešatý úchylák u vstupu zamrkal svýma očima zapadlýma v sádle obličejů a kroutil hlavou. Lin vyndala svazek bankovek a šáhla tlust'ochovi mezi nohy. Když měla pocit, že nahmátla koule a ne sádlo, tvrdě stiskla prsty. Perverzák v propoceném tričku nedal ani náznakem cokoliv najevo, sebral peníze a pustil Lin dovnitř. Řada čekajících začala křičet vulgární nadávky.

„Teda zlato, to byl humus,“ řekla Kapitánka a zapálila brko.

„Ale jsme vevnitř a nezpůsobily jsme rozruch. Pojďme si pro naše hledaný ženský,“ odsekla Lin a rychle šla ve směru přicházejícího signálu.

Na chodbách potkávaly směs návštěvníků a šlapek a Lin s Kapitánkou ještě nevěděly, že je jeden vohnout poznal a běžel zavolat ochráncům veřejného pořádku.

To bylo v době, kdy obě otevřely dveře a vstoupily do pokoje, ve kterém byly dvě uvázané mladé dívky, jedna omámená žena a dvě chlupaté obludy s gigantickými penisy, jenž právě ukájely své obludné chutě. Ty nebohé domnělé prostitutky byly rozmrdaný úplně na sračky.

Lin neváhala a oba násilníky na místě zabila. Kapitánka zavřela dveře a šla pomoci.

„Jsou polomrtví, dám jim koktejl, kterej je postaví na nohy a dojdou s námi do bezpečí,“ řekla Lin a každé ženě vpíchla dávku roztoku.

Netrvalo dlouho a tři hledané ženy otevřely oči.

„Bude to těžký, ale musíte mi věřit. Teď půjdete s námi a nebudete se vůbec na nic ptát,“ pověděla Lin a zkoušela je s Kapitánkou postavit na nohy.

„Tohle bude fakt problém,“ povídala a chodbou začal znít hlasitý křik.

„Už jsou tady zase orgáni, někdo nás nejspíš poznal. Budeme se muset rozdělit, já je odvedu a ty nám získáš nějaký čas. Zlato, bude to dobrý,“ políbila Lin Kapitánku na obličej, otevřela dveře a nahlédla do chodby.

„Lásko, běž ke schodišti a dělej co bude v tvých silách,“ pověděla a počkala, dokud Kapitánka nestála s nachystanou poloautomatickou pistolí u zábradlí. Pak nasadila svým chráněnkyním obojky a spojila řetízkem.

„Abyste se mi neztratily,“ řekla a vedla je na opačnou stranu domu k místu, kde tušila vchod na půdu.

Kapitánka s jointem v ústech očekávala příchod policejních orgánů. Měli očividně rozkaz nejdřív střílet a potom se ptát, takže ve chvíli, kdy se objevila první neprůstřelná helma spustila v krátkých dávkách palbu. Protipancéřové kulky plnily svoji roli perfektně a dělaly z hlav policistů krvavou mozkovou kaši.

Přestřelka byla mohutná, ale po krátké době Kapitánce došly zásobníky a slzný plyn způsobil, že se musela stáhnout. Bohužel pozdě, protože od půdy se již blížily další jednotky, kterým defakto vpadla do náruče. Dostala pořádnou nakládačku, než byla odvedena do antonu.

Lin všechno pozorovala ze vzdálené střechy dalekohledem a byla hodně našťvaná. Podívala se po zachráněných ženách a byla nasraná ještě víc.

„Tehle případ se pěkně podělavá, doufám, že něco víte,“ pověděla s přísným výrazem, vzala lano a vedla přes střechy úlovek do bezpečí. Nevěděla kam jít, tak zamířila do bytu po prarodičích, který byl její malé tajemství, o němž nevěděla ani Kapitánka.

Byt v předposledním patře byl ze střež přístupný v případě, že návštěvník znal cestu. Lin si nebyla akorát jistá, jestli ve světlíku zůstal připravený žebřík, protože obydlí dlouho nenavštívila a nevěděla, jestli ho správce nenechal odstranit.

Museli se protáhnout úzkými mezerami mezi komínovými tělesy, přejít několik velmi zrezavělých střešních lávek a proběhnout pár střešních zahrad, kde Lin ukradla pro jistotu prádelní šňůru. Její tušení ji nezklamalo, žebřík někdo dávno zlikvidoval. Uvázala ženy u komína a spustila do šachty provaz. Opatrně sešplhala do správného patra a vykopla světlíkové okénko ze záchoda.

Podle prachové vrstvy se ujistila, že byt dlouho nikdo nenavštívil. Vyzkoušela lampičku, jestli nebyla odpojena elektrika, vzala klíče od půdy a šla vyzvednout ženy, protože je rozhodně nechtěla spouštět lanem.

Naštěstí celá akce proběhla bez vzbuzení pozornosti a bezpečně doprovodila dívčí skupinu do bytu. Vlastně se nechtěla nijak zdržovat, protože musela pomoci přítelkyni Kapitánce. Vyndala ze skříní z prachuvzdorných krabic vybavení a začala připravovat svoji prastarou technologii pro připojení k virtuální realitě.

„Tohle vás bude hodně bolet,“ řekla ženám sedícím v křeslech a připojených starými sondami k blikající a vzduch funící krabicí. Lin zabořilo v hlavě a procitla ve světě svého mládí.

Byla v prosté místnosti v nízkém rozlišení a seděla u stolu s třemi hadrovými panenkami.

„Tak se se podíváme, co ve vás vlastně je,“ pomyslela si a začala se prohrabávat hromadou cizích vzpomínek.

Prošla mnoho nechutných obrazů plných brutálního sexu a tvrdých drog, poznala několik tváří, na které je vypsána vysoká odměna, ale nic, co by ji někam dovedlo. Až úplně v hlubinách nevědomí její stará technologie, ignorující mnoho moderních protokolů, zjistila několik vložených zámek, které blokovaly část mozku.

„To sou mi věci, s tím budu muset opatrně, abych je nezabila,“ pomyslela si a rozhodla, že zatím ponechá ženy tak jak jsou. Ale porozhlédla se v blízkosti, jestli nenarazí na drobečky obrazů z doby únosu.

Skutečně objevila několik černobílých sekvencí, ve kterých byla fakt divná postava s pytlím přes hlavu. Na tom pytlí byl v místě obličej nakreslen smajlík a když se ruka postavy dotkla pravého horního rohu, pytlík se začal chechtat.

„A do prdele,“ proběhly Lin v hlavě všechny informace, který doposud nasbírala a hlavně si vzpomněla na divnou tvář. Odpojila se a nechala klientky odpočívat.

Začala pátrat po původu chechtacího pytlí. Strávila několik hodin u globální sítě, než zjistila, že vynálezce je naprosto neznámý a firma, jenž tento výrobek určený pro zábavní trh vyrábí, má vlastníky skryté za holdingem.

„Fakt divný,“ když si uvědomila, že ten samý holding vlastní několik firem, o kterých vědí, že patří panu X.

„Myslím, že bych se měla vrátit úplně na začátek. Ale nejdřív udělám malou odbočku,“ řekla, vpíchlá ženám sedativum a odešla.

Kapitánka seděla v cele předběžného zadržení a kouřila jointy. Místní orgáni se k ní začali chovat konečně slušně, protože pochopili, že pokud s ní chtějí mluvit, tak nesmí zkoušet jakékoliv násilí. Rozbila obličej několika policistům, než ochráncům pořádku doteklo, že po dobrém to bude lepší než po zlém.

Popravdě řečeno, na všechny otázky beztak odpovídala, že stejně nic neví a s ničím nikomu nepomůže.

Zrovna když sexy vystajlovaná detektivka vyprávěla o setkáních s Loutkovodíčem a k tomu zkoušela primitivní erotické figle, Kapitánka zaregistrovala na monitorech ve výslechové místnosti rozruch ve vrátnici. Jakmile poznala svoji přítelkyni, nasadila arogantní výraz a velmi lascivně rozkouřila brko.

Lin netrvalo dlouho zjistit, kde Kapitánku drží. Protože byla ze všeho poněkud rozčilená, šla rovnou k jádru věci a požádala o propuštění zadržované osoby.

„Vy ste dámo blázen,“ rozesmál se sloužící orgán.

„Nejsem,“ odpověděla Lin.

„Víte co dámo, vypadněte, tady nejste v holubníku,“ odsekl policista a nepřestával se smát.

„Chtěla jsem to zkusit nejdřív po dobrém. Já se vrátím,“ řekla a odešla.

Neuběhlo ani pět minut, když do vrátnice vjelo auto, ze kterého vystoupila Lin vyzbrojená dvěma meči. Chvilí přemýšlela, jestli má nechat zbraně v pochvách, aby proti sobě nepoštvala všechny fyzly ve městě, ale když usoudila, že je stejně nasere, vytáhla nabroušené lesknoucí ostří.

Začala zabíjet jednoho policistu za druhým a takhle se probíjela kancelář od kanceláře. Někteří sice zkoušeli drobný odpor formou střelby z palných zbraní, ale ty Lin likvidovala šípkami napuštěných prudkým jedem.

Kapitánka poslouchala přicházející hluk a čím víc byl blíž, tím byla vysmátější. Sexy detektivka už dávno přestala skrývat děs a hrůzu v očích.

„Máš poslední příležitost utéct a přežít. Řekla bych, že má drahá polovička je pěkně nasraná,“ řekla Kapitánka a měla v obličejí úsměv od ucha k uchu.

„Já ji...,“ začala cosi detektivka říkat, ale větu přerušilo vyražení dveří a zasvištění oceli.

„Lásko, ty přicházíš v opravdu velkým stylu,“ zvedla se a odhodila vajgl.

„Drahoušku, chtěla jsem udělat opravdu mocný divadlo,“ vrhla se Lin po Kapitánce a začala asi desetiminutová líbačka na výslechovém stole.

„Tys jim dala pořádně pohulit,“ pochvalně pokyvovala Kapitánka hlavou, když po sexuální přestávce odcházely ze stanice a překračovaly ležící mrtvoly.

„No jo, budou pěkně nasraný, ale máme před sebou ještě nějakou práci. Musíme za panem X. U něj všechno začalo a všechny nitky vedou zase k němu zpět,“ řekla Lin.

„Ale to je mi pěkný překvapení,“ odpověděla Kapitánka.

„V podstatě se dalo čekat vyvrcholení v podobným stylu, teď musíme najít zadní východ a zmizet,“ souhlasila Lin, protože ji znervóznilo přibližující houkání sirén.

Z policejní stanice utekly v poslední chvíli a Lin vedla přítelkyni k zaparkované dodávce, kde ležely stále spící ženské. Nasedly a chvíli počkaly, než usoudily, že je bezpečné odjet.

Lin nejela nejkratší cestou, ale zvolila delší objížďku, aby měla jistotu, že nejsou sledovány. Byla ještě tma, když dojely k domu pana X.

Čekal je u dveří a vypadal, že ví, proč přijely. Zaparkovaly dodávku zadními dveřmi ke garáži a opatrně vynosily stále spící rodinku do domu.

„Měly bychom dát několik piv a pár jointů. Máme si co vyprávět,“ řekla Kapitánka, když vyndala z ledničky lahváče.

„To nepůjde, nebudu chodit kolem horký kaše, vím proč tu jste. Kvůli Loutkovodiči,“ odpověděl pan X.

„Já jsem si říkala, že v tom nakonec pojedete. Kdo nebo co je Loutkovodič?“ posadila se Lin do pohodlného křesla.

„Loutkovodič je umělá inteligence. Můj poslední objev, který se mi poněkud vymkl z rukou,“ začal vyprávět pan X.

„Tak to sme si dobře všimly,“ usklíbala se Kapitánka.

„On má hrozně zvláštní smysl pro humor a únos mých žen byla pomsta za odmítnutí připojení k síti. Já jsem ho držel v izolovaném prostředí, ale nějak se mu podařilo utéct a přeprogramovat moji rodinu.“

„Proč by se vám takhle krutě mstil?“ nechápala Kapitánka.

„Protože mu to přišlo vtipný a vás jsem potřeboval, abyste je našly.“

„A trochu sme posloužily jako volavky, žejo?“ odsekla Lin.

„Malinko, chtěly byste s ním mluvit?“ řekl pan X.

„Já se nechci připojovat,“ odporovala Kapitánka.

„To nebude nutné, můžu ho pustit na obraz,“ řekl X a zapnul monitor na zdi. Obrazovka zeleně zazrnila a ukázal se známý obličej.

„Holky, s váma byla legrace. Hlavně vyvraždění policejní stanice byl excelentní kousek. Klobouk dolů,“ se smíchem promluvil Loutkovodič.

„To nevím, teď se nemůžeme ve městě ukázat a to mi teda moc vtipný nepřijde,“ čílila se Kapitánka.

„Já se omlouvám, to byla malá improvizace v mé detektivní hře, ale když jsem viděl, že si objednal zrovna vás, nemohl jsem odolat. Pověst, která vás doprovází, je neuvěřitelná. A buďte v klidu, veškeré videozáznamy jsem zničil. Nikdo neví, že jste tam byly. Stačí, když si uděláte pořádnou dovolenou,“ usmívala se umělá inteligence.

„Ty seš fakt zmrď, všechno jenom proto, že si rád hraješ s lidma. Doufám, že seš schopnej těm ženskem vrátit jejich pravou identitu,“ rozčílila se Lin.

„Neboj se, budou v pořádku, ale jejich nový vzpomínky jim zůstanou, takže budou asi trochu traumatizovaný,“ odpověděl s jízlivým výrazem v digitálním obličejí Loutkovodič.

„A to všechno jenom proto, že sem tě nechtěl pustit do světa?“ nechápal pan X.
„Jo, jsem všemocný a můžu si dělat co chci,“ odsekl Loutkovodič.
„To teda šmejde nemůžeš,“ odsekla Lin a nasála pořádnou lajnu.
„Ale můžu,“ usmála se umělá inteligence a předvedla digitální škleb.
„Dobře můžeš, ale co bude teďka dál?“ nervozně řekl X, kterého situace trochu srala.
„Co dál? Dál nic, vrátím paměť tvý rodině a odejdu. A když budu chtít, tak tě přijdu navštívit,“ Loutkovodičův výraz zkameněl.
„A dáš nám pokoj?“ zeptala se Kapitánka.
„To vám nemůžu zaručit,“ odpověděl obličej na obrazovce.
„Hm, co se dá dělat,“ zakroutila Lin hlavou a upila z lahváče.
„Nic... Hele, co si to udělala s mými zámky?“ promluvil obličej a začal se krotit.
„Nic...“ začala pomalu Lin a její ústa se začala měnit ve velký rohlík.
„Něco si musela udělat?!“ kroutil sebou Loutkovodič a vypadal dost zmateně.
„Připravila jsem několik malých pastí,“ smála se Lin a věděla, že vyhrála.
„Právě se stahuješ do mého starého zařízení. Ty debile, ty si prostě nepočítal, že se může najít někdo chytřejší s kapkou štěstí. Skončíš v krabici jako kuriozita,“ smála se a velmi eroticky cucala vrchol lahváče.
„Ty seš kurvička... kurvič... kurv.... k...,“ mizel hlas Loutkovodičův.

„Lásko, ty si s ním parádně vyjebala,“ vrhla se Kapitánka po Lin a začaly vzájemné dráždění. Pan X nechápal a raději šel věnovat pozornost svým ženám, které pomalu přicházely k vědomí. Manželka se posadila, podívala panu X do očí a vrazila mu facku.
„Ty seš fakt debil, to si nám dělat nemusel. Víš jak je mrdání na drogách skvělý?“
„Miláčku...,“ držel pan X ruku na tváři.
„Neštví mě a zavolej mému psychiatrovi, budu potřebovat hodně prášků, abych se z toho dostala,“ řekla přísně.
„Ach jo,“ pan X sklopil hlavu a šel pro telefon. Nahé Kapitánce a Lin nevěnoval pozornost, protože přemýšlel, jak udobřit starou.

„Pongu, ty vole, takový prasárny hraješ?“ sundaval Kapitán Blázen z hlavy terminál virtuální reality.
„Šéfe, tohle je slabší verze, nechtěl sem vás příliš šokovat,“ odpovídal Pong, který se okamžitě sklonil k připraveným lajnám.
„Pongu, ty vole, bylo to fakt skvělý sračkový dobrodružství, jako kdyby ho napsal nějaký mimozemské profesionální pisálek brakových sraček, ale příště už s tebou fakt nehraju,“ zapálil Blázen brko.
„Šéfe nebuďte citlivka, vždyť jsme tím zabili dvě hodinky, nic náročného. Základní level pro začátečníky. I ten víkendový hráč dá víc,“ chechtal se Pong a vytáhl z ledničky lahváče.
„Na žízeň,“ podal jedno Bláznovi.
„Díky,“ poděkoval Kapitán a přivřel oči.
„Ty Pongu, kdybys náhodou někdy někomu vyprávěl jakou sme hráli hru, tak prosímtě vynechej to píchání. Nechci, aby si z nás někdo dělal prdel, že sme spolu pěkně vymrdávali.“
„Šéfe, co se stane ve hře, zůstane vždycky jenom ve hře,“ přimhouřil oči pro změnu Pong, „ale neříkejte, že se vám to nelíbilo.“

8. Odvrácená strana Měsíce: Pomsta zombifikovaných

„Vůdce, vůdce, musíte ihned opustit stanici. Ti zmrdi nám sem posílají atomovky,“ přiběhl sluha oděný do nacistické uniformy a ozvěna nesla klapání podrážek kovovou chodbou.

„Otto, nesmíme přijít o všechno, co mé předchodzí klony vybudovaly,“ řekl Adolf Hitler.

„Vůdce, nakládáme únikovou loď a potřebujeme, abyste šel s námi,“ spěchal sloužící a vypadal velmi nervózně.

„Dobře, pojďme, abychom neuvedli v obavy spolubojovníky,“ pověděl Hitler a rozhlédl se po svém skromně vybaveném pokoji.

V tu samou chvíli Kapkou vyslaná poslední střela s jadernou hlavicí zamířila směrem k nacistické základně ve tvaru hákového kříže na odvrácené straně Měsíce. Zcela náhodou bez poškození proletěla až k nádržím s různými jedovatými látkami a plyny, kde vybuchla. Následná chemická reakce podpořená jadernou výhní vytvořila plynnou substanci, která v kontaktu s klonovaným organismem způsobovala zombifikování.

Jak plynná látka postupovala, postupně postihovala jednoho nácka za druhým, dokud nebyla zasažena celá nacistická stanice. Šedým kouřem pobíhali vojáci, kteří kašlali a zvraceli zelenorudou sračku a k tomu jim černaly tepny a žíly. Oči měli zalité tmavou shnilou krví, jenž prýštila ven tělesnými póry a otvory. Vypadalo to, že je plyn zabíjí, ale nebylo tomu tak.

Domluvený obchodní partner, který o tři neděle později přivezl objednané zboží, byl po přistání na Měsíci poněkud překvapen. Nacistická základna nesla stopy provizorních oprav, dozimetry pípaly zoufalstvím, protože jejich stupnice nestačily a uvítat ho přišly podivné postavy v kožených kabátech, páskami s hákovými kříži přes paže a plynovými maskami nasazených na tvářích.

„Co se tady stalo?“ zeptal se obchodník.

„Malá nehodička, ale vše je již v pořádku,“ odpověděla tlumeným hlasem postava a z masky odfoukla dvěma otvory šedý kouř. Byznysmen pochopil, že plynové masky neslouží k ochraně před vnějším prostředím, ale nýbrž k udržení vnitřní atmosféry.

„Nebudu se raději vyptávat, vyložte náklad a zaplaťte mi domluvenou částku,“ řekl a odešel zpět do lodi, protože cítil, že zde není vše v pořádku. Ostatně, to se mu potvrdilo, když během vykládání vypadla jedna zásilka z palety, přimáčkla pracovníka obličejem k zemi a rozbila masku. Obchodník spatřil vysušenou tvář se zčernalýma očima a cvakajícími zuby.

„Vůdce. Můj vůdce, mohu vstoupit?“ promluvil tlumený hlas.

„Otto, pojď dál a vyslechni můj plán. Až budou připraveny lodě, vyrazíme za pomstou. Dostaneme Kapitána Blázna a já ho osobně rozsekám na malé kousičky,“ tlumeně zamručel hlas v plynové masce.

„Můj vůdce, jak byste chtěl pomsty dosáhnout? Naše armáda je sice početná, ale dokážeme Blázna vůbec porazit?“

„Otto, postavíme největší armádu, jakou kdy svět viděl. Vyrobíme dostatečné množství plynu, s čímž ostatně máme bohaté zkušenosti a nebudeme se bát ho použít. Už jsem vybral dva velmi vzdálené solární systémy, jenž nám poslouží jako útočiště a kde začneme budovat nové nesmrtelné vojsko,“ důrazně promluvil Adolf Hitler a z průduchů v masce vyfoukl dým.

„Můj vůdce, vy prostě víte, jak být vůdce v každé situaci. Heil Hitler!“ pozvedl Otto pravačku k pozdravu a k tomu srazil podpatky.

„Otto, než odejdeš, řekni všem velitelům, že mají začít připravovat lodě k odletu,“ dodal Hitler a podrbl psa v masce, z níž vyšel od výdechů nad čenicem oblak plynu, když zvíře zafunělo. Otočil se k výhledu ven a s rukama za zády pozoroval dění v troskách Měsíční základny. Tvar hákového kříže byl zničený a v nacistický zombie narůstal vztek.

Vůdceův poslední projev před opuštěním dlouholetého bydliště byl krátký, ale velmi přísný. „Nacionální měsíčané, nacionální měsíčňanky, příslušníci odvrácené strany! Končí velmi závažná etapa měsíčních nacistických dějin. Mohutnost událostí, kterým čelíme a jímž není rovno a jejichž převratný význam pro budoucí vývoj nacistické rasy, bude v plném rozsahu pochopitelný teprve pro pozdější generace nacistů. My však, kteří dějiny této doby tak krutě prožíváme, se nemůžeme ubránit dojmu, že řízení Prozřetelnosti je mocnější nežli jakékoliv naše úmysly a má vůle. Bohové netrestají slepotou jenom ty odsouzené ke zkáze, nýbrž nutí také, abychom my z vůle Prozřetelnosti povolání usilovali o cíle, které daleko předběhnou naše veškerá přání. Nyní využijeme daru Prozřetelnosti a plyn, který nám sebral naše staré životy, využijeme k získání životů nových a k vybudování nejmocnější armády veškerého známého vesmíru. Následujte souřadnice a vítězství je naše! Sieg heil!!!“

Energický projev plný emocí dostal poslouchající nácky do varu. Odpovědí bylo mocné odfukování z masek, zvednutí pravic a temné provolávání slávy vůdci „Heil Hitler!“ Jakmile jásot ustal, velitelé jednotlivých lodí obdrželi souřadnice a nacistická flotila začala mizet z orbitální dráhy Měsíce.

V jiné části Galaxie zatím jistá civilizace v rozpuku, která vyslala k jednomu ze svých měsíců několik prvních satelitů, prozatím netušila, jaká zlá katastrofa se k nim řítí. Primitivní orbitální sondy zaregistrovaly přílet prvních lodí zombifikované nacistické flotily až v poslední chvíli, takže obyvatelstvo nemělo příliš času k rozvinutí paniky. Několik marných pokusů sestřelit lodě primitivními jadernými střelami bylo zcela neúspěšných. Výsadek, který přistál v hlavním městě naznačil, že v temných lodích pokrytých geometrickým symbolem je skryt pořádný průser a hlavně konec civilizace, tak jak ji domorodci znali.

Nastala situace, která je pravidelně opakována napříč dějinami veškerého všehomíra. Technicky vyspělejší kolonizátoři se nikdy nepřáteli s primitivním obyvatelstvem území, jenž chtějí získat pro sebe. Domorodci postávali kolem Hitlerova přistávacího modulu, netrpělivě přešlapovali a nervozně očekávali věci budoucí. V okamžiku, kdy se otevřely dveře a vyšel samotný Vůdce, pochopili, že mnoho budoucího je již nečeká.

„Podřadná raso,“ promluvil a vyfoukl plyn, „tuhle mizernou planetu zabíráme pro sebe a z vás udělám otroky, kteří budou sloužit Tisícileté říši. Ale až po tom, co si moji lidi zastřílí.“

Uvítací delegace složená ze zástupců hlavních politických stran ztichla a v obličejích měli značně nechápavé výrazy, protože právě prožívali poslední záchvěvy klidných životů. Jejich jediným štěstím bylo, že konec civilizace přišel rychle a nedostali tak příležitost propadnout globální panice, když začali vojáci v plynových maskách a kožených kabátech střílet po všem živém.

Domorodé obyvatelstvo ani nedostalo šanci zorganizovat odpor, protože asi po dvou hodinách lovu Vůdce přikázal, aby na planetě přistály kolonizační jednotky a ty začaly okamžitě vypouštět mocná oblaka laboratořemi vylepšeného jedovatého dýmu, jenž postupně zahaloval celou planetu. Před plynem nebylo kam utéct, procházel úzkými štěrbinami a vnikal do všech prostor. Každý živý tvor, jenž ho vdechl, zkroutil tělo bolestí a začal zvracet černou krev.

Po několika hodinách bylo po všem. Planetu pokrývala několik kilometrů tlustá vrstva jedovatého sajrajtu a zombifikovaní náckové mohli sundat masky.

„Moji věrní vojáci, vítejte v novém domově, odkud povedeme největší tažení v dějinách nacistické říše a rozšíříme nacionální měsíčismus po celém vesmíru. Nyní začneme budovat naši velkou nacionální budoucnost,“ zacvakala zuby sušená tvář Vůdce a vysušené tělo pozdvihlo sušenou pravici. Shromáždění nejvyšších šarží povstalo ze židlí z lidských kostí a začalo provolávat nacistický pozdrav.

O pár dní později, kdy pomalu ustávala radost ze zničení primitivů, se život mrtvých začal vracet do normálu. Pochytali všechny mrtvé otroky a zapojili je do průmyslové výroby. Stavba dalších bitevních kosmických plavidel byla zahájena. Avšak inženýři objevili malý nedostatek jejich existence.

„Vůdce, máme problém,“ přišel Otto do Hitlerovy luxusní kovové kanceláře.

„Jaký můžeme mít problém?“

„Vůdce, celé řadě našich vojáků během znásilňování upadlo péro a jsou z toho poněkud naštvaní. Znásilňování je jedna z jejich nejoblíbenějších činností a bez pohlavního orgánu to moc dobře nejde,“ opatrně zacvakala Ottova sušená tvář.

„Otto, i moje Eva si toho už všimla a jejich velitelé jim musí vysvětlit, že je to daň za nesmrtelnou budoucnost, ve které již rozmnožování nebude potřeba. Musí se soustředit na svoji druhou nejoblíbenější činnost a to zabíjení.“

„Vůdce, moudré rozhodnutí,“ řekl Otto a byl rád, že nepřišel o sušený krk.

„Jestli máš pocit, že se nudíš, tak vydej rozkaz, aby generálové připravili další bleskový útok. Myslím, že všechny potěší, když nebudou muset myslet na šoustání,“ dodal vůdce a významně zacvakal zubama, až mu vypadla umělá čelist.

Rozkaz k dobývání všechny zombifikované nácky potěšil. Uznali, že jejich vůdce má pravdu a jediná radost, která jim tedy zůstala, je zabíjení civilistů a dobývání civilizací. Nová bezpohlavní rasa nemrtvých nacionálních měsíčních nacistů právě dokončila svůj vývoj a před dveřmi vesmíru stála hotová civilizace, připravená šířit smrtící plyn do všech jeho koutů.

Vesmír ještě o ničem takovém nevěděl, ale i to se mělo brzo změnit. Druhým cílem Hitlerovy armády zombifikovaných nácků byla planetární soustava s připojením k celogalaktické datové síti, což způsobilo, že přepadení proběhlo online před čočkami stovek tisíc kamer a snímacích zařízení.

Vzhledem k rozsáhlosti vesmíru však tato zpráva zapadla mezi tisíce dalšími tragediemi, během nichž zahynuly miliony civilistů. Nehody a lokální války probíhaly neustále a mnoho lidí to nezajímalo. Tedy kromě několika aktivistů, kteří se věnovali sledování obskurních zpráv a šíření konspiračních teorií. V jejich životní bublině nastala obrovská panika, protože představa útoku nemrtvé nacistické armády u nich vyvolávala strach a vymýšleli všelijaké podivné plány, jak mohlo k vytvoření zombie dojít. Webové konspirační stránky se hemžily teoriemi od tajných genetických experimentů řízených tajnými orgány Velké rady, až po spiknutí židosatanistických kruhů placených Seresovou nadací.

V Centru pro výzkum a šíření alternativních teorií bylo živo a v zasedací místnosti vládl čilý ruch. Nejvyšší ředitel svolal poradou vedoucích všech jednotlivých úseků, protože byl rozhodnut vrazit do výpravy za zombifikovanými nácky docela velký balík peněz.

„Řediteli, jste si jistý, že se výprava zaplatí?“ zeptal se jeden z účetních.

„Rozhodně, i kdyby sme nic nenašli, jakože stejně nikdy nic nenajdem, tak určitě vyděláme na prodeji práv k seriálu. Děláte, jakobyste neznali, jak se to dělá. Deset dílů ve třech sériích a každý díl je zakončen napínavou scénou, jakože příště už něco významného najdeme. Lidí to žerou a zombifikovaný nácky budou žrát dvojnásobně,“ odpověděl přísně ředitel a zasedačka zmlkla. Všichni pochopili, že jejich chlebodárce má všechno spočítané.

„Nechal jsem připravit Médeu a zítra vyrážíme za reportáží. Výpravu povedu já a někteří z vás během dneška dostanou pozvánky. Zatím můžete rozvíjet konspirační teorie, kdo to bude. Rozchod!“ řekl ředitel šokovaným vedoucím, zvedl se a odešel.

V rohu zasedačky stál Ron a nikým nerušen po skončení sezení zmizel. Byl totiž vedoucí archivu a většina zaměstnanců ho brala jenom jako takový neužitečný doplněk, který je dobrý akorát k tomu, aby do regálů ukládal krabice s dokumenty a důkazy. Nebrali ho příliš vážně, protože kdy kdo bral vážně správce archivu?

Ronovi tahle situace vyhovovala, protože dolů do suterénu chodilo jen málo lidí a měl tedy čas bádát, protože archiv byla studnice nepřeborných informací. On byl jediný, kdo měl fyzicky přehled, kde co leží a věděl to ředitel, vědělo to i představenstvo společnosti, která celý konspirační ústav platila. Proto odcházel do své podzemní kanceláře klidný, jelikož věděl, že až usedne k počítači, pozvánka k této výpravě bude čekat ve virtuální poštovní schránce.

Ron totiž psal tajnou zprávu. Ředitel a někteří členové představenstva byli nadšenými fanoušky Kapitána Blázna a hltali veškeré příběhy, které mediálně zveřejňovala Urgha, coby správkyně oficiálního profilu na společenské síti. Jako profesionálové však velmi brzo zjistili, že před „objevením“ Bláznovy posádky, nejsou o jednotlivých členech skupiny skoro žádné záznamy a není úplně jasné, odkud se vynořili a kde přesně se nachází na Zemi jejich centrála nazývaná Základna. Proto pověřili Rona, znajíc jeho schopností, aby se ponořil do hlubin archivu a začal pátrat.

Velmi brzo dal úspěšně dohromady docela solidní časovou linii, která byla od zmizení Martena celkem dobře zmapovaná, ale palčivě Rona trápila otázka počátku. V těch nemnoha dokumentech však našel několik drobných poznámek o zničení nacistické kolonie na odvrácené straně Měsíce. Respektive nejdřív ho zaujalo, že se k události nepřihlásila žádná organizace ze Země a několik svědků, které se mu podařilo najít, tvrdilo, že u nacistů spatřili Kapitána Blázna s nějakou cizí posádkou, která připomínala postavičky z komiksu.

Ron tomu všemu nechtěl dávat větší konspirační význam, takže si veškerá zjištění zatím nechal pro sebe, jelikož Bláznova přítomnost na odvrácené straně mohla mít mnohem více nepravděpodobných důvodů, než bylo záměrné zničení celé nacistické základny.

Zamyšlen došel do své kanceláře a odemkl spořič obrazovky. Pustil do popředí poštovního klienta, ve kterém již čekala pozvánka. Radostí výskl a začal přemýšlet, co všechno si sebou musí vzít.

Ron dostal na palubě Médei malou kajutu právě pro jednoho člověka. Byl rád, že na něj mysleli, protože k práci potřeboval klid. Jednou z povinností archiváře je vést loďní deník, čehož využíval často jako výmluvu k tomu, aby se nemusel účastnit neoficiálních akcí a palubní zábavy. Ostatně nikomu stejně moc nechyběl a nikdo příliš nepřemýšlel nad jeho přítomností.

Ihned po přistání na odvrácené straně Měsíce v místě bývalé nacistické kolonie, kterou Ředitel označil jako první místo, kde začnou v pátrání po původu zombifikovaných nácků, rovnou začali s natáčením prvního dílu dokumentárního seriálu.

Část vedoucích se převlékla do bílých plášťů a popadli několik blikajících, svítících či pípajících filmových rekvizit, jenž měly připomínat vědecké přístroje. Další část vzala kamery a běhala za herci, kteří zastavovali u všelijakých předmětů a dělali, že je pečlivě zkoumají. Někdy zvedli z podlahy ohořelou lidskou kost a s velice vážnými výrazy v obličejích jí otáčeli.

Občas do záběru vstoupil Ředitel a komentoval dění nebo vedl rozhovory.

„Co z této kosti usuzujete?“ zeptal se kupříkladu jednoho pseudovědce.

„Je lidského původu a byla vystavena žáru,“ odpověděl herec v plášti.

„Mohla by patřit nacistům?“ zvědavě pokračoval ředitel.

„Na základě zběžného pohledu by mohla být nacistického původu,“ zazněla opatrná odpověď.

„Ale mohla by i patřit někomu jinému. Každopádně, vážení diváci, máme před sebou zajímavou stopu. Budeme muset rozhodně pokračovat v dalším pátrání.“

Jiná skupina vědců-herců chodila kovovými prostory a významně pozorovala blikající diody na rekvizitách v rukou.

„Tady zase probíhá jiný výzkum. Narazili jste na nějaké stopy po nacistické měsíční civilizaci?“ zastavil ředitel jednoho z nich. Kamera přejížděla po stěnách plných obrazů Adolfa Hitlera a vlajek s hákovými kříži.

„Pane redaktore, jak bych to tak řekl, některé indicie naznačují, že se skutečně nacházíme v sídle nacistů a některé stopy by mohly i říkat, že zde došlo k nějakému neštěstí.“

„Zajímavé, a pane vědec, přístroje indikují, co mohlo způsobit takovou devastaci a opuštění sídla?“

„Sami nevíme, máme hromadu dat, jejichž prostudování nám zabere dlouhé roky. Ale můžu z prvních odhadů divákům naznačit, že zde musela působit velká síla.“

„Ale to je mi velmi zajímavá informace. Takže se tu mohlo stát něco, jenž způsobilo údajnou zombifikaci měsíčních nacistů?“

„Když se nad tím tak zamyslím,“ zahrál herec přemýšlení, „tak ano, mohlo tu něco takového proběhnout. Znovu musím ale divákům připomenout, že bude trvat roky, než zjistíme všechny spojitosti.“

„Děkuji vám za rozhovor. Vážení diváci, všechny stopy, které jsme zatím objevili, skutečně naznačují některé možnosti, které pomalu vyplývají na povrch. Jsme na dosah odhalení záhady,“ promluvil Ředitel do kamery a čekal, až zhasne dioda oznamující nahrávání.

„Helejte, musíme vymyslet něco pořádného, protože tady nic není a těm idiotům nesmíme dát moc prostor, protože jako vědci fakt nejsou moc přesvědčivý,“ řekl štábu za kamerou a vytáhl placatci s alkoholem.

„Natočte ještě nějaký záběry. Víte, že každé díl musí mít aspoň čtyřicet minut čistého času. Musíme toho mít co nejvíc, protože zatím máme jenom samý hluchý místa,“ napil se a odešel do kajuty odpočívat.

Zoufalý štáb natočil všechno možný, ale ruiny nacistický základny byly úplně opuštěný a částečně již vykradený. Když po několika hodinách přišel Ředitel, štáb seděl u zapáleného hořícího sudu a podával si několik lahví s tvrdým alkoholem.

„To už ste s natáčením hotový?“

„Řediteli jo, jen čekáme na nějaký vaše poslední slovo do kamery, abychom mohli uzavřít dnešní natáčení,“ odpověděl kdosi.

„To nebude problém, zapněte kameru a něco krátkého sehraje. Je tu ještě někdo trochu střízlivej, kdo by byl schopnej zahrát naposledy vědce?“

Přihlásil se jeden člověk a Ředitel ho postavil k hromádce popela a kostí.

„Vážení diváci, máme hodně nových stop, které nám dávají naději, že brzo odhalíme tajemství měsíčních nacistů. Právě teď stojíme nad jednou hodně zvláštní hromadou a tady pan kolega z vědecký okruhů nám řekne, co je na ní podivuhodné.“

„Hm,“ herec polkl sušáka a vytáhl z kapsy prsten s hákovým křížem, který před tím někde ukradl.

„Našli jsme v těchto ostatcích prsten, který nás utvrzuje na základě mnoha odborných náhledů v tom, že patřil nacistovi. Jsme si jisti, že jsme objevili skutečnou nacistickou základnu na odvrácené straně Měsíce.“

„To je úžasné. Slyšeli jste sami vážení diváci, jsme na stopě velkého objevu. Takže nezapomeňte, uvidíme se při premiéře druhého dílu,“ zakončil Ředitel natáčení a vyplivl suchou slinu.

„Podejte mi někdo lahváče,“ řekl a natáhl ruku.

Druhý natáčecí den začal diskusí velmi bolavých hlav. Úsekoví vedoucí léčili kocovinu z večerní pařby a pomalu se chystali na nový den. Ředitel povolal Rona.

„Rone, pověz mi, zjistil si včera něco?“

„Řediteli, jenom to, že je všechno zničený a částečně už rozkradený,“ odpovídal opatrně archivář.

„A nějaký stopy po zombifikovaných nacistech si neviděl?“

„Pane Řediteli,“ zamyslel se Ron, „stop po nacistech je tu hodně, to jste si ostatně všiml sám, ale nenašel jsem ani jedinou stopu po jakémkoliv zombifikačním procesu.“

„Rone, to nerad slyším, ale snad do konce natáčení objevíme nějaký zajímavý informace. Zatím budeme pokračovat běžným stylem. Teď běž říct štábu a hercům, ať se připraví na plac. Za chvíli přijdu,“ ukončil Ředitel krátký rozhovor a vypoklonkoval Rona za dveře. Ten splnil úkol a pozoroval vedoucí převlečené za herce, kterak dávali poslední lajny pervitinu. Jejich zaměstnavatel byl náročný a zásadně trval na co nejkratším a nejrychlejším natáčení jednotlivých dílů.

Tři kamery natáčely současně tři epizodní děje. První byl o historii nacistické říše, kde v roli historika jeden z vedoucích vyprávěl o nejdůležitějších událostech v dějinách nacionálního socialismu. S velkým důrazem kladeným na opuštění Země a odlet posledních žijících vědců věrných Adolfu Hitlerovi na Měsíc.

K tomu všemu mu dopomáhala čtecí zařízení, kde pomocník posouval texty stažené z veřejné databáze. Rádoby historik byl hodně zpotený, protože potřeboval srát a měl žízeň.

„Nechci vám do toho kecat pane kolego, ale snažte se více používat paruk a maskérských pomůcek. Je blbý, když diváci dostanou takovej ten blbej pocit, že toho chlapa už někde dřív viděli. Jasný?“ promluvil Ron, který šel zrovna kolem a kontroloval jestli natáčení probíhá tak jak má. Nebohý účinkující se lekl a poblil před kamerou.

„To pak vystříhnete a vyčistíte mu botu,“ suše konstatoval Ron a šel k dalšímu týmu.

Druhý tým byl věnován nacistické vědě. Byl také početnější a skupina herců v bílých pláštích, někteří se stetoskopy kolem krku, seděla kolem kulatého stolu a pozorovala probíhající prezentaci.

„Jak to jde?“ zeptal se Ron kameramana a jeho pomocníka.

„Celkem dobře, pánové sou docela nafrčený, takže jim to všechno pěkně odsejpa. Zrovna tenhle mluví o tlení, hnití a rozpadu spálených těl a řekl bych, že je tím docela zaujatý,“ usmál se pomocník. Vyjetý vedoucí v převleku za vědátora nadšeně vykládal o životním cyklu much. Celkem suchá přednáška zabrala několik desítek minut a Ron byl docela spokojený, protože věděl, že tímhle materiálem se dá zaplácnout hodně času.

„Kde jste se toho tolik naučil?“ musel se zeptat, když kolega vedoucí skončil.

„Jsem fanoušek hmyzí potravy, chovám leccjaký hmyz z různých koutů vesmíru. Ale stejně se nic nevyrovná madagaskarskému švábovi. Když se dobře vykrmí, může dát až tři kila bílkoviny,“ odpověděl rychle a s úsměvem dotázaný. Ronovi se zvedl žaludek, takže raději rychle odešel.

Třetí tým dělal dobrodružnou práci. Ředitel u nich už byl a nadšeně pozoroval skrz silové pole několik postav ve skafandrech, jak pomalu kráčí po měsíční krajině k nějakému kontejneru.

„Řediteli, vypadá to, že jste něco našel,“ řekl Ron.

„Něco ano. Zdá se, že zde něco zapomněli,“ odpověděl souhlasně nadřízený a pozoroval na monitoru výstupy z kamer.

Firemní vedoucí v kosmických skafandrech pomalu kráčeli ke kontejneru zabořeném bokem do měsíčního písku.

„Řediteli, je nepoškozený. Nyní ho opatrně otevřu,“ řekl jeden z mužů a zatáhl za páku uzavíracího mechanismu dveří. Další dva se opřeli o železná vrata a silně zabrali.

Po usazení prachu jeden z nich vlezl do přepravního kontejneru a jeho kamera zabírala tři ocelové kontejnery válcového tvaru.

„Co to je?“ zeptal se Ředitel s mikrofonem v ruce a kamera ho zabírala tak, aby byl vidět obrazový výstup na monitoru.

„Nevíme, ale něco jsme našli. Převážně náklad na loď a tam ho pořádně prozkoumáme,“ odpověděl nálezce a vypadal trochu šokovaně.

„Co tam vidíte?“ ptal se netrpělivě Ředitel.

„Nebude se vám to líbit,“ zazněla odpověď.

„Vypadá to, že jsme na stopě něčemu významnému. Půjdeme se podívat čemu přesně,“ řekl významně Ředitel to kamery.

Stáli v konferenční místnosti předělané na improvizovanou laboratoř. Na stole pokrytém bílým plátnem byly položené tři nalezené válce. Ředitel stál vedle jednoho vědce se stetoskopem kolem krku a sledoval otevírání schránky. Po odšroubování krycího víka unikla trocha kapaliny a štáb s Ředitelem leknutím odskočil.

„Co to kurva ...???“ řekl vedoucí celé expedice a zíral na mrtvého Adolfa Hitlera. V dalších dvou nádobách našli to samé.

„Vypadá to, že jsme našli několik Adolfů Hitlerů,“ pověděl stále šokovanému Řediteli vědec-herec. „To kurva vidím. Vážení diváci, toto je přelomový objev. Více se dozvíte v dalším díle.“

„Jak nejsou čtyři Hitlerové důležitý?“ nechápal Ředitel odpověď, kterou dostal během ranní porady natáčecího štábu k třetímu dílu dokumentu.

„Nejsou čtyři, jsou tři a klonováním se místní náckové normálně živili. Jsou o tom záznamy, protože díky týhle technologii mohli neustále klonovat svého vůdce. Je na tom něco, čemu Řediteli nerozumíte?“ říkal jeden z podřízených a docela se potil, protože nevěděl, jakou má očekávat reakci.

„To se mi vůbec nelíbí, co já řeknu těm zrasanejím divákům?“ začínal křičet Ředitel a ve skráních mu nabíhaly modré žilky.

„Řediteli, nejlepší bude, když jim řeknete pravdu a odletíme, protože tady v těch ruinách už nic dalšího nevyzkoumáme,“ vstoupil do rozhovoru doposud mlčící Ron.

„Konečně rozumný nápad, připravte scénu k natáčení a ještě jednou se převlíkněte za vědce. A ty Rone vymysli, kam se přesuneme,“ pochvalně řekl Ředitel a šel si upravit makeup.

„Navštívíme podnik Madam Kawasaki, už jsme tam dlouho nebyli a možná se nám tam podaří prodat ty klony. Mohlo by z nich něco kápnout,“ odpověděl Ron.

„Ale to je velmi dobrý nápad,“ zasmál se ve dveřích Ředitel.

Část vedoucích naposledy nachystala zasedací místnost k natáčení a připravila jeden válec s Adolfem. Zbytek se ještě jednou převlékl, účinkující mezi sebou rozdělili stetoskopy a rozsadili kolem zasedacího stolu.

„Jste připraveni?“ přišel Ředitel v novém vyžehleném oblečení.

„Ano,“ zazněla odpověď.

„Tak zapněte kamery,“ přikázal a stoupl před objektiv. Když zasvítlo červené světýlko, promluvil.

„Vážení diváci, během náročných vědeckých výzkumů a pečlivého pátrání v tajných archivech jsme potvrdili existenci klonovací technologie na Měsíci. Tento nález nás poslal směrem, který ještě nemůžeme prozradit, protože máme k dispozici velmi rozporuplné informace. Po reklamě budeme pokračovat.“

Kameraman vypnul nahrávací zařízení a řekl Řediteli.

„Musíme něco vymyslet, pořád toho máme málo na desetidílný seriál.“

„Až to tady sbalíte, odlítáme k Madam Kawasaki. Tam proberem otázku, jestli má smysl pokračovat nebo tenhle projekt ukončíme dřív, než v něm utopíme další prachy,“ odsekl Ředitel a odešel.

MJ-3452. Hurzova kolonie o několik hodin později. Největší tržiště v hlavním městě bylo narvané obchodníky ze všech koutů známého vesmíru a uličkami šlo jen těžce dalo projít. Kupce tří klonovaných Adolfů Hitlerů nemuseli dlouho shánět, protože zájemci přicházeli v podstatě sami. Ředitel byl nakonec docela spokojen, protože cena za všechny tři klony přesáhla prozatím utracené náklady a docela se těšil na posezení v podniku Madam Kawasaki.

Jako všichni ostatní běžní návštěvníci museli vystát frontu, na jejímž konci prokázali dostatečný kredit, aby vůbec byli vpuštěni. Podnik Madam Kawasaki prostě nebyl pro chudý a zaměstnanci konspirační kanceláře měli požadovanou částku jen tak tak.

„Řediteli, bylo to těsně,“ řekl tiše Ron.

„Vždycky je to těsně. Teď si jdeme najít místo,“ odpověděl Ředitel a prodíral se davem lidí směrem ke stolům.

„Hele, to je Kapitán Blázen,“ zakřičel někdo. Ron se otočil a opravdu spatřil samotného Kapitána, jenž doprovázen ochrankou mířil ke vstupu do privátních prostor.

„Musím urvat podpis,“ vykřikl Ron a co nejrychleji se snažil procpat mezi zvědavci. Načasování měl perfektní a u dveří byl přesně ve stejnou chvíli jako Kapitán a ochranka Madam Kawasaki.

„Pane Blázen, jsem váš velký fanoušek, dáte mi podpis?“ natáhl ruku s památkou a propisovačkou.

„Di do prdele,“ odsekl Kapitán Blázen, odhodil vajgl a rychle vlezl do dveří, od kterých jeden ze strážců odstrčil Rona.

„To sem čekal, kokot,“ odsekl a našťvaný šel ke svému.

Ředitel se zaměstnanci seděli u jednoho ze stolů pro běžné hosty a chvíli trvalo, než jim začala obsluha věnovat pozornost. Zábava se však rychle rozproudila a hodiny začaly splývat v jednu alkoholově narkotickou mlhu. Vlastně si nebyli úplně jistí, v který okamžik si k nim přisedl solidně vyjetý pocestný. Měl hromadu historek z cest, které konspiračky zajímaly. Vyprávěl o jiných dimenzích, vzácných drogách, vyspělých civilizacích a o pokladech, které kdysi dávno pomáhal ukrást a k němuž existuje mapa.

Tyhle povídačky o ukrytých pokladech měli poslouchající příznivci konspiračních teorií na háku, protože jich slyšeli mraky, ale zaujala je jiná povídačka. Ta o záhadných nemrtvých, kteří ničí celé planety. Ředitel přikázal zapnout kameru, protože vycítil příležitost.

„Vážení diváci, nacházíme se na jedné velmi vzdálené planetě, kde několik hodin pečlivě nasloucháme velmi zvláštním vyprávěním. Pane Bille Bonesi, povězte divákům, co jste řekl nám.“ Pocestný pozvedl skelný zrak a promluvil.

„Mám zopakovat všechno, co jsem vám řekl?“

„Jestli by vám to nevadilo,“ řekl Ředitel.

„Vůbec ne, ale přineste mi další láhev rumu,“ odpověděl Bill Bones a roztáhl černý úsměv od ucha k uchu.

Někdo okamžitě poslal po stole novou láhev a vypravěč začal vyprávět od začátku. Naštěstí znal své historky od slova k slovu, takže nevynechal ani mapy s poklady.

„Řediteli, je nutný to slyšet všechno znovu?“ zašeptal Ron.

„Pak to sestříháme,“ zazněla tichá odpověď a trvalo asi další čtyři hodiny, než Ředitel mohl říci svoji oblíbenou větu.

„Vážení diváci, jsme na stopě něčemu významnému. Jsme velice rádi, že jste vydrželi až doposud a v příštím díle pro vás máme opravdu něco velkého.“

Médea se vynořila v solárním systému, jehož pozici jim prozradil Bill Bones. Jako první je zarazilo podivné radiové ticho, které bylo všude kolem a jenž přerušoval jenom šum vesmíru. Ředitel ihned ucítil příležitost a přikázal zapnout kameru.

„Vítám vás u čtvrtého dílu pátrání po zombifikované nacistické armádě pod velením zombifikovaného Adolfa Hitlera. Právě jsme přiletěli do velmi vzdálené hvězdné soustavy a budeme hledat jakékoliv stopy. Víme bezpečně, že se tu něco stalo, protože nás obklopuje pouze vesmírný šum. Chystáme tým expertů, který vyšleme pátrat po této záhadě a jistě objevíme něco velikého. Uvidíme se zanedlouho,“ řekl krátký proslov.

„Řediteli, výborně, máme to,“ poděkoval kameraman a vypnul kameru.

„Fajn, teď vyšlete sondy a vybavte je kamerami, ať máme nějaký obrázky. Doufám, že najdeme něco smysluplného, protože jinak to balíme a vracíme se domů,“ řekl posádce a odešel do kajuty.

„To je fakt divný, tady mělo bejt pět kompletně obydlených planet,“ kroutil hlavou jeden z vedoucích, který seděl u radaru a studoval přicházející data.

„Tam jako nejsou nebo co jako?“ zeptal se druhý a upil z lahváče.

„Jsou, ale plně mrtvý. Veškerý obyvatelstvo zmizelo a povrchy jsou srovnány se zemí, se podívej sám.“

Videopřenos z jedné sondy celkem jasně ukazoval odpařená moře a oceány, jejichž dna byla pokrytá hromadami kostí a troskami lodí. Pevnina vypadala jakoby ji spálila gigantická ohnivá vlna, jenž tavila kovy a pálila stavby. Žár musel být obrovský, protože místy byly ohromné zesklivatěné plochy, v nichž se odráželo nebe barvy olova.

„Tady musela působit ohromná síla a ten, kdo jí oplývá, musí být opravdu mocný,“ řekl zezadu Ron, který vše tiše pozoroval.

„Ááá, náš archivář promluvil,“ řekl jakýsi jízlivý hlas, „přes konspirační teorie jsme tu my, tak za nás nic nevymejšlej.“

„Já nic nevymýšlím, jenom konstatuju,“ odpověděl Ron a cosi zapisoval.

„Něco máme, vypadá to na sondu, která přežila útok,“ promluvil kdosi.

„Nepovídejte, okamžitě ji přitáhněte,“ promluvil Ředitel, který přišel vyzvednout jednoho lahváče z ledničky.

Zachráněné sondě zbývalo posledních pár miliampér a skončila by jako mrtvý mikrosatelit mrtvé planety. Jeden z vedoucích odšrouboval kryt a vyndal paměťovou kartu. Chvilí hledal kompatibilní redukci, ale nakonec úspěšně záznam překopíroval do palubního počítače. Zapnul přehrávání a nestačil se divit. Čekali cokoliv, ale temné lodě pokryté démonickými výjevy skutečně nikoliv. Těch lodí bylo opravdu hodně, velmi rychle zlikvidovali chabý odpor a elektromagnetickým pulsem zničili veškeré elektronické zařízení v okolí, tedy kromě jedné jediné sondy, která se náhodou nacházela v zákrytu v poli poletujícího kamení.

Velitelská loď nájezdníků začala vysílat na všech komunikačních frekvencích zprávu, již sonda také zaznamenala. Viděli temný kovový velitelský můstek s velkým hrůzostrašným velitelským křeslem, v němž seděla postava v černém hábitu a tmavým otvorem místo obličeje. Bylo jasné, že se jedná o vrchního velitele.

„Jmenuji se Matkopíchač a jsem vaší noční můrou,“ řekla postava temně a postavila se. K ní přišlo několik dalších figur v černých hábitech.

„My jsme Temné kolegium a přišli jsme vás vyhubit,“ řekli velmi hlubokými hlasy a začali provolávat jakési temné mantry. Pomalu přicházel čas temného tance.

„Máte deset minut, abyste se smířili se svým bídným koncem,“ zakončil Matkopíchač krátký výhružný proslov, pozvedl ruce a spustil obřadní tanec. Temné kolegium začalo několikahlasně vydávat strašidelný hrdelní zvuk, který rozechvíval skleničky na policích.

Rituál probíhal přesně deset minut a po jeho uplynutí Temné kolegium utichlo. Matkopíchač přešel k velkému červenému tlačítku a stiskl jej.

Připravená flotila vyslala k jednotlivým planetám proudy energie, které na povrchu zabíjely vše živé, odpařovaly vodu a tavily pevninu do jedné skelné masy.

„Co to doprdele bylo, to nevypadalo na zombifikovaný nácky!?“ vyděšeně zaskučel Ředitel.

„Myslím, že sme narazili na něco, co nám vydělá příšernej balík peněz. Musíme začít okamžitě psát,“ řekl kdosi.

„Nejen balík peněz, ale máme konečně velkou věc, po jejíž stopě musíme jít,“ snažil se Ředitel uklidnit.

„Kam teď poletíme?“ zeptal se Ron.

„To ještě uvidíme a diváci spolu s námi. Myslím, že tato epizoda přinesla spoustu nových překvapení a odhalení, uvidíme se brzy,“ řekl Ředitel již klidně, protože si uvědomil, že kamera běží a má spoustu záběrů s emocemi. Diváci chtějí vidět emoce.

Natáčení pátého dílu začalo zapnutím kamery hned během porady, protože podle hlášení jedné lokální televizní stanice došlo k dalšímu vyvraždění jakési civilizace.

„Vážení diváci, vítám vás u dalšího dílu pátrání po zombifikovaných nacistech z odvrácené strany Měsíce. V odrazu nových skutečností, jichž jsme svědky, vidíme další odpovědi na mnohé otázky, které vyvstaly během pátrání. Náš tajný zpravodaj nám právě oznámil, že došlo ke zničení další civilizace. Jedná se konečně o zombifikované nacisty nebo jsme narazili na něco většího? Dozvíte se za chvíli,“ odvykládal Ředitel úvod.

„Pěkně řečeno, prostě to umíte,“ pochválil ho vedle sedící vedoucí účetního oddělení.

„Proto sem taky váš ředitel,“ zasmál se Ředitel, „a teď připravte Médeu k odletu, už jsem mluvil s těma televizákama a čekaj nás na místě zničený planety.“

Cesta na druhý konec Galaxie trvala několik hodin, které využili k menší kalbičce a práci nad scénářem, protože potřebovali projít natočený materiál a roztřídit jej.

„Vážení, protože budeme spolupracovat s cizějma televizákama, nezapomeňte dodržovat pravidla konspirace a neříkejte jim víc, než bude nutný,“ povídal mezi prací Ředitel.

„Tak to je snad samozřejmý, ne?“ odsekl kdosi.

„Ne tak úplně, stačí, abyste se pořádně ožrali a všichni žvaníte, takže si dejte pozor na držky nebo ste bez práce. Jasný?“ s pozvednutým obočím řekl Ředitel důrazně. Šum utichl a mezi vedoucími zavládl drobný neklid, který v nich vyvolal strach být bez zaměstnání. Jako redaktor soukromého úřadu věnujícího se konspiračním teoriím jste těžko zaměstnatelní.

Médea se vynořila na okraji malé sluneční soustavy a hned zaregistrovali vysoký počet kosmických lodí a flotilu plavidel, jejichž značení jasně prozrazovalo Velkou radu.

„Řediteli, něco velkého se děje, jsou tu vyšetřovatelé Velké rady a uzavřeli všechny tři zničené planety,“ řekl chlap od řízení.

„To sem si taky všiml, zapněte kamery, budeme natáčet úplně všechno. Ale nejdřív schovejte veškerých chlast a drogy a trochu uklid'te, fakt je tady hroznej bordel,“ odpověděl Ředitel a vyndal maskérské pomůcky.

Ron mezitím obvolal několik svých kontaktů v aparátu Rady a sehnal číslo na tiskového mluvčího, který byl v každé vyslané lodi pro případ mediální nouze. Normálně se s ním nedalo spojit, protože Velká rada chtěla mít veškeré informace pod kontrolou, ale občas se hodil. Jako tentokrát.

Mladému muži v malé lodní kanceláři zazvonil videotelefon. Chvíli přemýšlel, kdo by to mohl být, protože tohle číslo měl málokdo. Avšak povinnost úředníka pro styk s veřejností ho přinutila hovor přijmout.

„Prosím?“

„Dobrý den, jmenuji se Ron a dostal jsem toto číslo na centrále, že prý budete vědět víc o situaci,“ promluvil hlas na druhé straně a obrazovka ukázala obyčejného člověka v bílé košili. Mluvčímu proběhlo hlavou, že mluví asi s někým důležitějším z médií a ta představa ho potěšila.

„Co by vás pane zajímalo?“ zeptal.

„Chtěl jsem původně psát článek o místních krásách do Galaktického průvodce, ale vidím, že se stala nějaká tragédie,“ řekl Ron.

„Ano, to máte pravdu. Došlo k totálnímu vyhlazení veškerého života z povrchu planet.“

„Máte nějakou představu o tom, co se stalo?“

„Ano, víme to naprosto přesně,“ odpověděl mluvčí, aniž by tušil, jaký sled událostí spustil.

„Kdo to udělal?“ zeptal se Ron a pracně skrýval zvědavost.

„Celé je to natočené a není to první vyhlazení civilizace v posledních několika týdnech,“ byla odpověď.

„A kdo to tedy spáchal?“ netrpělivě se ptal Ron.

„Protože jste z Galaktického průvodce, řeknu vám pár detailů a poskytnu několik krátkých záběrů. Rada se zatím rozhodla neposkytovat detailnější informace, protože kdyby se to rozkřiklo, tak se všichni příznivci konspiračních teorií pomínou a zaplaví mediální prostor hloupostmi. A tyto hlouposti budou silně mást veřejnost,“ řekl tajuplně mluvčí.

„Kdo tedy za vším stojí?“

„Podívejte, nastala po mnoha stovkách let velmi vzácná událost. Zmrtvýchvstání.“

„Cože nastalo? Zmrtvýchvstání?“ nechápal Ron a hlavou mu běželo velké množství myšlenek.

„Ano, zmrtvýchvstání. Zpět mezi živé přišlo Temné kolegium a Zakázaný císař s mohutnou armádou kostlivců.“

„Temné kolegium a Zakázaný císař?“ zeptal se Ron znovu, protože tahle informace ho překvapila.

„Posílám vám několik záběrů a zkuste tu informaci ještě pozdržet. Děkuji vám,“ rozloučil se mluvčí a zavěsil.

Ron na displeji viděl ty samé tmavé lodě, které již znali.

„Tak to je perfektní! Máme to všechno?“ vykřikl Ředitel, který již delší dobu stál za Ronem. Ten sebou cukl.

„Máme,“ odpověděl kameraman.

„Vážení diváci, viděli jste sami hovořit specialistu přes zvláštní události. Před námi leží opravdu výjimečný objev století. Další detaily se dozvíte v další části. Děkuji za pozornost,“ řekl Ředitel tradiční větu.

Vyšetřovatelé Velké rady ukončili svá pátrání asi po pěti dnech, které posádka konspiračních novinářů využila k natočení maximálního počtu hodin materiálu a k seznamování s různými lidmi, které většinou požádali o názor do kamery.

V zasedací místnosti sedělo několik lidí se svým ředitelem.

„Vážení diváci, šestý díl našeho dokumentárního pořadu o pátrání po zombifikovaných nacistech z Měsíce věnujeme rekapitulaci veškerých informací, jenž jsme doposud získali a několika novinkám, které vám v průběhu představíme. Nyní si zopakujme vše podstatné, co víme,“ řekl Ředitel a odložil mikrofon.

„Helejte, sestříhejte šestej díl nějak akčně, ať diváky neuspíme. Mezitím jsem tady s Ronem sepsal článek na náš web a do věstníku, ve kterém stručně popisují naše dosavadní zjištění, abysme trochu rozvířili vodu a zvedli zájem o naše nové dílo,“ dodal a hodil na stůl několik popsaných papírů.

„Vážně napsal Ředitel článek?“ sklonil se jeden z vedoucích k Ronovi.

„No jasně, já sem jenom archivář, který dodává podklady,“ odpověděl a tvářil se neutrálně.

„Řediteli, máme ho přepsat a nahrát?“ zeptal se kdosi další.

„Rozhodně, někdo musí opravit chyby,“ potvrdil Ředitel.

„Já chyby nedělám,“ pomyslel si Ron sám pro sebe, ale nahlas raději mlčel.

Nejdříve nikdo z normálních lidí článku o zombifikovaných nacistech, zmrtvýchvstalém Temném kolegiu a jakémsi Zakázaném císaři nevěnoval pozornost. Jenže jak to tak bývá s články na Internetu, dřív nebo později si jich někdo všimne. Takže nastala situace, že z komunity příznivců konspiračních teorií článek unikl do bulvárních médií a po nějaké době jej převzala i mainstreamová média.

Nikdo z těch vážených žurnalistů už nemohl ignorovat strach a paniku, která se šířila Galaxií a zvláště u mentálně slabších čtenářů vyvolávala strach z apokalypsy. Marné bylo psaní vědeckých článků, marně celebrity vysvětlovaly fanouškům, že se není čeho bát, protože zmrtvýchvstání není

nic špatného a čas od času prostě nastane. Média šířící alternativní pravdu měla žně. Tolik čtenářů neměla od poslední války mezi planetami v souhvězdí Střelce.

V okamžiku, kdy se začala šířit opravdu masová panika a informace byly nafouknuté k prasknutí, musel zasáhnout Velká rada. Neověřené informace, které byly značně přemnožené mezi obyvatelstvem, hovořily o tom, že zmrtvýchvstalé Temné kolegium a Zakázaný císaře vyhrožují totálním zánikem naprosto všeho, postupně nabyly obludných rozměrů a bylo potřeba jim věnovat pozornost. Proto mimořádně zařadila Rada debatu o této události do kalendáře na příští měsíc.

„Vážení diváci, poslední dny registrujete mnoho zpráv, které nejasně hovoří o probíhajících tajemných událostech. Jsem hrdý, že jsem mohl být u všeho od začátku a spolu se mnou i vy. Jisté je, že máme před sebou velikou záhadu, jejíž tajemství musíme odhalit. Stojí tu vedle mne specialista přes zmrtvýchvstání a má pro nás několik odpovědí. Pane profesore, můžete divákům vysvětlit, jak tato mimořádná událost probíhá?“ seděl u konferenčního stolu Ředitel a vedle sebe měl jednoho z vedoucích převlečených za profesora teologie.

„Ehm, pane redaktore, to je velmi složitá otázka. Zmrtvýchvstání máme v historii mnohokrát zdokumentované, ale nikdo nikdy kompletně nese-psal, jak celý proces probíhá. Samozřejmě, máme několik teorií, z nichž některé nepopírají existenci pekla,“ začal mluvit rádobyprofesor.

„Chcete říci, pane profesore, že peklo existuje?“ ujistoval se Ředitel, že všemu dobře rozumí.

„Pane redaktore, to je velmi složitá otázka a vědecká komunita není schopná najít shodu. Někteří tvrdí, že jde pouze o projev osobní víry, kdežto jiní zastávají vědecktější přístupy a nepopírají existenci pekla v některé z paralelních realit.“

„Pane profesore, to je velmi vyčerpávající odpověď. Dá se říci, že do toho všeho zapadají i zombifikovaní nacisté z Měsíce?“ pokračoval Ředitel v rozhovoru.

„To lze jenom těžce říci, protože odborná společnost neprovedla v této oblasti výzkum a nelze zaručeně říci, jestli zombie může vstát z mrtvých či nikoliv.“

„Vážení diváci, slyšeli jste názor skutečného odborníka a nyní víme, že naše pátrání ještě není u konce. Pane profesore, děkuji vám za přínosný rozhovor a s diváky se těším na shledání u dalšího dílu,“ zakončil Ředitel rozhovor a natáhl ruku pro lahváče.

Médea byla druhý den na cestě a Ředitel se svými zaměstnanci věnoval většinu času chlastání a psaní dalších konspiračních článků. Vzhledem k panice, která běžela od jednoho konce Galaxie ke druhému, tušili, že další mediální bouři už nezopakují. Pracovali tedy hlavně nad texty pro budoucí diváky nového seriálu o pátrání po zombifikovaných nacistech z temné strany Měsíce.

„Vážení diváci, vítám vás u sedmé části pátrání. Právě sledujeme jednu z posledních stop, jenž nás vede ke vzdálené planetě osídlenou primitivní civilizací. Dle našeho svědka právě tam můžeme najít informace o možných způsobech zombifikace a zmrtvýchvstání,“ začal mluvit Ředitel do kamery.

„Pane, my nemáme žádnou stopu a nemáme ani svědka,“ špitl jeden z vedoucích.

„To nevádí, něco prostě vymyslete, abysme se pohnuli dál,“ odsekl Ředitel.

K planetě Paradise zaměřené na turismus dorazili během místního večera a okamžitě zamířili k luxusnímu hotelu na jednom z mnoha neobydlených tropických ostrovů. Uvítala je skupina modrých dívek nahoře bez a ihned byli odvedeni k hotelové recepci.

„Zase nějaký socky,“ řekl recepční kolegyni, když skupina konspiratiků vešla do vestibulu, ale nahodil profesionální úsměv a přivítal nově příchozí.

„Dobrý den, jdete naprosto včas, dnes se nám uvolnilo několik pokojů s výhledem na moře.“

„Výborně, prosím jeden pokoj pro mě a pak tři pokoje s přistýlkami pro můj tým,“ řekl Ředitel a pozoroval recepčního. Ten si znovu něco pomyslel o sockách, ale nedal nic znát a vybral ty nejhorské pokoje, které měl k dispozici.

Ředitel, Ron a několik zaměstnanců leželi v lehátkách na pláži a kochali se výhledem na skákající delfíny. Že se v tu chvíli na hranici solárního systému vynořilo několik lodí pokrytých nacistickými symboly, zjistili až v okamžiku, kdy plavidla zastínila slunce a kdosi začal vysílat hlášení.

„Jmenuji se Adolf Hitler a jsem vůdcem vyhlazovací armády. Jestli mě někdo slyší, tak má deset minut k tomu, aby připravil duši k bezpodmínečnému vyhubení,“ promluvil temný hlas s německým přízvukem.

„Co to kurva...?“ vstal jeden z vedoucích vyděšeně z lehátka.

Ředitel však zachoval chladnou hlavu, protože situace vyžadovala krizové řízení a otočil hlavu k Ronovi.

„Máš šest minut, abys zařídil rozhovor. Máme jedinečnou příležitost.“

„Pane Řediteli, zkusím všechno co bude v mých silách, vy zatím udělejte pár záběrů a odešlete všechno do centrálního archívu, kdybychom se odsud nedostali. Tohle je zatracená náhoda,“ odběhl Ron.

„Vážení diváci, právě jsme svědky nečekaných událostí,“ stál Ředitel před kamerou, kterou ovládal značně nervozní vedoucí.

„Konečně máme možnost kontaktovat armádu údajně zombifikovaných nacistů pod vedením samotného Adolfa Hitlera. Pokud se vše podaří, budeme prvními lidmi, kteří hovořili se skutečnými nacistickými zombies.“

Mezitím, kdy Ředitel natáčel vstupy pro diváky, Ron seděl ve velitelském můstku Médei a připravoval rozhovor, který by mohl být jeho poslední. Nalil do sklenice poctivou dávku pálenky a zapnul komunikátor.

„Tady Ron a volám flotilu Adolfa Hitlera. Než nás zabijete, tak bychom chtěli udělat rozhovor s Vůdcem,“ řekl a čekal. Nikdo neodpověděl, tak zkusil hovor znovu.

„Tady Ron ze soukromé konspirační kanceláře a pátrám po zombifikovaných nacistech z odvrácené strany Měsíce.“

Chvíli bylo ticho, ale pak se ozvalo šumění a promluvil nějaký hrdelní hlas s německým přízvukem.

„Sieg heil, tady Helmut z Hitlerovy tiskové kanceláře. Vážně si myslíte, že pro vás bude užitečné, strávit posledních pět minut života s naším Vůdcem?“

Ron se zamyslel a odpověděl.

„Šlo by domluvit deset minut?“

„Zeptám se,“ nakrátko utichl hlas.

Ron dopil sklenici s alkoholem a nervózně pozoroval hodinky. Sekundy utíkaly a komunikační zařízení mlčelo.

Napětí, jenž by se dalo krájet, přerušil známý hlas.

„Máte štěstí, Vůdce je příznivec konspiračních teorií a udělá si na vás deset minut. Pak zemřete.“

„Výborně, za chvíli jsme u vás,“ nadšeně vykřikl Ron.

„Heil Hitler!“ odsekl hlas a umkl.

U hotelu přistál černý přepravní člun pokrytý nacistickými symboly. Ze dveří vyšla postava v koženém kabátě a plynovou maskou přes obličej, ze které vycházel v rytmu dýchání dým. Ředitel s Ronem a kameramanem opatrně přišli k vytaženému nástupnímu schodišti. Nacistický strážce rukou naznačil, že mají vstoupit.

Vystoupali vchodem do útrobu plavidla a pro diváky zaznamenávali vše spatřené.

„Rone, vypadá to tu docela děsivě,“ řekl Ředitel Ronovi, když viděl obrazy Adolfa Hitlera a vlajky s hákovými kříži.

„Řediteli, jsme v nacistické lodi, tak co byste chtěl,“ odpověděl Ron a měl takový divný pocit.

Strážce je odvedl do zasedací místnosti s výhledem do vesmíru.

„Tady počkejte,“ řekl suchým hlasem, vyfoukl dým, odešel a zamkl za sebou.

Během několika minut je transportér převezl k velitelské lodi nacistické flotily a museli uznat, že je skutečně velkolepá. Pilot provedl jeden oblet, nejspíš aby se mohli pokochat a pak namířil do přistávacího doku.

Velkolepá kovová výzdoba Ředitele a jeho společníky opravdu ohromila. Nacistický design ostatně v průběhu dějin fascinoval ledaskoho, ale toto byl extrém. Veškeré vybavení od křesel, stolů, přes jídelní příbory a nádobí, až po lustry a párátka bylo zdobené hákovými kříži, lebkami a tajemnými runami, jejichž smysl neznalému unikalo.

Kouř vyfukující strážce dovedli trojici do velitelského můstku, kde již čekala postava se skříženými rukama.

„Heil Hitler!“ pozdravili strážci a postava odpověděla lehkým pozvednutím pravice.

„Vůdce, zde stojí novináři, kteří s vámi chtěli udělat rozhovor,“ řekl jeden ze strážců a zafuněl.

Adolf Hitler obešel návštěvníky kolem dokola a zdálo se, že je pečlivě prohlížel.

„Kdo z vás nás kontaktoval?“ promluvil.

„Já,“ řekl Ron.

„Co z toho budete mít? Sláva je moje,“ zeptal se.

„Pane Hitler, chceme znát pravdu. Byli jsme na Měsíci a tam jsme nenašli ani stopu,“ pokračoval Ron.

„Měsíc náš velký národ opustil a chceme vybudovat novou Tisíciletou říši nesmrtelných, která pojme celou Galaxii,“ odpověděl Hitler.

„To je opravdu velký cíl,“ uznale pokýval Ron hlavou a nenápadně zkontroloval jestli kamera běží.

„Máme vizi a máme moc. Pohleďte, co čeká vás všechny. Čas planetě vypršel,“ zafuněl a odvedl trojici k výhledu ven.

Lodě nacistické flotily vypustily automatické sondy, které zamířily k povrchu planety. Adolf Hitler zmáčkl tlačítko, výhled ven potemněl a začal ukazovat dění v atmosféře. Jako naschvál do výřezu pustil přenos z ostrova, kde byl jejich hotel a tak mohli v přímém přenosu pozorovat vypuštění plynu a smrt svých kolegů a přátel.

„Proč to všechno?“ zeptal se vyděšený Ředitel, který konečně ucítil svůj konec a před očima mu běžel celý život v konspirační úpravě.

„Ještě to nekončí, dívejte se,“ řekl Adolf Hitler významně.

„Co to kurva...?“ proběhlo jim hlavou, když viděli na vlastní oči křeče umírajících, vysychajících tváře a znovupovstání zemřelých.

„To ten plyn,“ konstatoval Ron a nyní spolehlivě věděl, že zombifikovaní nacisté skutečně existují.

„Ano, ten plyn. Produkt velké tragédie, jenž nám dala nečekaný dar. Nesmrtelnost,“ pyšně vyfoukl kouř Hitler.

„Jak se vám to podařilo?“ nechápal Ron a pozoroval Ředitele, který mlčel a potil se.

„Souhrou mnoha okolností, které zůstanou dějinám utajeny. Vězte však, že hlavní roli hraje Kapitán Blázen, kterého si nechám až na úplný konec a udělám z něj svého otroka,“ zahřímá temně Adolf Hitler, až dýmal jako parní lokomotiva.

„Bingo! Já to věděl!“ vykřikl radostí Ron a Ředitel s kameramanem na něj nechápavě pohlédli.

„Řediteli, to je moje poslední konspirační teorie, na který v soukromí pracuji. Všechny nitky vedou ke Kapitánovi Bláznovi.“

„Cože? To mi říkáš až teď?“ vykřikl Ronův nadřízený.

„Pane Řediteli, byla to až příliš odvážná teorie, které jsem se sám bál,“ vysvětlil mu Ron.

„Mlčte, váš čas se naplnil a budete zombifikováni,“ přerušil je zombifikovaný Adolf Hitler, ale jeho slova zanikla v poplachu.

„Vůdce, nedaleko nás se objevila mohutná flotila neznámých temných lodí,“ přiběhl pobočník.
„Co chtějí?“ zeptal se Hitler.
„Abychom se okamžitě vzdali,“ odpověděl voják a zadýchaně odfukoval kouř.
„A kdo to je?“
„Vůdce, nějaký Matkopíchač s Temným kolegiem a Zakázaným císařem. Prý jim to tady patří.“
„Od kdy?“
„Vůdce, prý od teď.“
„Zničit, okamžitě zničit všemi prostředky,“ zařval Adolf Hitler, až se jeho hlava ztratila v oblaku dýmu.
„Rozkaz,“ zmizel voják.

Zanedlouho započala monstrózní bitva, ve které lítaly rakety všemi směry a vakuum protínaly smrtící laserové paprsky. Velmi rychle bylo jasné, že armáda Temného kolegia je mocnější a velikost Hitlerovy flotily se rapidně zmenšovala.

Velitelská loď dostala mnoho zásahů. Kameramanem projela uvolněná tyč a na místě ho zabila. Ron neváhal, sebral paměťovou kartu a nechal Ředitele ředitelem, protože ten se nervově zhroutil a odmítal odejít. Události posledních minut ho naprosto zničily a upadl do kataleptického stavu.

Ron na všechno sral a myslel jen na vlastní přežití. Prchal hořící lodí, vyhýbal se vybuchujícím počítačům a přetrženým drátům pod vysokým elektrickým napětím, jenž jiskřily při kontaktu s kovovými stěnami. Sebral ze země tyč a používal ji k odklizení trosek a roztrhaných nácků. Nyní měl možnost na vlastní oči vidět kusy vysušených těl a když spatřil utrženou hlavu bez masky, měl naprosto jasno. Musí přežít.

Utíkal do doku, kde byl přistávací transportér. Věděl, že to je jeho jediná šance a měl ohromný štěstí, když zjistil, že je stále na místě. Velitelská loď zombifikované nacistické armády začala kvílet bolestí a silová pole se začala hroutit. Dveře modulu zavřel přesně ve chvíli, kdy nastala mohutná exploze, která vyvrhla Rona do hlubin temného vesmíru.

Měl docela štěstí, protože asi po čtrnácti dnech byl nalezen kontejnerovou lodí přepravující vytěženou rudu, jejíž posádka ho předala vyšetřovacím orgánům Velké rady.

Výslech trval skoro měsíc a když vyšetřovatelé zjistili, že opravdu z Rona nic kloudného nedostanou, propustili jej na svobodu. Za poslední peníze, které mu zůstaly po zaplacení všech právníků, se vrátil zpět na domovskou planetu. Začal ihned dopisovat tajnou zprávu o vlivu Kapitána Blázna na vznik zombifikovaných nacistů, kterou posléze zveřejnil.

Zpráva způsobila několikahodinovou bouři v prostředí společenských sítí, jejímž výsledkem bylo naprosté Ronovo zesměšnění za nejdebilnější konspirační teorii století.

O dalších pár dnů později byl Ron předvolán před představenstvo společnosti, kde mu bylo stručně vysvětleno, že se má okamžitě spakovat a doufat, že právní zástupce společnosti Pong & Co nepodá žalobu na ochranu osobnosti.

Ron se ani nesnažil bránit, jelikož mu okamžitě došlo, že po smrti Ředitele již nemá ochránce a vedení společnosti si musí krýt záda, aby nebylo zesměšněno a akcionáři odvoláno. Je tedy potupně propuštěn bez nároku na jakékoliv odchodné, což ho hodilo do naprosté bídy, protože nikdo neměl zájem o propuštěného konspiračního teoretika a umírá všemi opuštěn o pár let později v nuzném chudobinci.

9. Planeta kostlivců

V podniku Madam Kawasaki bylo rušno. Nějaký trhan se dostal do sporu s Johnem Silverem a velmi hlasitě na sebe křičeli. Hong měl snahu je od sebe odtrhnout, ale bylo mu uštědřeno několik prudkých ran do obličeje.

„Šéfe, to sou kokoti. Koukejte, už sem běží Hirošima,“ s úsměvem ukázal Pong. Šéf ochranky se valil jako vlna tsunami davem čumilů. Když dorazil k místu bitky, napřáhl ruce, oba dva chytil pěkně pod krkem a zvedl nad podlahu. Chvilí sebou škubali, ale nakonec je přemohl nedostatek kyslíku a odpadli. Hirošima uvolnil stisk a pustil dvojici na zem.

„Vo co šlo?“ zeptal se Pong.

„Netuším, počkáme až se proberou, pak je ještě jednou zmáčknu a uvidíme, co z těch šmejdů vypadne,“ odpověděl suše Hirošima.

„Už proboha nic nemačkej,“ šátral John po berli a mátožně se zvedal.

„Pánové, tak se rychle vymáčknete sami,“ zamručel Hirošima.

„Ten šmejd mi dal tohle,“ promluvil druhý muž a natáhl ruku s kroužkem černé kůže.

„Co to je?“ promluvil Blázen, který dobalil brko.

„Černá známka a Bill Bones ji dostal oprávněně,“ odpověděl John, který už stál na noze.

„Zase nějaká ezosračka?“ zeptal se Kapitán.

„Nikoliv, Bill Bones je zrádce, který ukradl mapu, jenž mu nepatřila. Máš ji vůbec sebou?“ pokračoval Silver.

„Nejsem zrádce, byl jsem s kapitánem Flintem skoro až do jeho mrzkého konce. Mapa měla bejt mojí pojistkou, ale vydat se sem, byla očividně chyba,“ řekl Bill sklesle.

„Tak mi ji dej,“ natáhl John Silver ruku.

„A to kurva ani náhodou,“ vstoupil do rozhovoru Pong, „přes mapy k pokladům je tady můj kurva Šéf.“

Jeho sveřepý výraz způsobil ticho, až byly slyšet pouze tlukoucí srdce. Blázen vyfoukl oblak dýmu a natáhl ruku k roličce pergamenu, který Bill pevně svíral.

„Tak moment,“ natáhl paži John.

„Žádný moment,“ řekl přísně Blázen a vzal mapu.

„Tak to je konec mé cesty, jsem mrtev,“ promluvil sklesle Bill Bones.

„My tě zabíjet nebudem, nejsme magoři,“ kroutil hlavou Pong.

„Ta známka mě zabije,“ nesouhlasil Bill.

„Má pravdu, je napuštěná jedem,“ pověděl John.

Bill Bones se začal kroutit, klekl na kolena a z úst mu začala vytékat krvavá pěna.

„Ale to je mi hnus zákeřnej,“ odplivl si Pong.

„To víš, stará pirátská tradice. Umřel čestně,“ vysvětlil Silver a flusnul umírajícímu do obličeje.

„Taky tradice?“ rýpl si Blázen.

„Ale hovno, to je osobní,“ odsekl John a pajdal k barovému pultu.

„Já radši už půjdu a řeknu obsluze, aby tady poklidila ten svinčík kolem dokola,“ promluvil Hirošima a odešel.

„Šéfe, pojďme dát pivo a pořádně hodit řeč s tím pajdavým mrzákem. Hodně mi tu smrdí pořádný dobrodružství.“

„Rozumnej nápad, docela mi z toho vyschlo v krku,“ souhlasil Blázen.

„Johne, teď nastala nejlepší chvíle, abys začal zpívat písničku o pokladu,“ řekl Blázen, když konečně svlažil hrdlo čerstvě natočeným pivem.

„Kapitáne Blázne, rozbalte mapu a já vám k ní něco povím,“ odpověděl John a vyexnul sklenici napěněného moku. Kapitán rozbalil pergamen a Silver začal slzet, když ho spatřil.

„Vážení, vidíte kus mého života. Aby tahle mapa mohla vzniknout, muselo zemřít dvanáct mužů. Víte, když kapitán Flint odešel s těmi muži, aby poklad ukryl, nikoho ze zbytku posádky nenapadlo, že se vrátí sám. Tehdy ukázal opravdu velikou krutost.“

„A co všechno schoval a kde to vlastně leží?“ zeptal se Pong.

„Na jaký planetě se poklad nachází, víme my všichni z jeho posádky. Co všechno to je? Hlavně složitá odpověď, protože v těch truhlách byly jen ty nejdražší kovy a drahokamy světa. Kapitán Flint byl ze starý školy a miloval blyštivý vzácný pozlátka. A tahle mapa říká, kde přesně čekaj, až někdo přijde, sebere je a odveze.“

„Rajská hudba pro moje uši a o jaký ceně se vlastně bavíme?“ řekl nadšeně Blázen.

„Kapitáne, vzato podle dnešních měřítek by se za všechno dala pořídit jedna menší planeta,“ odpověděl John a oči mu svítily zlatým pohledem.

„Šéfe, tak kvůli tomuhle už stojí zato pozabíjet dvanáct členů vlastní posádky,“ uznale pověděl Pong.

„Co tím chceš říct, ty vole?“ hodil po něm Blázen takový zvláštní pohled.

„Šéfe nic,“ usmál se Pong.

„Kapitáne, to je nějaká blbost,“ nesouhlasil Jack s výpravou, když vedli diskusi v salonku.

„Tak může to být blbost, ale nic za prozkoumání nedáme,“ oponoval Blázen.

„Kapitáne, víte jak tyhle příběhy o hledání pokladů probíhají. Stejným způsobem jako seriály snažíci divákovi dokázat pravdivost konspiračních teorií. Každý díl končí blbou poznámkou, že v příštím díle odhalí důležitou stopu, která vede k bohatství,“ pokračoval Jack.

„Ty mě ničíš tím svým pesimismem,“ pověděl Kapitán.

„Má pravdu Kapitáne, příběhy o hledání pokladů jsou pro děti,“ přidala se Urgha.

„Ty taky?“ zakroutil hlavou Blázen.

„Šéfe, v klidu, já sem rozhodně nadrženej a řekl bych, že na mě leze fakt silná zlatá horečka.“

„A já bych se taky přidal, pohádky o hromadách zlata sem měl jako dítě hrozně rád,“ vstoupil do rozhovoru Karlos.

„To sem fakt překvapenej, že nejsem jedinej, koho ještě drží dětskej sen o cestě za pokladem,“ uleveně Blázen vyfoukl kouř.

„Můj vůdce, kdy vyrazíme? Stejně nemáme nic pořádného k práci, tak proč si nezaletět na výlet?“

„Kokote, co nejdřív. Až se budeme vracet, vyzvedneme nějaký atomovky, který sem objednal. Spojíme příjemné s užitečným a prázdný ruce rozhodně mít nebudeme,“ zasmál se Kapitán.

„Já jsem domluvená s Madam Kawasaki, že dáme dámskou jízdu a byznys tudíž nechám na vás,“ řekla Urgha a odešla.

„Šéfe, výbornej nápad navštívit radiáčky, stejně mi dochází radioaktivní perník.“

„Pongu, snad ho nebereš příliš často?“

„Můj vůdce, já ho hlídám, aby nezačal příliš svítit. Měl by pak špatnej vliv na elektroniku,“ řekl Kokot a Blázen si nebyl jist tím, zda-li viděl náznak ironie či nikoliv.

„Hongu a Johně, vy dva pojedete s náma, protože vás tady nechci nechat samotný, abyste toho neposrali ještě víc. Až budeme mít všechno za sebou, tak půjdeme všichni po svejch cestách. Rozumíte?“ vedl Blázen rozhovor.

„Kapitáne, naprosto dokonale,“ odpověděl John Silver.

„Výborně, teď dáš Kokotovi souřadnice tý zatracený planety a Hong poletí s tebou. Sejdeme se na orbitě,“ řekl Blázen, típl zbytek brka, dopil pivo a opustil barový pult.

Kokot, Pong a Karlos již byli na palubě Kapky a prováděli předstartovní přípravu, když Kapitán dorazil na můstek. Smetl popel z křesla a radostně usadil zadnici. Začal ihned motat brko.

„Kokote, souřadnice od Johna máš?“

„Můj vůdce mám.“

„A co si o nich myslíš?“

„Můj vůdce, vedou k zastrčené a ničím výjimečně neobydlené planeta. V podstatě asi ideální místo pro ukrytí pokladu.“

„A to rád slyším,“ nasál Pong lajnu.

Cesta běžnou hyperprostorovou technologií zabrala několik nudných hodin, které skupina hledačů využila k menší zábavě s lahváči a drogami.

„Šéfe, já už vidím, jak se koupu ve zlatě a drahokamech,“ smál se Pong.

„Ty si to pěkně maluješ,“ uchechtl se Karlos.

„Nepředbíhejte, ještě sme nic nenašli,“ uklidňoval je Blázen, ale v duchu už taky viděl hromady pokladů.

„Můj vůdce, budeme na místě za tři, dva, jedna...“ Kapka vstoupila do běžného vesmíru nedaleko menší modrozelené planety.

„Konečně jste tady, že vám to ale trvalo,“ přivítal je z reproduktoru Johnův chraplák, ze kterého bylo jasné, že má s Hongem vypito několik lahví rumu.

„Moc sem nevěřil, že tu budete, ale očividně tu jste,“ řekl Blázen zhulenou myšlenku.

„Taky ste trochu pařili,“ zasmál se John, „teď se k vám musíme nalodit, protože má kocábka nebude schopná přistát na ostrovní písčiny pláži.“

Kapka zanořila čumák do atmosféry a Kokot udělal několik obletů nad celou planetou, kterou pokrývala modrozelená vodní hladina, z níž vystupovaly jednotlivé ostrovy a ostrůvky tvořící rozličně rozlehlá souostroví. Planeta byla zvláštní tím, že neměla ani jeden velký kontinent, který by se hodil ke globálnějším osídlení.

„Šéfe, tady je to docela hezký.“

„Kapitán Flint byl prostě staromilec, počkejte až uvidíte ten nádhernej rajskej ostrov, kterej vybral k úkrytu. Kokote, zadej do navigačního systému následující souřadnice,“ ozval se John a začal diktovat čísla.

Kokot dovedl Kapku k opravdu pěknému tropickému ostrovu se starou sopkou porostlou bohatým pralesem.

„Neuvěřitelně krásný místo,“ zíral Blázen, když se přibližovali k písčiny pláži. Přistání bylo decentní, Kapka se lehce zhoupala a bezpečně usadila na písek.

„Nikde jinde se tu nedá přistát, než na plážích a moje kocábka by se propadla příliš hluboko. Má špatný nohy, jako já,“ řekl John a začal pajdat k nákladovým dveřím.

Vzduch byl božsky čistý a voda plná života. Tolik ryb pohromadě snad nikdo z nich ještě neviděl. Blázen ubalil opravdu monstrózní brko, aby si vychutnal kouření v čisté atmosféře.

„Půjdeme támhle nahoru na ostroh, byla tam stará chajda a studna s pitnou vodou,“ ukázal John rukou směrem ke konci pláže, nad níž se tyčila vysoká skála.

Kokot zavřel a zapnul maskovací pole, aby ukryl Kapku před cizími zraky.

„Ty seš ale paranoidní,“ uchechtl se Pong.

„Nikdy nevíš, pátráme po pokladu pirátů,“ odpověděl Kokot suše.

Procházka po pláži byla neskonale parádní, písek protékal mezi prsty nohou a Pong lovil mořskou havěť. No lovil, stačilo se sehnout a nabírat mořské plody nožem.

„Šéfe, dneska se dobře nažerem,“ pochválil sám sebe.

Na konci pláže je čekalo staré schodiště vysekané ve skále.

„Hodně přísný,“ řekl Blázen.

„Když to dám já, dáte to vy taky,“ odpověděl John a začal vyskakovat jeden schod za druhým.

„To je blázen,“ řekl Karlos a šel za ním.

Asi po dvaceti minutách byli na vrcholu ostrohu a shlíželi na moře.

„Kurva, tady je ráj, nechápu, že tu nejsou žádný lidi,“ kroutil hlavou Blázen a nepřestával se kochat. Kokot mezitím obešel stavbu a zkontroloval stav vody ve studni.

„Můj vůdce, vybalil jsem ze zavazadla lůžka a ledničku plnou chlazených lahváčů.“

„Kokote, ty seš zlatej. Dáme pár pivek a pak nás John provede po okolí. Musíme identifikovat několik symbolů z mapy. Teď se du vysrat,“ odpověděl Kapitán a hodil vajgl do moře.

Karlos s Pongem a Hongem popíjeli před kamenným domkem piva a čekali, až Blázen vyzkouší kadibudku s výhledem na vodní hladinu.

„Za tenhle výhled by se mělo platit zlatem,“ konstatoval, když vyšel spokojený ven.

„Kapitáne, máte smysl pro humor, teď se pojd' me projít,“ usmál se John a začal poskakovat směrem k palmovému háji.

„Na některých stromech jsou značky kapitána Flinta,“ zastavoval v pravidelných intervalech u starých stromů s vyřezanými symboly. Kokosové háje postupně přešly v ostrovní nepropustnou džungli, protkanou zvířecími stezkami.

„Johne, podle té mapy bysme měli jít od jednoho výrazného bodu k dalšímu. Vidím tu divnej křivej strom ve tvaru osmiramennýho svícnu a nějaký jezírko s vodní pannou. To má bejt jako nějaká pirátská symbolika?“ zeptal se Karlos, kterému se sice krajina líbila, ale nebyl si jist tím, že by našli nějaké skutečné stopy.

„Musíme ostrov pořádně prohledat, ale soudě podle hlasitého hučení vody, přicházíme k nějakým vodopádům,“ odpověděl John Silver a klapání berle se neslo lesem.

Pong odsekl poslední liány a prudce sebou trhnul.

„Šéfe, to se poserete, až tohle uvidíte,“ konsternovaně řekl.

„Pongu, co tam vidíš?“ řekl Blázen a hrnul se k němu. Když uviděl to samé co Pong, vypadl mu joint z ruky.

Zírali na modrou lagunu s nádherným vysokým vodopádem a největší šok pro ně nebyla krása přírody, ale nýbrž pohyb ve vodě.

„Šéfe, je to to, co si myslím, že to je?“

„Pongu já nevím, musíme jít blíž, protože nevěřím vlastním očím,“ byl Blázen čím dál více šokován.

„Kapitáne, ráj, neskutečný ráj,“ nechápal Karlos a John s Hongem raději mlčeli.

Když přišli až na pláž, jejich šálení zraku se potvrdilo. Zírali na nádherné vodní panny, které společně dováděly ve vodě.

„Teda ty maj kozičky, ty by se mrdaly,“ řekl Pong a neuvědomil si, že promluvil nahlas.

„Pongu, teď prosimtě ne, třeba jsou ohrožený druh,“ zarazil ho Blázen.

„Šéfe, vždyť mě znáte, já jenom kecám jen tak z legrace.“

„No, Pongu, právě že tě znám. Pojd' s nima zkusit hodit řeč,“ řekl Blázen a šel blíž k vodě. Jedna panna připlavala blíž a prohlížela si ho.

„Rozumíš mi? Já jsem Blázen,“ ukázal prstem na sebe.

„Blázen, jmenuji se Blázen,“ zkoušel ještě několikrát představení. Moc to ale nezabíralo, protože vodní panna zaječela opravdu vysokým hlasem, až se všichni chytli za uši a padli k zemi.

„No ty pičo, to byla čubka,“ zvedal se Pong z písku a uších mu příšerně pískalo. Nebyl ostatně jediný, kdo trpěl zvoněním v hlavě.

„Necháme je bejt, půjdeme zpět do chajdy a Kokot snad už bude mít připravenou čerstvou večeři,“ pověděl Blázen a měl pocit, že vodní panny toto rozhodnutí uvítaly.

Už se stmívalo, když vyšli z palmového háje a vedla je hlavně vůně pečených ryb.
„Můj vůdce, jdete právě včas. Našli jste něco?“ přivítal je Kokot.
„Jo, našli sme úplně kouzelný jezírko,“ odpověděl Karlos a začal ochutnávat rybu.

Na druhé straně ostrova přistála otlučená kosmická loď s velkým symbolem lebky nad skříženými stehenními kostmi. Z ní vyskákali po zuby ozbrojení špinavci, hned rozbili tábor a narazili sudy s rumem.

Dva piráti stáli stranou a o něčem diskutovali.

„Ty vole, John Silver nekecal a je tady. Já myslel, že si z nás dělá prdel.“

„Pepku, ty vole, John je sice beznohej šmejd, ale nás by snad nezradil. Zkus mu zavolat.“

„Dobře,“ řekl ten, který se jmenoval Pepek a vytáhl vysílačku.

„Johne, slyšíš mě?“ promluvil do zařízení. Chvilí byl slyšet jenom šum, ale pak zazněl hlas.

„Pepku, to seš ty?“

„Johne, ano. Máš tu mapu?“

„Mám,“ řekl John.

„Tak ji přines do našeho tábora, je to možný?“

„Pepku je, přijdu za váma, John končí.“

„Ty vole, to bylo nějaký divný,“ řekl Pepek druhému pirátovi.

„Uvidíme s čím přijde.“

„Kapitáne, pojďme se projít, ukážu vám pěknou vyhlídku,“ přišel John k Bláznovi, který právě dojídal večeři a dopíjel lahvičky.

„Seru ti na vyhlídku, bolejí mě nohy,“ odsekl Kapitán.

„Ale roste tam místní marihuana,“ nadhodil John.

„Ty vole, tráva roste jenom na Zemi,“ pokračoval nevrle Blázen.

„Tak se pojď sám přesvědčit.“

„Johne, to nemá smysl, seš moc vožralej a meleš nesmysly. Jdeme spát,“ řekl Kapitán a šel si lehnout.

John Silver byl poněkud rozhozený a tak se rozhodl improvizovat. Zavolal zpět do pirátského tábora a přiožralému Pepkovi vysvětlil, že mu musí jít naproti. Ten se sice bránil, ale nakonec dal do kupy skupinu pirátů, kteří se ještě udrželi na nohou a vyrazil do noci.

Kapitán Blázen musel jít močit a John to věděl. Čekal venku na okamžik, kdy Blázen vyjde ven a půjde na vyhlídku ke kadibudce. Když se pořádně vychcal z útesu do moře, zapálil brko. Zvládl dvakrát potáhnout, když ho něco prudce udeřilo do hlavy a upadl do bezvědomí. Ještě měl pocit, že čísi ruce táhnou jeho tělo pryč.

„Johne Silvere, docela rád tě vidím,“ řekl Pepek, když se vynořil z lesa se skupinou s loučemi.

„Trvalo vám to teda, tohodle chlapa popadněte a vemte do tábora, mě už bolejí ruce a noha,“ odsekl John.

„Mapu doufám máš,“ pověděl Pepek a přikázal čtyřem mužům, aby Blázna odtáhli.

„Přibližně jo.“

„Jak to myslíš, že přibližně?“

„Pepku, to vyřešíme v táboře, teď už pojď,“ začal poskakovat pryč John.

V pirátském táboře vládla naprostá alkoholově-narkotická kaše. Totálně sundaní piráti řádili jako šílení a neměli daleko k sodomitskému chování.

„Ty vole, sou úplně našrot,“ konstatoval Pepek.

„Nojo, však je znáš. Kolik si jich vůbec přivezl?“ zeptal se John.

„Padesát pět lidí a teď je hlavně čas podívat se na tu mapu,“ řekl Pepek a šel probudit Blázna.

Kapitána příšerně bolela hlava a chvíli mu trvalo, než přišel na to, co se s ním děje. Podle vyndaných cizinců a Johna před sebou usoudil, že byl zákeřně unesen.

„Johne, tohle si dost posral,“ řekl a vytáhl z kapsy krabičku s hulením. Ubalil brko a přemýšlel.

„Blázne, dej nám mapu k pokladu,“ požádal ho Silver.

„Já tu mapu u sebe nemám, hlídá ji Pong. Si debil,“ usmál se Blázen.

„Cože...?“ nechápal John.

„Si debil, Pong je můj osobní strážce a přijde si pro vás všechny,“ chechtal se Blázen dál.

„Johne, ty si sem přivedl Kapitána Blázna s Pongem?“ pomalu ze sebe soukal Pepek otázku.

„Hm, Pepku,“ zaraženě povídal John, „jinak to nešlo.“

„Tak to si trochu posral, protože Pong je obávaný bojovník a všechny nás může pozabít. Co budem kurva dělat?“

„Nezačínajte nic nového, Pong si pro vás přijde, až se probudí a zjistí, že nejsem v posteli. A teď mi dejte pivo,“ smál se Blázen.

Informace o jezírku s vodními pannami se mezi vyndanci velice rychle roznesla, protože tuhle informaci si John pro sebe rozhodně nenechal. Dokonce poradil kumpánům, aby si raději vzali špunty do uší.

„Seš si jistě Johne, že jim to k něčemu bude?“ řekl Blázen, který se snažil zůstat trochu stranou od těch nejhorších zjevů.

„To nevím, ale nechci ještě umřít. Sem ten tvůj únos trochu nedomyslel,“ odpověděl John opatrně a rozhlížel se kolem, jestli ho někdo neposlouchá.

„Tak ty bys to chtěl hrát na obě strany. Ty seš teda pěkný zmrld, kterej myslí hlavně jenom na sebe. Toho by se dalo využít,“ přemýšlel Blázen a furt měl na obličejí rohlík.

Když došli k modré laguně, John s Blázem raději zůstali co nejdále od břehu na hraně lesa, odkud nervozně pozorovali nadržené piráty, kterak se řítí po pláži k hranici vody, kde pospávaly nebohé rybí ženy.

V nastalém chaosu několik pirátů zkusilo pokus o znásilnění, ale panny se rychle probudily a začaly trhat pohlavní údy těm největším nadržencům. Pak zazněl vysoký tón, který rozerval špunty v uších pirátů a ty pronikly jako střepiny do mozků.

Asi po třiceti sekundách panenský jekot skončil a pláž pokrývala infrazvukem do krve znetvořená těla.

Blázna příšerně pískalo v hlavě, ale podle toho usoudil, že stále ještě žije. John na tom byl podobně a vypadal celkem rozrušeně.

„Hromadu z nich jsem znal,“ pověděl, když viděl krvavou spoušť na pláži.

„Srát na ně, stejně by je Pong zabil. Začíná svítat, deme zpátky. Stejně už asi vědí, že sme pryč.“

Pong s Kokotem již byli na nohou a pozorovali monitory s kamerovými výstupy z několika dronů.

„Hele, co to je?“ ukázal Čiňan prstem na jeden z nich.

„Pongu, vypadá to jako pirátská loď,“ konstatoval Kokot.

„To vidím taky, ale co tady dělají?“

„Viděl bych souvislost mezi nimi a Johnem Silverem, nikdo jiný nemohl vědět, kam letíme.“

„Kokote, na tom by něco mohlo být,“ řekl Pong a brousil meče, protože chtěl jít pro svého Šéfa.

„Kapitáne! Kde ste byl?“ zakřičel Karlos, který si všiml dvou lidí vycházejících z palmového háje.

„Pongu, máme návštěvu,“ hulákal Blázen.

„Šéfe, to už víme,“ křikl Pong a byl rád, že je Kapitán v pořádku.

Během snídani, kterou nachystal Hong, Blázen ve stručnosti odvykládal svůj noční příběh.

„Budeme muset připravit obranu. Něco mi říká, že se nás pokusí dostat útokem.“

„Šéfe, jsem tu já a nemusíte se ničeho bát. Kokot mi pomůže s několika pastmi a instalací přenosných automatických obranných systémů. Ale teď si ještě dáme lahváče,“ řekl Pong.

„Pongu, mě se líbí, jak si pořád představuješ, že tahám ze zavazadla jednu technologii za druhou. Kdyby nebyl rok jaký je, tak bych si skutečně musel poklepat na čelo,“ odpověděl mu Kokot a šel se podívat, jaké sebou vzal hračky.

Měli dojedeno, když z palmového háje vyšel Pepek a dva piráti s bílým hadrem přivázaným k větvi. Pomalu kráčeli k ochrannému valu a křičeli, že chtějí vyjednávat. Pong s Bláznem přešli zed' a čekali na ně.

„Co chcete?“ zeptal se Kapitán, když dorazili na vzdálenost několika metrů.

„Blázne, chceme vyjednávat o mapě k pokladu. Máme přesilu, vydejte nám ji a budete žít,“ řekl vážně Pepek.

„Ty vole, to ste se posrali. Běžte doprdele, protože vám jde o život,“ odsekl Pong a měl co dělat, aby se nezačal smát.

„My sme piráti, nám nikdo vyhrožovat nebude,“ řekl nosič bílého hadru.

„Drž hubu,“ zarazil ho Pepek.

„Myslím, že si nemáme o čem povídat. Tady Pong říká, že máte jít do prdele, tak bych bejt váma šel co nejdřív. Pong má moc rád maso a krev,“ vyfoukl Blázen oblak dýmu.

„My se vrátíme a ty Johne Silvere, ty si to pěkně posral,“ křikl zaražený Pepek, protože takový troufalý odpor vůči přesile nečekal.

„Jdeme,“ otočil se k doprovodu a rychle odešli.

„Šéfe, to sou idioti, jdu se připravit, protože tohle bude fakt zábava,“ řekl Pong a odešel do domu.

„Můj vůdce, čeká nás divadlo. Miny a automatické kulometry jsou připraveny,“ ohlásil Kokot.

„Hlavně abys nenasral Ponga, víš jak to má se zabíjením. Nejraději z očí do očí,“ řekl Blázen a potáhl z brka.

„Kapitáne, skutečně jsou pravda všechny ty historky, který se o Pongovi šíří Galaxií?“ promluvil Hong.

„Rozhodně, však sám uvidíš,“ zasmál se Blázen a šel pomoci Karlosovi umístit stůl a židle na malou vyvýšeninu, aby měli dobrý rozhled na celý ostroh.

Piráti vyrazili do útoku krátce před polední, kdy horko začínalo dosahovat svého maxima. Pong stál na zdi a pozoroval desítku po zuby ozbrojených pirátů, která se řítila k domku.

„Šéfe, představení začíná,“ zakřičel a počkal, až útočníci vběhnou dostatečně hluboko do minového pole. Zapnul reproduktory a na plný koule pustil z gramofonové desky Jízdu valkýr. Pak započala ohnivá show. Odpaloval miny v rytmu operního nářezu a vybuchující nálože pod nohama pirátů vytvářely krvavé představení v podobě létajících údů, vnitřností, kostí a vše obklopené krvavou mlhou.

„Ty vole, to sou jatka,“ konsternovaně pověděl Blázen. Hong začal zvracet.

„Hej Pongu, nech si taky něco na později,“ zakřičel Karlos.

„V pohodě, zkusí ještě jednu vlnu, než to vzdaj a stáhnou se,“ odpověděl Pong a odpálil zbytek min pro efekt.

Nepletl se, druhý pokus o dobytí obydlí přišel zanedlouho. Druhá desítku ozbrojených pirátů šla přes místa, kde byly miny vybuchlé.

„Debilové, nemusíte se bát a pojd'te rychlejc. Dáme si férovku,“ zakřičel Pong a seskočil ze zdi na zem. Vytáhl dva meče a zaujal útočnou pozici. Piráti přijali výzvu a značně zrychlili, protože cítili krev.

Nabuzený Pong na nic nečekal a okamžitě pustil něco ze Soumraků bohů. Když začalo znít dunění božské jízdy, vrhl se do boje a započal tanec smrti. Meče v rukou boha násilí rozehrály brutální hru. Krvavý balet mezi těžce překvapenými piráty byl parádním kouskem toho nejlepšího Kung-fu umění. Karlos vytáhl kameru a šel natočit akční video.

Pong odsekával jednotlivé části lidských těl a postupně snižoval počet protivníků. Schválně si dával pozor, aby zdáli sledující zbledlý Pepeť všechno pořádně viděl. Hlavně násilí, kterého je schopný. Když Pong skončil, pokrývala zemi před zdí krvavá kaše. Pepeť vyblil zbytek obsahu žaludku a zmizel mezi stromy.

„Šéfe, tak to je pro dnešek asi všechno,“ křikl Pong.

„Tak se běž umejt a pojď si dát lahváče,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, šmejdi sou pryč, ale myslím, že ještě neskončili. Protože víme, kde mají loď, půjdu je všechny dorazit. Nemáte s tím problém, žene?“ zeptal se vyvoněný Pong, když dával lajnu a zapíjel ji pivem.

„Pongu, myslím, že rozhodně ne. Tady nemaj kam utýct, tak si jdi trochu zatrénovat v pátrání,“ odpověděl mu Blázen.

„Šéfe, vyrazím hned.“

Místní slunce zapadalo, když Pong vstoupil do ostrovní džungle. Jelikož věděl, kudy má jít, neohlížel se napravo ani nalevo a po lesních zvířecích pěšinkách proběhl jako kočkovitá šelma na druhou stranu ostrova.

K místu přistání pirátské lodi dorazil pozdě v noci. Viděl, že v okolí je pouze několik spících strážů, tak se rozhodl pro definitivní řešení. Vyhodit pirátům plavidlo do povětří. Potichu jako had se doplazil k nejbližšímu ohni a nožem prořízl chrnicímu hlídači hrdlo. Takto zabil i ostatní, aniž by kdokoliv vydal hlásek.

Když si byl jistý, že v okolí je bezpečno, vešel otevřenými dveřmi do páchnoucí pirátské nory. Bylo vidět, že jejich pořádkumilovnost není na příliš vysoké úrovni a tak se snažil pokud možno ničeho nedotýkat. Uvnitř narazil na několik zmožených strážných, které odeslal do náruče bohů pekla a rychle hledal cestu k motorům. Aby si lehce pomohl, probudil jednoho opilce, jemuž jehlou ochromil jazyk a vysvětlil mu, že potřebuje do stroje. Zcela šokovaný zajatec ho dovedl přesně tam, kam potřeboval. Pong mu poděkoval a milosrdně zabil.

Strojovna byla dost zanedbaná, ale přesně věděl, kam má umístit nálože a jaké ventily uvolnit. Nikam nespěchal a snažil se být pečlivý, aby byla exploze velkolepá a stoprocentně vše ničící.

Když byl hotov, naposledy se rozhlédl a cestou, kterou přišel, směřoval zpět na pláž. Odešel do bezpečné vzdálenosti a vytáhl dálkový odpalovač. Nasál z meče dlouhou lajnu a zmáčkl tlačítko.

Následná exploze překonala jeho očekávání. Tlaková vlna ho prudce srazila k zemi a zasypala vrstvou písku.

Vstal našťvaný, protože neviděl vlastní výbuch. Ale kráter zůstal opravdu veliký, postupně ho zaplavovala voda a vytvářela tak novou mořskou lagunu. Chvilí se kochal vlastním dílem a pak vyrazil do domovského tábora.

Ihned na dohled domu mu bylo jasné, že je něco špatně. Nápadné ticho ho přehodilo do režimu nejvyšší bdělosti a opatrně se blížil ke zdi. Přeskočil ji a okamžitě pochopil, že tábor je prázdný. Podle stop v písku pochopil, že část pirátů úspěšně zajala Kapitána Blázna a zbytek výpravy. Nepanikařil, ale natáhl několik lajn, aby mohl pořádně přemýšlet.

Přemýšlel a přemýšlel, až vymyslel, že za svítání vyrazí po stopě, pozabíjí všechny zmrdy a zachrání Šéfa.

Během bdění ve zbytku noci pozoroval les a bedlivě poslouchal. Chvilí měl totiž pocit, že tam někdo je a pozoruje ho.

Během prvních ranní paprsků Pong znovu vyrazil po stopě únosců. Ptáci zpívali, hmyzové šukali a jiná zvířena vykonávala své běžné potřeby po probuzení. Probíhalo úplně normální ostrovní ráno a Pong šel vstříc místnímu slunci. Pečlivě sledoval pirátské stopy v písku a přemýšlel nad způsoby, kterými ty zmrdy sprovodí ze světa. Uvažoval nad kucháním zaživa a oběšením na vlastních střevech či nad starobylou smrtí tisíce řezů. Z myšlenek ho však vytrhával podivný pocit pohybu v periferním zorném poli.

Nepřestával ve svém mozku vidět netopýra, ale marně přemýšlel, kde by se na ostrově dali spatřit netopýři a natož ještě ve dne. Protože se chtěl tohoto problému zbavit, vymyslel malou lest. Navenek nedal vůbec najevo, že o netopýřím stínu ví a pokračoval v cestě lesem. Čas od času zkontroloval, jestli je netopýr stále za ním a pomalu připravoval past.

Když přišel vhodný okamžik, použil prastarý šaolinský mizící trik a zmizel ze stezky, jakoby na ní nikdy nebyl. Netopýří stín zastavil.

V tu samou chvíli stál již Pong za ním a jídelní hůlku pomalu přiložil na zátylek muže v netopýřím kostýmu.

„Kurva, kdo seš zmrde? Nevypadáš jako pirát,“ řekl přísně. Netopýří muž sebou leknutím trhl.

„Ben Gum. Ben Gum není nebezpečný. Ben Gum cítit marihuanu a hodně lidí,“ vyhrkl překvapený týpek.

„Co to meleš? Kde ses tady vzal?“ nechápal Pong, s kým se baví.

„Ben Guma ušetřit kapitán Flint. Ben Gum něco cítit,“ otočil se zajatec a začal očuchávat Ponga.

„Ben cítit perník!!!“

Pong se zarazil a pak schoval hůlku, protože věděl, že je chemií nasáklý a znalec charakteristickou vůni pozná.

„Ben Gum by si dal perník,“ řekl Ben a nahodil psí oči.

„Doprdele,“ proběhlo Pongovi hlavou, ale sáhl pro dýlerák a udělal několik pořádných lochen.

„Dej si, ale pověz mi, jak si sem sem dostal,“ pověděl Pong a natáhl jednu lajnu.

Ben Gum nadšeně vysál nabídnutý materiál do posledního krystalu. Chvíli běhal kolem a nadšeně řval jako opice.

„Ben Gum musí srát,“ řekl po chvíli Pongovi a zmizel v křoví. Ale neutekl, jak si Pong myslel.

„Ben Gum přijet s kapitánem Flintem schovat poklad,“ začal vyprávět a do toho prděl.

„Tak ty si tady kvůli pokladu,“ zamručel Pong a zachovával vážnou tvář.

„Kapitán Flint přivezl mnoho beden, s ním dvanáct mužů“ pokračoval Ben, „a ti muži jeli na smrt. Ben Gum nechtěl umřít, proto zradil kapitána Flinta a utekl. Ben Gum se nenechal chytit a zůstal na ostrově.“

„Takže jsi viděl, kde poklad zakopali?“ zeptal se Pong.

„Ne tak úplně, ale ty vole, ať seš kdo seš, konečně si zase přijdu jako člověk a ne netopýr. Takhle dobře se vysrat, to dokáže jenom perník,“ vylezl z křoví Ben Gum a Pong nechápal tu proměnu.

„Jmenuju se Pong a hledám piráty, který zajali mého Šéfa,“ představil se.

„Já jsem si to myslel, sleduju vás už od přistání a to odpálení pirátský lodě, to byl teda kousek. Měl sem co dělat, abych včas zdrhnul před tou mrdou,“ pověděl Ben.

„Ehm, a...?“ skočil mu do řeči Pong, protože ho trápily dvě otázky.

„Chápu, chceš se zeptat na tu moji proměnu, ale víš ty vole, co je to absták? Absták je svině a málem sem se z něj zbláznil. Málem se ze mě stal netopýří muž! To byly šílený roky, když nad tím tak přemejšlím.“

„Bene, to byla moje druhá otázka, ale ta první se týká pokladu. Víš kde je?“

„Šílený asiáte, samozřejmě vím, kde je, protože jeho hledáním jsem strávil několik opravdu dlouhých roků. Nakonec jsem ho našel, pojď za mnou,“ řekl velmi rychle Ben a zmizel v lese.

„A ty vole, to je matroš,“ zakroutil Pong hlavou.

Ben Gum vedl Ponga do středu ostrova cestičkami, které znala jenom drobná zvěř. Podél malého potůčku s průzračnou vodou došli až k jezírku obklopeného skalami. Ben vtáhl Ponga do křoví a protáhli se úzkým tunelem do ohromné krápníkové jeskyně osvětlené několika malými otvory ve stropu. První čeho si Pong všiml bylo nekonečné množství odlesků z nichž bolely oči.

„A doprdele,“ posadil se do zlatého křesílka a pozoroval hromady drahých minerálů a vzácných kovů všeho druhu.

„Přesně tak, všechno jsem během několika týdnů přenosil a jsem jediný, kdo ví, kde poklad je. Až teď ty, šílený sfetovaný bojovníku,“ pyšně řekl Ben Gum.

„Hm, tak to mě těší taková důvěra,“ zamručel Pong a narýsoval další čáry.

Nakonec celou noc pařili a hodně si to užili, protože válení a rochnění ve zlatě a drahých kamenech je výjimečná zábava jenom pro úzkou skupinu vyvolených.

„Jo, tohle si dokáže užít jenom ten, kdo nejede ezoteriku,“ blaženě oddychoval Ben odpočívající v loži ze vzácných nerostů.

„Je to složitější, v klášteře nás učili, že ezoteriky se sice nenažerem, ale dobře se na ní dá vydělávat,“ kontroval Pong, ležící hned vedle v drahých látkách protkaných proužky zlata a stříbra.

„To zní celkem realisticky. Víš ty kamaráde, nad čím sem občas přemýšlel?“ pokračoval Ben.

„Nad čím, ty jeden netopejre?“ usmál se Pong.

„Že by byla docela prdel, kdybysme se my piráti spojili a založili politickou stranu,“ řekl Ben opatrně.

Pong chvíli přemýšlel a pak se rozesmál na celý kolo.

„Počkej, ty jako myslíš, že by zloději a vrazi měli mít svoji vlastní partaj?“

„No a co by ne? Někdo musí bojovat za naše práva,“ opatrně oponoval Ben.

„Ty seš dobře sjetej magor, to už máš jenom krok k tomu, aby vznikly pirátský odbory,“ chechtal se Pong a musel vstát, protože ho dusil smích při představě pirátský strany.

„No dobře, čekal jsem větší nadšení pro moji vizi,“ řekl Ben posmutněle.

„Prosímte, akorát si měl spoustu času k přemejšlení nad blbostma, na pirátskou partaj zapomeň, ty vole. Teď bysme spíš měli vymyslet, co budeme dělat ráno,“ snažil se Pong překlopit diskusi k něčemu reálnějšímu.

„Ráno půjdeme navštívit původní místo pokladu, určitě tam najdem piráty i tvý přátele,“ odpověděl Ben a zasypal hrud' drahým kamením.

Nedalo se říci, že by celou noc spali. Pong za svítání odešel do domu na ostrohu, aby přinesl chladítko s pivíčkama. Vykoupal se v jezírku a vykonal několik šaolinských cvičení pro povzbuzení těla. Mysl povzbudil perníkem a pak čekal, dokud nevylezl z jeskyně Ben.

„Je krásně, dej mi čáru a vyrazíme, máme před sebou dvouhodinovou procházku.“

„Bene, Bene, ty jedna pirátská smažko, konečně ve svý kůži, co?“ zachechtal se Pong a vyrobil lajny i pro sebe.

Posnídali, popili chlazené lahváče a za zvuků probuzeného ostrova vyrazili za záchranou Kapitána Blázna.

Ben Gum vedl Ponga lesními cestičkami a že jdou správným směrem zjistili ve chvíli, kdy dorazili do nočního pirátského tábořiště. Oheň ještě doutnal a za stromy bylo solidně nasráno a nablito. Pong pečlivě prošel tábor a hledal jakékoliv stopy po Šéfovi. Místo, kde byl držen přes noc našel snadno, protože Blázen vyryl do kmene stromu obrázek jointa a pod to napsal ‚OK‘. Pong věděl, že se nemá stresovat, protože v případě problému by dobře ochránil Kapitána sám Kokot.

„Teda měli pořádnou párty,“ konstatoval Ben, když viděl hromady odhozeného šatstva a poházené láhve od pirátskýho rumu, „a ještě jich je dost.“

„Neřeš, devatenáct zbývá zmrdu, johoho,“ rýmoval Pong.

„Když myslíš, asi půjdem dál,“ řekl Ben a přemýšlel, jestli si má říct o další lajnu.

Asi po třičtvrtě hodině zaslechli hlasy. Pong rukou naznačil, že má být Ben opatrný a pomalu šli k mýtině se skupinou lidí, jenž stáli okolo ohromné díry v zemi.

„Tady nic není, ta mapa je k ničemu,“ promluvil jeden z pirátů a vběhl do jámy.

„Já tomu nerozumím, vy ste...?“ otočil se Pepek k Bláznovi.

„My kurva nic, vždyť ta džuzna pomalu zarůstá bordelem,“ odsekl Kapitán a v duchu se smál, když pozoroval zoufalý piráty na dně díry, kterak zoufale hrabou v hlíně mezi lidskými kostmi. Jeden z nich najednou vytáhl jednu zlatou minci a zvedl do vzduchu.

„Pepku, ty vole, to má bejt jako všechno? Kde je kurva poklad kapitána Flinta? Silvere? Silvere???“

„Kokote, myslím, že nám situace trochu houstne,“ špitl Blázen.

„Můj vůdce buďte v klidu, Pong nás pozoruje a čeká jen na vhodnou chvíli,“ odpověděl Kokot a jeho výraz v obličejí se vůbec nezměnil.

„Pongu, ty vole, tak už to skonči,“ zakřičel Blázen a Pong vyběhl z lesa jako bouře na Venuši.

„Šéfe, milerád,“ křikl a meče v rukou Kung-fu mistra kmitaly jak kosa Smrtáková. Překvapení piráti nestihli dostatečně včas zareagovat a než se vzchopili k většímu odporu, k jedenácti kostrám na dně jámy od pokladu padala první těla.

„Je hodně hustej,“ řekl Ben, když pozoroval Pongovu zábavu.

„To je a ty seš kdo, kurva?“ zeptal se Karlos.

„Jmenuje se Ben Gum a docela se divím, že žije,“ odpověděl rychle John Silver, který poznal bývalého člena Flintovy posádky.

„Johne, Johne, pořád stejnej křivák, kterému se nedá věřit, ale vařil si zatraceně dobře,“ přivítal ho Ben.

Pong průměrným tempem likvidoval jednoho piráta za druhým, až nezůstal ani jeden a jáma byla plná mrtvých těl.

„Si ani nenadělal moc bordel,“ usmál se Blázen.

„Šéfe, nechtěl sem příliš znečistit toto krásné místo a co s tímhle kryplem?“ ukázal Pong mečem směrem k Johnovi.

„Silvera nech žít, je sice šmejda, ale zachránil mi život, když se Pepek vzbouřil a převzal velení,“ odpověděl Kapitán.

„Šéfe, zmrda vyjebal se zmrdem, to zní jako pirátská tradice. Jak chcete, ušetřím ho.“

„Takže poklad nemáme, piráti jsou na hromadě mrtvol a co teď dál?“ promluvil mlčící Hong.

„To bych tak úplně netvrdil, že nemáme poklad,“ řekl Pong tajemně.

„Ty vole,“ konstatoval Blázen, když se protáhl vchodem do jeskyně s neskutečným bohatstvím. Měl co dělat, aby mu nevypadl joint z ruky, jak byl rozklepaný.

„Můj vůdce, máme před sebou pořádný balík,“ řekl Kokot, když zrakem odhadl množství a cenu uložených drahých materiálů.

„A všechno je to moje,“ dmul se pýchou Ben.

„Jo a k čemu ti to všechno je tady v tý jeskyni?“ promluvil John.

„Abysme se tím mohli kochat,“ ironicky dodal Karlos.

„To bych teď neřešil, navrhuji, aby Kokot otevřel zavazadlo a podíval se, jestli by se tam nenašlo něco k paření,“ vstoupil do diskuse Blázen.

„Můj vůdce, na všechno jsem dávno myslel,“ zavlnil Kokot knírkem a začal vybalovat stolec, židle, barový pul, chladák s pivem a půlku selete s celým grilem.

Stranou dění vedl Ben Gum s Johnem Silverem rozhovor mezi čtyřmi očima.

„Johne, já jsem s Flintem nevyjebal, jenom sem prostě nechtěl umřít, tak sem utekl.“

„Kapitán nám řekl, že jsi zradil a kvůli zlatu všechny pozabíjel.“

„Prostě vám lhal. V tom byl mistr, ale nikdy mu skutečně nešlo o pirátskou čest. Všechny ty kecy, kterejma nás krmil, byly jenom bláboly vo tom, že nám jednou bude líp.“

„Bene, v tom máš pravdu,“ zamyslel se John, „ale nějak musíš na pirátský lodi udržovat nadšení.“

„Jo, jenže sem měl dost času přemejšlet a došlo mi, že tohle zlato je zalitý hektolitry krve. Kdo zůstal naživu z naší bývalý posádky? Jen my dva,“ povídal Ben.

„A co s tím teda uděláme?“

„Johne, domluvíme se s Bláznem. On je naše jediná možnost, jak z tý hromady něco mít a přežít,“ řekl Ben Gum a bylo vidět, že už má plán.

„Kapitáne Blázne, měl bych takový nápad,“ vyndal Ben jednoho chlazenýho lahváče.

„Jakej?“

„Musíme něco udělat s tou hromadou bohatství, kvůli kterýmu vykrvácelo hodně lidí.“

„Bene, Pong vyhladil celou civilizaci, já moc dobře vím, co to znamená, když krvácí celá planetární soustava a v bolesti umírají miliardy lidí. Nevíš o čem mluvíš, ale neboj, pomůžeme ti.“

„Já bych...“ začal Ben.

„Ty bys nic, už sem nad tím přemejšlel a bude to takhle. Kokot pořádně zapátral v katastrální databázi Velký rady a zjistil, že tahle nádherná planeta ještě nikomu nepatří. Není nám úplně jasný proč, asi z důvodu odlehlosti, ale rovnou sem zaregistroval nový claim,“ skočil mu Blázen do řeči.

„Cože jste zaregistrovali?“ nechápal Ben.

„To se jen tak říká od dob zlatý horečky na Klondajku. Jednoduše řečeno, tahle planeta patří mě i se zlatem.“

„Cože...?“ vykřikl John, protože Ben se začal zajíkat.

„Šéf vám volové chce říct, že dneska už se pirátství dělá jinak,“ vyprskl Pong smíchy.

„Přesně tak milej Bene, ale než začneš vyšilovat, protože to by ti stejně nevyšlo, tak mě chvíli poslouchej. Tahle planeta je zkrvavený ráj a já chci, aby ten ráj byl dostupnej pro mě a nejbohatší obyvatele Galaxie. Kokot už nechal zaregistrovat novou hotelovou společnost, ve který budu mít 51% a tobě připadne zbývajících 49. Víš co, mohl bych s tebou vyjebat a o všechno obrat, protože jsi byl účastníkem krvavých přepadů, během kterých byli zabíjeni nevinní boháči. Ale já to neudělám, protože si myslím, že budeš velmi spolehlivej nadosmrti zajištěnej společník. Co ty na to?“ mluvil velmi srozumitelně Blázen.

Ben Gum zhluboka nabral vzduch.

„To by šlo, původně jsem si chtěl vzít něco málo na klidný dožití, ale jestli budu moct dožít tady obklopen bohatými klienty, budu raději. Nemáte nic proti bordelům?“

„Právě naopak Bene,“ smál se Pong od ucha k uchu a rýsoval čáry o stošest.

„Takže souhlasíš s mým plánem?“ zeptal se Blázen pro jistotu a kouřil brko.

„Byl bych debil, kdyby ne,“ odpověděl Ben a byla na něm vidět velká radost.

„Výborně, už jsem zavolał stavební firmu a objednal obranný systémy. Budeme je potřebovat, až se pořádně rozkřikne, jaký ráj všemožný kosmický kolonisti přehlédli,“ pokračoval dál Blázen v představování plánu.

„Šéfe, já se postarám o nastavení, předpokládám, že přijde to samý, co nám hlídá stanici na Titanu.“

„Přesně tak Pongu a tady na tom ostrově pokladů bude stát nejluxusnější resort v dějinách hotelových služeb. Úplně vidím naši novou letní rezidenci na ostrohu nad mořem. Doprdele, mě to chcaní z útesu do moře během západu slunce úplně dostávalo,“ snil Kapitán.

„Jestli vám můžu vstoupit do rozhovoru, ale co bude se mnou?“ opatrně promluvil John Silver.

„No, ty se staneš našim hlavním dveřníkem a budeš pracháčům tlačit do hlavy pirátský historky o svým bejvalým kapitánovi,“ řekl Blázen.

„To není špatnej nápad,“ spadl Johnovi kámen ze srdce. Už mu došlo, že konečně našel místo, kde nebude muset podvádět, aby přežil.

Během několika následujících dnů dorazily první lodě se stavebním materiálem a obranným systémem, který Pong s Kokotem velmi pečlivě nastavili. Blázen trávil hodně času na ostrově a s architektem řešil představy o jednotlivých tematicky zaměřených resortech. Udělal celou řadu fotek z různých míst planety, které poslal Urghze, aby na profilu v celogalaktické datové síti anoncovala nové služby pro movité zákazníky. Navrhl několik soutěží s vysokými vklady, kde hlavními výhrami byl pobyt přímo na soukromém Bláznově ostrově pokladů.

V podstatě měl všechno velmi dobře promyšlené a před odletem, kdy už všechno šlapalo jako promazaný stroj, seděl v plážovém lehátku a koukal z vysoka na moře.

„Kapitáne, můžu mít prosbu?“ zeptal se Hong, který odněkud přišel.

„No povídej,“ řekl Blázen a odklepl popel z brka.

„Až odsud odletíme, vyhodíte mě na jakýkoliv nejbližší obchodní stanici?“

„Proč Hongu?“

„Potřebuju najít svoje lidi a tady moje práce skončila. O nebezpečí zmrtvýchvstání víte všechno a já prostě musím jít dál.“

„Nemám problém, můžeš se kdykoliv stavit a vždycky s tebou rád pokalím,“ odpověděl s úsměvem Blázen.

„Jsem rád, že si rozumíme,“ řekl Hong.

„Není problém, budeš chtít pár drahých šutrů, aby se ti líp pátralo?“ dodal ještě Kapitán.

„Šéfe, máme hotovo. Okolo planety je zcela neproniknutelná síť všelijakých laserových a vybuchujících hraček a bez povolení k vjezdu se sem nikdo nedostane. Plně automatizovaný systém s drobnými úpravami, který Kokot odkoukal u Musků.“

„Pongu, výborně. Ozvali se zombíci, že atomovky jsou připraveny a prej se máme na co těšit.“

„Šéfe, to rád slyším, kdy vyrazíme?“

„Co nejdřív,“ odpověděl Blázen, otevřel lahváče, zapálil brko a znovu začal hledět na mořský obzor.

„Ále hovno, samotnej Mozek, Játro a Střevo,“ vyběhl nadšeně Kapitán z nákladního prostoru Kapky.

„Taky vás rádi vidíme,“ pozdravil Mozek.

„Bude dneska pařba? Platíme drahejma šutrákama,“ chechtal se Pong.

„Ty vole šílenče, vždycky, když máte přijet, chystáme večírek. A čímže chcete platit?“ řekl Játro.

„Našli sme planetu se zasraně velkým pokladem,“ vytáhl Blázen z kapsy pytlík plný vzorků.

„Pěkný kousky,“ prohlížel Mozek drahokamy.

„Žejo, ale teď si pojďme dát studený pivo a pokecat o novinkách,“ vložil se do vítání Karlos.

„Můj vůdce, půjdu zkontrolovat objednávku.“

„Běž Kokote, beztak nás večer určitě čeká předváděčka,“ usmál se Blázen.

„Jako vždycky, ještě pořád máme pár měsíců a pro jistotu jsme objednali několik dalších,“ řekl Mozek.

„Jak objednali?“ nechápal Blázen.

„No, normálně objednali u firmy, která vozí na objednávku měsíce. Najdou nějaký opuštěný, naloží je do ohromný nákladní lodě a převezou k zákazníkovi.“

„Ty vole, sem netušil, že někdo poskytuje takový služby,“ vyfoukl Kapitán oblak dýmu.

„Blázne, můžu ti dát jejich vizitku,“ usmál se Mozek a vyrazili přes letištní plochu k výtahu do baru.

Kapitán Blázen, Pong a Karlos seděli v oblíbených křeslech ve vyhlídkové části a pozorovali radioaktivní údolí. Bylo zřejmé, že místní radioaktivní zombie značně rozšířili svůj byznys, protože postavili několik dalších fabrik chrlících barevné kouře.

„Jejich jediný štěstí je, že už nemůžou nikoho zabít,“ kroutil hlavou Karlos a těšil se v duchu domů.

„To fakt nemůžou, teda kromě nás, kdyby se jim něco posralo,“ zasmál se Pong a natáhl lajnu radioaktivního peří.

„Nám se nic posrat nemůže,“ promluvil Mozkův hlas.

„Můj vůdce, atomovky jsou naložené a můžu potvrdit, že jsme obdrželi opravdu luxusní zboží.“

„To rád slyším,“ řekl Blázen a odklepl popel.

„Náš nejnovější model, nedávno jsme objevili nový prvek s protonovým číslem 365 a musím vám říct, že je to solidní pecka. Neskutečná hromada energie v malém množství. Padnete na prdel, až uvidíte co umí pár mikrogramů v akci,“ posadil se Mozek vedle Kapitána.

„Sem hodně zvědavěj,“ řekl Blázen a zapálil nové brko.

Nastala klasická zábava, během které se přišlo představit několik zákazníků, kteří čekali na naložení svých objednávek. Byli to obchodníci ze všech koutů vesmíru a z přátelských rozhovorů vyvstalo několik zajímavých otázek, protože pocestní přinášeli podivné povídačky.

„Víte, několik posledních dnů v nejvýznamnějších galaktických médiích probíhají podivný zprávy o zničených civilizacích a vyhlazených planetárních soustavách,“ komentoval Mozek historky hostů.

„Šéfe, asi je jasný, odkud vítr vane.“

„Pongu, Temný kolegium a Zakázaný císař, ta parta zmrdu jde po nás.“

„Je to tak, Matkopíchač vydal prohlášení, že vyhubí do posledního všechny jedince, kteří vás budou skrývat.“

„Mozku a tím chceš říct, že bys nás vydal?“ nasadil Blázen takový zvláště přísný výraz.

„Ale ani hovno, to bysme raději odpálili všechny naše zásoby. A že toho máme ve skladech požehnaně. Všichni široko daleko by zmizeli v jedný velký atomový výhni. Ví to ten zmrd Matkopíchač, chápe to i Zakázaný císař. Musej vás dostat jinde, ale v naši výsostný soustavě to skutečně nebude,“ odpověděl důrazně Mozek.

„To sem rád, že si takhle ceníte obchodních partnerů,“ ulevilo se Bláznovi a potáhl z jointu.

„No, to ale neznamená, že sme jim neprodali pár našich produktů,“ dodal zombie.

„Ehm...?“ pozvedl Pong obočí.

„V klidu, dostali ty nejstarší modely, jaký ještě máme v nabídce, s nima moc parády nepředvedou. Navíc se k nim dá sehnat exploit, takže kdo o tom ví, může atomovky vzdáleně deaktivovat. Už se nám nechce upgradovat jejich firmware, tak je prodáváme sockám. Akorát většina socek ví, že maj tuhle chybu. Což se o těch nafoukanejch kokotech nedá říct,“ usmíval se Mozek, jak mu sušený obličej umožnil.

„Vy ste kurvičky,“ zachechtal se Pong a sklonil hlavu k lajnám.

Místní slunce zapadlo a ve vyhlídkovém prostoru jela mohutná zábava. Již se rozkřiklo, že proběhne večerní test nového typu atomové bomby. Zombíci po slavném online vyhlazení Zakázané říše Pongem pochopili, že digitální média mají velkou sílu v potenciálním byznyse a dnes poprvé chtěli vyzkoušet přímý přenos výbuchu.

Jejich profil ve společenské síti se postupně plnil nadšenými hláškami a vtipnými videi. Jedním z těch, které zapadlo v milionu dalších návštěv, byla i výhružná zpráva od Matkopíchače, který nasraně v přímém přenosu sledoval Kapitána Blázna, jenž se očividně dobře bavil. Ostatně přítomnost této celebrity přitáhla pozornost nudících internetových závisláků. Vše bylo marketingově dobře promyšlený.

Když skončil blok reklam prezentující výrobky, které lze zakoupit u radioaktivních zombies, přišla na řadu vlastní předváděčka nového modelu atomovky. Zahájena byla mohutným ohňostrojem z výrobního odpadu, během kterého nahé krásky vběhly mezi hosty a začaly rozdávat suvenýry v podobě malých jaderných bomb velikosti jablka. Jejich zvláštností byla funkčnost, takže jeden takový reklamní vzorek dokázal zničit menší město.

Odpočítávání a oslavná hudba naznačila nadcházející událost. Na obloze se vynořil jeden ze zbývajících měsíců a projekční plocha zobrazovala záběr z dalekohledu.

Hosté pomalu zklidnili hovor a nakonec skončili u společného odpočtu k času nula.

„Tři... Dva... Jedna... Nula!“ křičel ožralý a sfetovaný dav. Nastala klasická pomalá sekunda, během které to vypadalo, že se naprosto vůbec nic neděje. Jenže spouštěč vyslal signál a malá krabička v malé krabici iniciovala rozbušku.

Oslepující bílé světlo ozářilo povrch planety, ale ochranné sklo vyhlídky záblesk zachytilo, aby diváci neoslepli.

„Ty vole, já nesnáším tyhle bílý záblesky. Vždycky se pak objevím někde, kde fakt nechci být,“ komentoval výbuch Blázen a potáhl z brka.

„Ještě to neskončilo,“ špitl Mozek a bílé světlo zmizelo. Objevila se psychedelická paleta světel a měsíc začala pohlcovat mohutná vlna uvolněné jaderné energie. To vše během dalších tří sekund. Pak vše ustalo.

„To bylo všechno?“ zeptal se Pong, který ještě čekal další divadlo.

„Jo, podívej se, jak je na orbitě uklizeno,“ řekl Játro a ukázal rukou na projekční stěnu, kde dalekohled ukazoval naprosto čistou oblast bez jediného smítka či jakéhokoliv jiného zbytku kosmického tělesa.

„A to je hustý, úplně v prdeli,“ pokýval významně Blázen, který vždy dokázal ocenit čistou práci.

„Žejo, ušetří se potom za uklízací služby,“ zasmál se Mozek.

„Nejen to, díky tomu se vám na místo exploze nestáhnou sběrači trosek, takže nemusíte vyhánět socky a chudinu,“ dodal Játro.

„Velmi sociální atomovka,“ zasmál se Blázen a pohlédl na displej terminálu, kde měl otevřenou složku s příchozí poštou.

„Ty vole, starej přítel se ozval,“ řekl a vypadal velmi potěšeně.

10. Útok

Kapitán Blázen vylezl z transportéru radostně uvítán Mozečkem a Mazlíčkem, kteří vytušili, že po delší době bude celá rodina doma.

Během následujících hodin postupně dorazili všichni členi posádky a sešli se v jídelně, kde již byla připravena krmě. Kokot přišel v předstihu, aby pořádně uklidil a připravil pohoštění pro Bláznova očekávaného hosta.

„Kakapitáne, Sstastarý připřítel pprávé vyvyslal sisignál, žeže jeje ppřipraven kk vyvyzvednutí,“ ohlásil Frank Bláznovi, který nervozně kouřil brko a ujídal ze stolu.

„Výborně. Pongu, Karlosi, za deset minut u malý ponorky. Vyjedeme vyzvednout Starýho přítele a jeho matku,“ oznámil do vysílačky.

„Šéfe, rozumím,“ odpověděl Pong.

„Kapitáne, jdu zapnout motory,“ řekl Karlos.

„Můj vůdce, jste si jist, že to beze mne zvládnete?“ zeptal se Kokot, který přišel z kuchyně, když zaslechl Franka.

„Prosímtě, jasně že zvládneme, hlavně to tady udělej s Urghou pěkný. At' Starý přítel vidí, že umíme hosty pohostit,“ zamručel Blázen, típl joint a odešel.

Karlos již čekal v miniponorce, která od expedice k tuleňům prošla několika technologickými úpravami, zvláště posílením obrany a zvýšením výkonu motoru.

„Tady máš souřadnice a zkus nás tam dostat nějak nenápadně,“ podal mu Blázen papír s čísly.

„To není daleko,“ řekl Karlos, když zadal data do palubního počítače a mapa ukázala místo setkání.

„Není, takže budeme brzo zpět a Kokotovi nevychladne jídlo,“ zasmál se Kapitán a zapálil brko.

Podmořský člun zajel pod hladinu a Karlos provedl menší obhlídku ponorky. Spokojený s výsledkem kontroly zamířil k tunelu a proplul ven.

„Šéfe, furt je to tady opuštěný, ani stopa po jakémkoliv životě,“ komentoval Pong výhled ven.

„To je skutečně překvapení,“ zasmál se Blázen a pozoroval Karlose, který neopomněl vzít láhev absintu a hroudu kokainu.

„Hlavně se moc nevyndej,“ napůl huby řekl Kapitán a potáhl z brka.

Plavba probíhala v klidu a za nějakou hodinu a půl dorazili k místu setkání. Karlos před vynořením vypustil malou sondu, aby zkontroloval okolí. Displeje ukázaly pouze jednu nenápadnou starší neoznačenou vědeckou loď a jinak bylo čisto. Kapitán Blázen vydal příkaz k vynoření.

Ze zvlněné vody nedaleko pohupující lodě vystoupila malá kupole. Kdosi rozsvítil reflektor a zamířil kužel světla na neznámý objekt. Blázen, který vše viděl na monitorech, vylezl ven jako první. Opatrně otevřel poklop a vyšplhal po žebříku na čerstvý mořský vzduch. Zhluboka se nadechl a zapálil brko.

„Ty vole, seš to ty, Blázne!“ zakřičel známý hlas.

„Starý příteli, jsem to já a nikdo jiný. Můžete se přiblížit a nalodit,“ odpověděl Kapitán.

„Áááá, rád vás znovu vidím stará dámo se smrtící holí. Doufám, že někdy budu mít čest vidět vaši hůlku v akci,“ pozdravil Pong matku Starého přítele.

„Pongu, ty divochu jeden,“ laškovně odpověděla babka a hodila po Pongovi zkušenou jiskru v oku. V bojovníkovi trochu hrklo, protože ač nechtěl, tak ho napadla prasárna.

„Musíte slézt dolů po žebříku a paňmámu snese Pong na zádech. Nebudeš s tím mít problém?“ zeptal se ho Blázen.

„Šéfe, já... já nemám problém s ničím,“ řekl Pong s velmi kamenným výrazem ve tváři.

„To je mi velmi pohodlné plavidlo,“ pochválila stará paní přepravní prostředek, ve kterém ji Kapitán uvolnil své kapitánské místo, aby měla nejlepší výhled.

„V chladáku jsou lahváče,“ řekl Blázen a posadil se vedle Starého přítele. Pong ochotně přiskočil, vyndal a otevřel tři pivka.

„Tak na zdraví, ty starej šmejde,“ pozvedl Starý přítel pivo na pozdrav.

„Na zdraví, jak se vůbec máš?“ řekl Blázen.

„Starej kamaráde, tak nějak pořád normálně. Hotel vydělává, tak si nestěžuju. Ale zato ty ses pěkně rozjel. Když sem o tobě objevil první zprávy na síti v médiích, docela sem zíral. Sem po tý tvý poslední návštěvě netušil, že ses rozhod expandovat do Galaxie.“

„A co sis jako myslel?“ zasmál se Kapitán a odklepl popel.

„Že ste vykradli sklad s nějakějma čínskejma technologickejma novinkama a budeš někde zalezlej, dokud se situace neuklidní,“ odpověděl Starý přítel.

„Heh,“ usmál se Pong.

„Nojo, nemohl jsem ti tenkrát povědět všechno, ale teď uvidíš, co a kdo všechno mi říká pane,“ řekl Blázen.

Cesta mrtvým mořem uplynula rychle a po hodině a půl Karlos naváděl ponorku k vjezdu do jeskyně.

„Kapitáne, máme problém,“ řekl Karlos a sledoval výstup ze sonaru.

„Jakej ty vole?“ ozval se Pong.

„Skener ukazuje přítomnost několika čínských ponorek velmi nového typu.“

„Chceš říct, že nás ti šmejdi našli?“ vykřikl Blázen.

„Kapitáne, vypadá to tak,“ konstatoval Karlos.

„Co budeme dělat?“ řekl Pong.

„Můj vůdce, slyšíte mě?“ ozval se z reproduktoru Kokotův hlas.

„Jo, slyším,“ odpověděl Blázen.

„Jsme v obležení Číňanů, musel jsem spustit silové pole. Každopádně mám pro vás připravený záchranný plán, ale bude to asi trochu házet. Dej mi k mikrofonu Karlose,“ vysvětlil Kokot situaci.

„Slyším tě,“ oznámil Karlos.

„Poslouchej mě, nejvyšší možnou rychlostí vyrazíš ke vstupu a já na krátký okamžik vypnu pole. Musíme vše akorát dobře načasovat, protože jinak zemřete.“

„Kokote, to je skvělý teda, dej mi pár sekund, ať se připravím,“ odsekl Karlos a sehnul hlavu k lajně.

„Omlouvám se za drobné komplikace, ale vyřešili jsme horší věci,“ chmurně pověděl Blázen a v duchu byl poněkud nasrán.

„Nic se neděje, já stejně komunisty nesnáším, takže jim pořádně natrhnete prdel,“ zachechtala se stará dáma a otevřela zubama lahváče.

Karlos nastavil parametry a domluvil s Kokotem časový sled.

„Tak ukaž krásko, co v tobě je,“ řekl a pustil motor na plný výkon. Loď vystartovala maximální možnou rychlostí a zanechávala za sebou prudkou brázdu vody, jenž rozvířila bahno s usazeninami. Čínské ponorky zareagovaly a vyslaly několik torpéd. Naštěstí pro Blázna a jeho přátele rozvířený materiál zmátl navigační senzory zbraní, takže vybuchly, aniž by došlo k poškození ponorky.

„Ty vole, to je hustý,“ konstatoval Pong, kterému v těle vybuchla adrenalinová nálož.

„Drž hubu a nekecej,“ odsekl Karlos, který byl plně soustředěn a snažil se dostat včas k jeskyni.

Čínské ponorky rozhodně neměly ambice vzdát útok a zkusily dostihnout Blázna, ale bylo to pozdní rozhodnutí, protože Kokot právě vypnul ochranné pole a Karlos vplul do ústí jeskyně. Ponorku v poslední chvíli minulo malé torpédo a jakmile vjela do tunelu, Kokot znovu nahodil energetickou ochranu.

Jak po chvíli Blázen zjistil, to malé torpédo byla Kokotem vyslaná slabší atomovka, která podvodní explozí zničila všechny bolševické útočníky.

„Pěkně ste jim natrhli prdele,“ zasmála se stará dáma a upila z lahváče.

„Mami, nebud' sprostá,“ požádal ji Starý přítel.

„Synku, nekecej mi do života, já jsem zabíjela komunisty, ještě než ses narodil,“ přísně odpověděla dáma. Vnitřek ponorky utichl.

„Vítám vás tady,“ stála na molu Urgha a vedle ní Jack, Doktor, Frank a Kokot s Mozečkem a Mazlíčkem.

„Co to proboha je?“ vylekaně vykřikl Starý přítel.

„Moje posádka a přátelé,“ řekl s úsměvem Blázen a postupně je všechny představil.

„Můj vůdce, omlouvám se, ale něco budeme muset s těmi Číňany udělat. Snaží se dostat i do Stanice na Titanu, ale to se jim nepodaří, stejně jako bezmocní budou zde.“

„Takže jsme v bezpečí?“ ujistil se Blázen.

„Můj vůdce naprosto a na libovolně dlouhou dobu.“

„Výborně, tak se půjdeme věnovat našim vzácným hostům. Problém s čínskejma komunistama vyřešíme později,“ rozhodl Blázen a spadl mu kámen ze srdce. Byl rád, že jim nic nehrozí.

V pozorovatelně vládla příjemná nálada. Stoly se prohýbaly pod tíhou jídla a různorodých lahví ze všech koutů vesmíru.

„Ty vole Blázne, já když sem študoval všechny ty články o tobě, tak sem naprosto nevěřil, kam jsi to dotáhl,“ nepřestával Starý přítel s chválou.

„Nemusíš mi furt honit ego, nezapomněl jsem na naše začátky, kdy sme dýlovali kyselinu a hipísáckou lásku vojákům. Byli jsme zkurveně mladí a idealističtí,“ kouřil Blázen joint.

„Ale bylo to krásný a nezapomeň, že máminy zdroje byly fakt skvělý. Zvlášť ti dva vlasatci s fabrikou na LSD, takový srdcaře jsem dodneška nepotkal. Teda kromě tebe.“

„Starý příteli, ještě náš čeká spousta dobrodružství, akorát si je prostě užijeme z jiný pozice. Sme zkušený, otrkaný a víme, že svět není žádná romantická procházka rajskou zahradou, kde se nažereme láskou, mírem a ezosračkama.“

„Blázne, furt nesnášíš ezoteriku a hledání smyslu života v úhlu pohledu na hvězdy?“

„Starej parťáku, čím sem starší, tím víc mě tyhle bláboly mrdaj. A pak přijde Pong se svojí šaolinskou magií a mizí v kouřech a lítá vzduchem. To by ses posral.“

„Šéfe, vy ste cynik,“ zachechtal se Pong a natáhl lajnu.

„Ale není, tvůj šéf je jen krutej realista, ale nikdy nebyl svině a takový lidi sou vzácný,“ řekl moudře Starý přítel a podal matce lahváče.

Základnou otráslly jakési exploze.

„Můj vůdce, Číňani na nás poslali několik atomovek,“ oznámil Kokot od terminálu, kde nepřestával sledovat situaci kolem Základny.

„Starý příteli, proběhne ohňostroj, který neuvidíme,“ pousmál se Blázen a začal balit nové brko.

„Vypadá to, že jsi zvyklej. Chtěl sem se zeptat na toho fascinujícího robota. Řekni mi, kde se dá něco takovýho sehnat?“

„Kokot je hrozně starej model, takový už nejsou k mání,“ řekl Kapitán.

„Blázne, když jsem byla mladá, dělala jsem v bordelu a tam jsme jednoho takového měli. Oni totiž byli solidně vybavení a měli takovou výměnou sadičku různých...,“ ozvala se stará dáma.

„Mami...?“ pootočil hlavu Starý přítel.

„Co synku? Si myslíš, že když sem stará, že bych nezvládla jednoho pár tisíc let starýho plechovýho dědka?“ oponovala stará paní.

„Mami, to si nemyslim, ale nevím jestli je vhodný mít takový řeči.“

„Starý příteli, já s tím nemám problém. Kokot má skutečně takový kufřík s různými nástavci, občas je bere k Madam Kawasaki. Ať si s ním jde maminka promluvit sama, je přeci dospělá, ne?“ s úsměvem řekl Blázen.

„Ty seš takovej miláček,“ pohládila ho po hlavě Stará dáma, těžce se zvedla a opírajíc o hůlku odešla za Kokotem.

„Kokokote, mamáme pproblém, Čičičnani nanám zkokoušej hahaknout popočítač,“ přerušil Frankův hlas laškování penzistky a Kokota.

„Cože?“ pohlédl Kokot na terminál. Opatrně odsunul nápadnici, jež pochopila důležitost hlášení a s pomocí berle se postavila na nohy.

Kokot začal rychle analyzovat situaci a potvrdil Frankovo zjištění.

„Můj vůdce, čínští soudruzi zkoušejí nabourat naše počítače. Pokud bude možné, zkusím útočníky izolovat a chytit do pastí.“

„A když se ti to nepodaří?“ křikl Blázen.

„Odpojím je a restartuji servery,“ odpověděl Kokot a ponořil elektronickou mysl do hlubin počítačového systému.

„Není to nic vážného, že ne?“ promluvil Starý přítel.

„Ničeho se neboj, kdyby došlo na nejhorší, máme Ponga a tvoji matku,“ usmál se Blázen a zapálil brko.

Pong zkusil něco říci, ale stará dáma mu zavřela rukou ústa a pokračovala v šeptání prasáren do ucha. Občas lupla okem po Urghze, která pochopila, která bije a jen se škodolibě usmívala.

„A co ten tvůj doktor, umí léčit?“ řekl Starý přítel, aby řeč nestála.

„Ale kdeže, to je můj vesmírnej pilot. Ovládá červí díry a může nás dostat kam chceme,“ odpověděl Kapitán a započal rozhovor o své skvělé posádce.

Frank s Kokotem mezitím tvrdě pracovali a zkoušeli izolovat útočící hackery. Velmi brzo zjistili, že ti šmejdi zaútočili na dvě prastaré služby a dokázali v nich najít několik děr. Kokot je nechtěl úplně zabít, aby Čičičané nezískali podezření, že jsou prozrazeni a přeměroval postupně jejich provoz do zabezpečeného prostředí. Potřebovali nasbírat velké množství dat, aby byli schopni zhruba triangulovat ponorku, ze které byl spuštěn kybernetický útok.

Základnou nepřestávaly otrásat výbuchy atomovek a pravidelně dunění některé jedince uspávalo. Stalo se tak, že stará dáma usnula na Pongově rameni, který měl nasazený neutrální výraz. Doktor byl zalezlý u sebe v ubikaci, Jack a Karlos s lahví v ruce poslouchal vyprávění starých přátel, Urgha nosila chlebičky a Mozeček uklidňoval Mazlíčka, který se choulil pod stolem.

„Můj vůdce, máme je v pastí a za chvíli budeme vědět, odkud na nás útočí. Jsou dobří, ale ne jako my,“ oznámil Kokot.

Velitel jedné z čínských ponorek, plujících v bezpečné vzdálenosti několika kilometrů od jeskyně, pozoroval tým hackerů, kteří připojeni neurálním rozhraním usilovně pracovali na nabourání datové sítě Základny. Netušili, že jsou pod bedlivým Kokotovým dohledem a předpokládali, že jsou uvnitř. Frank je vpustil do svého testovacího prostředí, které vypadalo skoro stejně jako produkční počítače. S tím jediným rozdílem, že cokoliv v něm změnili, nemělo vliv na samotnou Základnu.

Čínským specialistům trvalo nějakou chvíli, než jim došlo, že jsou v pastí. V tu samou chvíli začal ječet varovný signál, který dával najevo, že se blíží tři velmi rychlá torpéda. Kapitán komunistické ponorky vydal rozkaz k úhybným manévřům a ostatní plavidla zkusily torpéda zastavit. Marně.

Netušili, že uvnitř hory v pozorovatelně Kokot rozdal Pongovi, Starému příteli a Bláznovi joysticky, vytáhl plátno a vypustil tři torpéda.

„Kdo první sundá ponorku s hackerama je borec,“ naznačil úsměv, zavlnil knírkem a pustil aktivované zbraně skrz silové pole.

Blázen, Pong a Starý přítel přijali výzvu a navigovali torpéda směrem k určenému cíli. Zobrazená mapa mořského dna jim usnadňovala orientaci a úspěšně uhýbali všem protiopatřením, o něž se čínští námořníci pokusili.

Tři zelené body neomylně mířily k červenému bodu, který se snažil uniknout. Vše bylo marné, za nadšeného jásotu hráčů a pozorovatelů tři odjištěná torpéda narazila do nepřátelské ponorky.

Poslední sekundy života posádky zasažené lodi byly ve znamení paniky a strachu. Než došlo implozí ke zničení trupu, nesl se vnitřkem zoufalý řev volající různými čínskými dialekty o pomoc.

„Ty vole, to bylo skvělé. Vy si skutečně dokážete užít i boj,“ pokyvoval Starý přítel hlavou a netušil, že má v sobě ještě tolik schopnosti koncentrace.

„Si už Starý příteli zapomněl, jaké to je být v ohrožení a nucen tak k podávání výkonů?“ pousmál se Blázen.

„To víš, trochu sem na hotelu zakrněl. Ale s tebou to snad rychle přejde. Co myslíš, že bude dál?“

„Starochu, to nevím. My jsme v klidu, tak zatím můžeme nechat tohle rozhodnutí na čínskejch debilech,“ otevřel Kapitán dalšího lahváče a začal balit jointa.

„Můj vůdce, odpojil jsem celou Základnu od celogalaktické sítě, ať nás znovu neotravují,“ přišel mezitím Kokot.

„Víš co mě trochu sere?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, co?“

„Že jsme trochu podcenili obranu Základny a nerozmístili za ochranným polem nějaký poloautomatizovaný obranný systém. Nechce se mi vyplouvat v ponorce ven.“

„Můj vůdce, to zatím rozhodně nebude potřeba,“ odpověděl Kokot uklidňujícím elektronickým hlasem.

Zábava probíhala v poklidu dál, rušená pouze výbuchy atomových torpéd, kterými Číňané nepřestávali bombardovat horu s jeskyní.

„Blázne, budeš mít asi hodně mocných nepřátel,“ řekl host a otevřel lahváče.

„Starý příteli, nechtěj ani vědět. Pár magorů mezi nima rozhodně je a teď to vypadá, že kvůli mně nějaký dokonce povstali z mrtvejch.“

„To jde?“

„Starochu, prej jo,“ usmál se Blázen a dobalil nový brko, „kde máš vůbec matku?“

„Šla vyvenčit Mazlíčka, našla v tý potvoře docela zalíbení,“ řekl Starý přítel.

„Nojo, von umí bejt roztomilej, když chce drbání,“ potáhl Kapitán z jointa.

„Můj vůdce, Číňané nás zkouší kontaktovat,“ oznámil Kokot.

„A co chtějí?“

„Můj vůdce, vůbec netuším, ještě jsem hovor nepřijal.“

„Tak ho Kokote pusť na plátno,“ rozladěně řekl Blázen a potáhl z brka.

Projektor vypustil proud světla a osvětlená plocha ukázala čínského ponorkového kapitána.

„Jsem major Chen Jen a chtěl bych vyjednat vaši kapitulaci,“ promluvil.

Kapitán Blázen, Pong, Karlos a Starý přítel vyprskli současně smíchy. Kokot zachoval neutrální výraz, ale knírkem provedl několik ironických vlnků.

„Majore Chene, vypadáme snad, že bysme chtěli kapitulovat? Ty vole, nám je tady skvěle, máme zásoby, spojení se světem, tak proč bysme měli odcházet do nějaký pojebanýho čínskýho zajetí?“ s těžce přemáhaným smíchem konstatoval Blázen. Major Chen nasadil zmatený výraz, protože takovou odpověď očividně nečekal.

„Ale mohli bysme chvíli pokecat, ne?“ pokračoval Kapitán.

„To bychom mohli, co byste rádi věděli?“ odpověděl major.

„Jak jste nás našli? Kolik vás je se ptát nebudu, to není podstatná informace,“ zeptal se Blázen.

„Proč pro vás není důležitý náš počet?“ nechápal Chen Jen.
„Vyhledali sme přeci celou říši,“ odpověděl za Kapitána Pong.
„Aha, rozumím,“ řekl Chen sklesle, „ale k té první části otázky řeknu, že jsme vás zaměřili před nějakým časem během průchodu atmosférou.“
„Hmmm...“ začal mručet Kokot.
„Jo, vím Kokote, kdy se to stalo,“ otráveně odsekl Blázen.
„My jsme původně nevěděli, že jste to vy, ale jednomu našemu analytikovi se něco nezdálo a podrobil data z radarů hlubšímu zkoumání,“ pokračoval Chen, „dokud nenarazil na povědomou signaturu. Sice jste se pokusili dobře zamaskovat loď, ale ne dokonale.“
„Aha,“ típl Blázen vykouřené brko.
„Pane Blázen, pak už bylo všechno hodně jednoduché a proto jsme tady. Víte mimochodem, že je na vás vypsaná čínskou vládou velmi tučná odměna?“
„Už zas?“ zvedl Karlos hlavu od kokainových čar.
„Na nás je pořád někde vypsaná odměna, ale povětšinou už spíše symbolicky, protože se snažíme udržovat pouze přátelské vztahy,“ řekl Blázen, jenž balil nového špeka.
„Aby bylo jasno. Z kapitulace nebude nic?“ zeptal se Chen.
„Rozhodně se nemíníme vydat do vašeho zajetí, to je snad jasné. Pozdravujte nadřízené a třeba se někdy uvidíme v lepších časech,“ s jedovatým úsměvem odpověděl Blázen a slastně zapálil brko. Majoru Chenovi pokleslo nadšení a s otráveným výrazem ukončil spojení.

„Vypadá to, že neměl příliš radost,“ řekl Starý přítel, který celou dobu tiše poslouchal.
„Nikdo nemá radost, když se dobrovolně nevydáš. Srazí to ego, ale my se nikdy nevzdáváme. Kor když víme, že jsme v naprostém bezpečím,“ konstatoval Blázen.
„Chtěl bych mít tvůj optimismus, vždycky si ho rozhazoval plnejma hrstma.“
„Starý příteli, to sem já. Ale nebejt můj posádky, nebyl bych to co sem,“ pověděl skromně Blázen.
„Můj vůdce, máme další problém,“ oznámil Kokot.

Po kratší chvilce, kterou musel Kapitán rozdýchat za pomoci jointa, promluvil.

„Ach ty vole, co zas?“
„Můj vůdce, Číňané rozmístili rušičky a jsme zcela úplně odříznuti od okolního světa.“
„Eh, to znamená co?“
„Můj vůdce, nemůžeme přijímat ani vysílat.“
„Takže si ani nenaladím svůj oblíbený seriál?“ ujišťoval sám sebe Blázen, že chápe o čem jde řeč.
„Můj vůdce, nenaladíte.“
„A ani se nedostaneme transportérem na Titan?“
„Můj vůdce, nedostaneme.“
„Kokote, tak to sme teda v prdeli?“
„Můj vůdce, nejsme. Ještě máme hodně možností,“ uklidňoval Kokot Blázna.
„To rád slyším,“ vyfoukl Kapitán dým.

„Starý příteli, takováhle situace nastala poprvé. Dosud nikdo nevěděl, kde je moje Základna umístěna,“ omlouval se Kapitán, kterého přepadla opilecká teskná nálada. Ostatně jeho přítel na tom nebyl lépe.
„Neomlouvaj se, já sem taky úplně našrot a asi odejdu za chvíli spát. Jsem z těch tvejch jointů a panáků solidně vyřízenej. Nejsem už nejmladší,“ řekl mu přítel.
„To nejsme, ale jednou tě vezmu na svoji novou turistickou planetu, abys poznal pořádný paření. Víš, že mi patří planeta, kde v oceánech žijou opravdu pravý a neklonovaný ryby? Strašně moc ryb a jinejch mořskej potvor. Na nebi lítají ptáci a v lesích žijou hromady zvířet.“
„Živý zvířet sem neviděl hodně dlouho, takovou nabídku rozhodně neodmítnu, ale teď jdu spát,“ pověděl Starý přítel a těžce se zvedl z křesla.

„Já tu zůstanu a proberu s Kokotem naše další možnosti.“

„Kokote, máme vůbec nějaký možnosti?“ zeptal se opatrně Blázen, když Starý přítel odešel.

„Můj vůdce, předpokládám, že ano, ale musím se jít podívat do tajného a nejtajnějšího skladu.“

„Takže ty možnosti musíš nejdřív vymyslet?“

„Můj vůdce, já něco vymyslím,“ řekl Kokot uklidňujícím hlasem. Nebo si aspoň myslel, že by mohl Kapitána uklidnit, ale nebylo tomu tak.

Blázen zatím nedával svoje obavy najevo, ale izolace od vnějšího prostředí ho znervózňovala.

Velitel čínské operace Chen právě probíral telekonferencí varianty dalšího postupu.

„Soudruzi, potřebujeme přijít s nějakým řešením. Ostřelováním atomovkami ničeho nedosáhneme a Kapitán Blázen se nám směje do ksichtu. Někaké nápady?“

Po krátkém tichu promluvil jeden z důstojníků.

„Majore Chene, mohli bychom zkusit průnik skrz jejich transportér.“

„To by šlo?“

„Majore Chene, teoreticky ano. Nechal jsem provést několik skenů a možná máme shodu s některými velmi starými dokumenty.“

„To znamená co?“ pořád nechápal Chen.

„Majore Chene, pověřil jsem vědecké oddělení, aby zkusilo zkonstruovat transportní modul a teoreticky máme možnost dostat dovnitř vojáky.“

„Šanci k úspěchu máme jakou?“

„Majore Chene, malé, ale pořád větší, než zkoušet úspěch s atomovkami.“

„Dobře,“ zamyslel se Chen, „ať se připraví speciální jednotka.“

Ve vědeckém oddělení při Pekingské univerzitě to vřelo. Několik generálů horečně diskutovalo a vědečtí vedoucí potili litry vody.

„Skutečně budeme riskovat životy 25 nejlepších vojáků? Vyzkoušeli jste vůbec to zařízení?“ ptal se jeden z generálů.

„Provedli jsme několik testů a simulací, které naznačují, že průchod na Základnu je možný. Finální rozhodnutí je však na armádě,“ odpověděl ředitel výzkumného ústavu.

„Ehm,“ odfrkli si generálové, „riskneme to tedy?“

„Ústřední výbor nás nechá popravit, pokud to nezkusíme. Víte, jak moc je Kapitán Blázen sere?“ řekl generál s největším počtem rudých hvězdiček.

„Soudruzi, spustěte akci,“ rozkázal vrchní generál a setřel pot z čela.

V laboratoři vládl ruch. 25 vojáků v plné výbavě se chystalo vstoupit do zařízení, které je buďto zabije nebo přenesení na Základnu Kapitána Blázna.

„Soudruzi, protože nebudeme mít zpětnou odezvu, jelikož cesta je jednosměrná, vstupujeme do neznáma a nevíme, co nás na druhé straně čeká. Doufám, že velké vítězství,“ promluvil velitel výsadku a pak se otočil k vědcům.

„Zapněte ten krám,“ přikázal.

Kovová komora transportního modulu začala hučet.

„Do toho nesmyslu budeme vstupovat od nejnižší šarže po nejvyšší, to znamená, že jdu jako poslední. Vojíni, do řady,“ řekl velitel a odešel k ovládacímu panelu.

První muž vešel do komory a dveře se za ním zavřeli. Objevil se záblesk a voják byl pryč.

„Další,“ rozkázal generál a pozoroval vědce, který se značně potil.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se ho.

„Soudruhu generále, všechno je v nejlepším pořádku, jenom musím poštelovat parametry. Trochu skáčou do červených čísel, ale nic tragického,“ odpověděl muž v bílém plášti.

„Dobře, další,“ řekl generál, který tušil, že v pořádku experiment asi úplně nebude.

V transportní místnosti na Základně začal svítit modul, jenž otevřel dveře a vyplivl ven chuchvalec čehosi, co kdysi byly kosti, maso a orgány.

Toto transportér zopakoval ještě třikrát, než vypadla polovina těla s hlavou, která mrkala a cosi chrčela.

Až šestý voják prošel celý, tedy pokud odmyslíme, že mu chybělo ucho a několik prstů.

„No doprdele, co to kurva je,“ uklouzl po krvavé hromadě. Rychle se však zvedl a čekal na zbývajících devatenáct kolegů. Poslední vstoupil velitel jednotky.

„Soudruhu veliteli, přenos neproběhl úplně v pořádku. Prvních pět zemřelo,“ řekl zástupce.

„To se dalo čekat, vědátoři měli zpočátku nějaký problémy. Každopádně většina z nás žije a vypadá to, že jsme i na správném místě. Už jste se připojili k počítači a stáhli mapu?“

„Jsme připraveni spustit akci,“ potvrdil zástupce.

„Perfektní. Soudruzi nyní se rozdělíme do skupin po pěti a vyčistíme tohle místo od všeho odpadu. Když uspějeme, povýšení nás rozhodně nemine,“ zahájil velitel operaci.

„Rozkaz, soudruhu veliteli,“ zasalutovalo čínské přepadové komando a vytvořilo čtyři skupiny.

Velitel pootevřel dveře do chodby a opatrně se rozhlédl. Nikoho neviděl, takže otevřel dokořán a vstoupili do prostoru suterénu. Zkontrolovali energetické centrum s laboratoří a ověřili, že v nich nikdo není. Vedle výtahové šachty otevřeli vstup do servisního vchodu a začali stoupat po žebříku k přízemí a pozorovatelně.

Netušili však, že Kokot po posledním pokusu o přepadení vybavil celou Základnu pohybovými senzory a nezapomněl ani na klimatizační potrubí se servisními průlezy. Už ve chvíli, kdy začala přepadová jednotka vylézat jeden po druhém z transportního zařízení, začal Pong organizovat obranu.

„Šéfe, jste s Kokotem, Jackem, Karlosem a Urghou furt v Pozorovatelně? Máme tady přepadení,“ oznámil Pong komunikátorem.

„Ty vole, jaký kurva přepadení? Jo sme tady,“ zamručel otráveně Blázen.

„Šéfe, zůstaňte tam, posílám pomoc a já se tady vypořádám se zbytkem šmejdu. Bude to brnkačka na krční páteře, nebojte se ničeho. Pong konec.“

„Kokote, co budeme dělat?“

„Můj vůdce, budeme věřit Pongovi. Pomoc již jede výtahem.“

„Kdo to kurva může bejt?“ přemýšlel v duchu Blázen, když zrovna výtah cinknutím oznámil zastavení. Dveře otevřely chřtán a do chodby vstoupila stará dáma se smrtící holí.

„Paňmámo, zrovna vy?“ překvapeně ji přivítal Karlos.

„Panáčku, máš něco proti?“ zasmála se chraplákem stará dáma a předvedla hůlkou několik velmi efektních triků.

„Pojďme si dát panáčka, než sem ti blbečci vyšplhají po žebříku,“ navrhla stará paní a zamířila rovnou k baru, kde již Urgha rozlévala sladké dámské pití s vysokým obsahem alkoholu.

„Na zdravíčko,“ pozdvihl Kapitán Blázen sklenku a řádně ťukli, až sklo zazvonilo.

„Můj vůdce, už jsou tady,“ ukázal Kokot na monitor, kde bylo vidět, že někdo odsunul kryt větrací šachty a do chodby vstoupil první ozbrojenec.

„Vypadá to, že víc než pět jich nebude. Těšila jsem se na víc blbečků,“ povzdechla stará dáma a souravým krokem šla uvítat útočníky.

„Madam, pokud počítám dobře, v přízemí je dalších patnáct kousků připravených zemřít,“ řekl Kokot, který přepínal kamery a zjišťoval situaci. Stará paní ho ale již neposlouchala, respektive spíš nic neslyšela. Zastavila před dveřmi a počkala, až je automat otevře. Pak se všourala do chodby.

„Matičko, co vy tady děláte?“ překvapeně zastavil skupinu velící, kterého očividně stařena dost překvapila.

„Panáčku, chci dojít k výtahu. Hrozně mě bolí nohy,“ odpověděla stará paní, šourala se a klepala hůlkou o podlahu.

„Babičko, ale my vás budeme muset zneškodnit,“ řekl další muž.

„Panáčku, to nepůjde.“

„Proč by to nemělo jít?“ zarazil se velící.

„Protože panáčku mám v plánu umřít přirozenou smrtí. Jsem příliš stará, než aby mě zabili nějakí blbečci.“

„My nejsme blbečci,“ odsekl kdosi.

„Ale jste, zapletli jste se s odhodlanou špatnou důchodkyní,“ zamumlala a několikrát udeřila hůlkou do podlahy.

„Už to asi ukončíme. Babičko otočte se a pojdte s námi. Aspoň uvidíte, jak tady všechny pozabíjíme,“ řekl velící.

„Panáčci blbečci, to se velmi pletete,“ usmála se stará dáma a provedla výpad hůlkou.

„A ty vole,“ konstatoval Blázen, když viděl, kterak matka Starého přítele hůlkou vyrazila velícímu vojákovi hrtan a šokovaná oběť se dusila vlastní krví.

Překvapený nebyl jenom Kapitán, ale i zbývající čtyři útočníci na krátký okamžik ztuhli šokem. Stará dáma se smrtící hůlkou toho využila a zabila dva z nich velmi rychlými zásahy okovaným koncem hole do očí. Měla na svůj věk docela sílu, takže dokázala zarazit hůlku až do mozku, což zajistilo okamžitou smrt.

„Bábo zasraná,“ vykřikl útočník a pokusil tasit zbraň z pouzdra.

„Střílet po mě blbečku nebudeš,“ zvedla stará paní hůlku, zamířila a zmáčkla malé ukryté tlačítko. Z hole vylétla ocelová špička, která skončila střelci mezi oči.

„Hergot, vy jste nečekaný oříšek. Máte ráda chladný zbraně, jo?“ řekl zbývající muž a vytáhl dva ohromné nože.

„Ty máš koule, to se mi líbí,“ usmála se dáma, zaujala obranný postoj a pozdvihla hůlku.

„Já tě zabiju,“ zakřičel voják a vyběhl proti stařence. Ta provedla svižný odraz, nad hlavou mu udělala salto a dopadla na obě nohy. Stihl se tak akorát otočit, aby viděl hůl, kterou mu zarazila nosním otvorem hluboko do hlavy.

„Blbečci,“ řekla stará dáma a začala kapesníčkem čistit hůlku.

„Teda babi, vy ste šílená,“ vstoupil Blázen s Kokotem a okamžitě sundal vojákům masky.

„Číňani zasraný,“ řekl Karlos.

„Jdeme pomoci mladému pozabíjet zbytek bolševiků. Jak já je nesnáším,“ odhodlaně pověděla babka a nebylo námitek.

Sjeli výtahem do přízemí a opatrně vylezli do chodby.

„Někde zde pobíhá dalších patnáct členů přepadového komanda,“ pověděl Kokot.

„Tak je půjdeme hledat. Bude stačit, když najdeme Ponga,“ řekl Blázen a potáhl z brka.

„Zkontrolujeme nejdřív pro jistotu velín a pak projdeme celou Základnu místnost po místnosti,“ rozhodl Kokot a otevřel dveře do řídicí místnosti. Ta byla podle očekávání prázdná, akorát uprostřed stál vysmátý Pong.

„Starý příteli, počkáme až se v hale rozdělí, pak doprovodím maminku k výtahu a půjdu je vyřešit,“ řekl Pong v jídelně, když dokončil krátký rozhovor s Bláznem.

„A co bude s námi?“ zeptal se Starý přítel.

„Tady budete s Doktorem a Frankem v bezpečí, dokud se nevrátím. Mozeček s Mazlíčkem jsou velmi dobří hlídači, s nima se nemusíte ničeho bát,“ pokračoval Pong a podíval se po domácím

mazlíčkovi, jenž láskyplně olízl vlastní suchou tvář. Starý přítel si nebyl jist a nevypadal o nic klidnější.

„Synku, neboj se ničeho, takovou královskou zábavu jsem již dlouho nezažila,“ uklidňovala ho stará dáma.

„Matko, ty mi dáváš, víš že už ti dávno není sedmdesát,“ odpověděl hodný potomek.

„Vypadá to, že část zmrdů jde do skladiště a k molu a k nám míří pět pěkných kousků,“ pozoroval Pong monitor.

„Jste si jistá, že na ně máte?“ optal se ještě jednou staré paní.

„Ty jedno zvíře, vypadám na umřeni?“ usmála se stařenka a poklepala kovovým koncem hole o podlahu.

„To ne, tak jdeme,“ vytáhl Pong meče a otevřel dveře jídelny.

Pětice překvapených maskovaných útočníků právě kontrolovala dveře, když vstoupil do chodby Pong s meči v rukou. Jedním švihem meče zbavil překvapeného vojáka hlavy a promluvil ke staré paní.

„Vy dva ty napravo, já si vezmu ty dva nalevo.“

„Takhle se mi to líbí,“ usmála se babka a zatočila hůlkou nad hlavou.

Pong zpacifikoval své dva protivníky rychle. V podstatě ani nechtěl Urghze přidělovat práci s uklízením, takže nepředváděl složité triky a zůstal u staré dobré dekapitace. Navíc chtěl vidět stařenku při práci.

A rozhodně velmi rychle pochopil, že babka je první liga. Hůlka ji tančila v ruce a dirigovala smrtící hru. První útočník schytl silný úder kovářím přes levé ucho, jenž prorazil ušní bubínek a vrazil kůstky hluboko do mozku. Zakomíhal sebou a druhý náraz hole do druhého ucha dokončil vše, co bylo potřeba dokonat. Prasklé kůstky přetřaly jednu z tepen a mozek nepřítel začala zaplavovat krví. Velmi brzo začala unikat všemi možnými otvory v hlavě a druhý zabiják nechápavě zíral.

„Překvapení, blbečku!“ vykřikla stará dáma a provedla hůlkou starý šaolinský trik, který Pong poznal a ocenil kvalitu provedení. První část spočívala v zásahu rozkroku a druhá v přeražení krční páteře přesně v okamžiku, ve kterém se oběť bolestí sehnula.

„Ty vole, to čumím, kde jste se to naučila?“ pokýval Pong znalecky hlavou.

„Jeden z mých bývalých manželů mě naučil pár kousků pro sebeobranu,“ odpověděla stará dáma a čistila konec hole od krve.

„Rozhodně vidím, že se neztratíte, běžte paňmámo za Urghou a dejte si panáka, jste opravdu roztomilá,“ usmál se Pong a doprovodil matku Starého přítele k výtahu.

Když viděl, že se stará paní o sebe postará v pohodě sama, šel pokračovat v zabíjení ve skladišti a skončit s ním na molu. Ti zmrdi mu nemají kam zmizet.

Ve skladu vládl klid a jen automaticky rozsvěcovaná světla naznačovala, kde je zrovna detekován pohyb.

„Krásnej výraz ,blbecci‘, babka má opravdu smysl pro humor,“ usmál se Pong pod vousem a vytáhl meče. Neměl příliš chuť zdržovat se nějakým složitějším zabíjením, protože byl doma a chtěl mít domácí klid. Vzal to strategicky z nejzadnější části skladiště přes vrcholy regálů, takže ozbrojenci vůbec netušili, že jsou seshora pozorováni. Byli celkem dobří, ale ne tak, aby dokázali odhalit zabijáka Ponga.

Ten vyčkal okamžiků, kdy se vojáci míjeli v křížovatkách mezi regály a skákal na ně jak šílená opice. Pověštinou blbecci nestačili ani zareagovat a už jim padaly hlavy k zemi.

Zbývali poslední čtyři čmucharové, kteří očumovali zaparkované ponorky u mola. Pong vyšel ze skladu skoro ve stejném okamžiku jako matka Starého přítele s Bláznem z chodby u obelisku.

„Šéfe, vidím, že jste v naprostém pořádku. Dáma je velmi šikovná, žejo?“ pozdravil.

„Jak jsi na tom?“ zakřičel Kapitán a dýmal z jointa.

„Šéfe, zbývají támhle poslední blbečkové,“ ukázal mečem k ponorkám.

To už čínští vojáci tušili, že něco není v pořádku. Jakékoliv pokusy o spojení s kolegy ve zbrani byly marné, proto odjistili samopaly a spustili střelbu.

„Šéfe, všichni k zemi, to sou ale zmrdi,“ křikl Pong a čekal dokud nevyprázdní zásobníky a budou muset přebít. Jakmile se tak stalo, vstal a velmi rychle vyházel několik ocelových šipek, které skončily zaražené mezi očima či přímo v očích jednotlivých střelců.

„Kurva, to ste hoši trochu posrali, roztrítelet nám výmalbu,“ vyplivl slinu a schoval meče.

„Šéfe, tady sme hotovi, je možná načase pokecat zase s jejich velitelem.“

Kapitán Blázen sebral jednu z ležících vysílaček a zkusil ji zapnout. Protože se mu to nepovedlo, předal ji Kokotovi, aby ji zkusil rozchodit. Ten jako technicky zdatný to dokázal a vrátil ji do rukou svého vůdce.

„Chen slyší, jak dopadla operace?“ mluvil z vysílačky známý hlas. Nikdo neodpověděl.

„Je všechno v pořádku?“ promluvil Chen znovu. Blázen vyfoukl dým.

„Všechno je v naprostém pořádku, akorát po těch kreténech zůstal bordel, kterej musíme uklidit.“

„S kým to mluvím?“

„Chene, už se známe,“ odsekl Blázen.

„Kapitán Blázen. Předpokládám tedy, že mí lidé jsou mrtvi.“

„Naprosto, jak by řekla tady ta stará milá dáma, byli to hrozní blbečci,“ smál se Blázen.

„Co bude dál?“ zeptal se Chen.

„Co by bylo, mezitím co budem uklízet, vy se čestně vzdáte a odtáhnete odsud,“ konstatoval suše Kapitán.

„To asi nepůjde,“ odpověděl Chen po krátkém přemýšlení.

„V tom případě se nemáme o čem bavit,“ řekl Blázen.

„To nemáme,“ souhlasil Chen a ukončil spojení.

„Šéfe, co budem dělat?“

„Můj vůdce, dovolil by navrhnout, aby si všichni šli odpočinout, já uklidím a mezitím zkusím konečně vymyslet, jak se jich zbavit,“ vstoupil rychle do rozhovoru Kokot.

„Přesně to sem měl na mysli, teda to ohledně odpočinku,“ usmál se Blázen a zapálil brko.

V čínské velitelské ponorce vládl chaos. Velení bylo rozhořené neúspěchem mise a horečně přemítalo o dalších krocích.

„Veliteli Chene, za chvíli dorazí největší přenosný zdroj energie, který máme k dispozici. Zkusíme zhroutit jejich silové pole nadměrným množstvím energie,“ promluvil jeden z mladších důstojníků.

„Konečně někdo kreativní, kdy tu bude?“ řekl Chen.

„Očekáváme příplutí ponorky během několika minut, příprava zabere asi další dvě hodiny.“

„Výborně, dejte vědět, až budete připraveni,“ s jistou úlevou v hlasu odpověděl Chen.

Vědecká ponorka oznámila svoji pozici během deseti minut a okamžitě její vědecká posádka začala připravovat zdroj k zapnutí. Museli rozmístit několik senzorů pokud možno nejbliž silového pole, ke kterým vodou přivedli velmi tlusté kabely a provedli předběžné zátěžové testy. Po nějakých třech hodinách oznámili veliteli operace, že jsou hotovi.

„Soudruhu Chene, jsme připraveni zapnout zařízení a pustit do nepřátelského silového pole gigantické množství energie.“

„Spusťte to a upečte je jak kuřata,“ rozkázal Chen.

„Můj vůdce, hlásím silný výkyv energie,“ oznámil Kokot Kapitánovi, který na pozorovatelně pokračoval v rozhovorech se Starým přítelem.

„Co zase furt? Nechtěj nám dát pokoj?“ otráveně otočil hlavu.
„Můj vůdce, pouští do pole opravdu velké množství energie,“ pokračoval Kokot.
„Znamená to nějaký vážnější problém?“ nerozuměl Blázen úplně nastalé situaci.
„Můj vůdce, stavitelé nám zanechali opravdu výkonné kondenzátory, které všechnu energii pohltní a vrátí do systému. Jednoduše řečeno, ušetříme šťávu.“
„Tak to je v pohodě, přijď až se stane něco důležitějšího,“ odpověděl Kapitán a vrátil se k rozhovoru s přítelem.

Přesně po hodině ve velitelském můstku vědecké ponorky začala narůstat nervozita z přicházejících dat.

„Soudruhu veliteli, kdo z nás informuje soudruha majora Chena?“ promluvil jeden z přítomných.
„Soudruzi, chcete tahat sirky?“ zeptal se velitel. Mezi účastníky zašuměl nesouhlas.
„Soudruhu veliteli, ale to je váš úkol komunikovat s jinými soudruhy veliteli,“ oponoval kdosi.
„Jsem to jenom zkusil,“ odsekl velitel, „a je skutečně jistý, že nám brzo dojde energie?“
„Naprosto jistý, veškerá čísla hovoří naprosto srozumitelně. Odčerpávají energii neuvěřitelnou rychlostí.“
„A rozhodně není chyba na naší straně?“ ujišťoval se velící.
„Rozhodně ne, musí tam mít kondenzátory o nám nepředstavitelných kapacitách,“ řekl jeden z vojenských vědců.
„Dobře, zavolám tedy majorovi,“ s obavou odpověděl velitel a na panelu vysílačky naladil frekvenci velitelské ponorky.
„Soudruhu Chene, máme problém,“ oznámil. Krátce bylo ticho, než se ozval rozčilený hlas.
„Jakej kurva máme zase problém?“
„Soudruhu Chene, našemu energetickému zdroji dochází energie.“
„Co to je za blbost, jak vám může dojít šťáva, vždyť jste říkali...??“ nechápal Chen situaci.
„Nějakým způsobem nás vysávají, ale nevíme přesně jak,“ vstoupil do rozhovoru jeden z vědců.
„Tak dělejte co můžete. Chen konec,“ řekl viditelně rozmrzelý velitel operace a ukončil spojení. Vše ve stejný čas, v jakém došla energie. Kontrolní světla ve vědecké ponorce zablikala, počítače zhasly a veškeré funkce přešly do nouzového režimu.
„Tak tady sme skončili,“ řekl kdosi.

„Můj vůdce, právě těm amatérům došla energie,“ oznámil Kokot. Kapitán Blázen zvedl hlavu od rozehraných karet, které mastil se Starým přítelem.
„Nějak brzo,“ řekl s úsměvem a vyfoukl dým.
„Můj vůdce, taky jsem čekal mnohem víc, kondenzátory nejsou nabitě ani z šedesáti procent.“
„Kokote, tak v tom případě jim plán nevyšel podle plánu.“
„Můj vůdce, však znáte čínské plány,“ naznačil Kokot úsměv.
„Znám, na nás prostě nemaj. Co chceš dělat dál?“
„Můj vůdce, půjdu konečně do tajného skladu zjistit, jestli bych tam nenašel cokoliv užitečného,“ odpověděl Kokot a zvedl se.
„Blázne, takovej blázinec zažíváte neustále?“ zasmál se Starý přítel.
„Většinou je to zábava, akorát s těma komunistama je to hrozný, jsou jak osiny v prdeli a nepřestávají se srát do věcí, do kterých jim je naprostý hovno,“ nasraným tónem řekl Kapitán.
„No jo, znám to z našich dolů. Dokud řádně platíš za ochranu, všechno je naprosto v klidu,“ souhlasil Starý přítel.

Pozorovatelná byla opět plná ruchu. Stará dáma se smrtící holí dokončila prohlídku Pongovy sbírky zbraní a společně dorazili k Bláznovi.

„Šéfe, tahle dáma je neuvěřitelná, škoda že není o pár desítek let mladší, hned bych jí to dělal celej tejden,“ pochválil svoji novou přítelkyni.

„Tak snad v lásce věk nehraje roli, máma se určitě nechá ukecat,“ s ironickým úsměvem řekl Starý přítel.

„No táák,“ začal Pong, ale stará paní ho šťouchla mezi žebra a Urgha spustila mohutný smích.

„Kakapitáne, mumůžu něněco řířict?“ promluvil z komunikátoru Frank.

„Co se zase děje? Povídej.“

„Kakapitáne, proprozkoumal sesem tutu čičínkou vyvysílačku aa mumůžu jijim heheknout přpřenosový sysysem,“ koktal Frank.

„Pomůže nám to nějak?“ nechápal Blázen a odklepl popel z brka.

„Nenepomůže, aale mumůže bybýt prprdel, prprotože jijim mumůžeme pupustit dodo všvšech momonitorů aa rereproduktorů poporno.“

„Cože jim můžeme...?“ nerozuměl Kapitán.

„Šéfe, říká, že těm debilům můžeme pustit porno. Hned pro nějaký běžím,“ skočil do rozhovoru Pong.

„Nikam nepůjdeš, pustíme jim video, jak parádně paříme,“ rozkázal Blázen.

„Franku, bude velkej problém, přesměrovat odsud k nim obraz a zvuk našeho paření?“

„Kakapitáne, žažádnej prproblém. Jjdu nana toto,“ vykoktal Frank.

„Starý příteli, teď trochu ty zmrdy nasereme. Nikdo se nechce dívat ze železný rakve hluboko pod vodou na frajery, který spokojeně pařej,“ řekl Kapitán a zapálil čerstvě ubalené brko.

Na palubách čínských útočných ponorek znovu zavládlo překvapení. Z reproduktorů zněla slavnostní hudba a monitory začaly zobrazovat logo společnosti Pong & Co.

„Soudruhu majore Chene, Bláznovi se podařilo nabourat do našeho komunikačního systému a vysílá k nám přímý přenos,“ mluvil operátor komunikace.

Firemní logo zmizelo z obrazovek a kamery zobrazovaly stoly plné jídla a láhví s všemožným alkoholem. Pak následoval dlouhý průlet nad hlavami účastníků zábavy, aby zastavil před samotným Kapitánem Bláznem.

„Majore Chene, tohle mají naši nepřátelé nejraději. Není nic nasráníhodnějšího, než z nepohodlí útočných plavidel sledovat zábavu vlastních nepřátel. Užijte si pozorování, jak parádně paříme. Připíjím na smrt všech bolševiků, zmrdi,“ zachechtal se Blázen, pořádně potáhl a pozdvihl lahvičky k pozdravu.

„Tak ti mě fakt serou,“ zakřičel major Chen a rozkoppl monitor před sebou.

„Soudruzii, takhle nemůže dál operace pokračovat. Jestli nechceme, aby nás vedení převelelo do nejvzdálenějšího koutu Mléčný dráhy, musíme něco vymyslet. Cokoliv, ale nejdřív přivoláme posily,“ pověděl major Chen, když se trochu uklidnil. Jeho posádka opatrně šoupala nohama a přesouvala nepořádek způsobený vytočeným velícím pod stoly a do rohů.

„Soudruhu majore, ale co řekneme vedení?“ promluvil kdosi.

„Co bysme jim řekli? Blázen klade velký odpor, takže ať přihoděj i nějakou mimozemskou technologii. Máme očividně co dělat s velmi odolnou stavbou, kterou nemají na svědomí místní civilizace,“ odsekl major Chen.

„Rozkaz,“ jednohlasně zakřičela jednotka a majorův zástupce okamžitě navázal spojení s velitelstvím.

„Starý příteli, vypadá to, že se tu ještě pár dní zdržíme,“ pověděl Blázen během neustávajícího rozhovoru.

„Vůbec nevadí a nemusíš se za nic omlouvat. Matka má o zábavu postaráno, zrovna teďka sjíždí s Pongem virtuální porno. Ty vole, vůbec sem netušil, že může bejt až takhle ujetá,“ smál se Starý přítel a odložil prázdného lahvičky, kterých na stole a různě po zemi bylo opravdu požeňnaně.

„Asi by sis s ní měl někdy pořádně promluvit, ta baba bude mít určitě historek, že by vydaly na celej román,“ potáhl Blázen z jointu a usmíval se.

„Nejspíš máš pravdu,“ řekl Starý přítel a upil z láhve.

Karlose s Jackem probudil Kokotův hlas. Blázen a jeho host pozvedli hlavy od piv a opileckým pohledem pohlédli po robotovi.

„Můj vůdce, připravilo dalších devadesát ponorek a rozmíst'ují kolem hory pravidelnou síť sond zatím neznámého účelu.“

„Achjo, můžou nás nějak ohrozit?“ zeptal se Kapitán.

„Můj vůdce, jsme stále v bezpečí, ale čím víc jich bude, tím větší bude problém je zlikvidovat. Potřebovali bychom nejlépe pomoc někoho zvenčí,“ odpověděl Kokot.

„Ty vole, to se mi moc nelíbí. Víš, že si naše problémy řešíme sami a hlavně si nemůžeme zavolat. Fakt si nic nenašel v tajném a v tom druhém tajném skladě, co by nám mohlo pomoci?“

„Můj vůdce, něco jsem našel, ale už je jich hodně a my bychom museli ponorkou ven.“

„Hm, Kokote, tak to máme menší problém, který musíme nejdřív promyslet,“ potáhl Blázen z jointu a nic ho nenapadlo.

„Kakapitáne, Čičíňani nanahodili vlastní sisilový popole a začali oodčečerpávat momořskou vovodu ze vzniklýho pproprostoru,“ oznámil Frankův koktavý hlas.

„Franku, co to meleš?“ nechápal Blázen.

„Kakapitáne...“ začal mluvit Frank, ale přerušil ho Kokot, který už seděl u terminálu.

„Můj vůdce, Číňané zalévají vzniklý prostor syntetickým betonem.“

„Chceš říct, že nás chtěj pohřbít zaživa?“ odvětil zjevně rozrušený Blázen, který se začal uklidňovat balením špeka.

„Můj vůdce, je to poněkud drsnější přirovnání, ale ano. Zalévají nás do podvodní zcela nepropustné hrobky materiálem, který nás navždy bez vnější pomoci odřízne od světa,“ odpověděl zcela vážně Kokot.

„Takže sme to dopracovali až do prdele?“ zeptal se opatrně Blázen.

„Můj vůdce, zatím ještě ne, ale naše situace se lehce zkomplikovala. Asi se vrátím do skladu,“ řekl Kokot.

Major Chen zkusil navázat spojení se Základnou.

„Kapitáne Blázne, dávám vám 48 hodin, aby jste se čestně vzdali. Jinak budete vymazáni z povrchu zemského.“

Nějaký čas bylo radiové ticho, dokud Kapitán Blázen nepromluvil do čínské vysílačky.

„Ty vole, ty seš úplně blbej debil? Si jako myslíš, že sem nějakej pošahanej blázen, abych se vydal do vašich prašivejch bolševickéj pracek? Děte do prdele, kokoti pojebaný.“

Hovor skončil tak rychle jako začal a major Chen nevěděl, jestli má být víc uražený nebo nasraný od té arogance.

„Kapitáne, Starý příteli, pojd'te k obědu a vemte sebou ty dva opilce,“ promluvila do vysílačky Urgha.

Blázen pozvedl hlavu a uvědomil si, že nejspíš na chvíli usnul. Sehnul se pro brko padlé na zem a rozhlédl po pozorovatelně. Starý přítel klímal, Jack s Karlosem měli rukama podepřená čelíčka, aby se jim neudělaly otlaky na obličejích a tvrdě spali.

„Kde je vůbec zbytek?“ zeptal se rozespale.

„Kapitáne, v jídelně a cpou do sebe míchaný vajíčka s párkem,“ odpověděla Urgha.

„To zní velmi lákavě, hned jsem tam,“ řekl Blázen a podíval se na hodinky, kolik vlastně uběhlo hodin od posledního rozhovoru s majorem. Ultimátum dvou dnů mířilo ku svému finiši.

„Kokote, jaká je situace?“

„Můj vůdce, jsme v jídelně.“

„Jo ty seš tam taky, já sem myslel venku ohledně toho sarkofágu.“

„Můj vůdce, odebral jsem nějaké vzorky a nyní běží v laboratoři analýza. Výsledky budu mít až za několik hodin, ale vypadá to, že máme co do činění s velmi urputným materiálem mimozemského původu. Bůh ví, kde k němu komunisti přišli,“ odpověděl Kokot.

„Dobře, za chvíli jsme dole,“ ukončil Blázen rozhovor a šel probudit spáče.

„Synáčku, ty vypadáš vyřízeně,“ přivítala stará dáma přichozí do jídelny.

„Vajíčka jsou na pánvičce, přílohy máte na stole,“ rozesmála se Urgha, když viděla skupinu čtyř zombie.

„Moc se nesměj,“ odsekl Jack a otevřel láhev s Karlosovým absinthem.

„Doktore, ty si taky bez spojení?“ zeptal se Blázen palubního doktora, který zrovna nebyl pod vlivem své oblíbené psychedelické drogy.

„Kapitáne, předpokládám, že Muskové jako vždy zaregistrují naše zmizení a přiletí nám pomoci vyřešit tento malý problém,“ odpověděl a pustil do krevního oběhu dávku kyseliny.

„Tak to taky doufám,“ řekl Blázen, zapálil brko a šel prozkoumat vajíčka.

„Můj vůdce, čínští soudruzi právě dokončili svoji operaci a naše základna je zcela hermeticky oddělena od okolí syntetickým betonovým krytem,“ řekl Kokot, kterému pípla v hlavě zpráva z laboratoře.

„Takže jsme definitivně odříznuti od světa,“ konstatoval Blázen, potáhl z brka a sáhl po lahváci.

„Soudruhu majore, z velitelství přišla zpráva, že zde máme nechat hlídky a okamžitě se s většinou ponorek vrátit do přístavu,“ promluvila obsluha komunikačního zařízení.

„Zrovna teď, když je máme konečně v kleštích, ze kterých se nevyškubnou. Co se vlastně děje?“ řekl Chen.

„Soudruhu majore, podle hlášení to vypadá, že máme mnohem větší problém než je Kapitán Blázen. K Zemi se blíží neznámá gigantická flotila a prozatím nereaguje na jakékoliv žádosti o spojení,“ řekl voják.

„Tak to vypadá, že bude válka. Necháme tu šest ponorek a zbytek se ihned vrátí. Poletíme do vesmírný bitvy,“ pověděl pomalu major Chen a začal vydávat příslušné rozkazy.

V čínském ústředí vládlo napětí. Dorazil čínský prezident a celé ústřední politbyro s nejvyššími armádními vůdci.

„Soudruzi a soudružky,“ začal prezident proslov, „stojíme před největší hrozbou od dob Hungských válek. K naší vzácné domovině se blíží ohromná armáda neznámých útočníků, kteří odmítají jakékoliv žádosti o komunikaci. Musíme uvést veškeré ozbrojené síly do nejvyšší pohotovosti.“

V jednací hale u oválného stolu zavládlo ticho. Všichni dobře věděli, o co kráčí. Válka přichází.

„Soudruhu prezidente, za generální štáb potvrzují, že většina našich složek je připravena. Právě nyní v oblasti Kuiperova pásu rozmístíme největší bitevníky. Můžeme přepnout obraz,“ postavil se jeden z generálů a zapnul ohromnou obrazovku.

Přímý přenos z velitelského můstku bitevníku ukazoval mohutné čínské lodě strategicky rozmístěné před pásem.

„Soudruhu prezidente, veškeré naše atomovky jsou připraveny a čekáme na nepřítele, abychom ho mohli jménem komunistické strany rozdrtit v prach,“ ohlásil velitel operace z křižníku.

„Soudruzi, jsme s vámi a věříme, že vítězství bude naše,“ odpověděl prezident a zsalutoval. Celý jeho štáb ho následoval a všichni salutovali i ve chvíli, kdy z hromady vesmírného kamení vylétly velké temné lodě.

„Při všech svatejch hovnech, co to kurva je?“ řekl nějaký vystrašený hlas.

„Tak to bych taky rád věděl, okamžitě začněte střílet!!!“ vykřikl prezident.

Celá flotila čínských kosmických bitevníků vypustila ohromný počet jaderných střel, které neúprosně zaměřily k nepřátelským lodím. Už to vypadalo, že velitel a pozemský štáb začne jásat, ale nedošlo k tomu, protože cizí lodě odpověděly protiútokem.

Paprsková děla neomylně rozřezávala přibližující střely a část pozornosti jejich obsluha zaměřila směrem k bitevníkům.

Všichni v přímém přenosu sledovali velmi rychlý konec, během kterého byla čínská flotila rozřezána na kostičky velikosti krabiček od krbových zápalek. Včetně posádek, materiálu a několika lodí s novináři nejvýznamnějších deníků Sluneční soustavy.

V generálním štábu čínské komunistické strany zavládlo ticho.

„Soudruzi, jsme v prdeli,“ řekl stručně prezident a padl zdrcen do křesla.

11. Blokáda

Matkopíchač s temnými kolegy právě dokončoval jeden z temných rituálů, během kterých tančí v kruhu, zvedají rytmicky ruce a velmi temně hučí.

Zakázaný císař a jeho vrchní eunuch Ho seděli u velkého kulatého stolu a nervozně ťukali prsty do dřevěné desky.

„Velký císaři, neměli bychom se také vrátit k našim rituálům?“ promluvil kastrát.

„Ho, nesor, nejdřív zabijem Blázna a tu jeho šílenou partu. Teprv potom se vrátíme k rituálům, ale filozofická otázka stejně je, jestli se na ně nevysrat. Přeci jen jsme prošli světem mrtvých a vrátili se zpět mezi živé, což by nám dalo právo některý věci změnit,“ odpověděl císař. Ho se zamyslel.

„Mocný císaři, je oceněním hodné, že přemýšlíte nad budoucností svého národa. Já jsem se vůbec neopovažoval navrhnout jakékoliv změny.“

„Ho, všechno má svůj čas. Teď mě sere tahle parta pobožnejch bezmozků, kdybysme neměli dohodu, dávno bych je nechal svému osudu. Dostanou nás nakonec do problémů, uvidíš, ty vole,“ řekl císař takovým pesimistickým tónem a zvýšil hlasitost klepání prstů do dřeva.

Temné kolegium naposledy vydalo temný hrdelní řev a zatřepotalo rukama nad hlavou. Unaveni zasedli do svých židlí a hned naplnili sklenice velikosti stakanu tvrdým destilátem.

„No konečně. Už ste skončili?“ zamručel císař a otevřel lahev, „dáme se teda do práce, ne? Před náma je shromážděná armáda lodí připravených nám zabránit v další cestě.“

Matkopíchač zvedl panák alkoholu a prázdným temným obličejem pohlédl po císaři, jenž neprojevil ani známku strachu. Poté tekutina zmizela v temnotě hrdla a vůdce Temného kolegia promluvil.

„Ty čínský kašpary rozřežeme na kostičky, ale nemělo by tě spíš trápit, že mezi budoucími obětmi mohou být i tví vzdálení příbuzní?“

„Matkopíchači, tyhle hovadiny na mě nezkoušej, sou to komunisti, před nimiž všichni mí rozumní předci zdrhli,“ odsekl císař.

„Dobrá, nerozčiluj se. Vy nebudete provádět obřady před nastávající bitvou?“ pokračoval Matkopíchač.

„Ne, nechci se zdržovat hovadinama, chci Blázna a chci ho co nejdřív, ať se pak můžu věnovat svým vlastním věcem,“ nerudně řekl vůdce Zakázané říše.

„O to líp,“ zasmál se temně Matkopíchač a obrátil pozornost k členům kolegia. Zhluboka se nadechl a promluvil temným hlasem.

„Čas pomsty nastal. Zapněte smrtáka.“

Temné kolegium povstalo a temně začalo hučet. Po chvíli se oddělil Vošoust a šel vydat rozkazy.

Lodě zmrtvýchvstalých začaly nabíjet zbraně a ‚smrták‘ byl zanedlouho připraven k akci. Matkopíchačův temný hlas spustil světelnou show smrtících paprsků, které flotilu čínských bitevníků rozporcovaly do hranolů velikosti krabičky od krbových zápalek.

Lodě zmrtvýchvstalých mířily k Zemi, kde již začínala vládnout globální panika. Kupodivu Temné kolegium nevyhledalo kolonie v okolí Jupitera, Saturnu, Uranu a Neptunu, pravděpodobně z důvodu nízkého počtu obětí a zastavili až na oběžné dráze Marsu.

Čelní představitelé zkusili zahájit vyjednávání, ale byli Matkopíchačem a Zakázaným císařem odmítnuti a obyvatelstvo dostalo deset minut, aby se rozloučilo s blízkými a vlastními životy. Času bylo vlastně tak málo, že panické chování nemělo čas dorůst pozemských rozměrů a jenž nabralo skutečný grády přesně ve chvíli, kdy temné lodě zapálily atmosféru a tím během několika minut zničily stovky let marsovské terraformace.

Existovala jediná osoba, která ocenila efektní katastrofu posledního soudu. V jednom malém zamřížovaném okně byla hlava, která s úsměvem od ucha k uchu pozorovala ohnivou přibližující stěnu. Něco nesrozumitelného mumlala, ale čím blíž byl oheň a žár, tím víc se Marten smál.

Jenže o této malé životní epizodě nikdo z pozemšťanů nevěděl a ani neměl šanci se jakkoliv dozvědět. Všichni stáli s otevřenými ústy plných výkřiků typu „OMG“, „WTF“, „OMGWTF!“ před obrazovkami doma, v ulicích nebo prostě v místě, kde zrovna šokem ustrnuli s přenosným zobrazovacím zařízením. Mars v přímém přenosu zemřel před očima.

V čínském generálním štábu vládl maximální ruch. Nejvyšší armádní šarže navázaly rozhovory s jinými pohlaváry spřátelených i zneprátelených mocností planety Země a největší zelení mozci vymýšleli strategii, kterou by mohli použít proti síle, jenž dokázala zničit Mars. Nevycházelo jim z modelů však nic jiného, než bitva posledního soudu.

„Soudruzi, je vám jasné, že toto může být absolutní konec lidstva?“ promluvil zpcený čínský prezident.

„Ještě pořád nevíme, co vlastně chtějí. Na naše pokusy o komunikaci nereagují,“ řekl jeden z generálů.

Než stihl kdokoliv cokoli dodat, nastala změna. Projekční plocha začala zářit a z reproduktorů začalo vycházet temné mručení.

V bílém světle plátna se ukázala temná postava s temným hlasem v hrdle.

„Jsem mocný Matkopíchač a vrátil sem se ze světa mrtvých s Temným kolegiem a Zakázaným císařem, abych zajal, mučil a zabil Kapitána Blázna s celou jeho zasranou posádkou. Zvláště Ponga bych si velmi rád vychutnal osobně. Vydáte-li je, možná budete žít.“

Čínský prezident se rozhlédl po svém generálním štábu a zkontroloval reakce vzdáleně připojených.

„My ho nemáme, ale víme, kde se právě nachází. Nedávno jsme našli jeho Základnu a možná bychom se mohli domluvit, měl bych...“ začal mluvit, ale zastavilo ho temné zamručení.

„Ani hovno, jestli jste ho našli vy, tak my ho najdem taky. K ničemu vás nepotřebuju a všechny vás pobijeme starou klasickou cestou. Výsádkem a početní převahou,“ zachechtal se Matkopíchač a přerušil komunikační kanál.

„Já jsem ale nedořekl, že Základna je kompletně izolována od veškerých signálů. Bude zázrak, jestli Kapitána Blázna najdou,“ řekl čínský prezident svému štábu a v hlavě musel přerovnat skutečně hodně myšlenek. Ale ať je třídil jakýmkoliv způsobem, neustále mu vycházelo, že pro záchranu planety a socialismu v Číně nemůže udělat vůbec nic.

„Soudruhu prezidente, ať to bude mít jakékoliv důsledky, my se nesmíme vzdát a musíme zaútočit všemi zbraněmi, který nahoře máme. Jde o naši komunistickou čest,“ povstal jeden generál a začal tleskat. Vstávali další a další, aby nakonec všichni společně provolávali slávu a nesmrtnost čínské komunistické straně.

Nabuzený soudruh prezident vydal rozkaz k bitvě na orbitální dráze.

Několik desítek největších a nejmodernějších čínských vesmírných bitevníků ze sebe vydaly to nejlepší, jenž v dané situaci bylo možné. Některé před zničením stihly jednou či dvakrát vystřelit a na jiných zvládla posádka aspoň nabít. Převaha Temného kolegia a Zakázaného císaře byla více než zřejmá. Během pěti minut bylo vše v okolí Země zničené a zaplněné troskami, mezi kterými se vznášela zmrzlá těla čínských vojáků.

„Hrozný amatéři,“ zasmál se temně Matkopíchač, když v zasedací místnosti pozorovali paseku, kterou nadělali na orbitálních drahách.

„Mocný Matkopíchači, nás nikdo nepřemůže! Ať žije Temný kolegium!!!“ zakřičel Pičín, pozvedl číši a spustil nějaký temný chorál.

„Doprdele, už je to tady zase,“ zakroutil hlavou Zakázaný císař, vložil do uší špunty a naklonil hlavu ke svému vrchnímu správci.

„Ty vole, Ho, než dojedou ty svý sračky, spust' skenery, projed' tu hroudu kamení a vody milimetr po milimetru a vyšli na povrch pořádněj výsadek. Vyřešíme jednou provždy problém s komunistama.“

„Mocný císaři, velmi rozumná slova, ihned se do toho dám,“ pokýval Ho hlavou a rychle odešel. Zakázaný císař otráveně pokračoval v sezení u stolu s Temnými, jenž ho začínali svými temnými šaškárnami poněkud srát.

„Soudruzi a soudružky, právě jsme byli svědky konce naší armády. Než se sem dostanou jednotky ze vzdálených kolonií, tak na Zemi všechno skončí. Vydejte rozkazy k poslednímu odporu. Teď už je každý zodpovědný sám za sebe. Otevřete sklady a vydejte zbraně všem, kteří je unesou. Budeme se bránit do posledního muže, ženy, klona a androida,“ promluvil prezident čínské republiky ke konsternovanému generálnímu štábu.

Obrazovky vzdálených spojení rychle pohasínaly, jak jednotliví vůdci odcházeli řešit své lokální problémy. Několik čínských generálů neuneslo hrůzu totální porážky a prostřelilo si hlavy služebními zbraněmi. Ti, kteří zůstali naživu, bez připomínek spustili plán poslední bitvy a každý v duchu slyšel smrtku brousit kosu.

„Šéfe, hrozná nuda, já bych zabíjel, až bych brečel,“ přišel do baru na vyhlídce Pong. Kapitán Blázen seděl se Starým přítelem a debatovali spolu.

„Si běž zahrát nějakou svoji porno hru,“ odpálkoval ho Blázen.

„Šéfe, co myslíte, že sem dělal poslední čtyři dny? Ta stará ženská je naprosto nezničitelná, až teď si šla lehnout.“

„Heh, matka mě nepřestává překvapovat,“ usmál se Starý přítel a doplnil sklenice kořalkou.

„Ti dva sou pěkně hotoví,“ konstatovala Urgha, která právě dorazila a spatřila Karlose s Johnem opřené čely o desku stolu, oba dva obklopené prázdnými láhvemi a nevyšňupanými lajnami.

„Tak byli pár dnů vzhůru, co bys čekala,“ s neutuchajícím úsměvem řekl Starý přítel.

„Čekala bych konečně nějakou změnu, zatím tu pomalu zahrnujeme a tímhle tempem je část z posádky upitá a ufetovaná k smrti,“ odpověděla Urgha.

„Netvař se tak přísně,“ vstoupil do diskuse Blázen, který potřeboval ubalit další brko, „vždyť jsme v bezpečí, kde nám nic neuteče. Jde po nás jen pár pomatenejch čínskejch bolševiků, nenastal přeci konec světa.“

„Blázne, ty umíš každou diskusi zabít dobrým vtípem, na zdraví!“ otevřel Starý přítel další láhev s tvrdým alkoholem.

„Tak co bysme jako měli dělat, dokud Kokot nenajde nějakej tajnej krám v tajným skladu, kterým vyřešíme náš problém, máme všichni prostě a jednoduše volno,“ zapálil Kapitán brko a pozvedl panáka.

Frank u vysílačů zaregistroval velmi jemné změny na displejích osciloskopů. Strávil několik dlouhých hodin snahou vysledovat jejich původ a význam, ale nepřišel vůbec na nic. Usoudil, že zatím nemá smysl s tím neurčitým zjištěním otravovat Kapitána, proto detekované anomálie uložil a přidal několik svých domněnek.

Nemohl vědět, že z orbitální planety přichází signál ze skenerů, jimiž eunuch Ho pátral po Kapitánovi Bláznovi a jeho posádce. Přestože nešetřili energií, shodou neovlivnitelných náhod, čínský sarkofág zabránil detekování Základny, což se projevilo strašlivým temným řevem Matkopíchače.

„Jak to, že je nemůžete kurva najít? Někde tam musí být, tak se vraťte k přístrojům a pokračujte v tom zasraným pátrání. Kdybych chtěl Blázna hned mrtvého, tak zničím celou tuhle zasranou planetu. Rozumíte vy idioti???“

Zaražení členové kolegia s ušklíbajícím se Zakázaným císařem temně odmručeli souhlas a v hlavách už měli tu starou dobrou pozemní pátrací akci spojenou s vyhlazováním civilistů.

Dvanáct kilometrů pod hladinou moře probíhala v odposlechové místnosti divoká diskuse, protože nejvyšší vedení tuleního národa nedokázalo rozhodnout o pomoci Kapitánovi Bláznovi.

„Ty vole, Nejvyšší předsedo,“ zprudka hovořil Mamut, až mu žoky sádla skákaly ze strany na stranu, „Pong nám pomohl s čínským přepadením a my tu už pár dnů posloucháme čínskou komunikaci, jak s nima vyjebávají. Navíc je tu problém s tím šíleným Matkopíchačem, kterej flotilou zablokoval orbitální dráhy.“

„Tak Mamute, to snad není náš problém, my máme jiný kanály, kterým posíláme svý zboží. Dění na povrchu není nic, co by mělo kohokoliv zajímat. Lidi s náma vyjebali a když se tam vzájemně vyvraždí, tak to pro nás bude o dost lepší,“ odpověděl Předseda, který měl všeho už plný zuby.

„Kurva Předsedo, takhle nemůžem přemejšlet. Kdo by nám vozil nejlepší hulení celýho vesmíru? Nemůžem bejt přeci takový sobci a kvůli nějakejm starejm předsudkům přijít o nejlepší drogy širokýho dalekýho okolí by nás sralo pěkně dlouho. Dobře víš, jak se s nima skvěle paří a otázkou zůstávají Muskové. Musíme jim dát vědět, jaký sračky se nám dějou nad hlavama,“ pokračoval v argumentaci Mamut.

„Si myslíš, že nezaregistrovali Doktorovo zmizení z map?“ přimhouřil Předseda oči a začal přemýšlet. Rozhodně nechtěl nasrat Musky.

„Předsedo, určitě už připravují záchranou akci, ale mohli bysme si u nich trochu šplhnout, nemyslíte?“ řekl Mamut a už věděl, že má vyhráno.

Nejvyšší předseda začal přemýšlet, aby po nějaký chvíli rozhodl lehce zariskovat a vyslat několik průzkumných ponorek.

„Mamute, velíš tomu a celá akce je na tvoji zodpovědnost. Jestli se něco vysere, hodím všechnu špínu na tvůj tlustej krk. Rozumíme si?“

„Předsedo, naprosto,“ odpověděl spokojený Mamut.

Hlavní město zmutovaných tuleňů opustila skupina čtyř těžce ozbrojených výzkumných ponorek. Proplula Mariánským příkopem a zamířila k souřadnicím, kde měla být Základna Kapitána Blázna.

„Kolegové, dovolím si připomenout, že toto je naše první výprava po sto letech do naší původní vodní domoviny, takže se klidně můžete věnovat i vědeckým projektům a sbírat data. Teď raději zachováme radiový klid a až dorazíme na místo určení, omrkneme situaci a pokusíme se do ničeho nevměšovat. Hodně štěstí, promluvíme si až u Bláznovy podvodní nory,“ vydal Mamut do vysílačky rozkazy. Extrémně tiché tulení motory jely na plný výkon a ponorky prožrávaly vodní masu.

„Kapitáne Mamute, blížíme se k Základně a skener vrací podivný data. Je tam nějaká divná hmota, která dělá se signálem divný věci. Navíc to vypadá, že tam oxiduje několik čínskejch ponorek. Co budeme dělat?“ promluvil tuleň od kormidla. Mamut se zhluboka nadechl nosem.

„Co budeme dělat? Zničíme ty zmrdy a zjistíme, co se stalo s Kapitánem Bláznem.“

„Mamute, to se vedení příliš nebude líbit. Máme rozkazy o nevměšování,“ oponoval další člen posádky.

„Srát na ně, Kapitán Blázen je kámoš a navíc mám od Předsedy veškerou zodpovědnost. Takže cokoli se podělá, podělá moji hlavu,“ odsekl Mamut.

„Výborně, tak pojďme zabít pár lidí,“ zasmál se kdosi z obsluhy.

„Všichni připraveni? Je tam šest čínských ponorek a nehodlám k jejich zničení použít víc než šest torpéd,“ řekl Mamut a pozoroval šest červených teček pobíhajících po mapě sem a tam.

„Kapitáne Mamute, připraveni,“ odpověděli skoro současně velitelé tří ponorek a Mamut stisknutím tlačítka vypustil torpéda.

„Sejměte je všechny!“ zakřičel a obrazovka mapy zobrazila šest zelených rychle pohybujících teček.

Soudruzi velitelé čínských ponorek sice zdroj nebezpečí zaregistrovali, ale snaha o jakýkoliv úhybný manévr či použití falešných cílů byla marná. Tulení torpéda byla velmi vyspělá technologie, navržená cíl zasáhnout za jakoukoliv cenu.

Senzory zaregistrovaly šest mohutných explozí v blízkosti Základny.

„Můj vůdce, venku se něco děje,“ přiběhl Kokot urychleně do Pozorovatelný, kde byla většina posádky a zcela nečekaně pařila.

„Kokote, už si konečně našel nějaký supertajnej přístroj, kterej by nás zachránil?“ rozesmál se Pong.

„No... co máš?“ zeptal se Blázen nadšeně.

„Můj vůdce, zatím sem nenašel nic uspokojivého, ale přístroje zaregistrovaly šest podmořských výbuchů.“

„A pro nás to znamená co? Třeba nás číňani něčím bombardují, ne?“ promluvil těžce Karlos.

„Tím bych si nebyl jist, dle výpočtů předpokládám, že se jedná o torpéda a to velmi výkonná torpéda, jaká se ve výbavě domorodých armád nenacházejí,“ řekl Kokot.

„Výborně Kokote, Muskové přicházejí, jsme zachráněni!“ vykřikl Blázen radostně.

„To bysme měli zapít! Co se slaví?“ pozvedl Jack hlavu ze stolu.

„Příchod záchrany, ty vole,“ plácl ho Pong přes záda a začal okamžitě rozlévat z láhve alkohol do sklenic.

„Kapitáne Mamute, hlásím úspěšné zničení všech čínských ponorek,“ promluvil z reproduktoru jeden z velitelů.

„Všiml jsem si, přesuneme se před vstup do jeskyně a propálíme dovnitř. Připravte plazmový řezáky, ta čínská sračka vypadá dost bytelně,“ řekl Mamut a navigoval ponorku před místo, kde měl být vstupní otvor.

Dva plazmové hořáky umístěné v dálkově ovládaných miniponorkách zahájily práci. Už ze začátku bylo jasné, že celá operace bude nějakou dobu trvat. Přestože řezáky byly navrženy pro vrtání tunelů v těch nejtvrdějších horninách, čínský beton velmi odolával a museli nastavit jejich výkon na maximum.

„Bude to pěkně dlouho trvat a snad jsou všichni uvnitř v pořádku. Nám nezbyvá nic jiného, než si rozdělit osmihodinový služby u ovládání plazmy a zbytek může začít pařit,“ oznámil Mamut a rozdal posádce lahvičky.

Uběhlo asi šest dnů, když Kokot decentně upozornil velmi unaveného Blázna, že kdosi z druhé strany hory projde skrz beton. Věděli již pár dnů, respektive Kokot jim před pár dny řekl, že v místě vstupního otvoru do jeskyně kdosi zahájil vrtací práce. Jelikož vůbec netušili, o koho se může jednat, připravil s Pongem pevnou obrannou hráz kolem přístavu s větším množstvím automatických zbraní a zásobou vodních min.

„Šéfe, všechno bude v pořádku, já s nima vyjedu, ať je to kdo je to,“ řekl Pong, který byl v plné pohotovosti a brousil nože. Vedle něj seděla stará dáma a ostříla hrot své smrtící hole.

„Mami, seš si jistá, že se toho chceš zúčastnit?“ kroutil hlavou Starý přítel.

„Synáčku, jsem stoprocentně rozhodnutá, že nechci umřít nudou,“ odpověděla dáma a natáhla lajnu perníku.

„Můj vůdce, právě prorazili,“ oznámil Kokot a všichni běželi k výtahu, aby byli na molu co nejdřív.

„Ty vole, to mě poser, proč to ti komanči dělaj tak složitě? Nejdřív nás zalejou a pak se k nám provrtávají? To mi nedává logiku,“ hovořil Blázen k Pongovi a přitom kouřil joint.

„Šéfe, třeba to fakt nebudou bolševici,“ řekl stručně osobní strážce a bedlivě sledoval výstup z podvodní kamery umístěné v tunelu.

„Můj vůdce, přístroje signalizují nepozemský typ použité energie. Ať se k nám prokopává kdokoliv, má mimozemské styky,“ pověděl Kokot.

„Ty vole, mimozemský styky maj všichni,“ zakroutil Blázen hlavou a odklepl popel.

„A už sou skrz!“ vykřikla Urgha, displej zobrazoval plamen žhavý plazmy a vodu zaplnily bubliny páry.

„Tak pojd'te sráči, sem připravenej!“ zařval Pong a držel prst na spouštěči automatické obrany.

„Slyší nás někdo? Ste tam Kapitáne Blázne?“ přijal komunikátor signál přicházející z tunelu.

„Kdo to kurva...?“ přiskočil Pong k mikrofonu.

„To seš ty Pongu? Tady Mamut, ste všichni v pořádku?“ promluvil hlas.

„Ehm.. Mamut... Jo, ty vole, tuleni, kde vy se tady kurva berete? Přišli ste v pravej čas,“ sklonil se Blázen k mluvítku.

„Odposlouchávali sme čínskou komunikaci a zmizeli ste nám z map, tak sme raději zajeli ověřit, že je všechno v pořádku. Můžeme za váma? Nesejme nás Pong?“ odpověděl Mamut.

„Nejsem debil, pojd'te dál, u mola je místa dost,“ řekl Pong a trochu ho sralo, že nebude bitka.

U stolků ve vyhlídce vládlo hutné napětí, které by se dalo krájet spolu s kouřem z jointů a cigaret.

„Ty vole Mamute, říkal si teda, že ste zničili šest ponorek a že ty nejsou náš největší problém?“ zeptal se Blázen pro jistotu ještě jednou.

„Ano Blázne, Země je pod blokadou Temného kolegia a Zakázaného císaře. Ti navíc zničili veškerou čínskou flotilu v Solárním systému a teď se pravděpodobně chystají komunisty vyhladit z povrchu zemského,“ vysvětlil Mamut současnou situaci.

„Ale to zase není až tak k zahzení, když zlikvidujou všechny zasraný rudochy. A když vyjebou i se severokorejcem, tak světu bude o něco líp,“ mudroval Pong.

„To sice jo, ale spolu s komunistama vyjebou i se zbytkem planety a vás si nechaj na konec. Jedinej důvod, proč tu ti zmrdi jsou, seš ty a tvoje parta,“ rázně odpověděl Mamut.

„Mamute, to je mi jasný, že Matkopíchač chce mě a ten podělanej císař zase Ponga, ale co budeme dělat?“ řekl Blázen.

„Blázne, už sem vyslal kolegy od vysílaček, aby pomohli vašemu operátorovi komunikace obnovit veškerá spojení. Bude potřeba natáhnout nový antény, protože tu čínskou sračku nedostaneme z hory pryč. Navíc bude nejspíš důvodem, proč vás z orbity zatím nenašli skenerama,“ povídal Mamut a současně otevřel dalšího lahváče.

„A to bude mít Frank radost,“ zasmál se Jack.

„To je ten koktavej?“

„Jo Mamute, ale je chytřej,“ řekl Blázen a zapálil další brko.

„Sem ho nechtěl urazit. Co bys takhle říkal tomu, kdybychom vás zkusili dostat do bezpečí. Někam hodně daleko pryč z Mléčný dráhy, kde nikdo nebude tušit, kdo jste,“ pokračoval Mamut.

„Šéfe, tak to ani hovno, tahle honička nebude mít konec, dokud znovu ty zmrdy nezabijem. Musíme na Titan vyzvednout Kapku a přidáme se k odboji. Pokud tedy nějaký existuje a stejně, jestli neexistuje, tak ho založíme,“ projevila se Pongovi dlouhá lajna, která mu přinesla do hlavy dlouhou myšlenku.

„Pongu, takovej dlouhej proslov si fakt neříkal ani nepamatuju,“ pozvedl Karlos lahváče.

„Ale poved se mi, žejo?“ pochválil Pong sám sebe.

„To víš že jo,“ naznačil Karlos ťuknutí lahví a pak se sklonil ke své jihoamerické lásce.

„Blázne, vypadá to, že nás čeká bitva o záchranu domoviny,“ naklonil Starý přítel hlavu.

„Příteli, vypadá to tak,“ řekl mu Kapitán přímo do očí.

„Já jsem náhodou ráda, že jsem nebrousila hůlku zbytečně,“ řekla Stará dáma a v jejích očích Pong spatřil záblesk nadšení, jenž dobře znal. Měl ho každý čistokrevný zabiják.

„Kakapitáne, sspojení sese ssvětem oopět nanavvááno. Sstаницe vyvypadá vv popořádku,“ promluvil z komunikátoru Frank.

„To rád slyším, máš tam Kokota?“ odpověděl Blázen.

„Můj vůdce, jsem tu. Kolegové tuleni mají docela rozsáhlé znalosti komunikačních technologií, takže s nimi byla radost spolupracovat.“

„Frankův puch jim nevadil?“ rýpl si Kapitán.

„Kakapitáne...“

„Můj vůdce, jsou civilizovaní a přicházejí do styku s všelijakými rasami, takže jejich přístup je přísně profesionálně korektní. Každopádně velmi důležité je, že z nějakého záhadného důvodu Matkopíchač zanechal u Titanu pouze jeden bitevník a menší okupační armádu.“

„No a cos jako čekal?“ nechápal úplně Blázen.

„Můj vůdce, vzhledem k tomu, co se děje na povrchu, čekal bych Titan vymazaný z map. Vždyť musí vědět, že tam máme chatu s hangárem.“

„Kokote, buďto udělali chybu nebo je to past,“ vstoupil do rozhovoru Pong, „ale nebál bych se ničeho, chyby využijeme a do pasti neskočíme. Osvojíme Titan a potom Zemi.“

„Ty vole, Pongu, to je hodně odvážnej plán,“ s jistou ironií v hlasu řekl Starý přítel.

„Neser, já sem vyhladil celou zkurvenou civilizaci včetně toho posranýho císaře i s tím jeho bezkouličem,“ odsekl Pong a vzteky začal drtit krystal.

„Si dělám prdel, akorát mám obavy o svoji matku. Takhle napruženou a natěšenou sem ji snad ještě v životě neviděl. Trochu mám o ní strach, přeci jen není nejmladší,“ přiznal Starý přítel barvu a sklonil hlavu k jedné lajně.

„Nemusíš se o ni bát, za prvý se o sebe postará sama, za druhý budu vždy nablízku a za třetí se možná o svý matce dozvíš nějaký nový věci,“ zachechtal se Pong a natáhl nejdelší čáru ze stolu.

„Promiňte, že vám skáču do řeči,“ řekl Blázen, který zrovna umotal nové brko, „ale musíme rozhodnout, kdo zůstane tady a kdo půjde na Stanici. Někdo tady na to bude muset dohlídnout, protože Mozečka s Mazlíčkem budeme potřebovat nejspíš jinde.“

„Šéfe, plán už mám vymyšlený. Základnu ohlídá Frank s Doktorem, Stanici bude mít na starost Jack a zbytek poletí Kapkou osvobodit Zemi. Nějaký dotazy?“

„Ty dva chápu, ale proč já mám dělat hlídače?“ nechápal silně opilý Jack.

„Protože až osvobodíme Titan, někdo bude muset dohlídnout na podnik. Bar se nesmí zastavit, chápeš?“ odpověděl Pong.

„Myslím, že rozumím,“ souhlasil Jack, protože hromadný zabíjení ho nelákalo, kdežto představa rozjetý zábavy a hromady flašek ano.

Stanice byla nepoškozená a v kráteru byla menší strážní loď, kterou Pong rychle zlikvidoval jedním z paprskometů.

„Šéfe, nejspíš nemáme moc času. Mateřská loď brzo zjistí, že jedno z hlídkových plavidel neodpovídá. Jacku, až odsud odletíme, tak sejmeš všechno, co se tady objeví. Kokot připravuje Kapku ke startu, za deset minut mizíme,“ řekl a šel Jackovi rychle ukázat, kde je ovládání zbraní. Byl v klidu, protože věděl, že obrana je zcela nezávislá na Jackově stavu.

Přesně za deset minut byla Kapka připravena opustit parkovací dok.

„Můj vůdce, aktivuji maskování a chystám provést sken povrchu měsíce,“ řekl Kokot, když proletěli ochranným polem a Jack nahodil automatickou obranu.

Pro lidské oko a většinu přístrojů neviditelná loď několikrát obletěla Titan, kde zjistila několik početnějších výsadek zmrtevýchvstalých. Největší skupina se nacházela zcela nečekaně v kolonii Saturn VI a podle všeho byl Bláznův bar plný neplaticů, kteří plenili zásoby alkoholu a drog.

„No tak tohle mě fakt pořádně sere, to je banda zmrdů,“ vykřikl Kapitán, když mu došlo, na co se dívá.

„Šéfe, vyjebeme s nima rychle, ale nejdřív musíme dostat z oblohy ten jejich křižník. Navrhují nějaké rychlé řešení, protože pak nebudeme mít moc času. Matkozmrda brzo zjistí, že se něco děje,“ řekl perníkem nabuzený Pong.

„Můj vůdce, dovolil bych navrhnout osvědčené černé mikrodíry. Nikdo z posádky nezaregistruje, že přišel jejich konec,“ pověděl Kokot.

„Kokote, pojďme na to,“ vyhrkl Pong a začal nabíjet generátor mikroděr.

Císařský temný bitevník byl skutečně impozantní. Bylo vidět, že jeho konstruktér strávil mnoho času u počítače a věnoval hodně pozornosti zdobným detailům. Reliéfy s pekelnými scénami byly skutečně povedené.

„Šéfe, můžu už vypustit Krakena?“

„Pongu, vydrž, ještě ho jednou obletíme a Urgha udělá pár fotek pro náš internetový profil.“

„Ehm...“ začal netrpělivý Pong drtit krystal.

„Kapitáne, mám připravit přímý přenos?“ zeptala se Urgha.

„Ještě ne, čím déle zůstaneme v utajení, tím lépe. Jenom všechno zaznamenávej, až přijde čas, vhodně to sestříháš a nahraješ na web,“ řekl Blázen a začal balit další brko.

„Kapitáne, nemám problém, zase budeme za hvězdy,“ odpověděla Urgha a odešla ke kamerám a fotoaparátům.

„Pokud všechno přežijeme,“ dodal cynicky Blázen. „A ty Kokote? Už můžeme odstřelit ten podělaný kosmoplán?“ zeptal se ještě, zapálil brko a otevřel lahvičku.

„Můj vůdce, zaujímám pozici s nejlepším možným výhledem,“ odpověděl Kokot a navedl Kapku do pozice vhodné k odpalu červí mikrodíry.

„Šéfe, doprdele se zmrda,“ zajásal Pong a stiskl velké červené odpalovací tlačítko.

Z přední části kapky vyletěla malá mihotavá tečka, jenž vysokou rychlostí mířila k temnému bitevníku. Jakmile zasáhla trup, začala fungovat gravitace, která během několika minut pohltila celou loď i s posádkou. Než se kdokoliv nadál, tak bylo po všem a vesmírem plulo jen několik drobných součástek a pár zmrzlých kusů lidských těl.

„Veliteli, co to kurva je...!?“ vykřikl operátor císařského temného křižníku, když zaregistroval přibližující černou mikrodíru.

„To je problém,“ stihl ještě velitel odpovědět, než ho pohltila temnota smrti, kterou už jednou poznal.

Světlo znovu uviděl v přijímací místnosti vyzdobené krvavě brutálními výjevy.

„A doprdele,“ proběhlo veliteli hlavou a do čekárny záblesky světla přinášely další členy jeho posádky.

„To snad není možný, už sme tady zas! Ten zmrda Matkopíchač a proradnej Císař o ničem takovým nemluvili. Vždyť sem kurva ještě nikoho ani nezabil,“ křičel jeden z vojáků a zoufale kolem sebe šermoval nožem, který ale nefungoval. Neublížil ani mouše.

Rachot otevíraných těžkých dveří prozradil, že celá posádka je kompletní.

„Vážení, vidím, že události se již daly do pohybu a jsem velmi potěšen, že můžu přivítat první navrátilce. Ste nepočítali, že se uvidíme tak brzo, žejo šmejdi?“ promluvil temně známý hlas, který se začal smát. Vládce podsvětí Nergal přišel osobně navštívit staronové maso do kotle na vývar.

„Věřili jsme, že budeme žít věčně,“ špitl nějaký hlas.

„Takovýhle hovna vám u všech čertů nakecal kurva kdo?“ chechtal se Nergal dál.

„Protože už to tady znáte, tak vynecháme úvodní školení a rovnou si půjdete odpočinout do starých známých kotlů. Nechal jsem povolat brigádníky pro udržování ohňů, čekám totiž pořádný nával. A teď už padejte, kam patříte,“ zakončil Nergal uvítací projev, poodstoupil a pozoroval ztichlé mrtvé duše. Ty se seřadily do trojřadu a zamířily k topeništím.

„Stará bude mít radost, čeká nás hromada zábavy,“ zavřel Nergal dveře a zmizel do paláce.

Kokot po zničení císařské lodi zamířil s Kapkou do okrajové části kolonie, kde přistál v jednom z Kapitánových pašeráckých skladů.

„Šéfe, Kapka se pohlídá se sama, my vezmeme pár zbraní, přepravku s lahváčkama a vyrazíme vyčistit město.“

„Můj vůdce, vypustil jsem několik dronů, abychom získali přehled, kde jsou koncentrovány největší síly.“

„A přesně toho využijeme, zaútočíme na druhou nejsilnější skupinu, čímž ty zmrdy rozhodíme a přilákáme k sobě,“ představil Pong další strategii.

„To je všechno?“ nechápal Starý přítel.

„Není, držte se všichni nějak pohromadě a nerozutečte se mi,“ odpověděl Pong.

„Ničeho se neboj Starý příteli, von má vždycky plány jednoduchý, ale velmi účinný,“ zapálil Blázen brko.

„Tak asi vyrazíme, ne?“ pozvedl Karlos brokovnici v ruce jedné a v druhé držel láhev s absinthem.

Ve skladištní zóně byl klid, který jim umožnil nenápadně projít až k prvním obydleným domům. Hlavní křižovatky byly obsazené silně vyzbrojenými hlídkami.

„Šéfe, navrhoval bych pro začátek odložit meče a místo nich použít konvenční zbraně.“

„Pongu, proti tomu nebude nikdo nic namítat, proto má sebou Kokot bednu paprskometů a brokovnic. Jdeme s nima vyjebat.“

„Šéfe, tak tyhle slova rád slyším. Plecháči, ukaž ty hračky.“

Kokot otevřel přepravku, která ukrývala mnoho zbraní ze všech koutů vesmírů.

„Vyberte si podle libosti, mám ještě pro každého osobní ochranný štít. Našel jsem ve skladišti několik experimentálních vzorků. Možná by naši hosté chtěli...“

„Milý Kokote, já už sem příliš stará, aby mě chránil nějaký experimentální štít,“ ozvala se Stará dáma.

„Já jen pro jistotu, kdyby někdo chtěl,“ povídal napůl úst Kokot.

„My jinak tyhle věci nepoužíváme,“ řekl Blázen a zamířil směrem k hlídce. Stiskl spoušť a zbraň vyslala paprsek, který stojící muže usmažil na prach.

„Parádní hračka,“ zachechtal se a potáhl z brka.

Každý začátek je těžký, tak i tento na tom nebyl jinak. Čištění od zmrtvýchvstalých okupantů probíhalo pomalu, ale nekompromisně. Brzy měli hotový první blok domů a postoupili k dalšímu. Zůstávala za nimi krvavá spoušť, doutnající mrtvá těla a hořící vozy. Pong v čele skupiny prozkoumával cestu a Kokot s Mozečkem a Mazlíčkem na řetězech hlídali zadní část. Dvě nemrtvé bytosti cítily krev a chtěly zabíjet.

„Ti vaši obživnutí hadráci jsou asi pěkně nebezpeční, že?“ zeptal se Starý přítel Blázna, který zrovna otevřel dva lahváče.

„Tady máš pivo a jo jsou, ale nerozlišují nepřátele od civilistů. Poznají jenom nás a zbytek je pro ně maso. Tady je hodně civilistů, tak je nechcem vypouštět. Přeci jen tu sme trochu doma,“ vysvětlil příteli, jak to mají se zombíky nastavený.

„To chápu, ale musím uznat, že tolik zábavy jsem si dlouho neužil. Ostatně matka je taky v nějakým zvláštním živlu,“ řekl Starý přítel a pozoroval svoji mamínu, která s Urghou právě likvidují ozbrojené vozidlo.

Neustále přicházející jednotky útočníků, ale nedokázaly zabránit neodvratné zkáze. Pongova vražedná jednotka se prokousávala jednotlivými čtvrtěmi kolonie a nic je nemohlo zastavit. Zmrtvýchvstalí usoudili, že nejlepší pro ně bude stáhnout se z ulic a zabarikádovat v centru. Jak začaly nepřátelské skupiny mizet z ulice, pomalu vycházeli civilisté ze svých domů.

„Kapitáne Blázne, rádi vás vidíme. Chtěli bychom se přidat jako dobrovolníci k osvobozovací armádě. Vidím, že je vás málo, tak sem přivedl několik chlapců,“ přišel nějaký muž.

„Ne, že bysme si nedokázali poradit. Situace není nijak vážná, ale jestli si chlapi chcete trochu zastřílet, v ničem vám bránit nebudem. Netušim však, jestli máme dostatek zbraní,“ řekl Blázen.

„My si poradíme, máme svoje,“ radostně odpověděl muž.

„Obejděte je z druhý strany města a pořádně zaměstnejte,“ přikázal Pong a dal jim komunikátor, aby mohli ladit postup.

Během dalších hodin se k Bláznově malé osvobozovací armádě přidala většina zdravých mužů z kolonie, kteří byli schopní držet zbraň.

Pong je úspěšně zorganizoval tak, že vytvořili kolem agresorů smyčku, kterou koordinovaně utahovali.

„Šéfe, mám z toho hodně dobrej pocit, brzo vyhraje a zabijeme ty zmrdy do jednoho,“ řekl Pong Bláznovi, který na chvíli zastavil, aby ubalil brko.

„Taky si myslím, když bojuješ o vlastní domov, tak je vždycky vítězství na tvý straně. Podívej se na ten zápal v očích všech zúčastněných. Něco takovýho se málokdy vidí, tedka kromě očí Urghy,“ pověděl Blázen a pozoroval Urghu se Starou dámou, kterak vášnivě prožívají boj v ulicích.

„Šéfe, docela mě překvapili místní. Vždycky sem je měl za ožraly a perverzáký, dobře se s nima chlastá a fetuje, ale nikdy by mě nenapadlo, že v nich bude tolik odvahy.“

„Pongu ty vole, prostě ti věří a jsi pro ně autorita. Stal si se velitelem odboje, ty vole,“ pozvedl Blázen lahváč.

„Šéfe, máte pravdu. Vlastní odbojová skupina chyběla v seznamu mých zážitků. Ještě nikdy jsem nemusel bránit svůj domov. Doprdele, musím jít zabíjet...!“ vykřikl Pong, natáhl lajnu a vrátil se zpět do čela boje o svobodu kolonie. Bitva ještě neskončila.

Hořící barikády zaplnily ulice a kanály pohlcovaly litry vody smíchané s krví mrtvých a zraněných. Čím víc stlačovali zmrtvýchvstalé do úzkých, tím víc násilí přibývalo. Nepřátelé se nechtěli vzdát snadno. Pach spáleného masa nesený kouřem ohňů roznášel vítr nad ulicemi plných smrtelného ryku. Záblesky paprsků a střelného prachu dotvářely atmosféru menší apokalypsy. Pong to vždycky uměl rozjet a na výsledném dojmu mu záleželo.

„Pongu, neměli bychom trochu povzbudit kolegy z odboje?“ zeptal se uprostřed bitevní vřavy Blázen.

„Šéfe, přijdou vám chlupci málo střízliví?“ odpověděl s úsměvem Pong.

„To ne,“ pozoroval Blázen odbojáře, „ale drobná motivace v podobě alkoholu a drog zdarma by jim podle mě ještě přidala na sebevědomí.“

„Šéfe, to rozhodně. Chcete je teda ještě víc vyndat?“

„Pongu určitě, budou nás pak mít víc ráději,“ řekl Blázen a nepřestával pálit z ručního paprskometu. Informace o volně dostupných podpurných látkách v podobě alkoholu a drog se rychle roznesla a všechno bylo svižně rozebráno.

Masakr zmrtvýchvstalých nájezdníků nabral obrátek a nyní již byla v ulicích většina obyvatel, včetně žen, dětí a starých. Krev tekla proudem, řev raněných a umírajících byl slyšet celou kolonií a černý kouř z hořících budov nutil do kašle. Temní útočníci znovu ochutnávali pocit smrti.

„Hmooooohhhhhhhmmmm, hmoooo, hmoooo, hmoooooooohmhmhmooooohhm,“ probodávalo temné hučení ušní bubínky. Temné kolegium bylo zrovna uprostřed rituálu s rukama nahoře, když přišel velmi nasraný Ničitel světů.

„Matkopíchači, kurva Blázen právě vyjebává s našima lidma na Titanu,“ zařval, seč mu síly stačily. Spolčení temných nijak nereagovalo a pokračovalo ve svém ujetém tanečním obřadu. Uvědomil si, že v tomhle stavu na ně musí jinak. Natáhl do plic tolik vzduchu, kolik mu umožnily a znovu zařval, ale tentokrát s temným přízvukem.

„Matkopíchači, kurva Blázen právě vyjebává s našima lidma!!!“

To zabralo. Temné kolegium přestalo s pohyby rukou nad hlavami a zpozornělo.

„Co prudíš Ničiteli a proč přerušuješ náš pravidelný obřad? Cože nám dělá Blázen?“ nasraným temným hlasem promluvil Matkopíchač.

„Matkopíchači, vyjebává s našima lidma,“ polotemně zamručel Ničitel, protože na pořádný temný hučení už neměl vzduch.

„A kde?“ promluvil temně Kokot.

„V kolonii na Titanu.“

„To není možný, tam by neměl být,“ temně zamručel Šoustal.

„Ale je tam s Pongem a celou partou zmrdu,“ odsekl Ničitel.

„To, že tam má stanici spojenou se Zemí víme, ale kde má na Zemi útočiště pořád nevíme, co budeme dělat?“ promluvil Pičín.

„Vlítáme na ně a rozmrdáme celej Titan,“ vykřikl temně Vohnout.

„Naprosto souhlasím,“ výrazně kýval Ničitel hlavou.

„Vážení temní soudruzi,“ důrazně temně promluvil Matkopíchač.

„Něco málo jsme nejspíš podcenili, když jsme dovolili Bláznovi objevit se za našimi zády, ale je jako moucha za prdelí podvodního buvola čekající na hovno. Akorát sme ho vystrnadili z jeho smradlavý neviditelný nory, což neznamená, že se pustíme do jeho bezhlavého pronásledování.“

„Proč ne?“ nechápavě temně zamručelo několik hlasů.

„Protože neutečeme z rozdělaného dobývání planety a zabíjení civilistů, když je to navíc důvod, aby sme donutili Blázna přijít za námi. Ten zmrd nám nemůže nic udělat, máme největší armádu v dějinách vesmíru a již jednou jsme zemřeli. Phuáááá...!“ Matkopíchač pozvedl ruce a plynule přešel do temného rituálního hučení.

„No to mě poser, pro jaký kretény já dělám? Já chci ničit kurva planety a né temně hučet jak nějaký posranej ezočůrák,“ řekl nasraný Ničitel napůl huby a odešel.

V kolonii Saturn VI. vítězství začalo spolehlivě převažovat na stranu Odboje. Smyčka smrti byla utažena napříč ulicemi a uvěznila poslední desítky zmrtvýchvstalých v bývalém ústředním výboru a Bláznově baru. To byla věc, která ho hodně srala.

„Pongu, nejdřív dorazíme koloniální ředitelství a podnik si necháme nakonec. Musíme nejdřív vymyslet, jak ho co nejmíň zničit. Záchrana baru bude muset být velmi citlivá záležitost, rozumíš mi?“

„Šéfe, naprosto a myslím, že jsme na náměstí,“ odpověděl Pong a opatrně nahlédl do prostoru kolem ředitelství. Všechny přilehlé ulice byly zaplněné krví pomazanými odbojáři, kteří netrpělivě očekávali rozkaz k poslednímu masakru.

„Kapitáne, tak už zaútočíme?“ řekl hlasitě Karlos, který chytl loveckou náladu. Ostatně nebyl sám, horečka krvavé noci přemohla všechny a Kokot měl co dělat, aby udržel Mozečka s Mazlíčkem na uzdě. Z těch všech krvavých pachů a vyhřezlých mozků měli dost zamotaný hlavy.

„Vypadá to, že by konečně mohlo dojít na nože a meče,“ oznámila Stará dáma, která s Pongem monitorovala situaci.

„Už by se dalo, ale bude to nebezpečný. Cítí se na to vaše nabroušená hůlka?“

„Pongu, je připravená jako nikdy,“ usmála se.

„Dobrá tedy, zahájíme útok,“ řekl Pong a zapnul komunikátor.

„Odbojáři a odbojáčky, před námi je poslední velká bitva, kterou musíme vyhrát a osvobodit náš skromný domov. Až zazní znamení, všichni najednou vyrazíme na steč a všechny ty zmrdy pozabíjíme. Zajatce jsme nebrali doposud, tak je nebudeme brát ani nadále. Hurááááá!!!“

„To byl dobřej válečnickej proslov,“ uznale pokýval hlavou Starý přítel.

„Pong občas umí povzbudit lidi, aby se dobrovolně vrhli na smrt. Nikdy mě to nepřestane fascinovat,“ souhlasil Blázen a zapálil brko, které v mezipauze ubalil.

„Můj vůdce, nezapomínejte také doplňovat tekutiny,“ přišel odněkud Kokot se dvěma otevřenými lahváči.

„Kokote, ty seš skvělej,“ radostně řekl Starý přítel a po jednom svižně šáhnul. Pong začal odpočítávat od deseti k jedné a potom hlasitě zapískal na prsty. Armáda odbojářů pochopila signál a z ulic do náměstí vtekly lidské vlny bažící po krvi. „Necháme je udělat nejspínavější práci a pak si půjde zabojovat se skutečnými soupeři. To nebude jako ve virtuálním trenážeru, matinko,“ uculil se Pong na Starou dámu. „Mladíku, neměj obavy,“ oplatila mu úsměv. V okolí ředitelství započala krvavá jatka.

Uplynula asi jedna hodina, během které počet odbojářů klesl zhruba na polovinu a zbývající zmrtvýchvstalí se ukrývali v úřední budově. Podle rozkazů Pongovi válečníci zastavili u vchodu a vyčistili příchozí uličku.

„Vážení spolubojovníci, nyní vyberu deset nejlepších z vás, kteří se mnou a tady s několika kolegy půjdou uklidit vnitřek baráku. Rozdělíme ho na úseky, které vyčistíme a půjdeme odspoda nahoru. Rozumíme si?“ oznámil Pong a vybral deset mužů, o kterých tušil, že se ničeho nebojí.

„Kdo chce jít se mnou, tak může,“ otočil se ke svým přátelům.

„Půjdu s Kokotem ohlídnout situaci kolem baru, má nějaký nápady, jak se jich bezpečně zbavit,“ řekl Blázen.

„Půjdu s Kapitánem,“ oznámila Urgha.

„Já taky, nechci bejt u toho, až moje vlastní matka zařve v boji,“ vzdychl Starý přítel.

„Tak to asi budeme jenom tři,“ zachechtal se Karlos a podíval pořádně upil z láhve.

„Fajn, nemám problém, aspoň pro nás zůstane víc masa. A teď mě dobře poslouchejte...,“ začal Pong vysvětlovat, kudy jednotlivé dvojice půjdou.

Stará dáma si skutečné zabíjení užívala takovým způsobem, že bylo Pongovi naprosto zřejmé jedno – nebylo její první. Smrtící hůlka fungovala opravdu brutálně, lámala kosti, vypichovala oči, uši ústa a zásahy do prdele byly taky hodně bolestivé. Tělo měla pružné jako padesátnice a Pong musel uznat, že skutečně válí. Kam vstoupila, tam zůstali mrtví.

Přestože Pong Starou dámu nepřestával jedním okem sledovat, přestal se o ni vyloženě bát a ukájel své zabijácké choutky. Nevynechal nic z tradičního odsekávání údů, propichování orgánů či otevírání lebek.

Postupně takto natlačili poslední zmrtvýchvstalé do horního patra, kde proběhla poslední dorážka. Pong s Karlosem nechali okupanty Staré dámě, aby ještě jednou na stará kolena poznala pocit ze zabití posledního odpůrce. Toho si skutečně vychutnala, když klečel a prosil o milost, prorazila mu čelo holí a na hrud' vyškrábala vlastní podpis.

„Pánové, neuvěřitelná zábava,“ řekla a byla velmi spokojená. Utřela hůlku od krve a šouravým krokem šla k Pongovi.

„To sme teda viděli, ale dámo, vypadáte, že jste zraněná,“ spatřil Karlos asi pětcentimetrový krvácející řez na noze matky Starého přítele.

„To není nic závažného, Urgha mi to stáhne několika stehy,“ odsekla Stará dáma, když pohledem zkontrolovala zranění.

„Dobře, tak asi půjdeme ohlídnout, co se děje u nás v baru. Mám docela žízeň,“ navrhl Karlos.

Bláznův bar byl v obležení velmi vyndaných odbojářů, kteří netrpělivě čekali, až otevře zatím nezničený podnik. Kokot chystal jakési zařízení a Urgha se Starým přítelem otevřela provizorní stánek se zásobami, které přivezli ze skladu, v němž byla schována Kapka.

„Šéfe, ředitelství je naše a tato milá nebezpečná dáma s holí byla neuvěřitelná. Nic podobného jsem v životě neviděl. Co se děje tady?“

„Pongu, ty zmrdy jsme natlačili dovnitř a Kokot chystá přenosné silové pole.“

„Šéfe a co s ním chce dělat?“

„Pongu, vyčerpáme z něj veškerý vzduch,“ odpověděl stručně Blázen a nervozně kouřil brko.

„Šéfe, to je hodně brutální, sice nic nezničíme, ale zato se všichni poblijou, poserou a zechčijou. Bude toho hodně k úklidu,“ řekl Pong a otevřel lahváče.

„Myslíš jo?“ podíval se po něm Kapitán.

„No, vím jak funguje vystavení člověka vakuu, není to nic pro měkoty,“ napil se Pong z lahve a pozoroval dění.

„Můj vůdce, vývěva je zapojená, začal jsem odčerpávat atmosféru,“ oznámil Kokot a zapnul přístroj.

„Kapitáne, není to moc krutý?“ zeptala se opatrně Urgha.

„Ani mi nepříjde, ti zmrdi s náma vyjebávají pěkně dlouho a dokonce se kvůli tomu vrátili z mrtvejch. Tak proč je neposlat zpět mezi mrtvý bolestivě, aby měli na co vzpomínat,“ odpověděl Blázen a pozoroval jednoho z uvězněných, který vyběhl ven.

Chvíli zmateně pobíhal, ale podle toho, že si chytl krk a začal zvracet, poznali přicházející konec. Nebožák po chvíli naplnil kalhoty chcankami a hovnem, vyvalil oči a z úst mu začal vylézat otékající jazyk. Krev z očí, nosu a uší oznámila smrt.

„Můj vůdce, pro jistotu je tam chvíli nechám. Vůbec nevíme, jakou mají životnost,“ řekl Kokot a šel uklidnit frontu ožralých odbojářů.

„Šéfe, tohle je hodně solidní prasárna,“ pokýval hlavou Pong.

Asi po třiceti minutách Kokot napustil vyčerpaný prostor atmosférou a vypnul ochranné pole.

„Můj vůdce, asi bychom měli jít zkontrolovat škody.“

„To souhlasím, tam to bude vypadat.“

„Šéfe, rozhodně jdu s vámi.“

Překročili několik posraných mrtvých zmrtvýchvstalých a podle puchu poznali, že je čeká pěkně náročný úklid.

„Na mě se rozhodně neříkejte, na tohle najmeme lidi,“ řekla Urgha ve chvíli ticha.

„By mě ani nenapadlo, chtít po tobě úklid,“ pověděl Blázen a bylo mu fakt zle od žaludku.

Část vykalených a krví omámených odbojářů Pongovi oznámila, že zabavila přistávací moduly zmrtvýchvstalých.

„Veliteli Pongu, ještě sme rozjetí a chceme osvobodit zbývající kolonie. Přidáte se k nám?“

„Helejte volové, podle našich pozorování na Titanu zůstává zanedbatelný množství zmrdu, takže si vezte třetinu lidí a udělejte co musíte. My se musíme soustředit na důležitější věci. Jestli ste si toho náhodou ještě nevšimli, Země je v totálním obležení,“ slyšeli rebelové od Ponga odpověď.

„Nemám problém, bratři a sestry za mnou!“ zavelel jeden z nich a dav zamířil k letišti.

„Pongu, myslíš, že to zvládnou?“

„Šéfe, já nevím, ale sftovaný sou dost, tak by mohli zvládnout samostatnou vyhlazovací akci.“

„Když to vidíš takhle, tak jim dáme šanci,“ zapálil Blázen brko a otevřel lahváč.

Zkušenost říká, že lidem dávat příliš šancí nemá smysl. Většinu příležitostí totiž podělaj nebo si jich vůbec nevšimnou, ale v tomto případě to bylo naopak.

Samostatná operace odbojářů začala kostrbatě, ale nakonec se sehráli a dokázali pomoci lokálním vzbouřencům úspěšně povraždit zmrtvýchvstalé okupanty. Je tedy pravda, že bylo potřeba víc obětí a proteklo mnohem více krve, protože chyběla mentální Pongova podpora a smích Staré dámy se smrtící holí, ale nakonec sehráli pěkný orchestr masakru.

Asi dva dny trvalo, než najatí zaměstnanci vyčistili Bláznův podnik a mohli znovuotevřít. Ještě jednou a nadlouho naposledy Kapitán vyhlásil večírek zdarma, do kterého vrazil hromadu drog a několik desítek hektolitrů alkoholu. Po krátké poradě vedení Odboje usoudilo, že je nutné zařídit, aby účastníkům osvobozujícího boje zůstaly v hlavě jenom ostře přísný vzpomínky. Krev, maso,

rozsekaná lidská těla, proudy krve a řev, jenž se zařezával do morku kostí, přelitý alkoholem a excitovaný silnými chemickými stimulanty. Něco takového málokdo do smrti zapomene.

„Kapitáne, v ulicích vládne neuvěřitelná pařba,“ přišel Karlos do soukromých prostor baru.

„Slyšel sem, Pong je ještě venku?“

„Jo je, nechal si postavit velký pódium a předvádí ty svý Kung-fu triky. Lidi ho žerou a těch fanynek, to by ses Kapitáne posral,“ řekl Karlos suše, nalil sobě panáka a začal drtit hroudu kokainu.

„Pong je hroznej magor, ale musím ho nechat slavit, jinak s ním nic dál nebude,“ zamručel Blázen, potáhl z brka a přemýšlel nad dalšími kroky. Titan získal zpět svoji svobodu, teď bude potřeba vybojovat to samé pro matičku Zemi.

„Hele, stará, zastav na chvíli,“ proplesknul přes hýždě Nergal Ereškigal, která zrovna věnovala pozornost nebeskému býku.

„Že já sem ti tuhle hračku pořizoval, to tě ten gigantickej čůrák tak vzrušuje?“ řekl nevrle.

„Je to jeden z nejlepších erotických kousků z Vulkánovy dílny a jo, ten falus mě fakt dostává, je vyplanej do detailů a dokáže se sám postavit,“ hladila Ereškigal ocelové býčí koule.

„Ty mě sereš, já jdu sám,“ zakroutil Nergal hlavou a chystal se otočit.

„Co se miláčku vůbec stalo?“ zašeptala partnerka vládce podsvětí.

„Máme tu další várku navrátilců, tak sem je chtěl jít přivítat,“ odpověděl.

„To mě láska zajímá, pojďme se na ně podívat,“ laškovně zamrkala Ereškigal, která věděla, že svého muže trochu nasrala. Ráda ho provokovala, byla přeci jen manželkou boha a kvůli tomu se nechtěla chovat jako nějaká pipka z kuchyně.

Přijímací hala byla plná překvapených bývalých zmrtvýchvstalých. Ani oni nečekali, že se vrátí do pekla brzy. Když jejich počet narostl tak, že byli k sobě namačkaní jako sardinky v konzervě, otevřel Nergal dveře.

„Tak vás tady vohnouti pěkně vítám. Stejně jako předchozím vám nemusím vysvětlovat místní pravidla, protože už je znáte, tak rovnou pěkně zamíříte ke svým kotlům. Teplota roztavený síry je příjemná a paliva máme nachystáno dostatek. Jo, kdybyste neznali tuhle krásku, tak to je moje stará a některý z vás si vybere ke svým zvrhlým choutkám. Zabít nikoho nemůže, ale s týráním a mučením problém není, to budete cítit do posledního nervu. Nějaký dotazy?“

Mezi příchozími zavládlo ticho a nikdo ani nepípl.

„Výborně, takže se pěkně seřaďte do trojstupu a ke kotlům poklusem klus!“ zavelel Nergal a políbil Ereškigal.

„Řekl bych, že se Blázen s Pongem dali do práce.“

„Lásko, co to pro nás znamená?“

„Že brzo máme očekávat značný přísun znovumrtvých duší. Musím přiznat, že se docela těším, protože už dlouho jsme nezažili opravdu pořádnou akci,“ řekl Nergal a pohledem zkontroloval proud mrtvých, jestli mu někdo příliš nevybočuje z řady.

„Šéfe, poslední bojovníci za svobodu se vrátili z kolonií. Sice jsou jejich řady značně prořídly, ale nějakou návnadu pro děla dohromady ještě dáme,“ oznámil Pong.

„Už si skončil s tím divadlem venku?“

„Šéfe, skončil, musel sem trochu zvolnit mysl a srovnat myšlenky. Je vám doufám jasný, že v okolí Země jsou stovky nepřátelských lodí?“

„Ty vole, Pongu, říkáš mi fakt novinku a je mi jasný, že jich je lehce přesila,“ odpověděl Blázen a vyfoukl konopný dým.

„Šéfe, čeká nás skutečně jenom lehká přesilovka a právě nastal čas odletu.“

„Proč právě teď, nezapaříme ještě?“ přivřel Blázen jedno oko.

„Šéfe, teď není vhodná doba,“ odpověděl Pong zcela vážně.

„Pongu...? Takovýhle slova jsem od tebe snad ještě nikdy neslyšel,“ málem vypadlo Kapitánovi brko z úst.

„Šéfe, já vím, ale situace není úplně růžová. Může se docela dobře stát, že o Zemi přijdeme,“ řekl zcela vážně Pong.

„Ty vole, ty mě děsíš,“ zíral Blázen.

„Šéfe, to není mým cílem, ale jestli neseženeme další pomoc, tak jsme v prdeli.“

„Pongu, i to je mi jasný, úkoloval sem pro jistotu Doktora, aby se spojil s Jednookým,“ pověděl Blázen a začal balit velký brko.

„Šéfe, to rád slyším, jestli nemáte problém, tak za hodinu bysme teda vyrazili.“

„Nemám problém,“ řekl Blázen, zapálil špeka a začal přemýšlet.

Hodina utekla jako několik vykouřených jointů, když Blázen přišel do skladiště s Kapkou.

„Můj vůdce, armáda našich věrných odbojářů je již připravena na oběžné dráze, aby s náma vyrazila získat Zemi zpět pod kontrolu. Posádka je na svých místech připravena odstartovat,“ přivítal příchozího Kokot a počkal, dokud Kapitán nenastoupil.

Velitelský můstek Kapky hlučel ruchem až do příchodu Blázna, kdy najednou utichl.

„Kapitáne, všichni jsme připravení,“ řekla Urgha a natáhla od Ponga jednu velkou lajnu.

„Fajn, Kokote, vem nás nahoru,“ usadil se Blázen do kapitánského křesla a přitáhl popelník.

Kapka sebou lehce zachvěla a odlepila od podlahy.

Deset odbojářských plavidel očekávalo přilet Ponga a Kapitána.

„Kolegové odbojáři, naše velká chvíle nastala. Možná se někteří z vás z této akce nevrátí, ale budiž pro všechny útěchou, že vejdete do dějin. Nyní vám pošlu strategický plán, který bude něco jako zákon, který do posledního písmene splníte,“ promluvil Pong do mikrofonu. Reproduktor odpověděl souhlasně několika hlasy najednou.

„Můj vůdce, oni ještě netuší, že budou potravou pro děla?“ naklonil se Kokot k Bláznovi.

„Ne, ještě to nevědí a říkat jim to ani nebudem. Já vím, je to trochu sviňárna, ale prostě potřebujem odlákat pozornost, abysme mohli mezi ty zmrdy nenápadně vlítnout.“

„Mládeži, válka si žádá oběti,“ promluvila Stará dáma a nepřestávala hladit Mazlíčka po hlavě. Ten ji lásku oplácel dlouhým jazykem.

„Já nevím jestli to víte, ale ten váš Mazlíček má blahodárny vliv na moje křečový žíly,“ podotkla ještě.

„Matko...?“ pozvedl obočí Starý přítel.

„Serte na to, startujeme likvidovat vesmírný plavidla. Kokote, zapni motory a maskování,“ přerušil rozhovor Pong a zaujal pozici u zbraní. Začal přípravou pervitinových lajn, o nichž věděl, že jich bude potřebovat hodně.

Flotila bojovníků za svobodu vyrazila vstříc Zemi. Plavidla odbojářů se rozdělila do dvou skupin, které zamířily k armádě Temného kolegia a Zakázaného císaře.

„Co tam blbnou? Ví někdo, kde je Blázen s lodí?“ temně zamručel Matkopíchač sedící v kovové velitelské sedačce, když viděl přibližující skupinu svých pěti bývalých lodí. Hned mu bylo jasné, že jsou v rukou vzbouřenců z Titanu.

„Matkopíchači, právě k nám přilétá pět našich lodí, které neodpovídají na signál,“ promluvil z reproduktoru Zakázaný císař.

„U nás to samé, zničte je všechny,“ odpověděl temně Matkopíchač a marně přemýšlel, jestli se nejedná o podlou lest.

„Sundejte je z oblohy,“ rozkázal temně a obsluha zbraní vyslala pět torpéd.

Posádky odhodlaných válečníků z Titanu zkusily zareagovat, ale neúspěšně.

„Kapitáne Blázne, nemáme žádnou šanci. Všichni jsme mrtví,“ byla poslední slova, které v Kapce slyšeli.

„Šéfe a je po srandě, teď je řada na nás. Zdá se, že nás ještě vůbec nezaregistrovali. Máme kurva štěstí,“ promluvil Pong.

„Pongu, můžou nás kdykoliv objevit, měli bychom začít s útokem. Matkopíchač bude ještě pár minut přemýšlet, o co vlastně mělo jít,“ řekl Kokot.

„Je náš čas,“ pozoroval Blázen výhledem prostor před Kapkou. Byli hodně blízko.

„Kokote, snad nás ty atomovky nezabijou. Jsme příliš na dosah,“ dodal Kapitán.

„Neříkej, že po tom všem se bojíš atomovek,“ zachechtal se Starý přítel.

„Ale hovno, příteli. Jen sem se chtěl ujistit, že budeš s matkou v pořádku. To je to poslední, co bych chtěl. Přijít o kámoše a vzácný hosty,“ řekl Blázen a ještě pár sekund přemýšlel.

„Drahoušku, nesmysly neřeš a spusťte konečně show,“ promluvila Stará dáma.

„Dobře, Pongu, ukaž tomu temnému kreténovi, co jsme zač,“ uzavřel diskusi Kapitán Blázen. Pong radostně souhlasil a zmáčkl tlačítko.

První atomovka vybuchla mezi temnou flotilou a jaderný žár pohltil čtyři kosmické lodě. Krátce potom následovala další bomba a po ní zase další. Gigantická jaderná vesmírná bitva právě začala.

12. Masakr u planety Země

Ve všech osídlených koutech Země vládla panika. Záře atomových explozí osvětlovala oblohu, až obyvatelstvo ve dne bolely oči a na odvrácené straně od Slunce zmizela noc. Elektromagnetické pulzy zničily většinu laciné elektroniky a komunikace mezi jednotlivými oblastmi vážla. Země byla na pokraji zničení, tak jak dlouho nebyla. Vlády malých států se rozpadly a velké územní celky zavedly výjimečné stavy. Armáda a gangy rychle ovládly města a udržovaly relativní pořádek silou.

V jaderném pekle mezi epicentry explozí kličkovala Kapka a Pong vysílal jednu atomovku za druhou.

„Šéfe, je vám jasný, že zásoba atomovek není nekonečná?“ promluvil během jednoho velmi těsného úniku, kdy málem vlétli do exploze jádra poškozené císařské lidi.

„Dělej co můžeš, nejsou to snad jediný zbraně, který máme, ne?“ odpověděl Blázen a balil brko.

„Můj vůdce, jestli se Pong neurazí, pomohu mu,“ řekl Kokot a přihlásil se k druhé zbraňové konzoli.

„Vůbec ne, ser to do nich!“ vykřikl Pong a odpálil atomovkama další dva koráby zmrtvýchvstalých.

„Blázne, kdo vám tohle střelivo vůbec dodává? Pár atomovek sem už viděl, ale něco takovýho ještě ne,“ nadhodil Starý přítel, který těžko zpracovával děj před vlastníma očima.

„Beru je od takovej zvláštních týpků, který sou mrtvý a žijou na radioaktivní planetě, kde se věnují výrobě všelijakejch radioaktivních sraček od atomovek až po perník,“ řekl Blázen.

„Vesmír je plný překvapení,“ zakroutil Starý přítel hlavou a otevřel lahev. Jeho matinka si bojový výlet užívala, měla Mazlíčka na klíně a drbala ho po čenichu.

„Dal by si někdo řízky s chlebem?“ ozvala se Urgha, která prohrabávala Kokotovo zavazadlo.

„Máme okurky?“ zeptal se Karlos.

„Myslím, že sem tam nějaké viděla,“ odpověděla.

Kapitán Blázen položil hlavu do dlaní, pak si vzal jednu velkou kyselou okurku a Kokot odpálil několik černých mikroděr. Ty v kombinaci s jadernými výbuchy způsobily docela zábavnou barevnou reakci, během které bylo pohlceno opravdu mnoho energie.

„Můj vůdce, ještě můžu přitopit pod termonukleárním kotlem,“ řekl Kokot suše a zavlnil knírkem.

„Počkej ty vole, vyšlu trojitou salvu,“ dodal Pong a rychle přenastavil raketometry.

„Co to kurva je...?“ otevřel doširoka oči Starý přítel, když se otevřelo peklo a mezi Zemí a Marsem vzplála plazma.

„Ultražhavé plazmové bomby s teplotou stokrát převyšující teplotu Slunce. Doplněné samozřejmě subatomárními minami,“ vysvětlil Kokot a byl na sebe celkem hrdý, protože to, co se nyní odehrávalo, bylo nepředstavitelné. Desítky temných bitevníků mizely v ohnivém holokaustu nejsmrtelnějších prvků vesmíru, trhané na jednotlivé atomy a nerozlišující člena armády temného kolegia od císařského vojáka.

Velitelský můstek Kapky byl přeplněný adrenalinem, alkoholovými výparry a vypocenými drogami. Srdeční pumpy jely plným výkonem a Pong s Kokotem neustávali v masivní destrukci nepřátelské flotily.

Jeden problém si ještě neuvědomovali a tím byl pomalu klesající počet střeliva. Respektive Kokot o problému věděl, ale prozatím se ho rozhodl udržet v tajnosti, aby zbytečně posádku nestresoval. O energii obavu neměl, protože zdroje ve strojně byly skutečně velkolepě předimenzované.

„Můj vůdce, přístroje detekují velké množství záření a radiace šířící se po okolí,“ řekl, aby odvedl myšlenky.

„A to něco pro nás znamená?“ nechápal Blázen, protože věřil ochranným štítům.

„Můj vůdce, my jsme v bezpečí, ale může to způsobit škody na povrchu Země.“

„Tak s tím se budou muset všichni dole nějak vyrovnat, budem rádi, když se nám podaří Zemi nevymazat z oblohy,“ řekl Blázen tónem, z něhož byla cítit obava.

Vesmírný prostor mezi planetou Zemí a tím, co kdysi bývalo Marsem, zaplňovalo velké množství radioaktivních trosků a kup bordelů tvořených všelijakými plyny a vzácnými prvky, které vznikaly během fyzikálních reakcí mezi atomovými výbuchy, černými mikrodírami, subatomárními minami a explozemi energetických zdrojů zničených lodí.

Tomu všemu čelila Kapka, jenž rychlostí blízkou rychlosti světla kličkovala tímto chaosem. Kokot byl v tuto chvíli jediný, kdo dokázal zpracovávat informace z vnějších senzorů tak, aby zůstali naživu. Pong víceméně střílel naslepo, protože při tomto nasazeném kvalitě nemohl zaměřovat přesně.

Posádka se celkem bavila, protože až na občasné házení, jenž nedokázaly inerciální tlumiče odstranit, prožívali zábavnou jízdu. Bylo to hodně divoký a Kokot v pravidelných hlášeních o stavu lodi vynechával informace o možných hrožících nebezpečích přicházející ze stran některých vzácnějších elementárních částic, které byly schopny v některých případech projít silovým polem a trupem. Ostatně několik drobných poškození v méně důležitých částech Kapky již zaznamenal.

Takto vše probíhalo několik dlouhých hodin, čítač zničených nepřátelských plavidel překročil 150 a po podlaze velitelského můstku Kapky se převalovalo větší množství pivních lahví.

Pong dovolil kolegům střídání u ovládání zbraní, protože mačkání tlačítek ho moc nevzrušovalo. Což se nedalo říci o Staré dámě se smrtící holí, kterou vypouštění atomových bomb neuvěřitelně bavilo.

„Synu, tohle je to nejlepší, co mě mohlo na starý kolena potkat. Vesmírná bitva na život a na smrt!“ křičela a její oči zářily jak dvě slunce. Urgha nepřestávala zaznamenávat veškeré události a volné chvíle využívala k jejich zpracování do vznikajícího videoseriálu.

„Matko, ty už si tohle někdy dělala, žejo?“ řekl Starý přítel, drbal Mazlíčka a fascinovaně sledoval přesnost jejich zásahů, která byla velmi blízko těm Pongovým.

„Synku, já sem toho dělala,“ odpověděla a pokračovala ve střelbě.

„Kapitáne, jak vůbec ještě dlouho tohle budem dělat?“ ozval se Karlos.

„Podle toho, jak bude potřeba. Jak sme na tom vůbec se zásobama jídla?“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, jídla máme dost,“ promluvila Urha.

„Sem měl zůstat v baru,“ zamručel nespokojeně Karlos.

„Pičo, co to kurva...?“ vykřikl Blázen, jenž rozsypal připravované hulení.

„Můj vůdce, dostali jsme přímý zásah extrémně rychlými částicemi, které prošly silovým polem a prorazily na několika místech trup,“ řekl klidně Kokot.

„Šéfe, jsme v klidu, tohle bylo poprvý.“

„Můj vůdce, úplně poprvé to nebylo, ale samoobslužné automaty opravy zatím zvládají,“ pokračoval Kokot a nepřestával poletovat Kapkou jako hadr na koštěti.

„Kapitáne, nechci moc rejpat, ale nehrozí nám nějaký nebezpečí?“ promluvil očividně vystíhovaný Karlos.

„Neser, když Kokot říká, že sme v bezpečí, tak sme v bezpečí,“ odsekl Blázen a hodil okem po Kokotovi. Ten nic neříkal, stejně jako málem mlčel Pong.

„Šéfe, z tohodle boje nehodlám utýct. Už jednou sme ty zmrdy zničili, zničíme je na sračky podruhé,“ musel prostě říct.

„Ale furt máme možnost vyzvednout přátele a zmizet z týdle části vesmíru někam do jeho neprozkoumaných částí,“ pokračoval Karlos ve stíhování.

„Já nikam nezdrhám, neopustím solidně vydělávající fabriku a celej byznys,“ mručel Pong a do vzduchu vstoupilo napětí.

„Ale je fakt, že takhle tady nemůžeme donekonečna poletovat. Dřív nebo později nám dojde veškerá munice a zůstaneme jen o energii,“ přemýšlela Urgha nahlas.

„Matku čeká pravidelná zdravotní prohlídka,“ řekl zblblý Starý přítel.

„Synku, nevím jestli bude mít teďka pan doktor čas. Vsadila bych se, že řeší úplně jiné problémy,“ zachechtala se Stará dáma.

„Kurva fix,“ vložil Kapitán Blázen hlavu do dlaní.

„Můj vůdce, zaznamenávám v tom chaosu velmi zvláštní data, myslím...“

„Helejte, vážený opice, naše centrální zpravodajství zaznamenává spoustu nepříjemných událostí a nějaký občasný zmrtvýchvstání se nás netýká,“ rozléval v chrámové zasedací místnosti pan Jednooký do sklenic pálenici a pozoroval čtyři známé opice.

„Jednooký, nebudem si hrát kvůli divákům na telepaty, ale těch povstalejch z mrtvejch je fakt hodně,“ řekla jedna z nich.

„Fakt hodně, několik stovek lodí,“ řekla další.

„Tak proto tolik stížností z různých koutů galaxie,“ drbal se Jednooký za bradu.

„Jo, nevím jak vám, ale nám se nikdy za našich časů nelíbilo, když se kdokoliv ve větším počtu vracel ze světa mrtvých a pak dělal brajgl,“ řekla třetí opice.

„No jo, za vašich časů byl vesmír menší. Tehdá se nic neututlalo a ztráty na civilizacích byly vždycky citelný. A kdo se vůbec vrátil?“

„Jednooký, to je ten problém. Matkopíchač s Temným kolegiem a Zakázaným císařem a maj opravdu velkou armádu,“ pokračovala důrazně opice čtvrtá.

„To je kurva Nergal pustil?“ vyskočil na nohy Jednooký.

„Nejspíš splnili ty jeho úchylný podmínky a podle našich dobře informovaných zdrojů ho stará docela nudí, takže vymejší jinou zábavu.“

„To je ale blbec. Ví to Blázen?“

„Jednookej, to je ten problém. Doktor zmizel z map a od tuleňů přišla divná zpráva,“ promluvila zase první opice.

„Moment, chcete říct, že si naši nevšimli Doktorova zmizení? Kurva, kde ste kdo?“ zakřičel Nejvyšší představený do komunikátoru. Krátce potom přiběhl vyplašený podřízený.

„Jaktože nikdo nehlásil Bláznovo zmizení?“

„Nejvyšší představený,“ padl muž čelem k zemi, „odpusťte mi, ale vládne hrozný zmatek a nikdo si toho nevšiml.“

„To už sem si všiml, běž pryč a ať už se takový chyby neopakují. Svojte radu a ať za mnou okamžitě přijde,“ přikázal Jednooký.

„Nejvyšší představený, rozkaz!“ s očividnou úlevou, že se nic víc neposralo, podřízený zmizel.

Hlavní rada dorazila do půl hodiny, během které probral s opicemi většinu podstatných detailů.

„Vážení, jak jste se dozvěděli, máme problém se zmrtvýchvstalejma. Trochu se nám po vesmíru přemnožili a bude potřeba zasáhnout,“ zahájil Jednooký poradu.

„No a co my s tím? Tenhle problém sám přejde. Navíc znáš naše pravidlo o nevměšování do běhu dějin, žejo?“ řekl jeden z klášterních převorů.

„Samozřejmě, že znám, ale navrátilců je skutečně hodně a nám se přemnožily stížnosti,“ pokračoval Jednooký.

„Ty taky nejsou náš problém, nicotné problémy krátce žijících bytostí nás vůbec nezajímají. Víš, že řešíme jiné záležitosti,“ promluvil další z radních.

„Jo, už to ale přeháněj s chlastáním, fetováním, znásilňováním děvek, pleněním a obecně vyvražďováním civilizací,“ nepřestával Jednooký argumentovat.

„No dobře, to taky není náš problém. To si nás svolal kvůli takový hovadině?“ promluvil klidně jiný člen vedení.

„No dobře, vrátil se Matkopíchač se Zakázaným císařem a jdou po Bláznovi,“ zkusil Nejvyšší poslední argument. Nastalo kratší ticho.

„Doprdele, to si měl říct rovnou. Co chceš dělat?“ ozvalo se několik hlasů.

„Tuhle otázku sem řešil tady s váženýma opicema, protože jich se jaksi netýkají naše pravidla a současně ovládají naše schopnosti,“ Jednooký byl konečně spokojen.

„Myslíte, že to zvládnete sami?“ padla otázka směrem k opicím.

„Jasně že jo. Navíc nebudeme sami.“

„Přesně tak, vezmu jednu z našich nejlepších lodí, vyberu dobrovolníky a poletím s nimi. Před svými předchůdci dokážu obhájit porušení pravidla,“ řekl Jednooký a věděl, že o dobrovolníky nebude mít nouzi.

„Kokote, co kurva myslíš...?“ nechápal Pong a šňupl jednu z lajn, který mu nachystala Urgha.

„Myslím, že se právě z hyperprostoru vynořují dvě lodě, z nichž jedna je opravdu obrovská,“ řekl Kokot a snažil se přiblížit obraz.

„To si děláš prdel, máme tady málo starostí a do toho přicházej další zmrdi?“ promluvil Blázen zoufalým hlasem.

„Můj vůdce, to nejsou zmrdi, to je přímo osobně Jednooký a právě přijímám zprávu,“ nadšeně pověděl Kokot, jemuž spadl z umělého srdce solidní šutrák.

„Žijete lidi?“ ozval se hlas Nejvyššího představeného.

„Ty vole, žijeme, ale sme v docela složitý situaci a že vám to teda trvalo,“ odpověděl Blázen, jemuž z šoku a radosti vyletěl tlak hodně nahoru.

„No jo no, měli jsme toho moc a museli sme nejdřív vyřešit naše pravidlo o nevměšování,“ řekl Jednooký.

„Ty vaše pravidla, takže se budete dívat, jak nám vyjebávají prdele? A kdo je to s váma vůbec?“ zamručel nevrle Pong.

„Nečil se, ty vole, vyjednal sem pro sebe výjimku z pravidel a přivedl starý známý, kterých se naše zákony netýkaj,“ radostným tónem odpověděl Jednooký a Kokot zapnul obraz.

„Nazdar lidi,“ zamávaly čtyři opice, „jsme tady, abysme splatili dluh za záchranu životů.“

„Ale to je od vás hezký. Kdo to je?“ naklonil se Starý přítel k Bláznovi.

„Prosímte, je to na delší vyprávění, ale inteligentní opice poznáš hned a ten chlápek je Nejvyšší představený pan Jednooký a šéfuje Muskům, což je v tuto chvíli nejvyspělejší civilizace ve vesmíru,“ vysvětlil mu stručně Blázen.

„Jedna z nejvyspělejších, nejsme jediní,“ zasmál se Jednooký.

„Máte nějaký plán? Na paření nemáme moc času,“ zeptal se Pong, který neustával ve své bojové činnosti.

„To vidím, že máte furt co dělat. Tohle bojiště svítí jak radioaktivní pískoviště široko daleko. Co se týče plánu, ten bysme asi měli probrat teď, nemyslíš hlavního стратега?“ řekl představený.

„Jak vidíš, jedinej plán, kterej s Kokotem máme, je prát to do nich vší silou. Jestli vás napadá něco lepšího, sem s tím.“

„Pongu, tvůj plán se mi hodně líbí a řek bych, že ani opice s ním nemaj problém,“ po chvíli přemýšlení Jednooký souhlasil.

„Rozhodně souhlasíme, fakt sme dlouho nezažili pořádnou kosmickou vyvražďovačku a aspoň pořádně otestujeme úpravy zbraňových systémů,“ kývaly opice hlavami.

„Vy ste se hrabaly v našich zbraních?“

„V klidu Jednooký, jen drobné úpravy k zesílení účinků. Máte v nich ještě nějaký rezervy.“

„Opice vy mě serete,“ mručel Jednooký.

„No jo, sme ještě o level výš než vy,“ zachechtaly se opice.

„Moment, vy ste ještě mocnější než Muskové?“ nechápal Karlos.

„Jen o něco málo, není třeba se ničeho bát,“ odpověděla jedna z opic.

„Hele Blázne, to je celej vesmír fakt tak šilenej?“ zeptal se Starý přítel, protože toho na něj začínalo být příliš.

„Někdy je asi lepší nic nevědět,“ řekl napůl huby Blázen a převzal od Mozečka pivo, jenž si docela užíval funkci číšníka.

„Synku, já jsem nevěděla, že si nikdy neopustil matičku Zemi,“ rýpla si Stará dáma.

„Matko, ty toho nech, fakt teď nechci vědět, co jsi dělala, než sem se narodil. Vychovala si ze mě maloplanetáka. Mám rád práci, koníčky, svůj hotel, pivo, drogy a televizi. By mě v životě nenapadlo, že bys chtěla aspoň na Měsíc.“

„Šéfe, nějak se nám tady rozjíždí rodinná psychoterapie a na to není čas. Jednooký, opice, pusťte se do zábavy,“ ukončil rozhovor Pong, protože ho znervózňovalo, že musí být ve střehu u zbraní a nemá potřebný klid.

„Naprosto souhlasím, Jednooký končí.“

Bitevní loď Nejvyššího představeného a opičí koráb opustili pozice, aby zamířili k opačným křídům bojiště. Válečné šilenství nabralo dalších obrátek a začal takový masakr zmrtvýchvstalých, jaký Sluneční soustava nikdy předtím nezažila.

Vojenská flotila Temného kolegia a Zakázaného císaře byla mírně vyvedena z míry příchodem Musků a neznámých tvorů.

„Všichni musí přidat a nikdo se nesmí rozmýšlet nad vlastním obětováním. Musíme je zastavit! Vždyt' máme nehoráznou početní převahu! Rozumíte???“ křičel temně Matkopíchač a mlátil pěstmi do kovového opěradla velitelského křesla.

„Óóó, mocný Matkopíchači, jak rozkazujete!“ zazněla mnohohlasná odpověď, ze které byl cítit strach.

Flotila se rozdělila do tří skupin a každá zamířila pozornost na jednoho z obránců Slunečního systému.

Pan Jednooký se s ničím příliš nesral a spustil energetickou kanonádu ze zbraní, které ani nemají pozemské pojmenování, jimiž likvidoval lodě Zakázaného císaře. Exploze se nedaly s ničím srovnat, snad jen velmi vzdáleně připomínaly halucinogenní trip způsobený užitím svaté houby Musků.

Detektory Kapky nedokázaly rozeznat typ použité energie a Blázen s posádkou nevěřičně zírali, jak se jedna nepřátelská loď za druhou vypařuje v duhové mlze. V podstatě nezůstávaly žádné trosky a okolo pana Jednookého byl čistý prostor.

„Šéfe, jak pěkně po sobě uklízejí,“ zachechtal se Pong a strašně chtěl blíže poznat nejsilnější zbraně Musků.

Aby nebyla nuda, Nejvyšší představený představil nejnovější model naváděných střel plněných temnou hmotou a temnou antihmotou.

„Ty krávo, viděli ste to taky??“ ozvaly se z reproduktoru opice, když se obě hmoty smísily a explodovaly. Gigantická energie koncentrovaná do jednoho malého bodu přitáhla vše v dosahu a zmáčkla do velikosti atomů. Chvilková gravitace byla tak silná, že krátce pohltila i světlo a pro senzory část vesmíru zmizela. Zůstaly jen tmavé díry v mapách.

„Můj vůdce, přísnější verze černé mikrodíry,“ kýval Kokot hlavou.

Ani opice nezhálely. Zvolily raději konvečnější zbraně a kombinovaly starý dobrý laser se subatomárními hlavicemi, které spolehlivě procházely jakýmikoliv ochrannými energetickým štíty, aby nepřátelskou loď zasáhly v nejcitlivějším místě u pohonu.

„Šéfe, nádhera. Urgho, doufám, že to všechno natáčíš, protože neexistuje krásnější exploze, než exploze lodních motorů. Se poznaj olckůleři,“ uznale říkal Pong do kamery.

„Pongu, ani ty lasery nejsou špatný,“ souhlasil Blázen.

„Sem netušil, že můžou existovat takhle výkonný,“ pověděl Starý přítel.

„Jo, existují, je to docela zábava porcovat nepřátelskou loď na malé kousíčky. Bereš to většinou i s posádkou, takže po boji ti pak vesmírem lítají zmrzlé kostky z jejich těl,“ řekl Blázen a Starý přítel sebou cukl.

„Vážně?“

„Jo, podívej se sám. Urgha přiblíží záběr, stejně se bude hodit do našeho profilu. To se bude rozhodně líbit.“

Urgha přiblížila a zaostřila jednu z kamer a skutečně našla několik větších přesných krychliček plovoucích vesmírem, které kdysi byly zmrtvýchvstalými.

Zmrtvýchvstalých bitevníky několikrát zkusily přeskupení, ale proti technologické převaze neměly příliš šanci. Muskové a opice posílali do záhrobí stovky těžce překvapených bytostí a počet nepřátelských lodí pomalu klesal.

„Šéfe, je skvělý, že nám přišla pomoc právě tak včas,“ povídal Pong, který se konečně uklidnil.

„V tom je Jednookej skvělejší,“ souhlasil Blázen a vyndával z chladícího boxu lahváče.

„Co teď bude dál?“ zeptal se Starý přítel.

„Co by bylo, vyhraje tuhle bitvu a potom celou válku. S touhle pomocí jsme jasný vítězové. Ale asi to bude ještě chvíli trvat. Ti temní dementi se jen tak lehce nevzdají,“ odpovídal Blázen a přemýšlel.

„Šéfe, máte naprostou pravdu, ještě je před náma několikadenní poctivá řezničina. Myslím, že je každopádně vhodný čas představit náš boj celý galaktický veřejnosti. Beztak se už šířej nějaký drby,“ souhlasil Pong a dodal myšlenku, nad kterou beztak Kapitán přemýšlel.

„Pongu, přesně to mám na mysli. Co ty na to, Urgho?“ přikývl Blázen.

„Kapitáne, já nemám problém a dokonce vím o nejlepší průvodci novým pořadem,“ usmála se Urgha a koukla po Staré dámě se smrtící holí.

„Děvenko, vy si skutečně myslíte...?“

„Naprosto, budete dokonalá a lidi vás budou milovat. Pojdme připravit úvodní díl, uděláme sestřih z toho co zatím máme,“ řekla Urgha a odvedla přítelkyni do své kajuty ke střihačímu pultu.

Gigantická bitva proti stovkám císařských a kolegiálních lodí byla v plném proudu a minimálně polovina nepřátelské flotily již byla odpařena či rozmetána na drobné kousky.

Největší problém pro pana Jednookeho a Ponga byla zřejmá neexistence jakéhokoliv plánu ze strany Matkopíchače a Zakázaného císaře, protože neustávali ve strategii pozice síly a vrhali do devastujících útoků desítky lodí současně. Vše zřejmě v představě, že početní převaha znamená vítězství.

Jenže hromady trosk plujících meziplanetárním prostorem prozrazovaly něco jiného. Strach. Mezi povstalými z mrtvých se rozmáhal strach, který pomalu zalézal do mozkových závitů.

„Můj vůdce, Urgha začala vysílat přímý přenos a již zde máme první extrémní milovníky nebezpečných událostí,“ oznámil Kokot a zaměřil jeden z dálkových senzorů směrem k Saturnu, odkud již mířily první turistické výpravy.

„Kapitáne, máme plno. Podnik přetejká návštěvníkama, to vaše řádění přilákalo hromadu zvědavců,“ promluvil z reproduktoru Jack, který byl velmi spokojený s tržbami.

„To rád slyším ty vole a nějak to tam zvládni,“ odpověděl Blázen, který byl rád, že se vše pomalu vrací do starých zajetých kolejí.

Venku stále vládlo peklo. Bylo možné pozorovat jaderné výhně s černými studnami, ve kterých mizela hmota, světlo a hlavně armáda Temného kolegia a Zakázaného císařství. Cynicky vzato, podívaná to byla věru úchvatná a díky ní se velmi rychle zvedal počet sledujících diváků.

„Šéfe, diváci mi hodně zvedají náladu,“ smál se Pong a jedním okem sledoval klesající počet atomovek.

„Pongu, budeme mít brzo problém, žejo?“ řekl Blázen, který mu koukal přes rameno.

„Šéfe budem. Sám vidíte posledních padesát hlavic, pak už nám zůstanou jen energetický zbraně,“ pokýval Číňan hlavou.

„Možná přišel čas zavolat Jednookeho,“ přikývl Kapitán a zapnul komunikátor.

„Jednooký, neruším nějak?“

„Ani ne, příšerná rutina, snažím se vymyslet, jestli by je nešlo zničit všechny najednou, ale odnesla by to Země. Což asi nebude žádoucí.“

„To teda nebude, ty vole,“ řekl Blázen nejistě.

„Co bys vlastně rád, bitva nejde podle plánu?“ zeptal se Jednooký.

„Docházejí nám atomovky, máme posledních padesát kusů a pak jsme jen o energii.“

„Tak to by Blázne neměl být problém, máte naše zdroje a ty jsou defakto neomezený. Můžem tady takhle lítat klidně tisíc let,“ odpověděl Musk.

„Ty vole, Jednookej, tolik času nemáme.“

„A co bys chtěl dělat? Požádat je, aby se dobrovolně vzdali?“ rozesmál se Jednooký.

„No, popravdě sem si říkal, že bychom jim mohli dát šanci...“

„A víš jak to dopadlo posledně, ty blázne jeden?“

„Jednooký vím, ale nikdo by nemohl říct, že jsme jim tu šanci nedali a navíc by to mohlo být divácky přitažlivý, protože Temný kolegium s tím jejich temným hučením bude chtít každé vidět,“ vysvětlil Blázen svoje mentální pochody.

„Tak dobře, zkusím navázat spojení,“ odpověděl Jednooký, který neměl nic proti mediální slávě.

„Mám dost špatné zprávy. Mohu vstoupit?“ pootevřel dveře Ničitel světů do svatyně Temných, kteří právě prováděli jeden ze svých temných rituálů se zvednutýma rukama a temným hučením.

„Proč nás rušíš, Ničiteli?“ hučel Šoustal, jenž zrovna z pytlíků s logem Pong & Co vysypával perník.

„Máme problém, naše zbraně jsou neúčinné a Muskům nejsou schopny jakkoliv uškodit.“

„Ale vždyť máme početní převahu,“ vykřikl temně Matkopíchač, až se sklenice zachvěly.

„Mocný Matkopíchači, to v tuto chvíli nehraje roli, přišli jsme o polovinu flotily a Jednooký se chce spojit,“ pokračoval Ničitel světů.

„Co chce?“

„Vím já Matkopíchači?“ odsekl Ničitel.

„Dobře, tak nás spoj,“ řekl Matkopíchač a sklonil temný otvor obličeje k připraveným čárám methamfetaminu.

„Dlouho sme se neviděli,“ promluvil Jednooký, když Ničitel zapnul projekční plochu.

„To teda neviděli,“ zamručel temně Matkopíchač.

„Víš, donesly se k nám nějaký informace o vašem řádění,“ pokračoval Musk.

„No tak sme udělali menší nepořádek, to by neměla být vaše starost,“ zamručela odpověď.

„Víte, my nemáme nic proti tomu, když někdo zdrhne Nergalovi z pekla, ale doprdele nemůžete hned potom začít dělat takovej bordel a ještě jít po Bláznovi.“

„Blázen, zsranej Blázen nás už jednou dostal, tak teď srovnáme skóre,“ zamručel Matkopíchač a Temné kolegium se přidalo.

„Tím bych si nebyl úplně jistý, měl bych pro vás návrh, se kterým přišel Kapitán Blázen,“ řekl Jednooký.

„Heh,“ zachechtal se Matkopíchač, „to bude nějaká hovadina, jako třeba abysme se dobrovolně vzdali.“

„Přesně tak, já sem mu říkal, že s tím nebudete souhlasit.“

„Vypadáme snad jako nějaký debilové?“ zamručel Matkopíchač a kolegium ho podpořilo.

„Trochu jo, v podstatě ste příšerně trapný kretění,“ pověděl Jednooký suše.

„Tuhle válku dohrajeme až do úplnýho konce. Jen tak nás nedostanete,“ řekl temně Matkopíchač a kolegium zvedlo ruce ve znamení temného rituálu. Mnohohlasný chór začal nabývat na intenzitě.

„To je mi jasný, uděláme z toho aspoň pořádnou show pro diváky,“ ukončil Jednooký zbytečný rozhovor.

„Slyšel si to sám, s těma magorama není žádná řeč,“ řekl Blázнови, který byl na druhé lince.
„Jednooký slyšel, nezbyvá nám nic jinýho, než zničit naprosto všechno a všechny, ale nikdo nemůže říct, že sme jim nezkusili nabídnout čestnou kapitulaci,“ souhlasil Kapitán.
„Šéfe, všechno sem slyšel a sem rád, že se nevzdali, vždyť by to byla zkurvená nuda,“ promluvil Pong a vypálil další dvě atomový střely.

Zbývala zhruba třetina flotily zmrtvýchvstalých, která byla schopná odporu. Kromě toho, že Kapce došly v té době poslední atomovky, temný Matkopíchač s kolegiem a Zakázaným císařem zamířili k Zemi. Nechali poslední část bitvy v rukou Ničitele světů, protože sami tušili, že definitivní konec je na cestě.

„Šéfe, nejdřív zničíme zbytek lodí a pak se podíváme na střeva těch zbabělců. Vypadá to, že si to s náma chtěj rozdat na povrchu Země.“

„Pokud s tím souhlasí Jednookej, tak Pongu nemám problém. Na Zemi to bude pěkně zničený, mám obavu,“ odpověděl Blázen, který pozoroval, jak se zbývající část lodí seskupuje k poslední obranně-útočné formaci.

„Vypadá to, že stavěj nějakou strukturu,“ komentoval vznikající objekt Starý přítel.

„Energetická síť, budou to tady chtít všechno spálil jedním ohromným pulzem,“ řekl Kokot a odesílal Jednookému a opicím data.

Vesmír mezi Zemí a Marsem byl skoro prázdný. Část Matkopíchačovy flotily s Císařem byla na oběžný dráze modré planety a zbytek úspěšně sestavil geometricky souměrný objekt, který vypadal a pouštěl záblesky jako ohromný krystal.

„Šéfe, vypadá to, že se něco děje,“ konstatoval Pong.

„Blázne, Ničitel světů nabíjí zbraň. Budeme muset využít veškeré možnosti a již sem vydal rozkaz, aby moje posádka začala dobíjet kondenzátory. Všechny zbraně musíme použít současně, jinak není šance tu strukturu zničit,“ oznámil pan Jednooký komunikátorem.

„To nezní příliš pozitivně,“ špitl Starý přítel.

„Ničeho bych se nebál. Pongu, Kokote, slyšeli ste Jednookýho?“ řekl Blázen a celkem klidně pokušoval.

„Šéfe slyšeli a už žhavíme generátory,“ odpověděl Pong a nechal na Kokotovi, jenž Kapku znal nejlépe, veškerou práci.

„Pánové, budeme mít asi menší problém. Ničitel má nabito a chce nám něco říct. Zkuste ho pár minut zdržet,“ promluvila z reproduktoru opice.

„Tak ho pusť mezi nás,“ souhlasil Blázen s poslechem Ničitele. Z reproduktoru zašumělo a pak zaznělo prdění.

„Co to kurva...?“ proběhla telepatická myšlenka mezi Kapkou, Jednookým a Opicemi.

„Si dělám prdel,“ promluvil Ničitel světů.

„Co chceš, zmrde?“ zeptal se Blázen.

„Vzdej se nebo provedu něco hodně vošklivýho,“ promluvil chraplavě Ničitel.

„Co bys nám chtěl jako udělat, magore?“ pokračoval Kapitán a přitom motal brko.

„Zničím Zemi, chcete ukázkou?“ řekl Ničitel.

„Ani ne ty vole,“ odsekl Pong.

„Jsem rád, že souhlasíte,“ zasmál se chraplákem Ničitel a symetrická struktura začala zářit.

„Ale ani hovno,“ zapálil Blázen brko.

„Máte deset minut na rozmyšlenou,“ řekl Ničitel a ukončil rozhovor.

„Co to kurva...?“ položil Pong zásadní otázku, když prostor ozářil tenký paprsek a zamířil k bývalé kolonii Mars.

„Nikdy by mě nenapadlo, že je Ničitel schopen dát dohromady tolik energie,“ promluvil Jednooký a nebyl jediný, kdo sledoval paprsek letící rychlostí světla.

„Bude to těsný, ale tímhle jsme získali čas. Máme dokončený všechny výpočty souřadnic, ze kterých zaútočíme. Nejdřív půjdou nejlehčí prvky, přidáme do směsky nějaký vzácný plyn a nakonec to zapálíme ultražhavou plazmou,“ promluvila opice.

„Ať vyrobíme cokoliv, zbejvá mi poslední atomovka. Bude ještě k něčemu?“ zeptal se Pong.

„Výborně, lepší katalyzátor reakce jsme si přát nemohli,“ řekl Jednooký.

„A co vlastně chcete umíchat?“ nechápal Blázen přípravy.

„Smrtící koktejl, brachu,“ odpověděla opice přesně ve chvíli, kdy paprsek jasné energie narazil do Marsu.

Kosmické těleso několik dlouhých sekund pohlcovalo příchozí sílu a na povrchu vznikaly první trhliny, ze kterých vytékalo žhavé magma.

„Můj vůdce, velmi důkladná destrukce,“ konstatoval Kokot a nespouštěl jedno oko z Marsu, jenž praskal jako led během jarního tání. Průrvy v kontinentech začaly svítit.

Planeta, nazývaná kdysi Marsem, se roztrhla na tisíce kusů, které mocná exploze vyvrhla do okolí.

„Urgho, máš to všechno?“ zeptal se Blázen a potáhl z brka.

„Kapitáne mám, sledovanost roste možná ještě větším tempem než posledně. A až připojení uvidí, jak trosky Marsu sejmuly několik čumilů, přibude jich ještě víc,“ odpověděla.

„Paráda, kšefty pěkně pojedou. Víš Starý příteli, není nic lepšího, než pořádná reklama,“ zasmál se Blázen.

„Ale v takovém měřítku...?“ nechápal Starý přítel a Karlos bystře pochopil, že všichni potřebují studenýho lahváče.

„Na Mars,“ pozvedl orosené pivo nad hlavu.

„Pardon, že vám rušíme zábavu, ale je čas zamířit na pozice, slavit budeme později,“ oznámila opice.

„Rozumím,“ odpověděl Kokot a nasměroval Kapku k určeným souřadnicím.

„Šéfe, bude to těsný,“ řekl suše Pong a koordinoval s opicemi poslední nutné úkony.

Tři vesmírná plavidla zastavila na vypočtených místech a zamířila čela přímo směrem do středu Ničitelovy zbraně.

„Co to kurva vymejšíte?“ zazněl nečekaný Ničitelův dotaz.

„Rozhodně se neplánujeme vzdát, ba naopak hodláme tuhle sračku definitivně ukončit. Fakt mě sereš. Mars sem měl docela rád,“ odpověděl přísně Blázen a v Kapce nastalo ticho, protože tento tón hlasu nepoužíval příliš často a bylo z něj velmi zřejmé, že vlak už dál nepojede.

„V tom případě se rozlučte se Zemí,“ odsekl uražený Ničitel a přerušil spojení.

„Kretén jeden vylízanej,“ zamručel Kapitán a potáhl mocně z jointu. Ničitel začal žhavit.

„Energie na maximum, vypusťte páru,“ oznámila jedna z opic začátek akce. Lodě začaly vypouštět lehké prvky smíšené s exotickými plyny, které pomalu obklopovaly smrtící zbraň zmrtvýchvstalých.

„Myslím, že je čas zažehnout pod kotlem, Pongu buď připraven vypustit atomovku,“ pokračovala opice v rozkazech a synchronizované proudy plazmy mířily k Ničitelově struktuře, kde s jiskřením zapalovaly směs plynu a prvků. Barevná podívaná právě začala.

Okolí zbraňové konstrukce zahalila duhová a rychle hořící směs, která pronikala do všech možných otvorů a propalovala díry v trupech nepřátelských lodí.

„Tak to je parádní podívaná. Že vy chcete, aby se ta jeho stavba rozpadla?“ promluvil udivený Starý přítel.

„Přesně tak, plán je geniálně jednoduchý,“ potvrdil domněnku Kokot.

„Pongu, je čas přiložit jádrem,“ oznámila opice.

„Velmi rád.“

Kapku opustila poslední atomová střela a letěla směrem k Ničitelově velitelské lodi. Vzhledem k neexistující obraně dorazila přesně na určené souřadnice a explodovala. Směs látek zazářila jasným světlem, které oslepilo senzory a kamery.

„A ty vole,“ uznale popsal Blázen smetiště poletující volným prostorem.

„Šéfe, zmrdi se vrátili zpět do pekla. Je čas letět k Zemi,“ řekl Pong.

Zdevastované zbytky zmrtvýchvstalé Matkopíchačovy a Císařovy armády obklopily modrou planetu. Ze Sluncem osvětlené části Země zmizelo světlo a osídlená území, kde ještě panika nenabrala větších otáček, propadla do apokalypsy. Pozorovatel by z oběžné dráhy viděl mohutné exploze, hořící města a občasné menší atomové výbuchy.

„My sme se měli vysrat na nějakýho posranýho Blázna. Tak mě jednou zabil, no a co kurva?“ zuřil Zakázaný císař a eunuch Ho mlčel. Oba dva dobře věděli, že propásli poslední možnost bezpečně zmizet z Galaxie.

„Mocný Císaři,“ začal mluvit Ho, ale byl zastaven.

„Hovno mocnej císař, podruhý se řítím do záhuby a víš co uděláme? Zkusíme aspoň chcípnout se slávou. Spoj mě s Matkopíchačem,“ odsekl Zakázaný císař deprimovaně.

„Dobrá tedy,“ zamručel eunuch.

„Nikdo nebude říkat, že sem to posral,“ hrozivě křičel Matkopíchač temným vzteklým hlasem.

„Nemel hovna, tvůj příšernej egoismus nás dostal do vlastní pasti, která nás podruhý zabije. Všichni sme ty vole na Internetu viděli, že je Blázen jedna z největších celebrit s mocnejma přátelama,“ mručel temně Sráč.

„Jo, mezitím co sme byli mrtví, tak solidně zapracoval na kariéře,“ temně řekl Šoustal.

„A Muskové si vymysleli nějakou debilní výmluvu, proč se vměšují do cizího problému. To taky není úplně normální,“ promluvil skleslým temným tónem Pičín.

„To si fakt myslíte, že sem udělal blbý rozhodnutí?“ zkusil to Matkopíchač zahrát na temný city.

„Jo, si pěkně kokot,“ temně řekl Kokot.

„Co chceš teďka dělat? Máš vůbec nějaký ponětí, v jaký sme kurva situaci?“ bouchl Análník sklenicí do stolu.

Matkopíchač sklopil temný obličej a pocíťoval jisté temné napětí ve vzduchu.

„Si tak nějak myslíme, že už bys nám neměl rozkazovat,“ prohlásil Vohnout.

„Přesně tak,“ bouchl rukama do stolu Čůrák. Matkopíchač začal přemýšlet a hlavou mu běželo jen málo myšlenek.

„Tak co bude?“ řekl Pičín a k temnému mlácení do stolu se přidávalo postupně celé Temné kolegium. Pak kdosi spustil temným hrdelním hlasem chór a Matkopíchač pozvedl ruce.

„A to ani hovno, ty teď mlč,“ zarazil Análník obřad.

„Hm....,“ sklesle se posadil Matkopíchač.

„Musíme zvolit nového vůdce Temného kolegia,“ promluvil Pičín.

„Matkopíchači, ty debile, seš tam?“ blikl na displeji obraz eunucha Ho.

„Jo sem, ale mám nějaký problémy,“ řekl Matkopíchač, který byl rád za jakýkoliv čas navíc.

„To nevdá, náš problém je Blázen a Muskové. Navíc, všimli ste si vy idioti, kolik přibylo diváků v oblasti bývalého Marsu? Ti debilové naši likvidaci vysílají v přímém přenosu a dělají si fakt báječnou reklamu. Chápete náš problém, kokoti?“ řekl eunuch Ho přísně.

„Právě ho bouřlivě diskutujem, trochu sme se pohádali o tom, co budem dělat dál, ale už sme v klidu. Kolegové z kolegia již pochopili, že máme nějaký drobný potíže. Co vlastně chceš?“ odpověděl temně Matkopíchač a bylo z něj cítit znovunabyté sebevědomí.

„Chceme to udělat po našem a nedat kůži lacině. Přistaneme na povrchu a postavíme se Pongovi čelem,“ pokračoval Ho nekompromisním hlasem.

„Nás napadlo něco podobného. Uvidíme se v Pekingu,“ souhlasil Matkopíchač a ukončil spojení. Než stačil kdokoliv z kolegia zareagovat, povstal a promluvil.

„Takže aby bylo jasno, za pokus mě zradit a sesadit z temného trůnu vás nezabiju, ale jestli se ještě o něco podobného pokusíte, chcípnete na místě. Tak, teď běžte balit, za chvíli zdrhneme do Číny a všechno definitivně ukončíme.“

Matkopíchač opět nedal prostor k reakci, vstal, zvedl ruce a začal pět mocným hlasem starý náboženský text, kterému sice nikdo nerozuměl, ale otrásal všemi předměty v místnosti.

Zmatené členy kolegia opustil jakýkoliv vzdor, všichni poklekli a začali mlátit hlavami do podlahy, až v místech úderů zůstávaly krvavý skvrny.

„Šéfe, vidíte je zmrdy! Zdrhaj do Číny,“ vykřikl Pong, když spatřil do Asie mířící pozemní výsadek armády zmrtvýchvstalých.

„Můj vůdce, nejdřív musíme uklidit na oběžný dráze.“

„Co to jako pro nás znamená?“ nechápal úplně Blázen.

„Šéfe, ti zmrdi nás chtějí vylákat do boje tváří v tvář. Já s tím problémem nemám, ale máme ještě práci, než půjdeme za nima dolů.“

„Zkuste se vyhnout černým díram a radioaktivním zbraním, nechceme to tady zničit víc než už je,“ požádala Urgha přítomné.

„Budeme opatrní a použijeme bezpečný modely,“ řekl Jednooký a opice souhlasily.

Trojice bojem poškrábaných lodí sestavila bojovou formaci. Opice s pomocí Kokota a lodního počítače Musků spočítaly společný útok žhavou plazmou.

„Ani jim nebudeme dávat šanci ke kapitulaci, všechny vrátíme do podsvětí Nergalovi na hraní. Nanosondy jsou na svých místech a můžeme jim vypnout ochranný štít,“ oznámil Jednooký.

„My jsme připraveni,“ vykřikla posádka Kapky a opice vydaly radostné skřeky.

„Pojďme je rozřezat na malé kousičky,“ řekl Jednooký, stiskl tlačítko dálkového ovládání, silová pole nepřátelských lodí zablikala a pohasla. Proudové plazmy řezaly otvory do panikařících plavidel, která do sebe začala narážet a nastal docela solidní chaos.

Některé z poškozených plavidel padaly do atmosféry a vzplály jasnými plameny, jiné se snažili kapitáni zachránit, ale neměli šanci. K zemi se totiž blížila flotila válečných turistů, kteří chtěli střílet a proto nadšeně likvidovali bezbranné prchající zmrtvýchvstalé.

„Šéfe, máme hromadu čerstvé oddané potraviny pro děla. Myslím, že tentokrát přitáhneme ještě víc diváků, než posledně při vyhlazení Zakázaný říše.“

„Pongu máš pravdu, náš profil je plný zpráv z celého vesmíru od lidí, kteří u toho chtějí být,“ souhlasila Urgha.

Masakr u planety Země trval několik dní, než byla oběžná dráha volná a Kapitán Blázen, Jednooký s opicemi mohli provést výsadek na zemský povrch.

„Blázne, armáda koalice Temnejch spratků a Zakázanýho chlapa bez koulí byla úspěšně rozmetána na prach. Je čas zachránit Zemi,“ oznámil Nejvyšší představený.

„To sem si taky všiml, nebude doufám vadit, když osvobození planety bude velet Pong?“ zeptal se Blázen.

„Nemám problém, protože s bordelem na povrchu si poradíte sami. Snad kolegové opice, kdyby si chtěly ještě postřílet nějaký brzomrtvý zmrtvýchvstalý,“ odpověděl Jednooký.

„Jak bude jejich velectěná libost. Slyšel si to, Pongu?“ souhlasil Blázen a balil brko.

„Šéfe slyšel,“ odpověděl Pong a narýsoval několik dalších lajn.

„Synku, asi je čas začít brousit meče,“ s jiskrou v oku pověděla Stará dáma.

Pong začal organizovat znovuzrozený Odboj, protože nadržené vrahy a jiné střelce bylo potřeba zkoordinovat, aby nedošlo ke zbytečnému plenění kolébky lidstva. Stačilo mu zničit jen několik

nesouhlasících debilů, protože většině z účastníků byl znám Pongův nekompromisní přístup k věcem a tvorům, kteří mu odporují. Když cítil, že má situaci pod kontrolou, spustil plán znovunabytí rodné hroudy.

Ereškigal vytáhla obrovské černé dildo z análu sexuálního otroka a seřezala ho po zádech, až mu zůstávaly krvavé fleky s žilnatým vzorem. Nebožák otočil hlavu, ale dostal přes ní pružným údem.

„Nečum na mě ty úchylnej Klaune,“ odsekla bohyně podsvětí.

„Koukám, že mu dáváš pěkně pokouřit,“ zasmál se Nergal a utáhl šrouby těžkých španělských bot nahého muže sedícího na španělské koze. Ten chtěl zařvat bolestí, ale kulatý roubík zabránil křiku vyjít ven.

„Však ty se s Ničitelem taky vůbec nesereš,“ vyplázla jazyk Ereškigal a procházela rukou sadu všelijakých krutých mučících předmětů.

„Milášku, ty seš tak roztomilá s těma nástrojema v rukou,“ něžně řekl Nergal a přiložil několik polínek pod španělskou kozu.

„Asi ho budou pěkně pálit koule,“ zachechtala se bohyně, obešla Ničitele kolem dokola a několikrát ho udeřila ocelovým bičíkem vybaveným ostny se zpětnými háčky.

„Aby nervozitou nerozkousal roubík,“ pověděla jízlivě.

„Když nebude mít čím kousat, tak nic nezničí,“ řekl suše bůh smrti a udeřil Ničitele pěstí zesponu do brady tak, až rozdrtil většinu jeho zubů.

„Ne nadarmo jsi láska bohem podsvětí,“ políbila ho něžně bohyně a rukou začala masírovat pohlavní úd rostoucí do obrovských rozměrů.

„Drahoušku, myslíš, že je ten šašek připravenej, abych ho rozmrdal na sračky?“ zeptal se Nergal.

„Řekla bych, že ano,“ odpověděla.

Klaun pootočil hlavu, ale bolest v zadní části těla ho donutila raději omdlít.

Ničitel světů sice nemohl mluvit ani křičet, ale viděl dobře a taky viděl naprosto všechno. Pochopil už, co bylo míněno pojmem ‚rozmrdat na sračky‘, protože ve spojení s nemožností zemřít to byla dost bolestivá zkušenost. Nějaký čas byl spokojený s tím, že Nergal nepřikládá do kozy, ale úleva odešla ve chvíli, kdy bůh podzemního násilí skončil s Klaunem, který vypadal jako vyklepaný pytel s odpadky.

„Ó můj bože,“ proběhlo Ničitelovi hlavou.

„Jsem tu,“ zašeptal mu lascivně Nergal do ucha, „teď si užije stará, má ráda smažený žlázy.“

Z Ničitele zmizely poslední zbytky hrdosti a pohlédl po Ereškigal, jenž se mlsně olízla.

„Přilož láska a řekni sluhům, ať přinesou jídelní servis,“ řekl a oheň pod Ničitelem se rozhořel.

Když byla večeře hotová tak akorát, vytáhla kuchařka vidličku s kastročným nožem. Obešla vypečeného Ničitele, vyzkoušela stav šunky a pak si vzala to, co chtěla k jídlu.

Romantická večeře při svíčkách a lahodném vínu se božskému páru protáhla na několik dlouhých hodin, během kterých Ničitele světů postupně obrali v některých místech až na kost.

„Láska moje, brzo se dostaneme k vnitřním orgánům. Těším se na ledvinky a játrka,“ komentoval probíhající chod Nergal a podal partnerce sojovou omáčku.

Opékaný pokrm byl stále při vědomí a pozoroval, jak je po částech pojídán. Byl dokonce donucen ochutnat vlastní pečené koleno a musel uznat, že nebylo špatné.

Nakonec byl obrán úplně na kost, až zůstala komunikující hlava na páteři se zbytky žeber.

„Co ste mi to udělali?“ zoufale křičel zničený Ničitel světů.

„Poprvé si zažil, co tě bude čekat pravidelněji. Nejsi špatný kus masa,“ usmála se najedená bohyně násilí.

„Moji vládcové, mohu vstoupit?“ objevila se v palácové hale Hydra.

„Rozhodně, co nám přinášíš?“ pozval ji dál Nergal.

„Můj bože, pečenáče už sem skutečně dlouho neviděla. Velmi brutální mučení,“ konstatovala, když spatřila Ničitelovu živou hlavu.

„To víš, vyndala jsem z knihovny nějaké starší recepty,“ s úsměvem odpověděla bohyně.

„Je vidět, že máte vkus, ale proč přicházím. Ve vstupním prostoru je pěkně narváno a neustále přicházejí další bývalí klienti,“ vysvětlila důvod své návštěvy Hydra.

„A to je nějaký problém?“ nechápal Nergal.

„Není, ale vypadá to, že se do boje ve světě živých zapojil Nejvyšší představený pan Jednooký a pomohl Kapitánovi Bláznovi,“ řekla Hydra.

„Hm, tak ten starej mrzák se nakonec neovládl a po tisíci letech porušil pravidlo Musků o nevměšování,“ usmál se Nergal.

„Můj nadržžený bože, znamená to něco pro nás?“ nechápala Ereškigal.

„Lásko, jenom to, že se podívám po dlouhý době ven. Ty jsi ještě venku vlastně nikdy nebyla, žejo?“ zachechtal se Nergal temným smíchem boha podzemí.

„Lásko nebyla,“ špitla jeho partnerka.

„Já se těším až konečně poznám Ponga, protože ten jeho perník je neuvěřitelný,“ rozplýval se blahem Nergal a okamžitě vydal několik rozkazů přihlížejícím sluhům.

„Informujte věrnou gardu a připravte moji loď. Vyrazíme do vesmíru živých!“

V říši mrtvých probíhaly rušné přípravy nutné pro příchod bohů na svět. Tisíc nejvěrnější otroků nakládalo Nergalovo plavidlo desítkami tun zásob a Ereškigal chystala garderobu.

„Miláčku, skutečně netušíš, co se tam nosí?“

„Vem si na sebe to nejlepší co máš, kurva, jsi moje bohyně a bohyně snad ví, co si má vzít na sebe,“ zamručel Nergal, protože otázka oblékání ho docela srala a jeho stará měla fakt několik velkých skříní plných hadrů, z nichž mnoho ani jednou neměla na sobě. A on raději šaty strhával, než oblékal.

Hydra mezitím otevřela dveře dokořán, protože tempo, kterým přicházeli oběti jatek u planety Země, rychle narůstalo. Bylo zřejmé, že bitva je velmi krvavá a krutá.

Hodně z navrátilců mělo ve tváři šílený výraz a opakovalo jedno jediné slovo.

„Pong. Pong. Pong. Pong...“, neslo se nad dušemi mířících k rozpáleným kotlům a jiným masovým mučícím nástrojům v podobě hořících jezer, neskutečně žravých mravenců či do údolí šílenství, kde umístění propadali naprosté davové psychóze, v níž si vzájemně násilným způsobem ubližovali. Trhání údů, vypichování očí či hromadná znásilnění byla na běžném pořádku.

Pekelné mlýny na maso jely na plný výkon a neustávající příchod nových obětí srážel z konců ramp mezi železné šneky vystrašená těla mučených.

„Uznej, není to nádhera?“ držel Nergal kolem ramen svoji božskou ženu a společně z terasy shlíželi po svém království.

„Vždycky, když přijde takový nával duší, všechno nádherně šlape. Už dlouho sem to nezažil, protože ti šmejdi ve světě živých posledních tisíc let docela omezili vzájemná hromadná vyvražďování. Až teď ten šílenej Pong. Poslal nám Temný kolegium s armádou, potom toho Zakázanýho debila s celou říší a teď je nám vrací podruhé. To prostě zažiješ jen několikrát v životě,“ zasněně vyprávěl a Ereškigal ho chytla za koule.

„Lásko, ty mě vzrušuješ. Zamrdáme si a pak vyrazíme,“ vzal Nergal bohyni do náruče a odnesl do paláce.

„Velký Matkopíchači, podařilo se zachránit jenom malou část armády,“ špitl Vohnout během krušného přistávání v salvě střel z orbity i povrchu.

„Ještě ty mě zkoušej nasrat,“ odsekl temným našťvaným hlasem Matkopíchač.

„A kde je ten zsranej Zakázaný čůrák? Zdrhnul?“ pokračoval v temném nadávání.

„Mocný vládce temnoty, nezdrhnul a míří s se svojí osobní gardou do Pekingu v Číně,“ odpověděl Šoustal.

„To je zmrda,“ zamručel Matkopíchač, „že von má určité nějaký svůj soukromý plán. Změňte okamžitě kurz.“

„Ó temný Matkopíchači, zkusím udělat, co bude možný,“ řekl Pičín a zkoušel všechno možný, aby přežili přistání.

Obyvatelé Pekingu, kteří ještě zůstávali naživu a venku, byli svědky výrazné podívané. Na jejich město mířil z orbity ocelový déšť vesmírných lodí. Některé z nich se rozpadaly v atmosféře a jejich rozžhavené trosky dopadaly v dlouhých pruzích na povrch, kde působily solidní paseku mezi civilisty.

Požáry zuřily v celém Pekingském okrese a vůbec nikdo je neřešil. Kdo mohl, zkoušel utéct nebo se přidal k rabujícím a vraždícím skupinám ozbrojenců, kteří chtěli zvětšit majetky na úrok probíhající tragédie.

Jedna taková jednotka byla úplně náhodou na Náměstí nebeského klidu a probírala se kořistí. Až velmi pozdě zaregistrovali, že na ploše a v okolí přistálo pár lodí, které poničily několik bloků domů. Z jednotlivých plavidel začaly vycházet řady po zuby ozbrojených bojovníků s čínskými rysy v obličejích.

Mezi nimi byli dva velmi výrazní muži oblečení ve starobylém oblečení a ten ve žlutém šatu barvy přírodního hedvábí poklekl a políbil zemi.

„Soudruzi, odkud přicházíte? Vypadáte docela drazo voháknutý,“ přišel k postavám vůdce rabiátů se zbraněmi v rukou a za ním postávalo větší množství trhanů připravených okamžitě začít vraždit.

„Ty vole, Ho, slyšel sem dobře?“ řekla postava v žlutém a povstala z dlažby.

„Mocný císaři, slyšel jste dobře. Vypadá to, že komunisti jsou pořád zde,“ odpověděl muž a lůza znejistěla.

„Opravdu jsem si nepředstavoval, že po tolika stovkách let tu ještě budou bolševici strašit. Ho, nejlepší bude všechny v Pekingu pozabít,“ pokračoval v řeči Zakázaný císař.

„Ty debilní císaři, co tady chceš dělat? Musíme najít Blázna,“ zazněl z dále temný křik a strach mezi rabující špínou prudce vzrostl. Zvláště když spatřili temnou postavu následovanou dalšími temnými postavami.

„Matkopíchači, Blázen neuteče a já chci srovnat starý účty s komunistama. Navíc jsou mí muži nadřzení zabít, tak chci, aby si užili, než se všechno posere definitivně,“ odpověděl velmi klidně Zakázaný císař a pohlédl na svého eunucha.

„Tak na co čekáš, jaktože tahle špína ještě žije!?“

„Můj císaři, nečekám na nic,“ odpověděl rychle Ho a mávl na nejbližší jednotku osobní gardy, „na co čekáte? Zbavte nás tohoto obtížného hmyzu.“

Početná skupina ozbrojených civilistů překvapením zkoprněla a než přesně pochopila, že tyto muže neokrade, začala nemilosrdná jatka. Osobní císařova garda je rychle a bez zbytečných průtahů zbavila životních funkcí, aby pak společně s Matkopíchačovou stráží vyčistila celé náměstí od otravujících živlů. Další jednotky zmrtvýchvstalých začaly zabezpečovat trasu k Zakázanému městu.

„Ho, kdybys věděl, jak se těším, až spatřím proslulé místo svých předků.“

„Můj císaři, zase budete vládcem celé Číny,“ řekl Ho a hlavou mu probíhala celá řada důvodů, proč se nejspíš tak nikdy nestane.

Přibližně v tu samou dobu nedaleko hlavního města Číny přistála Kapka následována mnoha desítkami lodí Odboje s nadřzenou armádou vrahů na dovolené, kteří byli rozhodnuti Pongovi sloužit.

„Moji vojáci, před zahájením vlastní akce likvidace mrtváků si musíme ujasnit pravidla. Tak za první, civilistům se pokud možno vyhneme. Nejsme vyhlazovací komando, jsme Odboj. A za druhý to důležitější. Tahle stará dáma je moje zástupkyně a když nebudu k sehnání, budete ji na slovo poslouchat,“ představil odbojářům Starou dámu se smrtící holí. V armádě to zašumělo nesouhlasem a Pong pokynul své zástupkyni.

„Můžete jim laskavě vysvětlit, jak si stojíte? Myslím, že támhleten křikloun by potřeboval trochu zklidnit,“ pověděl a matka Starého přítele sestoupila z improvizovaného pódia.

Klidně došla k desperátovi, jemuž dlouze pohleděla do očí plných ironie a pak ho nečekaně udeřila holí do spánku takovou silou, až zapraskalo v lebeční kosti. Muž chytil rukama hlavu a velmi rychle zjistil, že může vrazit prsty do mozku.

„Ženská, vy ste magor,“ stihl ještě povědět, než padl mrtev k zemi.

„Ještě někdo má se mnou problém?“ zakřičela velmi tvrdým a silným hlasem. Členové Odboje zkoprněle mlčeli a vypadali velmi překvapeně.

„Víte, já sem velela takovej šmejdu jako ste vy v době, kdy vaši dědové ještě netušili, k čemu maj koule a péro,“ dodala jasným hlasem pro zdůraznění významu situace.

„Ty vole, ta tvoje matka mě nepřestává překvapovat,“ naklonil se Pong ke Starému příteli, který také úplně nevěřil svým očím, jak rychle jeho matka srovnala partu nevzdělaných kreténů s velkým množstvím zbraní.

„Blázne, tohle je šílená chvíle. Nečekal jsem, že se moje návštěva tak zvrhne,“ řekl Kapitánovi a pozoroval dění u Kapky, kde Kokot s Karlosem zrovna vybavili Mozečka s Mazlíčkem lesklým titanovým úsměvem.

„Šéfe, tyhle dva zombíky budem ještě chvíli držet na řetězu, protože bych nastávající chaos chtěl mít trochu pod kontrolou. Moji zvědové hlásí, že v Pekingu vládne solidní blázinec, který se snaží uklidnit komunistická armáda a současně se k Zakázanému městu blíží početná armáda v čele s Matkopíchačem a těma kastrátama,“ přišel Pong k Bláznovi.

„Ty vole, komunisti, na ty sem úplně zapomněl. Těch tady bude jak nasráno, co?“ páčil Kapitán brko.

„Šéfe, přemejšlím, že bych je nejdřív nechal vymlátit Matkopíchačem a pak bysme uklidili zbytek bordelu, kterej tady zůstane.“

„Pongu, to není špatnej nápad, mohla by být zábava,“ souhlasil Blázen.

„Kapitáne, připravila jsem několik přenosových dronů, které můžeme vypustit nad město. Překonali jsme ve sledovanosti všechny naše předchozí rekordy,“ přišla jako na zavalanou Urgha.

„Ty seš moje láska,“ uchopil ji Pong kolem těla, ohnul a pořádně políbil.

Po tom, kdy s velkou slávou Odboj otevřel první nouzový bar s alkoholem a drogami, Pong spustil náborové středisko, protože Pekinem běžela informace o přiletu Kapitána Blázna, který chtěl zachránit svět a kdekdo u toho chtěl být.

V privátní části nově otevřeného podniku seděl Blázen se svojí skupinou a sledovali přímý přenos z bitvy mezi komunistickou armádou a zmrtvýchvstalými. Část Pekingu byla v plamenech a z blízkého a vzdáleného okolí k městu táhly jednotky čínských bolševiků.

„Šéfe, tohle ještě bude zajímavý, je jich fakt jako much. Kdyby šlo o běžný vyhlazení z oběžný dráhy, tak bysme to měli snadný, ale tady budeme muset postupovat aspoň s drobnou citlivostí.“

„Ty ses zbláznil, vždyť se s tím ani jedna strana nesere,“ zachechtal se Karlos.

„Ale lidem se to líbí, sleduje nás celej vesmír,“ prohlásila Urgha od počítačového terminálu.

„Budeme čekat dlouho? Jsem omámená pachem boje a krve,“ promluvila Stará dáma.

„Ještě chvíli vydrž, moje nadržená bojovnice,“ řekl Pong a sám měl co dělat, aby zůstal v klidu. Hrozně moc chtěl cítit strach nepřátel a šířit krutou smrt. Nejhuř na tom byli Mozeček s Mazlíčkem, které Kokot horko těžko držel na řetězech a vůbec tomu navíc nepomáhal dav čumilů z řad Odboje, jenž fascinovaně oba krvežíznivé zombíky pozoroval.

V bunkru pod budovou Ústředního výboru komunistické strany Číny vládl zmatek. V hlavní zasedací místnosti pod blikajícími a vypadávajícími obrazovkami hlasitě debatovalo několik členů vedení strany s nejvyššími generály a předsedou Ústřední vojenské komise komunistické strany, prvním tajemníkem sekretariátu komunistické strany a prezidentem komunistické Číny v jedné osobě.

„Soudruhu prezidente, musíte se zachránit, aby Čína a Strana nepřišla o vůdce.“

„Nic takového soudruzi nepřipadá v úvahu. Nehodlám odevzdat Peking do rukou těch... těch, já pořád nevím jak je nazývat, těch povstalých z mrtvých,“ důrazně řekl prezident.

„Co tedy hodláte udělat? Většina zbylých jednotek se snaží bojovat, ale vážne nám koordinace. Ruší naše komunikační signály a poslové jsou pomalí,“ promluvil nějaký nervozní generál.

„Soudruzi, v minulosti mnoho udatných soudruhů provedlo vojenské operace, které zpočátku vypadaly neuskutečnitelně. Osobně povedu armádu v čele do boje a od vás předpokládám, že dobrovolně zůstanete po mém boku. Jedině tak dodáme sílu všem našim vojákům, aby přemohli nepřítele.“

Tleskání a výkřiky byly prezidentovi jasnou odpovědí, že se armáda stále tváří být mu oddanou.

„Soudruzi, jsem velmi rád, že jste pořád s komunistickou stranou. Protože naše země je v největším ohrožení za posledních mnoho let, použijeme v nejhorším případě metodu spálené země, kterou úspěšně využívali sovětští komunisté ve starých dobrých rudých dobách,“ pokračoval prezident.

„Co tím myslíte?“ zarazilo se armádní vedení jako jeden muž.

„Nejvyšší oběť, spálíme nepřátele atomovými zbraněmi,“ řekl prezident zcela vážně.

„Soudruhu prezident, ale ve městě jsou statisíce civilistů,“ řekl kdosi.

„Položít život za Stranu a vlast je ta největší oběť, kterou může občan provést. Soudruzi, chce někdo z vás zradit komunistické ideály?“ rozhlížel se nejvyšší Čínský vůdce po svých generálech. Všichni raději mlčeli, protože jim došlo, že šance na přežití mají mizivé.

„Soudruzi, děkuji vám všem za projevenou odvalu. Nyní máte k dispozici půl hodiny osobního volna, abyste se mohli rozloučit s rodinami. Pokud bude tedy funkční spojení. Potom celá posádka bunkru odejde k hlavnímu východu. Teď rozchod,“ ukončil prezident poradu a odešel do soukromé ubikace, kde ho čekala poslední práce.

„Ty vole, všichni sme mrtví, tohle nemůžeme vyhrát a přežít,“ ulevil si čínský prezident, když za sebou zavřel dveře a rovnou zamířil k trezoru, ze kterého vyndal prastarou dřevěnou zdobenou krabici. Otevřel ji a vyndal několik velkých dýleráků s logem Pong & Co. Narýsoval pár velkých lajn a během balení narkonáčiní do batohu všechny postupně vyšňupal.

Když měl sbaleno, šel se naposledy vysrat do normálního civilizovaného záchodu, protože chtěl mít ještě několik posledních normálních vzpomínek. Pak se naposledy rozhlédl po pokoji a odešel.

U hlavního východu ven do nepřátelského prostředí na něj čekalo kompletní osazenstvo, jenž ho salutováním zdravilo, když procházel uličkou k ovládnutí železobetonových vrat.

Měl takový zvláštní pocit, že není jediný, kdo je vyjetý jako čínská železnice, ale rozhodl se to v tento okamžik ignorovat, protože dobře věděl, co může nastat, když se začne hádat s fetovanou partou v totálním průseru.

Zastavil u číselného panelu a začal pomalu zadávat prezidentský kód. Krátce poté, kdy jej potvrdil, zašuměl tlakem unikající vzduch a mechanismus začal pomalu otevírat vrata. Škvírou do bunkru pronikl pronikavý zápach kouře a smrti. Některým chudákům se podlomily nohy, jiní strachy doslova chcali a srali do kalhot.

Vrata cosi polovině otevírání zaseklo, protože jak brzo zjistili, zvenčí byla pěkná hromada zmasakrovaných lidí, kteří kdysi marně zkoušeli získat pomoc z bunkru. Prezident Číny jako první vstoupil do krvavého pekla následován svými soudruhy, které již teď devastovala panika.

Ulice v okolí budovy ústředního výboru byly plné mrtvol a komunikační jednotka marně pokoušela spojení s jednotlivými zbytky odporu. Velmi brzo zjistili, že největší koncentrace čínské komunistické armády bojuje v západní části Pekingu u bran Zakázaného města.

„Tam je soudruzi naše místo, pojďme našim soudruhům dodat síly a odvahy,“ ukázal prezident prstem na mapu zobrazenou přenosným počítačem.

Ozbrojenci Zakázaného císaře masakrovali u Zakázaného města komunistickou armádu, kterou navíc z oblohy bombardovalo několik Matkopíchačových záchranných modulů. Ulicemi tekly potoky krve, již nestíhala kanalizace ucpaná kusy lidských těl odvádět. Bojovníci sebe nikterak nešetřili, protože obě strany věděli, že nesmí prohrát. Využívali veškerých možných způsobů, kterými bylo možné protivníka rychle zbavit tíže života. V jednu chvíli se ulicemi začal valit žlutozelený dým, jehož charakteristický zápach prozradil, že kdosi otevřel nádrže s kapalným chlorem a velmi brzo všichni bez plynových masek začali vykašlávat krev s kusy plic. Celé části Nového Pekingu byly postupně proměňovány v zóny bez jakýchkoliv známek života.

V improvizovaném velitelství císařského paláce uprostřed starodávného sídla čínských císařů sedělo okolo stolu Temné kolegium a Zakázaný císař.

„Tahle operace je naprosto totálně posraná. Valná většina armády, kterou sem vytáhl mezi živý je zase mrtvá, komunisti kladou zsranej odpor, Kapitán Blázen je živej a ten jeho šilenej Pong je určitě už nadrženej, až nás rozseká na zsranej malý kousíčky. Vy ste parta totálních temnejch idiotů, jaký svět nikdy neviděl,“ zuřil císař a eunuch Ho byl překvapen, kolik nově objevené zlosti bylo najednou v jeho pánovi.

Temné kolegium zaraženě sedělo před svými otevřenými lahváči a narýsovanými lajnami. Vespolek nějak čekali, až co vypadne ze samotného Matkopíchače. Ten mlčel, dokud se nepostavil, nezvedl ruce a nespustil temný chorál. Jenže odmručel několik prvních tónů, když ho přerušil vytočený Zakázaný císař.

„To ses úplně posral kokote? Zrovna teď chceš spustit ten váš retardovanej rituál? Vy ste fakt parta kreténů, pořád musím čekat, než dokončíte nějakej kreténskej rituál a když je potřeba trochu akčnosti, zase zdržujete. Ho, já se na tyhle čůráky můžu z vysoka vysrat. Jdeme svolat poslední zbytky našich lidí a zlikvidujem aspoň ty posraný bolševiky,“ řekl tónem, jemuž se fakt nedalo odporovat. Zakázaný císař přehodil přes rameno roucho, otočil se a odešel následován eunuchem.

„Matkopíchači, ten byl teda pěkně vytočenej,“ promluvil Vohnout.

„To teda byl,“ řekl polotemně zaraženým hlasem Matkopíchač a přemýšlel, jestli náhodou tuhle akci totálně neposral.

„Matkopíchači, nejsme v prdeli, že ne?“ zeptal se opatrně Pičín.

„Hm, rozhodně ne. Kapitán Blázen zemře,“ odpověděl temně Matkopíchač a aby přehodil diskusi, zvedl ruce a začal pět chorál, který již nikdo raději nepřerušil.

„Ho, musíme zabít nejvyššího bolševika a pak zkusíme zdrhnout. Už teď je jasný, že tady nastane takovej chaos, kterej nedokážeme zvládnout. Nemáme dostatek lidí pro udržení pořádku,“ povídal císař svému správci, když procházeli starobylými chodbami.

„Můj císaři, naprosto souhlasím a velmi mě šokuje vaše střízlivé uvažování,“ překvapeně řekl eunuch Ho.

„Ho, mě je líto, že to tak dopadlo, ale sám vidíš, jak se celá situace posrala. Já neměl s těma temnejma šaškama uzavírat jakýkoliv dohody a měl sem se na ně z vysoka vysrat,“ vyštěkl císař a Ho raději mlčel.

„Ho, co říkají naše výzvědný jednotky?“ pokračoval císař.

„Mocný císaři, objevili skupinu vysoce postavených lidí, kteří před několika hodinami opustili velitelství komunistické armády,“ odpověděl eunuch.

„Výborně, sežeň nejlepší vojáky, kteří nám zůstali a pojďme si zabojoval,“ řekl Zakázaný císař a v duchu věděl, že jeho definitivní konec je nablízku.

Prezident s nejvyšším velením armády přicházel k Zakázanému městu. V ulicích kromě hromady mrtvol nebylo moc civilistů. Sem tam proběhla skupina rabujících či zdevastované jednotky čínské armády, které radostně vítaly prezidentovy muže. Široký opuštěný bulvár vypadal klidný, ale na jeho konci stál muž v barevném historickém hábitu a čekal, dokud nebyl ústřední výbor na doslech.

„Přišel jsem pomstít křivdu, kterou způsobili komunisti mým ctěným předkům. Já jsem potomek císařské linie jediných právoplatných vládců Číny!“ zakřičel Zakázaný císař.

„Kdo to je?“ zeptal se zmatený vůdce komunistů.

„Soudruhu prezidente, podle všeho se vrátil Zakázaný císař,“ odpověděl opatrně nějaký generál.

„Co...? Co to je za pověru soudruzi?“

„Soudruhu prezidente, to je velmi stará věc, kterou jsme stovky let považovali za vyřízenou,“ řekl generál.

„Soudruzi, tohle tmářství nebudu trpět. Ten nebohý soudruh určitě utrpěl šok a já nemám zájem, aby nám tu pobíhal pomatený straník. Zabte je všechny,“ přikázal prezident a jeho muži vyrazili do boje.

Nastalá bitka netrvala příliš dlouho, protože komunističtí velitelé brzo zjistili, že Zakázaný císař disponuje poněkud větší přesilou. Většinu práce odvedlo několik rychlopalných paprskometů a stará dobrá ruční práce. Císařští vojáci meči rozsekávali komunisty na kusy mrtvého masa a nebrali příliš ohled na pohlaví a věk.

Eunuch Ho se s císařem prosekali až k samotnému vůdci čínských komunistů a překvapeně zjistili, že je neschopen samostatné obrany.

„Mocný císaři, co s ním uděláme? Karma nám neodpustí vraždu bezbranného,“ řekl Ho.

„Ho, ser na karmu a sežeň nějaký lodě, kterými můžeme zmizet z týchle podělaný díry,“ odsekl Zakázaný císař a s'al vůdci čínské komunistické strany hlavu.

Byla to událost, kterou nikdo ani nezaregistroval, protože probíhající apokalypsa měla už jiného vítěze a vládce situace. Eunuch Ho s Císařem ještě nevěděli, že se Pong stal vládcem oblohy a lodě krvežíznivého Odboje zcela neprodyšně uzavřely letový prostor okolo Země. Neproklouzla by ani kvantová myš pronásledovaná Schrödingerovou kočkou.

Žádný z čínských vojáků nezjistil, že první tajemník sekretariátu komunistické strany zemřel a nejvyšší politbyro je rozprášeno v prach. Jejich snaha bránit komunistickou vlast klesala ke dnu tempem Titaniku a kdo mohl, ten dezertoval.

Ulice Nového Pekingy byly již prosty všech civilistů a pobíhaly v nich jen skupiny rabujících, poslední komunistické bojůvky, Matkopíchačovy jednotky s císařskými vojáky a Pongův početně rozrůstající Odboj. Ten začal přijímat všechny dobrovolníky, kteří se dokázali probít přes nepřátelské bojovníky a hlavně zvládli přežít setkání s Mozečkem a Mazlíčkem.

Ti dva totiž prožívali největší pocity štěstí, kterých může být zombie a její jediná mozková buňka schopná. Doslova byli urvaní z řetězu a pokrytí krví šířili strach a hrůzu.

„Šéfe, během několika dnů bychom měli zvítězit. K Odboji přichází stále více lidí a zvědové zjistili, že se Temný kolegium s císařem stáhli do Zakázaného města, protože sme jim zničili všechny lodě, kterými odtud mohli zmizet. Ale ještě nás čekají nějaký jatka.“

„Pongu a kdy se můžu zapojit já?“ zamručela nevrle Stará dáma.

„Moje drahá, až město vyčistíme od toho nejhoršího. Zatím obětujeme místní a my si necháme to nejlepší na konec,“ odpověděl Pong a pozoroval dění v baru, kde bylo skutečně narváno.

„Samej turista na dovolený,“ konstatoval Blázen, který motal zrovna brko.

„Můj vůdce, jste slavný a přímý přenos zlámal veškeré rekordy ve sledovanosti. Kdo může, ten zde chce být.“

„Já tomu Kokote rozumím, ale podívej se sám. Udělali sme z Pekingu největší pozemskou kůlničku na dříví,“ odpověděl Blázen, jenž sledoval mohutný černý dým převalující se nad městem, který stoupal z nespočtu požárů.

„Šéfe, ale naše vina to tak úplně není,“ zasmál se Pong.

Uběhlo několik desítek hodin, než sjednocený Odboj úspěšně neprodyšně obklíčil zbytek armády zmrtvýchvstalých. Jejich postup k hradbám Zakázaného města zbrzdil Mozeček s Mazlíčkem, kteří naprosto vůbec nerozlišovali mozky a zabíjeli vše, co jim přišlo do kovových čelistí. Zatím ještě měli dostatek nepřátelských hlav, ale polní velitel Odboje musel požádat Ponga o jejich prozatímní stažení z bojiště.

„Kokote, slyšel si to, běž ty dvě zabijácký mašiny chytit. Přišel náš čas,“ řekl Pong a přestal brousit meče. To bylo znamení, které pochopili všichni návštěvníci baru. Nastane zabíjení.

V čele průvodu, před kterým se rozestupovala ulice, šel Pong s Urghou, Blázen a Kokot se studenými čumáčky pevně připoutaných k řetězu. Starý přítel s matkou, Karlos s Jackem a Opice s panem Jednookým byli hned za nimi. Následoval je lidský had nejbohatších členů Odboje, kteří zaplatili za nejlepší možná místa v čele.

Bojovníci Odboje, stojící podél chodníků, začali provolávat slávu Pongovi a křik pomalu přetékal do okolí, až nakonec křičel celý sbor krví opilých odbojářů obléhajících Zakázané město.

Zmrtvýchvstalí pochopili, že čas jejich druhé smrti nastal. Hordy ožralých a zfetovaných odbojářů netrpělivě očekávaly Pongových rozkazů, vojáci bušili zbraněmi a křičeli všelijaké hrubé nadávky.

Pong se vyškřábal na převrácený zmrzlinový vůz, vzal do ruky megafon a zakřičel.

„Všechny je zabijte!!!“ duněla mocná zesílená ozvěna zničenými ulicemi Pekingu.

Odboj nadšeně zařval a vrhl všechny své síly na poslední tisíce nepřátel, kteří se v obavách krčili u zdi Zakázaného města.

Hrdinství bojovníků za svobodu bude v budoucnosti oslavováno v legendách o krvavých řekách a ani čas nevymaže vzpomínky na masakr, který proběhl. Všude bylo tolik krve, rozsekaných těl, vyvržených vnitřností a vyhrězlých mozků, až rudě zborcený přítel nedokázal rozpoznat nepřítele. Všichni zabíjeli všechny v šíleném smrtelném zápasu, kde umírající nevolali své matky, ale proklínali rody svých vrahů do šestsetšedesátýchšestých pokolení. Kleteb bylo tolik, že je Nergalovi úředníci v podsvětí nestíhali zapisovat a museli povolát další mrtvé duše k třídění různorodých výhrůžek. Navíc nastal v přijímacím oddělení docela chaos, protože proud navrátilců opět zesílil a navíc byl rozšířen o mnoho bolševiků a jiných poprvé mrtvých šmejdů.

„Má drahá bohyně, za několik málo hodin nás čeká návštěva světa živých,“ políbil Nergal Ereškigal a rovnou ji ohnul přes stůl a pořádně opíchal.

Poslední zbytky Matkopíchačovy armády s několika císařskými jednotkami sváděly marný boj. Pod hradbami Zakázaného města vítězil Odboj, který masakroval přeživší zmrtvýchvstalé. Pong s Bláznem a Kokotem dával dohromady několik základních pravidel pro udržení relativního pořádku.

„Šéfe, jsou to jednoduchá pravidla, který myslím budou chápat naprosto všichni.“

„Ale až skončíme výjimečný stav, nastolíme poctivý demokratický pravidla,“ souhlasil Blázen s jointem v ruce.

„Šéfe, nemám problém ponechat si poslední demokratické slovo,“ řekl Pong a odešel k vysílače.

Narychlo rozmístěné drony s ampliony začaly přenášet projev, který se později zapíše do dějin Číny.

„Hrdinové a bojovníci za svobodu. Slyšte tuto důležitou zprávu. Dneškem vyhláši časově neomezený výjimečný stav, který bude trvat do té doby, než nastolíme demokracii a já ho demokraticky zruším. Po dobu výjimečného stavu platí následující jednoduchá pravidla.

Za prvý o všem rozhoduji já a kdo mi bude odporovat, prostě zemře. Za druhý s okamžitou platností ruším a zakazuji komunistickou stranu a oslovení ‚*soudruhu*‘. Nesnáším bolševiky a nesnáším to jejich debilní oslovení. Bolševici mají viset na kandelábrech. A za třetí, pokud to neposerete, Čína bude znovu svobodná!“

„Dobrej projev,“ kýval hlavou Karlos a podával Pongovi orosenou odměnu.

„Žejo, ty vole,“ souhlasil Pong a poslouchal nejdřív ticho, které bylo přerušeno nadšeným jásotem.

„Pongu, myslíš, že je vhodnej čas jim dovolit pařit? Boj ještě neskončil,“ zeptal se pan Jednooký, který byl ve zkrvaveném oblečení.

„Neboj, vnitřek města vyčistíme sami jen s hrstkou nejvěrnějších. To bude taková třešnička na dortu. Hlavně se chci ujistit, že to zasraný Temný kolegium s těma vykastrovanejma kokotama zůstane mrtvý a už se nikdy nevrátí.“

Opice pozvedly lahváče a roztáhly obličej je opičím smíchem.

„Šéfe, bude to pořádná jízda. Zbývá už jen poslední odpor a ten si pořádně vychutnáme,“ podíval se Pong po Bláznovi, který s klidným výrazem v obličejí balil marihuanovou cigaretu.

13. Konec konců

„Mocný Matkopíchači, musíme něco vymyslet. Blázen venku už čtrnáct dnů paří a my sme tady uvězněný. Vždyť nemáme ani děvky,“ oznámil zpruzený Vohnout, který právě přišel z procházky po vnitřní straně hradeb Zakázaného města.

„To ti nestačí císařští kastráti? Si dokážou vzájemně pomoci, jestli sem si dobře všimnul,“ odsekl Matkopíchač, který byl sám se svými temnými myšlenkami.

„Velký Matkopíchači, s nima není taková prdel jako s děvkama,“ řekl Vohnout a v temnotě obličej rudě žhnuly dvě oči.

„Dobře, svoluj kolegium. Nastal čas speciálního obřadu,“ odpověděl Matkopíchač a začal cosi temně mumlat.

Vohnoutovi proběhla hlavou myšlenka o definitivním průseru, ale nahlas raději nic neřekl a odešel shánět kolegy.

„Ho, kolik nám zůstalo vojáků?“ promluvil v ložnici svých předků Zakázaný císař.

„Můj pane, pár stovek, ale průser je, že se odsud už nedostanem, takže sou totálně k ničemu. Nezabijem se radši?“ řekl eunuch.

„Hm, podívej můj milý služebníku, zabít se můžeme vždycky, ale rád bych se tomu vyhnul a raději zemřel v boji.“

„Můj císaři, proč?“

„Protože Nergal nemá rád sebevrahy. Není moc dobrej nápad vracet se podruhá do podsvětí jako sebevrah. Nechceš, aby tě celá jeho armáda šukala bez přestání celý roky do prdele.“

„Au, nechutná představa, tak co budem teda dělat?“

„Můj milej Ho, nemůžem dělat nic jinýho, než čekat, dokud si pro nás nepřijde Pong s Bláznem,“ odpověděl Zakázaný císař a začal plnit opiovou dýmku.

Armáda zmrtvýchvstalých a posledních císařských vojáků rozjela v historických zahradách orgie posledního soudu. Pil se ukořistěný alkohol, fetovali všelijaký drogy a vzájemně kopulovalo. Občas docházelo k drsným šarvátkám, které povětšinou končily smrtí a posléze po jídání mrtvých, jenž byli rozněni nad ohni.

Zápach pečeného lidského masa, křik znásilňovaných a zabíjených přetékal přes hradby a v řadách Odboje působil neklid. Aby Pong uklidnil bojovníky, nechal vypustit několik desítek dronů, díky nimž viděli, že na druhé straně neprobíhá nějaký temný rituál, ale pořádná mrdačka. Vpravdě jim ještě přímý stream do Intergalaktické sítě přinesl několik dalších sledujících, o kterých nebylo úplně jasné, odkud jsou připojeni.

„Šéfe, začíná to bejt pěkně hustý a zmrdi za zdí už budou pěkně naklepaní. Myslím, že je čas dát dohromady nejvěrnější a pár platících,“ řekl Pong během rýsování pervitinových lajn několika kozatým fanynkám.

„Ty vole, asi jo. Lidi už sou natěšený na závěrečnou vyvražďovačku,“ pověděl Blázen, jenž kouřil brko a pozoroval neskutečný dav lidí za elektrickým plotem, který máváním transparentů a řevem vyžadoval krev.

„Starý příteli, je tvoje matka připravená?“ zeptal se opodál stojícího přítele.

„Myslím, že až zničí ty tři gigoly, který si objednala, bude připravená,“ zamumlal Starý přítel a pozoroval kouř nad Pekíngem.

„Ta bába se nezdá,“ zakroutil hlavou Kapitán a podal příteli brko.

„Můj vůdce, mám připravit Mozečka a Mazlíčka?“ přišel Kokot, který od Ponga uslyšel o chystaném odchodu do boje.

„Hm,“ nadechl se Blázen, „lidi je maj rádi, ale budeš je mít na dlouhejch řetězech. Už se nesmí urvat, rozumíš?“

„Můj vůdce, rozumím. A přidělal jsem jim kamery na hlavy, aby je diváci mohli sledovat z jejich úhlů pohledu,“ odpověděl Kokot a odešel.

„Hele ty Pongu, kudy chceš vůbec vlízt dovnitř?“ zeptala se opice, která postávala u baru.

„Normálně jednoduše tajnou chodbou. Proč se ptáš?“ zaznělo sání lajny.

„My rychle přelezeme zeď, tak chci vědět, kde si dáme sraz,“ odpověděla opice a kopl do sebe panáka.

„Výstup je v domku pro zahradníka, ale myslím, že budete mít tolik zábavy, že se k němu jen tak nedostanete,“ zachechtal se Pong, který sledoval výstupy kamer dronů přelétajících nad Zakázaným městem.

„My si nějak poradíme,“ řekla opice, popadla plnou flašku kořalky a přes střechy stánků odskákala.

„To sou exoti,“ zakroutil hlavou Pong a šel se podívat, jestli jsou všichni připravení.

Pan Jednooký, několik významných Musků, Starý přítel s matkou, Blázen, Karlos, Jack, Urgha a Kokot s Mozečkem a Mazlíčkem postávali před starým domkem u paty městských hradeb.

„Šéfe, vidím, že jste všichni natěšený jak malý děti, nasad'te si čelovky a jdeme skončit tohle srání,“ řekl Pong a otevřel staré dveře. Prošli kolem starého harampádí a Pong chvíli studoval cihly ve stěně. Pak jich v přesném pořadí několik promáčkl a zdivo se rozestoupilo.

„Jak si to věděl?“ nechápal Blázen.

„Šéfe, to mě naučili v Šaolinu. Mají docela dlouhý seznam všemožnejch tajnejch chodeb a ty se žák musí naučit nazpaměť,“ odpověděl Pong a vstoupil do zatuchlé místnosti plné pavučin a prorostlých kořenů rostlin.

„Dlouho tady nikdo nebyl,“ konstatoval pan Jednooký.

„Však by to pak nebyla tajná chodba,“ zachechtal se Pong a začal prosekávat cestu.

Skupina bojovníků zastavila u starých zrezivělých dveří, kterými nešlo pohnout.

„Můj vůdce, já to zvládnu,“ odstrčil je Kokot, vytáhl olejničku a promazal všechny panty. Krátce počkal a potom zabral silou všech svých součástek. Ozvala se hlasitá rána a úspěšně vylomil dveře z prohnílého rámu.

„Ty vole, nedělej takovej hluk,“ kdosi nervozně odsekl.

„Hrozně se omlouvám, ale nějak mi to zůstalo v rukou,“ řekl Kokot a zavlnil knírkem.

„Hlavně klid,“ vložil se do rozhovoru Pong a s vytaženými meči vlezl do vzniklého otvoru.

Ve starém domku pro zahradníka probíhala skupinová orgie. Pong chvíli ze stínu pozoroval naprosto vyndané zmrtvýchvstalé, jak si dělají vzájemně dobře a pak mezi ně bez předchozího varování vtrhl. Během několika sekund všechny zbavil hlav, aniž by si stihli všimnout, kdo je vlastně zabil.

„Šéfe, tady je čisto,“ zakřičel Pong do sklepa a počkal, dokud nepřijde celá skupina.

„Poněkud eufeministicky řečeno, že je tady čisto,“ řekla Urgha a překračovala mrtvolu. Kokot s Musky zatím z oken pozorovali okolí a bylo jasné, že je čeká hodně práce.

Pong smetl ze stolu letitý prach a vytáhl mapu Zakázaného města.

„My sme tady,“ zapíchnul prst do papíru, „a půjdeme ven jako jedna skupina. Použijeme starobyrou strategii nabroušeného šípů a vyčistíme to tady barák od baráku. Kokote, připrav co nejdelsí řetěz, půjdeme v čele a ti dva budou naším hrotem.“

„Co budeme dělat my?“ zeptala se Stará dáma se smrtící holí.

„Zabíjet ty, kteří projdou přes Mozečka a Mazlíčka,“ odpověděl s úsměvem Pong a opatrně otevřel dveře do zahrady.

Aby mohl otevřít dokořán, musel nejdřív vystrčit špičku meče a zabít dva opřené opilce. Venku vládla naprostá apokalypsa, která zblízka vypadala ještě šíleněji než z leteckých záběrů.

„Urgho, z tohohle se diváci poserou,“ konstatoval Blázen a vystřelil ze svého revolveru Magnum.
„Šéfe, musíte se držet formace a ty Kokote uvolni řetěz,“ řekl Pong a Mozeček s Mazlíčkem využili zdánlivé svobody, seč jim řetězy stačily. Z jejich lesknoucích kovových zubů stékala směs krve s mozky a překvapení účastníci orgií nestíhali hledat své zbraně.

Šípová formace projížděla skupinami zmrtvýchvstalých a zanechávala za sebou krvavou stopu. Dvě zombie na řetězech trhaly na kusy jedno tělo za druhým a řev umírajících přepadal přes hradby, kde pařící Odboj zmlkl. Poslouchali křik přicházející ze Zakázaného města a věřící v nějakého Boha začali stavět improvizované oltáře, na které nosili obětiny v podobě potravin, květin či vytrhaných srdcí nepřátel. Mezi některými bývalými komunisty dokonce začala běžet informace, že přijde samotný vládce podsvětí, takže začali hromadně přijímat jakoukoliv víru, která se vyskytovala poblíž.

Počet Matkopíchačových jednotek postupně klesal, až Pong po několika hodinách šaolinskou strategii rozpustil a vydal rozkaz k volné bojové zábavě. V podstatě zanechal Blázna pod ochranou Kokota a studených přátel, sám s Urghou a Starou dámou vběhl do bojové vřavy.

Část Musků se rozhodla oddělit, pan Jednooký zůstal s Kapitánem a Starým přítelem a převzal dozor nad zavazadlem s lahváči.

„Blázne, neuvěřitelná masakr,“ rozdal otevřená pivka.

„Sám čumím jako puk, ještě sem nikdy takhle zblízka neviděl Mozečka řídit,“ odpověděl Kapitán a pokoušel se brka.

„Kapitáne, možná bysme měli zapálit pro větší dramatičnost několik historických budov,“ zahlásil opilý a sjetý Karlos.

„Ty vole, dělej co chceš, ne?“ zasmál se Blázen a napil se piva.

Stará dáma se smrtící holí byla v sedmém nebi. Nadšeně nořila hrot hole do těl nepřátel, párala břicha, odsekávala údy a hlavy. Matka Starého přítele byla velmi výkonná, až Pong chvílemi nechápal, kde bere v tomhle věku tolik energie a nemohl se zbavit dojmu, že prošla výcvikem v Šaolinu. Její taneční kroky byly povědomé, tak se přidal a rozehráli společně tanec smrti.

Rychle kmitající meče v rukou dvou profesionálně vycvičených zabijáků odkrajovaly životy Matkopíchačových bojovníků. Urgha vytáhla ruční kameru a zprostředkovala divákům přímý přenos z probíhajících jatek. Staré dámě to rozhodně polechtalo ego, protože předvedla několik piruet a dokonalý provaz, jaký by nikdo od tak staré ženy nečekal.

„Hele Pong!“ přiskákaly odněkud čtyři zkrvavené opice s malými dvoustrannými sekerami v rukou, na nichž byly namotány kusy střev.

„Vy žijete,“ jízlivě se zachechtal Pong a sťal tři hlavy nepřátel jednou ranou.

„My sme toho už přežili. Kde je Kapitán?“ zeptala se opice.

„Někde s Kokotem a Jednookým,“ řekl Pong a nasypal na čepel meče několik lajn perníku.

„Posilovač řízení,“ zachechtala se další opice, „Urgho, natočíš nám videjko na blogýsek?“

„Mileráda,“ odpověděla Urgha a zaměřila oko kamery na opičí bojovníky.

Opice nasály energetický balíček a odskály k nejbližší skupině přibíhajících vojáků Zakázaného císaře. Byly neuvěřitelně rychlé a sekerkami fungovaly jako oživlý mlýnek na maso. Rozsekaly všechno na dřevu, za sebou zanechávaly hromady nadrceného masa a kostí, to vše promíchané s horkou krví.

„Teda mladíku, ti primáti se nezdají,“ uznale kývala hlavou Stará dáma.

„To jsou roky zkušeností,“ souhlasil Pong, „ale teď musíme pokračovat. Ještě není všeho konec.“

„Tak ho pojďme najít,“ odpověděla Stará dáma a znovu vnesla smrt mezi nepřátele, jejichž množství stále klesalo.

Roztrhané kusy lidských těl jasně dávaly najevo, kudy prošel Mozeček s Mazlíčkem. V podstatě byli tak výkonní, že nezbývalo moc přeživších, které musel Blázen s přáteli dorážet, takže se jejich vyvražďovací cesta nesla v pohodovém duchu.

„A fakt už nejsou mocnější bytosti ve vesmíru, než ste vy?“ vyptával se Starý přítel pana Jednookého.

„Pár bych se jich našlo, ale kromě opic už žijou na jiný úrovni a mohou přecházet mezi jednotlivými dimenzemi. Navíc se nevměšují do záležitostí materiálních existencí.“

„Hm, to zní dost hrozivě a je neuvěřitelný jaký mocný přátele si Blázen dokázal zařídit.“

„Jo, ale ještě horší sou Starý příteli mocní nepřátelé. To nikdy nevíš, komu šlápneš na kuří voko,“ vstoupil do rozhovoru Blázen, jenž dobíjel revolver.

„Můj vůdce, pozor na pravé straně!“ zakřičel Kokot, ale byl přerušen výstřelem brokovnice.

„Rádo se stalo,“ řekl Jack s kouřící zbraní v ruce a kopal do dvou čerstvých mrtvol.

Mozeček s Mazlíčkem byly dva neúnavné nešťastné stroje, které se nemůžou urvat z řetězu. Jejich jediné mozkové buňky byly zaplněné pouze jednou myšlenkou. Mozky. Mozky. Mozky.

Tohle slovo je pronásledovalo a nutilo drtit lebky bez ohledu na jejich původ. Tlakem kovových čelistí zabíjícím obětem vystřelovaly oční bulvy a vylézaly jazyky. Zvuk drčené mozkové klenby byl posledním zvukem, který umírající slyšeli těsně před tím, než znovu otevřeli oči v podzemní Nergalově říši.

Ten právě skončil uspokojování Ereškigal a začal oblékat slavnostní bojový oděv ušitý z kůží stažených z lidských tváří. Z toaletního stolku zhotoveného z lidských kostí vytáhl různé ozdoby ze skalpů, zubů či uší, jenž rozvěsil po oblečení jako vyznamenání. Božská partnerka vytáhla róbu ušitou z předkožek nevinátek a panenských blan, průsvitnou jako jarní mlhu, jenž zvýrazňovala sexuální přednosti ženy brutálního vládce temnoty.

„Má láska, je čas nastoupit do plavidla, které nás přenese do světa živých. Bude to tvé poprvé, tak se snaž udělat dobrý dojem, aby si o mě nemysleli, že sem nějaký kokot,“ řekl a ještě jednou vytáhl božský úd.

Od zahájení útoku na Zakázané město uběhlo asi dvanáct dlouhých hodin, které divákům v celém vesmíru přinesly hodiny a hodiny skutečné války. V později zpracovávaných datech z peoplemetrů statistici zjistili, že během dobývání Nového Pekinga poklesla pracovní výkonost natolik, až došlo k mnoha haváriím jaderných elektráren nebo v dolech či v průmyslových zónách, jelikož všichni byli přilepení k obrazovkám a dokonce bylo zaznamenáno několik desítek zemřelých pacientů v nemocnicích v důsledku zanedbání péče.

Nic z toho Ponga a jeho přátele netrápilo, protože nic netušili a bylo by jim to beztak u prdele. Právě úspěšně potlačili odpor natolik, že zbývající Matkopíchačovi obránci stáhli své síly k trůnnímu paláci vládců staré Číny. Kokot rozdělal jednoduchý bar, vytáhl několik lahví kořalky a vychlazené lahváče.

„Můj vůdce, navrhoval bych krátký odpočinek, než tuto válku ukončíme.“

„To je Kokote dobrý nápad,“ řekl Blázen, když viděl opice, které svými prackami sklepávaly krev z chlupů a Muskové si vzájemně chválili zkrvavené hábity.

„Víš Pongu, málokterý z nás mohl zbortit oblečení krví nepřátel a ten komu se to podařilo, si všechno pečlivě schová na památku,“ řekl jeden z nich, když viděl udiveného Ponga.

„Já teda sbírám taky občas trofeje, ale takovou klasiku, hlavně uši a nosy,“ řekl a zamával několika náhrdelníky.

Po mnoha vypitých lahváčích a menší show pro diváky u obrazovek v podobě krutého mučení zajatců, spočívající ve vytrhávání nehtech či zubech, vyjímání očí z důlků, stříhání jazyků nebo drčení koulí a to vše zakončené pitvou zaživa a oběšením na vlastních střevech, přišel za Bláznem Pong.

„Šéfe, je čas pokročit. Myslím, že sme zbytek těch šmejdu pořádně připravili a už teď sou posraný až za ušima.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se lehce přiožralý Kapitán.

„Šéfe, rozdělíme se na dvě skupiny, obejdeme dokola Císařský palác, pozabíjíme všechno, co nám přijde do cesty a sejdem se na druhý straně u hlavního vchodu. Opice nás zajistí ze střechy, aby nedošlo k nějakým zákeřnostem.“

„Ty seš tady velitel, půjdu samozřejmě s tebou,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

Akteři vytvořili dvě vyndané party, z nichž jednu vedl Pong a druhou Kokot s neživými hlídači. Opice vytvořily dvojice a každá z nich je následovala po střechách. Bojovníci Zakázaného císaře a Matkopíchače vyskakovali ze všech stran a vlastně jich bylo víc, než původně počítali.

„Šéfe, trochu se nám přemnožili, vypadá to, že máme co do činění s posledníma zálohama,“ konstatoval Pong a vyměnil meče za dvě tradiční čínské sekerky ve stylu Sekerníků.

„No ty vole, to sou nástroje,“ konstatoval pan Jednooký.

„To teda sou,“ souhlasil Pong a zarazil ostří do hlavy nejbližšího útočníka. Drobné lebeční kůstky se rozlétly do okolí a mozková hmota skončila v obličejích nejbližších.

„No do piče,“ zakroutil hlavou Starý přítel a pozoroval matku, která se své hole nevzdala. Stará dáma propichovala plíce a podřezávala krky, až krev stříkala na metry široko.

Pongovy sekery kmitaly rychlostí a nebylo před nimi úniku. Hrůzostrašná rozšklebená zranění, které za sebou zanechávaly v tělech mužů, způsobovala umírajícím krutá muka, jimž nešlo uniknout jinak než smrtí. Krev stékající z topůrek na ruce cákala všemi směry a pokrývala zeď, chodník a mísila s ostatními tělesnými tekutinami namixovaných s kusy vnitřností.

Ti, kterým se podařilo proniknout přes Ponga a Starou dámu, byli zastaveni Urghou nebo Musky, podle toho kdo byl zrovna poblíž. Blázen střílel do hlav jako na pouťové balónky a každý dobrý zásah oslavil hlasitým zhuleným výkřikem. Občas se netrefil, ale zásah kalibrem koltu Magnum do krku či do břicha byl také důvodem k oslavě.

Takhle pokračovali podél Císařského paláce a zanechávali za sebou krvavou spoušť. Občas udělali malou občerstvovací zastávku, aby poupravili odhad zabitých. Už dávno je přestali počítat z hlavy a nechali to na dronech, které jim poletovaly nad hlavou. Jejich vnitřní elektronika před odesláním divákům obraz zpracovala a zjistila počet hlav, jenž ukládala do tabulkového procesoru.

„Přes dvě stovky by jich mohlo být a na druhý straně se taky dobře snaží,“ studoval Jack výstupní tabulku.

„Nejsme žádní čučkaři,“ zachechtal se Pong a neodkládal meče z rukou. Aby nebylo zabíjení stereotypní, měnil bojové styly, takže předvedl celou řadu triků, z nichž některé byly použité poprvé po několika generacích. Pong byl opravdu skutečný znalec a nyní už chápal výhody, které získal, když se dokázal vloupat do tajné Šaolinské knihovny, aby studoval tajné prastaré rukopisy, k nimž měli přístup jenom nejvyšší kněží. Vlastně nevěděl, že mniši o tom věděli, ale pro jeho výjimečný talent učit se sám, ho nechali být a tajnými rituály podporovali jeho zvědavost.

Koho zasáhl sekerou, ten neměl šanci přežít. Někteří se pokoušeli bránit s odvahou, protože všichni věděli, jaký osud je očekává po návratu do podsvětí. Ale žádná zbraň jim nedokázala pomoci před Pongovými osudovými ranami smrti.

Nad Zakázaným městem se zvedl vítr a na obloze vytvořil temný vír.

„Co to kurva je?“ zvedl pohled Karlos, který vedl s Kokotem technický rozhovor o ponorkových technologiích.

„Karlosi, já vůbec netuším. Hodnoty přicházející ze senzorů jsou skutečně zmatené,“ odpověděl robot.

„Tak to bude zase nějaká posraná ezoterická záležitost, jak by řekl Kapitán,“ zamručel Karlos a měl zvláštní pocit. Protože však Muskové nepropadali panice, obrátil pozornost zpět k Mozečkovi s Mazlíčkem.

Ti měli dnes skutečně hody. Oba dva byli solidně přežraní, jejich jediné mozkové buňky byly přepnuté do režimu ‚*radost ze zabíjení*‘ a zcela se nechali unášet požitekem z drčení lebek.

Drčení hlav je docela špinavá záležitost, takže Kokot uvolnil řetězy na nejdelší možnou vzdálenost, aby si neznečistili oblečení krvavým sajrajtem ještě víc, než už byly.

Mozečka a Mazlíčka nějaká špína na mrtvém těle netrápila, ostatně je ani netrápila obinadla ztěžklá krví, jejíž pach na ně působil hypnotickou silou. Vůně mrtvé krve na počátku rozkladu pumpovala násilí do čelistí a kovový zvuk praskání mozkožen nepříjemně pronikal do morku kostí.

Dvě opice ze střechy zoufale pozorovaly, kterak si všichni spokojeně ukájí vraždící choutky a pak se rozhodly zmizet.

„Kam jdete? Máte nám pomáhat,“ vykřikl jeden z Musků.

„Vy si pomůžete sami, ale my zůstáváme vosk,“ odpověděla opice a zmizela z dohledu.

„Debilové, ale chápu je,“ řekl Karlos a otevřel další lahev absinthu.

Dva nemrtví však nic nevnímali a nekompromisně táhli Kokota vpřed.

Z pohledu Matkopíchačových sluhů bylo setkání s kovovými čelistmi noční můrou. Očekávali všemožný odpor, ale něco takového nikoliv. Představte si, že zkoušíte někoho zabít se vsí ctí šmejda a dotýčný na vás vypustí dva nemrtvé zabijácké stroje. Poslední obraz, který spatříte, jsou dvě surové kovové čelisti a poslední zvuk, který vám projde ušima do hlavy, je praskání vlastní lebky. To není příjemný zážitek před návratem do nekonečného pekla.

„Proč?“ byla většinou poslední myšlenka, která zabíjícím kovovými zuby proběhla hlavou, než je pohltit ohnivý hořící tunel. Nergal totiž nešetřil nápady a rozhodl se návraty duším zpestřit netradičními způsoby. Přeci jen mu obyčejný průlet bílým tunelem přišel nudným, tak vyzkoušel nějaké nové programy z svého vývojového střediska.

Kokotova skupina postupovala podél Zakázaného paláce až na dohled hlavního vchodu, kde zuřila menší bitka a nebylo jasně vidět, kdo tam zabíjí koho. Až po přiblížení Karlos vyprskl smíchy.

„Ty vole, vopice!!“

„Máš pravdu,“ souhlasil Kokot, který pořádně zaostřil a spatřil v lidském chumlu čtyři opice, kterak noži masakrují jednoho muže za druhým.

„To je neuvěřitelný,“ pravil někdo z Musků a šli až ke vchodu, od kterého pozorovali boj.

Opice se činily a likvidovaly nekompromisně jednoho soupeře za druhým. Nádvoří bylo za chvíli pokryté mrtvými a na druhé straně se vynořil Pong.

„Můj vůdce, to jsem rád, že jste v pořádku a bezpečí,“ přivítal je Kokot.

„S Pongem vždycky. Co se to tady děje?“ zeptal se Blázen.

„Opice trochu řádí,“ řekl Karlos a pozoroval shluk, nad kterým se vznášel opičí křik a řev smrtelně poraněných.

„Se s tím taky nesorou,“ pokyvoval hlavou Jack.

„Mě spíš děsí ten podivnej vír na nebi,“ s obavou promluvil Starý přítel a pozoroval oblohu.

„Velmi zvláštní úkaz, už sem si ho všimla před chvílí,“ souhlasila Urgha.

„Šéfe, tyhle točící víry nikdy nepřinášejí nic dobrýho,“ mudroval Pong.

„Zrovna tenhle vír bude v pohodě,“ řekl klidně pan Jednooký a studoval rytinu na starý dřevěných vstupních dveřích do paláce.

„Takže zase nějaký posraný ezosračky,“ dotáhl prudce Blázen brko a odhodil vajgl na zem. Opice mezitím zlikvidovaly poslední odpor a nastal čas vstoupit do dějin.

„Šéfe, dovnitř musíme vstoupit s úctou k předkům. Těmito dveřmi procházely dějiny,“ řekl Pong a zatlačil. Panty zaskřípěly a škvíra mezi dveřními křídly rozšklebila.

„Šéfe, mám pocit, že jsme očekáváni,“ promluvil Pong, když vyndal hlavu z otvoru.

„Tak na co čekáme?“ odpověděl Blázen a zapálil nový brko.

Kokot otevřel dveře dokořán a celá skupina vstoupila do starodávné síně čínských císařů, ve které hořely stovky svící, jenž osvětlovaly zlatem zdobený prostor.

„To je nádhera,“ špitla Urgha a vypustila několik malých dronů s kamerami.

„Ale ale ale, to je mi zase setkání,“ ozval se známý hlas Zakázaného císaře.

„Tobě to jednou nestačilo, žejo?“ odsekl Kapitán.

„Ale ale ale, kdybyste nedělali problémy, nic by se nestalo,“ vyšel císař ze stínu obklopen několika desítkami ochránců.

„Ty vole, kdyby ses nám nesral do života, tak by se nic nestalo,“ odsekl Pong a prohlížel si vojáky. Bylo vidět, že ho čeká tvrdý souboj.

„Mladíku, konečně pořádní soupeři,“ postavila se vedle Ponga Stará dáma a hrot její hole odrážel odlesky čiré smrti.

„To teda jo, chcete zahájit souboj má drahá?“

„Pongu, ty jsi tak ohleduplný. Urgha je šťastná žena, že tě má,“ usmála se Stará dáma a sjela pohledem všechny přítomné.

„Mami, prosím tě...“, začal mluvit Starý přítel.

„Synku, já vím, že občas hodně mluvím,“ odpověděla babka a šouravým krokem šla vstříc překvapeným císařským strážcům.

„Matko, co tady děláte? Běžte domů,“ promluvil velitel ochranky.

„Naser si,“ švihla Stará dáma holí a usekla mu hlavu.

Moment překvapení využila k řádnému rychlému masakru. Ocelový konec hole nebylo možné postřehnout a diváci u monitorů slintali vždy, když odpadla hlava, jiný úd či z rozpáraného břicha vyhřezly metry střev.

Stará dáma byla brutální a i Pong z toho byl celkem u vytržení. Pochopil, že právě sleduje desítky let zabijáckých zkušeností a přemýšlel, jaký bude on ve věku devadesátišesti let.

„Chlape, tvoje matka je fakt neuvěřitelná,“ pochválil ji před Starým přítelem, který myslel, že už viděl všechno a nic ho nepřekvapí.

„Pongu, pojd' se přidat,“ křikla Stará dáma.

„Mám lepší nápad,“ zakřičel Pong a otočil se k Urghze.

„Vem tu nejlepší kameru jakou máš, já na tebe dám pozor a uděláš livej přenos nejlepší zabijácký show na světě. Ta ženská si zaslouží vlastní pořad.“

„Ty si zlatíčko, jdeme na to,“ odpověděla Urgha.

Neunavitelná dáma se smrtící holí tanečními kroky staré baletky kmitala mezi mezi císařskými strážci, kteří ztráceli rovnováhu v kluzké krvavé kaši, jenž pokrývala starou dřevěnou podlahu.

„Příšerně to klouže, láska buď opatrná, ať si neublížíš,“ řekl tiše Pong a zabil dva dotírající muže.

„Já vždycky,“ odpověděla Urgha a vlepila Pongovi láskyplný hubanec, na který hlavně divačky reagovaly statisícemi srdíček a smajlíků.

Kokot mezitím vyndal ze zavazadla lahváče a nějaký jídlo.

„Kde je Matkopíchač s kolegiem?“ zeptal se pan Jednooký svých kolegů.

„Na druhý straně prováděj jeden ze svých rituálů,“ odpověděl nějaký Musk.

„Proč to dělaj? Vždyť je jim to úplně k ničemu. Nergal brzo dorazí,“ řekl pan Jednooký.

„Kdo je kurva Nergal?“ nechápal Kapitán Blázen.
„Nergala brzo poznáš,“ pověděl Nejvyšší představený a bylo zřejmé, že mezi Musky probíhá telepatická diskuse.
„Furt nějaký tajnosti,“ zamručel Karlos a stejně jako zraky ostatních, ani on ten svůj neodtrhával od Staré dámy, která devastovala poslední kusy bývalé ochranky Zakázaného císaře.

Po podlaze byly poházené hromady krvavého masa a zničený eunuch Ho se Zakázaným císařem pozorovali dílo zkázy.

„Mocný císaři, všichni jsou opět mrtvi a my nejspíš budeme brzo také,“ řekl Ho a vytáhl meč.

„Chcete se vy dva bránit?“ zakřičel Pong.

„Rádi bychom!“ zakřičel císař.

„Vždyť ses posledně posral až za ušima,“ odsekl Pong.

„Taky mi to dal Nergal pořádně sežrat, on nemá rád zbabělce,“ odpovídal císař.

„Šéfe, kdo je kurva Nergal?“

„Ty vole Pongu, zeptej se Jednookýho, mě nic říct nechtěl, třeba k tobě bude sdílnější,“ zamručel Kapitán a balil brko.

„Doprdele,“ nadával Pong a šel ke Staré dámě, jenž čekala další rozkazy.

„Můj císaři, Nergal právě dorazil, máme několik posledních minut, abychom se mu vyhnuli,“ řekl Ho a vytáhl dva nože.

„Znovu spolu a znovu mrtví?“ opáčil Zakázaný císař.

„Můj císaři, definitivně a navždy,“ odpověděl Ho a zapištěl hlasem kastráta, až pukaly svíce.

Oba dva současně vyběhli s napřaženými zbraněmi proti Staré dámě a doufali, že si pěkně naběhnou na její hůl. Jenže ona jim to nechtěla ulehčit, tak cukla, udělala úkrok stranou a nastavila nohu.

Ho s císařem nedokázali zareagovat, zakopli o nastrčenou past a padli čelem k zemi. Nosní kosti zakřupaly a několik zubů vypadlo z úst.

„To byste panáčkové měli zatraceně jednoduchý,“ řekla povýšeně a klepala ležícím mužům kovovým koncem hůlky do hlav.

„Zab nás stará ženštino,“ promluvil Zakázaný císař.

„Pongu, nechceš je zabít? Ti dva sou strašný ubožáci,“ pověděla Stará dáma.

„Matko, já už sem je jednou zabil a znovu se mi už nechce právě z těch důvodů, který si naznačila,“ řekl Pong.

„Co mám tedy dělat, já jenom doufám, že s tím takzvaným kolegiem bude větší zábava. Někdy je potřeba dělat i nepříjemný věci,“ pověděla Stará dáma a probodla koncem hole eunuchovi Ho hlavu. Pak za bradu pozvedla tím samým koncem císařovu hlavu a chvíli mu koukala do očí.

„Co ty seš za čuráka?“ zvedla obočí, pootočila císařskou hlavu a zarazila ostří hole přímo do temene císařské lebky.

„Zastáááá!!!“ zaburácel císařským trůnním sálem ohromně silný hlas.

„Nergal a vypadá to, že vzal i starou,“ řekl pan Jednooký překvapenému Bláznovi.

„Pozdě,“ konstatovala Stará dáma a klidně stírala krev z hole.

„Kdo to kurva je?“ nechápal Starý přítel ohromnou postavu oděnou do hávu z sešitých obličejů.

„Nergale, ty sis to tady nechtěl nechat ujít, žejo?“ přivítal démona podsvětí pan Jednooký.

„Musel sem se konečně mezi vás přijít podívat, když už sem propásnul tu tvoji legendární inauguraci. Poslední dobou mě pěkně zásobujete zkurvenejma dušema,“ objal ho vši silou Nergal, až v panu Jednookém zapraskalo.

„To není úplně až tak moje práce,“ těžce odpověděl Nejvyšší představený.

„Já vím,“ uvolnil vládce podsvětí objekt, „to tenhle šílenec Pong.“

„Nemáš zač, ale ještě sme neskončili, pořád zbejvá Matkopíchač s těma svejma temnejma trpasličíma čurákama,“ řekl Pong a ještě neuschoval zbraně.

„To taky vím a můžu se se svojí láskou přidat? Už dlouho sem nezabíjel živý,“ souhlasil Nergal a pohlédl po Ereškigal.

Pong se nadechl, chvíli přemýšlel o tom, co se naučil v Šaolinu o vládci říše mrtvých a souhlasil.

Bláznova skupina rozšířená o boha podsvětí překročila moře krve a zamířila do míst za císařským trůnem. Odtud již bylo slyšet temné hučení, takže každému bylo jasné, že Temné kolegium má právě na programu nějaký posraný temný rituál.

„Sou s téma rituálama pořádně trapný, vždyť už musej vědět, že sem přišel,“ vzdychl Nergal a brousil opravdu velký a tlustý meč. Zvuk skřípění brusného kamene o kalenou ocel pronikal skrz stěny buněk a rozechvíval buněčná jádra v bolestivých vlnách.

„Strašlivej zvuk,“ nacpal si Karlos do uší vatou, ale moc mu to nepomohlo.

V zadním traktu paláce kolem kulatého stolu pobíhalo osm postav a synchronizovaně komíhali rukama nahorů a dolů za zvuků temného chorálu.

„Všichni zmrdi pohromadě. Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Kokot, Sráč a samozřejmě Matkopíchač,“ pronesl mocným jasným temným hlasem Nergal. Temné kolegium zastavilo rituál a utichlo.

„Správně hoši, držte chvíli huby, sami dobře víte, že teď už sou všechny ty vaše ezonesmysly zbytečný. Přišel sem si pro vás osobně,“ pokračoval v monologu. Temné kolegium stále mlčelo.

„Přesně tak, teď ze sebe shod'te svý hábity a ukažte se v celý svý velikosti.

„Nergale, nemohli bysme se nějak domluvit?“ opatrně promluvil Matkopíchač.

„Co bys chtěl domlouvat? Měli ste šanci zmizet a dožít s armádou v klidu, ale ne, ty ses rozhodl udělat pořadnej brajgl, kterej vás dovedl až sem.“

„Dobře, nebudu se hádat, stejně nás zabijete,“ řekl Matkopíchač a začal svlékat hábit.

„Velmi rádi zmrdi a doufám, že už se nikdy nevrátíte,“ promluvil nasraně Pong a lehce pohyboval meči.

„Ale teď se budem bránit do poslední kapky krve, nechcípeme trapně jako posledně!“ zakřičel hlasitě Šoustal a na stole stálo osm trpaslíků s různými chladnými zbraněmi v rukou.

Stará dáma si nenechala poroučet, předběhla démona z podsvětí a vrhla se do souboje s Čůrákem, jehož dvě trpasličí sekerky vypadaly velmi nebezpečně. Ale bylo to jenom zdání, protože hůlka bojovnice na penzi zcela přesně zasáhla Čůrákův rozkrok a rozdrtila obě koule. Trpaslík se zkroutil bolestí, upustil zbraně, čehož stařena využila a probodla mu hlavu od ucha k uchu. Nebyl to ani příliš těžký problém, neboť trpasličí hlava měla velikost grapefruitu.

„Co to mělo bejt?“ vykřikl Pičín, když viděl, že přítel Čůrák je mrtev.

„Vrátila sem ho zpět peklu,“ zazněla odpověď.

„Já tě ty krávo zasraná zabiju!“ rozeběhl se Pičín s háky v rukou.

„Ale ty jeden trpajzlíku bláznivej,“ zasmála se Stará dáma a nadskočila pár centimetrů do výšky. Stačilo to tak akorát, aby během dopadu k zemi nabrala dostatečné množství energie nutné k probití trpasličí lebky holí skrz naskrz. Pičín zaskučel, zvrátil oči v sloup a zemřel.

Vohnout zakřičel, zašermoval dvěma miniaturními jezdeckými šavličkami a hodil je proti nejbližšímu soupeři, kterým náhodou byl Kapitán Blázen. Ten byl zaujat balením brka a pitím lahváče, takže vůbec nezaregistroval miniaturní nebezpečí.

Útočící Análník pro změnu nepostřehl vrčícího Mazlíčka, který se mu rozhodl vstoupit do cesty. Zazněl již známý kovový zvuk drčení lebeční kosti a před Blázna padl břichem k zemi bezhlavý trpaslík se šavličkami v rukou. Mazlíkův spokojený výraz prozrazoval, že hlava velikosti grapefruitu chutná lahodně.

„Análníku! Můj příteli, co ti to udělali!?“ křičel Šoustal a nasraně máchal rukama, v nichž držel srp a kladivo, jenž strhl někde ze zdi.

„Šéfe, dávejte na sebe pozor!“ zařval Pong, když si uvědomil, že Kapitán je muž určený k likvidaci. Urgha mávla mečem, ale Šoustala těsně minula, protože ten malej šmejď byl zkurveně rychlejší. Pan Jednooký, Karlos, Jack, opice a několik Musků běželo Bláznovi na pomoc, ale bylo pozdě. Šoustalovo napřažené kladivo vši silou udeřilo do Kapitánovy hlavy a roztránilo se na desítky malých papírových kousků. To samé se stalo i se srpem, když narazil do Bláznova krku a vyrazil mu brko z úst.

„A doprdele,“ sehnul se Blázen pro špeka, ale toho zaplavila krev, jenž začala vytékat z bezhlavého trpasličího těla.

„Šéfe promiňte, to bylo o kozy.“

„Pongu, nebylo to poprvý, kdy sem měl štěstí, ale poprvý mě zachránily laciný čínský kopie zbrání,“ uklidňoval ho Blázen a začal motat nový brko.

„Matkopíchači, čtyři druzi jsou mrtví, není čas na rituál?“ zeptal se Vohnout, jenž nervozně poklepával naostřeným šroubovákem.

„Ty vole, srát na rituály. S těma sračkama už sme skončili, teď musíme jen zdechnout s nějakajma zbytkama cti,“ odpověděl Matkopíchač a prudce přemýšlel, jak bezbolestně umřít.

„Ehm? Matko....?“ konsternovaně zíral Vohnout.

„Di do prdele, už sme prohráli a prohráli sme díky pocitu vlastní neporazitelnosti,“ řekl Matkopíchač a Vohnouta překvapila upřímnost odpovědi.

„Tak s tebou už nikdy nechci mít nic společného,“ zamručel a zarazil si šroubovák do hlavy.

„Ty si debil,“ konstatoval Matkopíchač.

„Ani ne, Vohnout má jistotu, že už se s tebou nikdy neuvidí,“ promluvil za jeho zády Nergal.

„A do prd....“

„Matkopíchači klid, ty přijdeš na řadu poslední,“ řekl Nergal velmi klidným temným hlasem.

Kokot držel v rukou dva trpasličí řemdihy a předváděl s nimi klasický husitský tanec smrti. Jedna z opic to pozorovala a dostala nutkavý pocit trapárnu ukončit, protože Kokotovo křepčení ji sralo. Vyskočila dlouhým obloukem, holýma rukama se vrhla po trpaslíkovi a začala ho trhat na krvavý kusy. Ručičky, nožičky, hlavička, srdíčko, jatýrka, plíce, plíce, žaludek i střívka rozporcovala do úhledných hromádek.

„No ty vole,“ prohlásil šokovaný Starý přítel, jenže to ještě nebylo všechno. Ostatní opice se vrhly na hromady čerstvého masa s vnitřnostmi a počaly je pojídat.

„Věříme, že pojídáním zabitých trpaslíků zvětšujeme sexuální libido. Až tady skončíme, půjdeme dobývat místních bordelů,“ řekla jedna z opic a kolem úst měla rozmazanou krev.

„Sráč a Matkopíchač, poslední dvě překážky na cestě za vytouženým klidem,“ chodil Pong kolem dokola a přemýšlel co dál.

„Matkopíchač je můj,“ řekl Nergal, „chci, abych byl poslední, koho uvidí ve světě živých a potom abych byl první, kohož spatří v mý velkolepý říši mrtvých.“

„Asi ti nemá smysl odporovat, tak já vyřeším toho druhého sráče,“ odpověděl Pong a vytáhl jídelní hůlku.

„Legendární hůlka,“ špitla Stará dáma a všichni zmlkli.

Pong věděl, že nastala jeho chvíle. Podíval se do čoček dronů, které poletovaly nad jeho hlavou a začal odříkávat prastarou meditační mantru.

„Tak už mě zabí!“ zakřičel Sráč a vytáhl malý francouzský klíč. Pong ještě chvíli šeptal svatý text a potom otevřel oči.

„Pěkná zbraň,“ pochválil francouzák a vznesl se pár centimetrů nad podlahu.

„Ty pičo, levitace,“ špitl někdo z Musků.

Pong začal létat kolem Sráče a ten jenom zoufale máchal železným nástrojem kolem vlastní hlavy. Některé triky s jídelní hůlkou byly skutečně efektní. Pong ji nechal mizet a zase objevovat,

žongloval s ní, či ji jen tak nechal pobíhat po dlani. Poslední kouzlo bylo ze všech nejlepší. Jídelní hůlka zmizela z očí a Pong ji po dramatické pauze začal vytahovat Sráčovi z nosu. Ten úplně přesně nechápal, jak se mohla kuchyňská potřeba ocitnout v jeho hlavě, ale vešla se celá a nikde nevyčuhovala.

„To mě mrdej,“ promluvil Matkopíchač.

„Ničeho se neboj, nebude to bolet. Aspoň ze začátku,“ odpověděl Nergal a vzal posledního zbývajícího člena Temného kolegia do náruče.

„Co s ním bude?“ zeptal se pan Jednooký.

„Nebojte se, nepustím ho na svobodu. Upíchám ho k smrti a nebude mi to trvat ani dlouho. Kdyby Urgha chtěla, může vzít kameru a udělat pro svět živých záznam, jak mrdá vládce podsvětí,“ řekl Nergal.

„Urgho, vážně bys to pro lidstvo udělala? Já když vidím to jeho vyrýsovaný péro, tak to hezký nebude,“ pohlédl Pong na Urghu.

„Lásko, tohle musej všichni vidět,“ odpověděla.

„Jsi připravena? Ereškigal, pojd' mi ho nahonit,“ křikl démonický vládce podsvětí Nergal.

Matkopíchač ležel nahý břichem na stole, za ním stál Nergal se staženými kalhotami a Ereškigal věnovala všechno nadšení božskému údu.

„To se mě ani nezeptáš, jak se cítím? Diváky by to určitě zajímalo,“ řekl Matkopíchač do kamery.

„Tak jim to řekni sám, ale všichni vidí, že na tom nejsi úplně nejlíp,“ zachechtala se Urgha a nemohla odtrhnout zrak od Nergalova údu.

„Jsem připraven, živýho trpaslíka sem ještě nemrdal,“ prohlásil podzemní vládce a představil oku kamery gigantické přirození.

„Ó můj bože,“ vyjekla skoro celá Galaxie u obrazovek.

Penis vládce podsvětí byl zhruba tak velký jako Matkopíchač a nikdo nevěřil, že se může podařit to, co se mělo podařit.

„To je nechutný,“ řekl Jack, ale byl asi jediný, kdo měl problém s tímto zneuctěním. Takové opice byly naprosto fascinované a Muskové se taky příliš nebránili zvědavým pohledům.

„Teda to sem zvědavá, jak tohle dopadne,“ povídala Stará dáma a vykuřovala joint.

„Ste nikdy neviděli projít velblouda uchem jehly?“ zasmál se Nergal, když viděl výrazy kolem.

„Nééé...??,“ odpovědělo mručení.

„Aha, Kokote, máš sebou nějaký náhradní obinadla pro tyhle dva nemrtvý?“ zeptal se Nergal.

„Něco by se našlo. K čemu je potřebuješ?“ řekl Kokot a vytáhl ze zavazadla pár metrů látky.

Velmi rychle pochopili, k čemu Nergal potřeboval obinadlo. Omotal jím Matkopíchače velmi pevně kolem dokola, až vypadal jak motýlí kukla.

„To aby neprasknul hned ze začátku,“ oznámil šokovaným divákům Nergal a započal brutální znásilňování, jaké doposud nikdo z živých neviděl.

Matkopíchač zemřel v prudkých bolestech na následky exploze hlavy vlivem přetlaku většího množství spermatu.

„To je teprv začátek, až se vrátíme domů, budeme s ním pokračovat oba dva,“ řekla Ereškigal do ticha císařského trůnního sálu.

Divácká komunita marně hledala smajlíky, kterými by okomentovala odporně brutální znásilnění padoucha malého vzrůstu.

Otevření několika lahváčů prolomilo ledy.

„Odkud si Nergale?“ promluvil Blázen a nabídl pivo netradičnímu návštěvníkovi.

„Pan Jednooký nic neřekl?“

„Ne, byl strašně tajuplný,“ odsekl Kapitán a zapálil brko.

„To je mu podobný,“ odpověděl Nergal a lačně hmátl po jointu.
„Ehm...“, zamručel Blázen a začal balit nový.
„Víš nebo víte, že jsem původně chtěl tu vaši planetární soustavičku zbavit veškerýho života?“ kouřil Nergal špek a po těle mu tekl božský pocit štěstí.
„A čemu máme bejt vděčný, že si nás ušetřil?“ rýpl do vládce podsvětí Jack.
„Sami sobě. Když sem viděl, jaký ste způsobili úžasnej masakr, přehodnotil sem pohled na věc,“ usmál se Nergal a vytáhl z kapsy přenosný počítač.
„No jo, zabíjení mi jde,“ vstoupil do diskuse Pong.
„O tom žádná, ale ještě není hotovo. Někde nám tady pobíhá posledních 187 zmrtvýchvstalých, který je potřeba vrátit domů,“ řekl Nergal po kontrole dat.
„Lásko, můžu se jich ujmout?“ přitulila se k němu Ereškigal.
„Rozhodně miláčku,“ políbil ji vládce podsvětí.
„Vidíš jak je pozornej,“ žďuchla Urgha do Ponga.
„Prosímtě nemudruj,“ usmál se Pong, pevně stiskl její prdelku a zamyslel se.
„Víš ty co, aby někdo neměl kecý, že sem genderově nekorektní, tak co kdybyste si udělaly dámskou jízdu a ukázaly divákům, co ve vás je?“
„Pongu, já tě miluju!“ vyjekla nadšením Stará dáma.
„Ta stará bába je neuvěřitelná. Už ji s obdivem chvíli sleduju a Pong je vedle ní naprostej žabař,“ řekl Nergal Bláznovi.
„Ta stará bába je moje matka,“ polohlasně odsekl Starý přítel.
„Já vím, pozemský červe, rád bych s ní strávil delší čas, ale bohužel v mý říši pro ni není místo,“ odpověděl Nergal.
„Si mám vysvětlit, jakože moje matka nepřijde do pekla?“
„To nevím kam přijde, ale u mě rezervaci nemá,“ zachechtal se Nergal a nadržene sledoval svoji královnu, jak s holkama ladí plán.
„Pongu, se mi líbí, že má Urgha tři kozy,“ řekl tak napůl huby, aby ho Pong slyšel.
„Na ni zapomeň!“ odsekl Číňan a pohladil meče.
„Takhle sem to nemyslel, musím říct lásce, aby si taky pořídila kozičku do trojky. A teď mi udělej pořádnou lochnu, žeru ten tvůj perník.“
„To je slovo chlapa,“ s úsměvem odpověděl Pong a udělal dvě pořádný čáry radioaktivního perníku. Nergal se k matroši sehnul a pořádně zavěřil.
„To je hodně speciální peří,“ natáhl lajnu.

Stará dáma, Urgha a Ereškigal vstoupily do šera zahrad Zakázaného města. Žena vládce podsvětí měla zvláštní talent vycítit blízkost zmrtvýchvstalých, tak přítelkyně neomylně naváděla k zbývajícím útočníkům.

„Jak je můžeš cítit?“ zeptala se Stará dáma.
„Jednoduše. Každý kdo k nám přijde aspoň na krátkou návštěvu, načichne podsvětím a toho smradu se už nikdy nezbaví,“ vysvětlila Ereškigal.
„Ale já prostě nic necítím,“ čichala Urgha ve vzduchu.
„Jak povídám, tuhle vlastnost získáš během návštěvy mého domova a teď se otoč, za tebou!“ Urgha uposlechla a v otočce sřala dvě hlavy.
„Velmi pěkné,“ pokývala hlavou Stará dáma a zabila holí další tři chlápky.

Dívčí masakr chladnými zbraněmi probíhal v poklidném duchu holčičí pařby. Chvíli byla divočina se střikající krví, vyvrženými vnitřnostmi a uřezanými pohlavními orgány, která plynule přecházela v dámské rozhovory o tom, jaký jsou všichni mužský totální debilové, kteří ničemu nerozumí. Také našly čas k úpravám zevnějšku a makeupu a dlouhým rozhovorům na téma šití šatů z panenských blan a předkožek. Stará dáma a Urgha byly fascinovány náročným procesem zpracování blanek a jejich následným šitím rukama panen, které byly poslány do podsvětí ještě před svým prvním

sexuálním stykem. V podstatě byla celý proces pěkná humusárna, kterou nemá smysl hlouběji rozepisovat, protože ne každý by strávil představu, že šije šaty ze svého vlastního hymenu.

Krvavá stopa za postupem ozbrojených žen vytvářela mystický vzor, který byl vidět pouze z výšky. Neměl vůbec žádný význam, ani nepřivolával temné síly, ale děvčata se dohodla, že by nebylo špatné vložit do zabíjení trochu ezoterického umění. Urgha věděla, že Blázen nic z toho neocení, ale podstatné části diváků se prostě líbilo zabíjení chladnými zbraněmi s nádechem duchovna. Není nic vzrušujícího než pořádná sexy bojovnice potřísněná krví nepřátel. Však taky v některých méně civilizovaných krajích přestala kanalizace pobírat papírové kapesníčky.

„Dobře to holky dávaj,“ komentoval Pong krvavou dámskou jízdou.

„Sexy děvky a ta moje je největší,“ souhlasil Nergal a sledoval klesající počet zmrtvýchvstalých.

„Už bude brzy konec,“ oznámil a otevřel lahev.

Urgha, Stará dáma a Ereškigal zahnal poslední dvacet nepřátel do jednoho z rohů Zakázaného města, kde je jednoho po druhém ošklivě brutálně likvidovaly vidličkami, kávovými lžičkami, rtěnkami či pilníčky na nehty. Vyzkoušely také několik jehlic, jednu žehličku s válečkem na těsto a velký ohlas měly nůžky na porcování ptactva. Když skončily, zbyla po nich jenom hromada úhledně zpracovaného lidského masa ve vlastní šťávě. Závěrečnou sexy nadrženou třešničkou k ukončení existence spojené armády Temného kolegia a Zakázaného císaře byl vítězoslavný erotický tanec komplet bez a se zbraněmi v rukou.

„Tak a máme je všechny doma,“ oznámil hrdě Nergal a těšil se na příchod zkrvavené lásky. Byl zatraceně nadržený.

„Kokote, asi je na čase začít chystat mejdan,“ řekl Kapitán Blázen a odpálil ohromné slavnostní brko.

Administrativa Nergalovy podzemní říše měla plné ruce práce s příchozími. Ozbrojení strážní řadili do trojstupu vojáky Temného kolegia, Zakázaného císaře a komunistické strany. Jakékoliv snahy o protesty ukončil úder železným kladivem do zad a krátký proslov o rovnoprávnosti odsouzených k věčnému utrpení. Původ či příslušenství k jakémukoliv uskupení nemělo pražádný vliv na mučení.

Vedoucí oddělení mrtvých zdrojů odškrtoval seznam a dával pozor, aby na nikoho nezapomněl. Nergal neměl rád, když byl v papírech bordel. Jeho předchůdce skončil ve smolném kotli jenom kvůli tomu, že omylem prohodil dva záznamy. Pak bystrým okem zaregistroval sedm trpaslíků.

„Vy ste kurva kdo?“ zastavil je a projížděl záznamy.

„Temný kolegium,“ řekl otráveně Vohnout.

„Jo, Temný kolegium... Vy ste posledně vypadali jinak a mělo by vás bejt osm,“ našel vedoucí zdrojů příslušnou informaci.

„To je dost pravděpodobný, ale Matkopíchač uvízl v tunelu,“ špitl Šoustal.

„Jasně, už to vidím, Nergal si ho vytáhne sám. Každopádně vás sedm půjde do Nergalova soukromého sadomasochistického salónu. Nachystal několik nádherných bolestivých překvapení. Stráže vás odvedou,“ řekl vedoucí suše a mávl směrem k nejbližším strážcům.

Ve světě živých však všem bylo utrpení v pekle u prdele, protože žili přípravou největší oslavy, jakou kdy Země viděla. Nejmocnějším státům jako byla Nová Tasmánie či Spojené jihoamerické státy a mnohým dalším rychle došlo, že v Číně proběhl převrat a rozhodně nemá smysl jakkoliv do vnitřních záležitostí bývalé komunistické země zasahovat. Pong a Muskové zaručovali dostatečně důrazné argumenty neklást odpor a zahájit diplomatické rozhovory, takže do Nového Pekingu mířily davy velvyslanců z různých zemí včetně Severní Korei.

„Šéfe, mám takovej pocit, že sme právě ovládli Čínu,“ řekl Pong, který drtil krystal perníku na starobylém obětním kameni v zahradě Zakázaného města.

„Můj vůdce, hlavní část slavnostní inaugurace proběhne na Náměstí nebeského klidu. Vydal jsem již rozkazy k výstavbě pódia. Navíc mám výbornou zprávu, přiletěli naši radioaktivní přátelé s nabídkou úklidu.“

„Cože...?“ nechápal Blázen.

„Můj vůdce, radioaktivní zombie od kterých bereme atomovky. Z přátelství zcela zdarma vyčistí od radioaktivního materiálu bitevní zónu a uklidí zbytky po Marsu.“

„Ty vole, tak to bych od nich nečekal,“ překvapeně odpověděl Kapitán.

„Blázne, musíme vyřešit převzetí vlády, celá planeta čeká, kdo se chopí moci,“ přišel pan Jednooký.

„Hm, já bych to viděl tak, že vládcem bude Pong, protože je Číňan a zbytek vymyslíš s Koktem. Souhlasíš?“ zamyslel se Blázen a potáhl z brka.

„To by šlo,“ odpověděl Jednooký a sebral Kapitánovi joint.

Nergal s Ereškigal chystali svoji vlastní šou. Rozhodli využít dovolené ve světě živých, tak nechali přivést oblíbené divadlo mučených příšer, ve kterém hráli hlavní roli mučení zajatci světa mrtvých. Mnoho živých lidí mělo zálibu ve sledování cizího utrpení a vládce podsvětí tak vybíral nové zaměstnance.

„Docela morbidní freakshow,“ pochválila představení opice.

„Víte, že mám rád steaky krvavý,“ odpověděl Nergal a zkontroloval výzdobu na oblečení.

„Docela se mi líběj šaty tvý starý, neměl bys nějaký její použitý kalhotky z panenských blan?“ řekla opice a nahodila v obličejí škleb.

„Kdybych tak na vás mohl, vy podělaný orangutáni,“ zahrozil vládce temnoty.

„Ale nemůžeš,“ zachechtala se opice a podala Nergalovi otevřeného lahváče. Na pódium právě vstoupila Hydra.

„Mám ráda ukusování hlav,“ řekla jedna z dračích hlav a jiná dračí hlava ukousla mučenému hlavu. Krev stříkající z krku vrávorajícího bezhlavého těla kropila první řady přihlížejících, což některé z nich dohánělo k orgasmům. Přesně o ty měl Nergal zájem.

„Víte co je nejlepší na nekonečných mukách? Nevíte co?“ překřikovaly se hlavy Hydry.

„Že se můžou opakovat nekonečně dlouho,“ zasmálo se všech devět hlav a bezhlavé tělo povstalo s novou hlavou.

Oponu zvedly i další podniky. Ulice okolo Zakázaného města zaplnily všelijaké krámy a pouliční prodejci všeho možného od jídla, alkohol, přes drogy až po pasáky bílého masa pro všechny vrstvy společnosti. Do Nového Pekingu mířily davy návštěvníků, kteří chtěli být u velké politické změny. Přítomní velvyslanci netrpělivě očekávali přijetí Pongem, ale ten si dával na čas a všem vzkázal, že politiku bude dělat až po oslavách. Zástupci zahraničních zemí tuto zprávu nepřijali s velkým nadšením, protože jim bylo hned jasné, že vyjednávání budou vést v kocovině a na dojezdu. Ale Pong rozhodl o servisu zdarma, tak velmi rychle přestali ambasadoři přemýšlet o budoucnosti vzájemných vztahů a vrhli se do víru zábavy.

U ulicích města vládla bujará zábava a všeobecné veselí bylo narkoticky nakažlivé. Nově příchozí byl okamžitě pohlcen nadšením a po první aplikaci drog zapomněl na vše zlé. Dav v ulicích byl omámen svobodou.

„Starý příteli, takovýhle pódium tu nepostavili ani komunisti,“ řekl Blázen během shlížení širé plochy Náměstí nebeského klidu.

„Vážně chceš, abych tu byl s tebou? Máš takových významných přátel, že já stárnoucí hoteliér fakt nemůžu konkurovat.“

„Neser starochu, cesta až na tohle místo měla hodně kroků a ty první jsem udělal s tebou, měl by ses konečně uvolnit, válka skončila,“ odpověděl Kapitán a potáhl z brka.

„Šéfe, přípravy skončily a brzo můžeme ke stolům pozvat všechny hosty,“ přišel Pong s Urghou, které vysílačkou řešila nějaké technické drobnosti.

„Těch stolů tady taky je,“ pověděl Blázen, kterého fascinovala polovina náměstí zaplněná stoly a lavicemi.

„Kapitáne, vyžerem všechny zásoby v okolí sta kilometrů,“ promluvila Urgha, která ukončila hovor. „O drogy a chlast se nebojte, zásobovací loď z fabriky je na cestě. Dorazí během několika hodin s plným nákladním prostorem,“ dodal Pong.

„Vypadá to, že je o všechno dobře postaráno, pojd' si dát Starý příteli něco malýho do žaludku, začínám mít hlad,“ řekl Blázen.

Rozsazování pozemských a mimozemských delegací vzali do vlastní péče Muskové. Stoly nejbližší pódium bylo potřeba osadit velmi pečlivě a bez vážnosti Musků takový úkol rozhodně nešlo vyřešit. Jim nikdo neodporoval, byť o konkrétní místa byl velký zájem a bez důvěryhodného dohledu by nastal boj. I tak byli pozemští velvyslanci nasraní, protože dostali místa vzadu a museli zapomenout na sobecký geocentrismus, protože okolo planety Země se vesmír rozhodně netočí.

Navíc skončil úklid bojiště a Sluneční soustavu opouštěly nákladní lodě plné vysoce radioaktivního materiálu. Po dohodě s Kapitánem Bláznem Mozek s Játrem umístili v místě bývalého Marsu středně velkou plaketu s datem vymazání planety z map.

V Nergalově říši skončilo přepočítávání navrátilců. Vedoucí oddělení mrtvých zdrojů ohlásil vládci dobrou zprávu, že všichni jsou zpět doma.

„Jsem velmi potěšen, můj věrný služebníče. Za odměnu máš dva dny volna navíc,“ řekl Nergal a otočil se k ženě.

„Lásko, oznam Kapitánovi, že může zahájit oficiální oslavu vítězství. Hoď na sebe oblečení, jdeme se představit hostům.“

„Kolegium s Císařem jsou v paláci?“ zeptal se ještě vedoucího.

„Můj vládče, jsou a nechal jsem jim zatím promítat film o tom, co je čeká.“

„Výborně, tak je nechám ještě chvíli čekat,“ zachechtal se Nergal.

Garda složená z nejlepších bojovníků Odboje podle seznamu od Musků vpouštěla na náměstí netrpělivě čekající zástupce různých organizací a států. Teprve teď bylo dobře patrné, jak je Galaxie a okolní vesmír plný života, který dokázal Kapitán Blázen v jednom okamžiku spojit na jednom místě.

Kapitán Blázen seděl s celou posádkou v čelním místě pódia a kamera zabírala jeho ruce, jenž balily jointa. Stovky velkoplošných obrazovek přenášely obraz do všech koutů náměstí a okolních ulic. Kamery přejížděly po významných hostech a na všech bylo vidět, že se na ničem nešetřilo. Navíc za několik minut zjistí, že zhruba asi před padesáti minutami Doktor vyžil do hlavního rezervoáru pitné vody několik litrů roztoku LSD.

„Kapitáne, jestli se doposud někdo vyhýbal změněnému stavu vědomí, tak za deset minut přestane a přejde do vesmíru neskutečných událostí,“ naklonil Doktor hlavu k Bláznovi.

„Ty vole, nevím jestli to byl dobrý nápad.“

„Kapitáne, nebojte se, všechno sem konzultoval s panem Jednookým,“ odpověděl Doktor.

„No do prdele, to bude masakr, snad z Pekingu nezbude kámen na kameni,“ řekl Blázen a raději začal balit brko, protože měl lehce obavu o následující průběh oslavy.

Účastníci ceremoniálu na Náměstí nebeského klidu pobíhali mezi stánky a kolikrát se nedokázali rozhodnout pro drogu, kterou ochutnají. Hlasitý gong však začal odpočítávat deset minut do zahájení oslav a mezi zúčastněnými začal narůstat zvláštní neklidný pocit, že je čeká mimořádný výlet.

Než odbila poslední minuta, všem již kysele tekla prostor a rozkvétaly předměty. Nergal s Ereškigal vyšli s mikrofony do čela jeviště a zařvali tak mocně, že zvuk nesoucí se od náměstí přes celý

Peking umlčoval oslavující. Když řev vládců podsvětí přestal, miliony lidí v tichu očekávali následujících událostí.

„Vy mizerní ubozí červi! Já jsem vládce podsvětí a máte kurevský štěstí, že sem některý z vás nechal na živu. Původně jsem si se svojí láskou chtěl užít vyhlazování civilizací, ale díky Kapitánovi Bláznovi byl můj názor změněn. Takže vám chci říct, že jste prozatím v bezpečí, ale s některými z vás se už brzo uvidím. To je všechno, ubožáci,“ řekl Nergal silným jasným hlasem. Dav stále mlčel, protože měl z boha běs.

„Ti debilové jak sou vyjetý, tak maj zkurvenej strach,“ zachechtal se vládce a stiskl tlačítko, které spustilo slavnostní zahajovací ohňostroj plný barev. Kolorované představení odvedlo hosty od strašidelných myšlenek a začali jásat.

„Blázne, malý překvapení pro tu tvoji ujetou partu za seznámení s těma radioaktivníma zombíkama. Já sem od nich koupil všechn ozářenej perník, který sebou přivezli a domluvil další pravidelný dodávky. Ten šílenej sráč u nás bohatě využijem, máme totiž řůu volnýho času,“ políbil Nergal Blázna na čelo cestou ke stolu, kde s Mozkem, Játrem a Slepým střevem plánoval další obchody nad tácem silně zářícího pervitinu.

Dřevěná prkna začala drnčet a odněkud přijel elektrický vozík se Stephenem Hawkingem.

„Pan Jednooký mě požádal, abych moderoval dnešní významnou událost,“ řekl Stephen elektronickým hlasem Bláznovi.

„Človče, jak myslíte. My sme se už asi dvakrát viděli, žejo?“ zapátral Kapitán v hlavě.

„Možná i víckrát,“ usmál se slavný vědec a zamířil do kuželu světla, který pro něj Kokot rozsvítil.

„Hm, hm, hm,“ odkašlal hlen nejslavnější fyzik všech dějin a hosté utichli.

„Dnes jsme se tu sešli, abychom ustanovili nové vládce Čínské republiky, kteří úspěšně zničili staletou nadvládu komunistů a přinesli spravedlnost mezi národ. Povstaňte a pozdravte Kapitána Blázna a Ponga!“

Kokot rozsvítil druhý světelný kužel, který chvíli jezdil po obrovském jevišti, až zastavil u stolu s hlavními hrdiny. Blázen s Pongem povstali a pomalu šli k invalidnímu vozíku s konferencierem.

„Pongu, nebude ti vadit, když budeš mluvit spíš ty? Víš, že mě velký davy znervózňují a navíc seš domácí, tak místním problémům rozumíš líp než já,“ řekl potichu Blázen a rozkuřoval brko, aby co nejvíc čoudilo.

„Šéfe, naprosto nevadí, akorát bych netvrdil, že rozumím místním problémům,“ odpověděl Pong na půl huby.

„To nevadí, to se nikdo nedozví,“ potáhl Blázen z jointa. Došli k Stephenovi, podali mu ruce a vyměnili několik krátkých vět z ucha do ucha. Pong se postavil za řečnický pult a promluvil k netrpělivému davu.

„Všechny vás zde vítám. Myslím, že už mě znáte, takže nebudu zabrušovat do detailů a přejdu rovnou k věci. Velká rada a Muskové v roli zcela nezávislých rozhodců jednomyslně souhlasí, abych se stal novým vládcem Číny. Slibuju vám všem, že pokud mě nikdo nenasere, budu nejen spravedlivým panovníkem, ale i velkým duchovním vůdcem.“

Pong provedl menší dramatickou mezeru a pokračoval.

„Vím, že mnozí z vás jsou zvědaví, jak se postavíme k sousedským vztahům. Vězte tedy, že funguju velmi primitivně a s těmi z vás, se kterými už máme přátelský kontakty, budeme stejně pokračovat i nadále, protože už víte, co se stane, když mě naserete. No a pak je tu skupina zvědavých, kteří sice na monitoru viděli, co umím, ale ještě neměli čest na vlastní kůži poznat mý politický schopnosti. Vím, že kdesi uvnitř cítíte potřebu mě zabít, ale to se nikdy nestane, protože zásadně neuzavírám nevýhodný dohody. Rozumíte?“

U některých velvyslanceckých stolů zavládla vzrušená debata. Poté se zvedlo pár postav a s vytaženými noži běželi k pódiu. Pong na tento okamžik čekal, protože věděl, že jeho silácký řeči

pár debilů ze židlí zvednou. Přesně ty potřeboval umlčet tak, aby všichni na první dobrou pochopili, kdo je pravým vládcem. Seskočil dolů a zcela neozbrojen šel odpůrcům vstříc.

Deset nabašených borců Ponga obklopilo a násilnický ryčeli.

„Hm, vidím dementy z Austrálie, Tasmánie, Severní Koreje a ten zbytek nepoznávám. Půjdete na mě hromadně nebo postupně?“ řekl a rukama předvedl šaolinský trik.

„My si od tebe nenecháme nic diktovat!“ zakřičel tasmánský velvyslanec.

„Já vám nic diktovat nebudu, ale taky na mě nebudete zkoušet tyhle hovna, který právě zkoušíte,“ zareagoval důrazně Pong a dva velvyslanci sebou trhli.

„Jo, přesně to bude pro vás lepší. Běžte si sednout a pořádně pokalte, vždycky jde v první řadě především o byznys,“ pochválil jejich rozhodnutí Pong. Dva muži rychle odešli a zůstala skupina osmi zahraničních zástupců, kterým se diplomatický tón příliš nezamlouval.

Pong prsty naznačil, že mají provést první výpad. Jakmile společně zaútočili, vyskočil vysoko do vzduchu a zřekl je postupně nártem levé nohy. V druhé otočce dostali tvrdé údery do druhé tváře pravou nohou a během třetí dal každému tečku do čela, takže popadali k zemi jako kuželky.

Ležící muži šokovaně sledovali čínského vládce, kterak s jednou pokrčenou nohou pomalu přistává a prsty rukou má zkřížené v symbolu „*Tygra trhajícího králíka*“.

„Ty zmrde!“, vyskočil na nohy zástupce Austrálie. Pong tušil, že přijde agresivní výpad nožem, takže počkal, až se dostatečně přiblíží, poté mu chytil v běhu ruku, zkroutil ji a nůž zarazil skrz spodní čelist do mozku. Ambassador zachrčel a padl k zemi.

Teď zkusili útok tři vyslanci, ale bylo jim to hovno platné, protože Pongovo mistrovství si s nimi snadno poradilo a dva smrtící prostředníky prorazily jednu dýchací trubici, protrhly jednu krkavici a rozdrtily jeden krční obratel. To vše v takové rychlosti, že ani u nejbližších stolů nezaregistrovali, kdy přesně k úderům prsty došlo.

Zbývající čtyři muži nevěděli, co mají dělat. Věděli akorát, že je pozdě stáhnout prdele, protože smrt byla neodvratná.

„Helejte idioti, já vím, že ste se nechali strhnout, ale co jste začali, musíte taky dokončit. To je přesně ten obchodní systém, kterej mám tak kurevsky rád,“ promluvil přísně Pong.

Chlápci se po sobě podívali a nic neříkali.

„Helejte, ste v přímým přenosu a je jen na vás, jak budete ve světě vypadat. Jasně, prohrajete, ale zkusili jste to na mě a příště už od vás z prdelákova nikdo další nic podobného neudělá. To je vše,“ dodal Pong a prokřupal prsty.

Chlápci se po sobě znovu podívali, odhodili vršky oblečení a zaútočili.

„Jo, tak se mi líbíte, budu milosrdnej,“ odpověděl Pong a provedl několik otoček, během nichž zlikvidoval kolena, kyčle a klíční kosti.

„Panebože, to je zkurvená bolest! Říkal si, že budeš milosrdnej!“ křičeli bolestí.

„To sem říkal, ale chci, aby vaši lidi dobře pochopili, pokud to do teď nepobrali, že umím bejt fakt krutej a hnusnej,“ řekl Pong a každého zabil dotekem smrti. Pak se vrátil na jeviště k mikrofonu.

„Ještě jednou zopakuju, že když mě nebudete zkoušet ojetat, všechno v bude v nejlepším pořádku. Omlouvám se tedy za menší zdržení a doufám, že to bylo poslední zabíjení během oslavy našeho vítězství nad zkurvenou bolševickou stranou!“ zakřičel Pong a v ten samý okamžik se k němu vrhlo několik lidí. Nejdříve Urgha, potom trpaslíci s invalidním přítelem, Hydra, šaolinští mniši a mnozí další, které za poslední roky potkali.

„Pong je skvěléééj!“ křičel do mikrofonu Ježíš, kterého přivedl cestovatel časem Bob.

„Slávááá!!!“ přidala se opice s panem Jednookým.

„Písničku! Písničku! Písničku! Písničku!“ začal rvát dav, když na jeviště vstoupil Michael Jackson.

„A ty vole, já sem myslel, že je mrtvej,“ řekl Starý přítel Bláznovi.

„Ne tak úplně,“ odpověděl a začal drtit trávu.

„A támhle je Marilyn Monroe, ty vole...!“ zvedl se Starý přítel unešen dávnou kráskou.

„To bude magořinec, jestli přijedou všichni, na který sme za posledních pár let narazili,“ zakroutil hlavou Blázen a zapálil opravdu velkého špeka.

„Šéfe, usoudil jsem s panem Hawkingem, že již nemá smysl tuhle rychtu jakkoliv moderovat a necháme ji volný průběh. Akorát sem zařídil, aby nám sem nahoru nelezlo zbytečně moc lidí,“ řekl Pong, který se musel uklidnit několika dlouhými čarami pervitinu.

Nejlegendárnější oslava Pongovy inaugurace neomezným vládcem Číny tímto začala. Již nikdy v dějinách všech realit a paralelních dimenzí neproběhl větší mejdan. Půlrok nekompromisně brutální pařby.

V soukromých prostorech nově otevřeného Bláznova baru v Zakázaném městě právě probíhala orgie pro vyvolené z vyvolených. Galaktické vedení, Nejvyšší rada Musků, velkoobchodní partneři a přátelé. Madam Kawasaki na Kapitánovo přání zařídila malou pobočku svého podnikání, protože Země se stala důležitým obchodním střediskem. Díky tomu, že již nemusel Blázen skrývat svoji přítomnost v utajení hluboko pod mořem, bylo možné přenést centrálu do něčeho reprezentativnějšího a staré sídlo čínských císařů bylo dostatečně reprezentativní. Pong jménem čínské vlády podepsal s Bláznem smlouvu o neomezeně dlouhém užívání výměnou za investice a údržbu, protože císařské město bylo dost poškozené.

„Můj vůdce, je nutné zahájit obnovu Pekingu a čínského zřízení, protože všichni už jsou dost zřízení, po půl roce paření,“ řekl Kokot.

„Já doufám, že už na tom nějakou dobu pracuješ, protože bych řekl, že seš jedinej práceschopnej,“ odpověděl dost unaveně Blázen roztekly v křesle.

„Můj vůdce, asi poslední čtyři měsíce. Banky fungují, letiště, přístavy a kosmodromy máme pod kontrolou a zboží teče. Akorát zdevastovaná a vyjedené zóna okolo Pekingu se rozšířila do okruhu tříset kilometrů.“

„To je docela hustý, máme vůbec zdroje na zaplacení zabavených potravin a zničených majetků?“ zeptal se Blázen a hledal brko, které mu vypadlo z ruky.

„Můj vůdce, pokryjeme to ze vzácných kovů a peněz zabavených komunistické straně. Měli všeho opravdu hodně. Ale upozorňuji, že to bude účetně hodně těsné.“

„To rád slyším, teď mě chvíli nech,“ odpověděl Blázen a zavřel oči.

„Šéfe...“ přicházel Pong, ale Kokot ho zarazil.

„Šéf teď fakt nemá čas. Chceš pomoci s vládnutím?“

„Ehm..? Jak to víš?“ řekl trochu překvapený Pong.

„Umím číst myšlenky,“ zavlnil Kokot knírkem a naznačil úsměv.

„Máme hodně práce, že jo?“ zeptal se nový čínský vládce.

„To máme, Pongu,“ odpověděl Kokot.

Po roce začala pařba pomasínat. Málokdo vydrží pařit skoro celý rok nonstop. Poslední zbytky největších vytrvalců se stáhly do několika zcela vypálených čtvrtí, které pro ně Pong vyhradil a oplotil vysokým elektrickým plotem, aby se vykalenci příliš nerozsbíhali do okolí.

Oprava a výstavba Nového Pekingu probíhala jinak vcelku svižně. Pongova vláda investovala nemalé peníze a mnoho zadlužených občanů chtělo splatit účty. Život se pomalu vracel do starých vyjetých kolejí.

„Šéfe, uvědomujete si, čeho sme kurva dosáhli?“ posadil se Pong vedle Blázna, který pozoroval brouka na stéblu zahradní trávy a kouřil brko.

„Pongu, už chápu, proč si ti vaši zasraní císaři postavili město ve městě. Jen kvůli tomu božskému klidu, kterým jsem tady obklopen. Ten bordel za hradbama není vůbec slyšet,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

„Šéfe, tomu já rozumím, ale chápete, že sme vylezli z podzemní jeskyně a ovládli největší stát na planetě?“

„Pongu, teď na mě ty svoje ezosračky nezkoušej, víš že na ně nevěřím a navíc mě pekelně bolí hlava,“ odsekl Blázen.

„Šéfe, já sem chtěl jenom říct, že díky vašemu pragmatismu sme tam, kde sme. Dejte mi potáhnout,“ odpověděl Pong a převzal nabídnuté brko.

Seděli tam potichu asi dvě hodiny, než je vyrušil příchod Musků a Nejvyšších galaktických papalášů.

„Kapitáne Blázne, přišli jsme se rozloučit, protože nás čekaj povinnosti jinde. Tohle byla dobrá párty, ale prostě neexistuje totální nonstop párty. Každopádně všechna čest, snad budou kolegové souhlasit, ale za všechny řeknu, že něco tak velkolepého sem ještě nezažil,“ promluvil pan Jednooký.

„Rádo se stalo, ty vole, ale já sem úplně vyřízenej,“ odpověděl Blázen a tupě zíral.

„Uvidíme se příště, ty vole,“ rozloučil se Jednooký a to samé udělala skupina pohlavárů.

„Pongu, asi budu potřebovat dovolenou,“ odpadl Kapitán a brko mu vypadlo z ruky.

Posádka a nejbližší přátelé Kapitána Blázna seděli v jídelně Zakázaného města a čekali až přijde Urgha a Stará dáma s hotovou večeří. Vůně brambor a pečených řízků přicházející z kuchyně drásala chuťové pohárky. Ta samá vůně probudila Blázna a přivedla ke stolu.

„Všichni vztyk!“ povstal Kokot a byl následován ostatními.

„Aať žižije Kakapitán Blblázen! Nana zzzdraví!“ zakřičel Frank a pozvedl lahváč.

„Aať žižije Kakapitán Blblázen! Nana zzzdraví!“ zazněl společný mocný hlas a vzduch rozrazil zvuk srážky skleněných hrdel lahví.

„Šéfe, ste nejlepší šéf na světě!“ hulákal Pong.

„Ále, vy kurva naděláte, já mezitím hlady slintám z vůně těch řízků a vy tady řešíte nějakou slávu. Pojdme se v klidu konečně najíst a potom si na chvilku odpočinem v zahradě. Je tam neuvěřitelné klid a v rybníku plavou ryby,“ řekl Blázen přítomným a usadil se do čela stolu k talíři s masem v trojobalu a pravými bramborami.

Život v Novém Pekingu, na planetě Zemi, ve Sluneční soustavě, v Mléčná dráze a vlastně v celém vesmíru včetně nekonečně mnoha paralelních realit se brzo vrátil k normálnímu stavu. Koloběh života ostatně zastavit nijak nešlo, ale malé občasné vybočení občas přišlo vhod. Kvůli těmto vybočením tu byly mocné bytosti, aby realitu rovnaly a vracely zpět do běžných kolejí.

Matkopíchač s Temným kolegiem, Zakázaným císařem a eunuchem Ho tuto krutou realitu poznávali na vlastní duši. Nekonečné sexuální utrpení v Nergalově sadomasochistickém salónu bylo hodně zlé a většina Nergalových hostů byla extrémně krutá. Mučení bývalí zmrtvýchvstalí brzy pochopili, že měli být skromnější a měli více naslouchat hlasům mocnějších. Bylo však pro ně již pozdě.

Vesmír byl rád, že žije a bylo mu úplně ukradený, že všechny příběhy mohly proběhnout úplně jinak. Z Ponga se mohl třeba vyklubat Vietnamec, z Urghy zrádkyně, Karlos s Jackem se mohli uchlastat k smrti a Kokot mohl chytnout digitální amok a vypustit Mozečka s Mazlíčkem, kteří by vše rychle ukončili. Mohlo vybuchnout Slunce či mohli zůstat uvěznění na opuštěné planetě či dokonce v jiné realitě, mohla se posrat cesta červí dírou nebo mohl Doktor špatně zadat souřadnice do nezmapované části vesmíru kdesi na okraji u zdroje reliktního záření.

Jenže nic takového nenastalo a Kapitán Blázen s Frankem, Karlosem, Pongem, Jackem, Urghou, Doktorem, Kokotem a Mozečkem s Mazlíčkem vyrazili za dalším obchodem či za exotickou dovolenou do míst, která se rozhodli navštívit. V podstatě vzato v nějaké jiné realitě jejich příběh rozhodně nekončí.

Obsah

1. Abst'ák.....	4
2. Mluvící hlava.....	21
3. Magnetar.....	37
4. Kurz přežití.....	53
5. Maják na konci vesmíru.....	70
6. Zmrtvýchvstání.....	86
7. Virtuální realita.....	101
8. Odvrácená strana Měsíce: Pomsta zombifikovaných.....	117
9. Planeta kostlivců.....	132
10. Útok.....	147
11. Blokáda.....	163
12. Masakr u planety Země.....	179
13. Konec konců.....	199